LEIF G.W.

PERSSON

CRIME

Cazul Linda

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
EVERT BÄCKSTRÖM

FICTION CONNECTION

TREI

Leif GW Persson

Cazul Linda

Un roman despre o crimă

Traducere din suedeză de Gabriella Eftimie

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Alexandra Hânsa

Coperta colecției:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Jed Share

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Eugenia Ursu
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERSSON, LEIF GW
Cazul Linda / Leif GW Persson ;
trad.: Gabriella Eftimie. - București : Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-175-2

I. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: LINDA – SOM I LINDAMORDET

Autor: Leif GW Persson

Copyright © Leif GW Persson 2005

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-175-2

Pentru Maj Sjöwall şi Per Wahlöö —
care au făcut-o mai bine decât aproape toți ceilalți

1

Växjö, vineri dimineața, 4 iulie

Linda fusese găsită de vecina ei, ceea ce, judecând situația, era mult mai bine decât dacă ar fi găsit-o mama ei. În plus, astfel poliția a câștigat o grămadă de timp. Mama ei avea de gând să se întoarcă de la țară abia duminică seara şi în apartament nu locuia nimeni în afară de ea şi fiica ei. Cu cât începeai mai devreme, cu atât era mai bine, mai ales dacă erai polițist şi aveai de rezolvat un caz de omor, ce necesita o oarecare muncă de supraveghere.

Centrala din sediul poliției din Växjö a primit apelul la opt şi cinci dimineața şi o maşină care patrula prin apropiere s-a deplasat la fața locului. Nu trecură mai mult de trei minute şi agenții de poliție dăduseră deja raportul la centrală. Prima patrulă era la fața locului, femeia care a sunat se afla în siguranță pe bancheta din spate a maşinii poliției, iar polițiştii intrară în locuință să arunce un ochi. Folosiseră o maşină de patrulă a poliției din Växjö, care, în mod normal, ar fi trebuit să rămână parcată în garajul secției până când sosea schimbul întâi, timp în care agenții de serviciu făceau un duş sau stăteau în bucătăria

secției, așteptând predica de rigoare din fiecare dimineață și împărțirea sarcinilor.

Ofițerul de serviciu preluă apelul. Cei doi colegi mai tineri care se deplasară la fața locului deja își creaseră o anumită reputație în rândul polițiștilor de acolo. Din păcate, nu una prea bună, așa că, fiind de două ori mai în vârstă decât ei și având treizeci de ani de experiență, perioadă în care se obișnuise să se trezească mereu în situații absurde, ofițerul de serviciu s-a gândit mai întâi să le trimită întăriri, în caz că reușea să găsească pe cineva la ora aia. În vreme ce stătea pe gânduri însă, cei doi l-au sunat din nou. Asta după doar opt minute de la primul apel, numai că, de data asta, pe mobil, ca să evite mulțimea de urechi neavizate din jur. Între timp, ceasul arăta opt și un sfert, ceea ce însemna că raportul colegilor aflați la locul crimei sosise la doar câteva minute după apelul de urgență.

Ce părea și mai ciudat însă era că, pentru prima oară, în ciuda vârstei lor fragede, a lipsei de experiență și a reputației proaste, cei doi colegi mai tineri au procedat ca la carte. Au făcut tot ce se aștepta de la ei, ba unul dintre ei își depășise chiar atribuțiile — asta, așa, doar în treacăt spus — lucru care-i aduse o steluță aurie, câștigată într-un fel nemaiîntâlnit până atunci în cadrul poliției din Växjö.

În dormitorul apartamentului, cei doi găsiră o femeie moartă. Toate semnele indicau că victima fusese ucisă cu doar câteva ore în urmă — nu se știa cum de și-au dat seama de acest lucru. În schimb, făptașul n-a lăsat în urmă niciun indiciu, în afară de fereastra deschisă de la ultimul dormitor, semn că fugise pe acolo.

Din păcate, mai exista un detaliu ce complica lucrurile. Colegul mai tânăr, care îl sunase pe ofițerul de

serviciu, era ferm convins că o cunoştea pe victimă şi, dacă aceasta era persoana descrisă, însemna că şi ofițerul de serviciu o vizitase de mai multe ori de-a lungul verii, ultima oară, chiar cu o zi înainte, după terminarea turei.

— Nu-i bine, nu-i bine deloc, bâigui ofițerul de serviciu, mai mult pentru sine. Scoase apoi o listă scurtă cu indicații privind situații de urgență ivite. Era o jumătate de foaie A4 plastifiată, cu vreo zece subpuncte intitulate sugestiv: „Ce să faci dacă lucrurile o iau razna la serviciu". De obicei, foaia se afla sub folia protectoare de pe biroul lui şi trecuseră aproape patru ani de când nu mai avusese un motiv să o scoată de acolo.

„Bine, băieți", spuse ofițerul de serviciu. „Uitați cum facem..."

Apoi făcu tot ce se putea aştepta de la el. Dar nimic mai mult. La vârsta lui, nu mai avea chef de fapte eroice.

În maşina de patrulă care ajunsese prima la fața locului se aflau doi agenți de ordine din Växjö. Inspectorul de poliție delegat Gustaf von Essen, în vârstă de 30 de ani, poreclit şi Contele, cu toate că von Essen ținea neapărat să sublinieze că nu era decât un „baron obişnuit", şi colegul lui, cu patru ani mai tânăr, agentul de poliție Patrik Adolfsson, numit Adolf dintr-un motiv care, din păcate, n-avea deloc de-a face cu numele lui de familie.

În clipa în care au răspuns la apel, cei doi se aflau la aproximativ doi kilometri de locul faptei, în drum spre secția de poliție şi, având în vedere că la ora aceea nu era aproape nicio maşină pe şosea, Adolf a întors maşina pe loc, a apăsat accelerația până la podea şi a ales cea mai scurtă rută până la adresa primită, fără a porni sirena

sau girofarurile, în timp ce Contele se uita cu atenție la automobilele care se deplasau pe sensul opus.

Împreună, cei doi cântăreau aproape două sute de kilograme şi reprezentau agenți suedezi de ordine de calitate superioară, bine făcuți şi abili, idealul de ofițer al oricărui cetățean speriat care dădea alarma la poliție, spunând că are trei derbedei pe verandă ce tocmai se pregătesc să-i spargă uşa.

Când au cotit spre clădirea de pe strada Pär Lagerkvist, unde fusese comisă crima, cei doi au fost întâmpinați de o femeie agitată, care o luase la fugă spre ei în mijlocul străzii. Polițiştii o lăsară să fluture din brațe şi bâiguie ceva, după care Adolf coborî din maşină, o apucă uşor de braț, o ajută să se aşeze pe bancheta din spate şi o asigură că „totul e în regulă". În timp ce Contele se postă în spatele blocului cu arma din dotare la vedere, în caz că infractorul era încă pe acolo şi ar fi intenționat să fugă, Adolf verifică repede intrarea principală a clădirii, după care intră în apartament. Lucru uşor, de altfel, având în vedere că uşa era larg deschisă.

Clipa următoare fu cea care îi câştigă steluța de aur. Înainte de-a bifa toate etapele securizării unui loc al crimei, după cum a fost instruit la Academia de Poliție din Stockholm, Adolf cercetă apartamentul cu arma scoasă. Păşi pe vârfuri de-a lungul pereților, să nu le pună degeaba bețe-n roate colegilor de la departamentul tehnic şi să nu-i ofere un avantaj gratuit făptaşului, în situația în care acesta mai era acolo şi era suficient de nebun ca să încerce să fugă. Dar nu găsi pe nimeni, în afară de victimă. Aceasta zăcea nemişcată în patul din dormitor, înfăşurată într-un cearşaf plin de sânge, aruncat peste capul şi corpul ei.

Adolf strigă la Conte prin fereastra deschisă a dormitorului să verifice casa scărilor, apoi îşi strecură arma în toc şi deschise micuța cameră foto digitală, pe care până atunci o ținuse sub brațul stâng. Făcu repede trei fotografii din unghiuri diferite cu corpul acoperit al victimei, după care înlătură cu grijă un colț al cearşafului ce îi acoperea capul, pentru a verifica dacă mai era în viață.

Căută vena jugulară cu arătătorul drept, lucru, de altfel, complet inutil, căci în jurul gâtului se vedea un laț înfăşurat de mai multe ori şi privirea ei era complet goală. Îi pipăi apoi cu grijă obrajii şi tâmplele, dar, spre deosebire de femeile pe care le atinsese în acel fel, pielea victimei părea inflexibilă şi împietrită sub degetele lui.

E cât se poate de moartă, dar n-a murit de mult, se gândi el.

Şi apoi, dintr-odată, realiză cine e. Nu era doar o cunoştință fugară, ci o persoană cu care vorbise pe bune, despre care-şi făcuse diverse idei şi la care visase cu ochii deschişi. Şi mai ciudat..., deşi despre asta n-avea de gând să povestească nimănui, era că niciodată nu s-a mai simțit atât de *prezent* ca în momentul acela. Complet prezent şi, în acelaşi timp, parcă undeva în culise, privindu-se pe sine din afară. Ca şi cum nu s-ar fi privit pe el şi cu atât mai puțin pe femeia care zăcea moartă în patul ei şi care, cu doar câteva ore în urmă, fusese la fel de vie ca şi el.

2

Martora care a găsit-o pe victimă şi a sunat la poliție a fost audiată pentru prima dată în jurul orei zece

dimineața de către doi inspectori criminaliști de la departamentul teritorial de criminalistică, din divizia de noapte. Audierea a fost înregistrată și dactilografiată în aceeași zi. S-au adunat aproximativ douăzeci de pagini tipărite: Margareta Eriksson, 55 ani, văduvă, fără copii, locuiește la ultimul etaj al aceluiași bloc în care locuia și victima cu mama ei.

Ultimul subpunct al audierii menționa că martora fusese informată despre interdicția de a dezvălui informații despre caz unor terțe părți, conform capitolului 23 din Actul Procedurii Penale, paragraful 10. În schimb, nu apărea nimic despre felul în care a reacționat aceasta atunci când a aflat că — „fiind pasibilă de pedeapsă penală" — n-avea voie să discute cu nimeni despre ce s-a vorbit în cadrul audierii. Lucru deloc ciudat, de altfel. Chestiile astea nu erau niciodată permise în varianta transcrisă și, în plus, femeia reacționase exact ca majoritatea martorilor care primeau acel avertisment, spunând că „nu erau deloc genul" care să se apuce să bârfească despre astfel de lucruri.

Blocul, alcătuit dintr-un subsol cu câteva boxe, trei etaje, un parter și un pod, era deținut de asociația locatarilor[1] în care martora era purtătoare de cuvânt. La parter,

[1] *Bostadsrättsförening* (în sued., în orig.) — asociația locatarilor (de fapt, un fel de firmă). Poate deține mai multe cartiere cu blocuri și chiar case, uneori în diferite orașe ale Suediei. În Suedia, există două variante de locuințe, cele cu chirie, numite *hyresrätt*, și cele care pot fi cumpărate, numite *bostadsrätt*, dar care nu constituie, de fapt, proprietatea privată a cumpărătorului. Acesta cumpără doar „dreptul de a locui" acolo, plătind în continuare lunar o sumă ce variază în funcție de facilitățile oferite și acoperă cheltuielile de întreținere. Singurele locuințe private sunt casele (vilele), cu tot cu terenul aferent.

etajul întâi şi doi se aflau câte două apartamente, iar la etajul trei, pe un palier de două ori mai mare, locuia martora. Blocul avea şapte locatari, de vârstă medie sau mai bătrâni, dintre care unii locuiau singuri, alţii cu partenerii lor de viaţă. Majoritatea copiilor erau mari, mutaţi la casele lor. La data săvârşirii crimei, cei mai mulţi locatari erau plecaţi în concediu.

Apartamentul în care a fost comisă crima era deţinut de mama tinerei şi, conform martorei, aceasta locuia acolo doar sporadic. În ultimul timp, martora o văzuse pe victimă în bloc destul de des, mama fiind plecată în concediu, petrecându-şi timpul mai mult în casa ei de vacanţă de pe Sirkö, aflată la vreo douăzeci de kilometri de Växjö.

Locuinţa, alcătuită din patru camere şi o bucătărie, se găsea la parter, pe partea care dădea spre stradă şi spre intrarea în bloc, dar având în vedere că fundaţia se afla pe o pantă, parterul era mai înălţat faţă de nivelul curţii mărginite de o zonă verde restrânsă, înconjurată de vile şi de blocuri de chiriaşi.

Martora avea doi câini şi, conform spuselor ei, aceştia erau hobby-ul ei de câţiva ani încoace. În ultimul an a avut doi, un labrador şi un spaniel, pe care îi scotea la plimbare de patru ori pe zi. Rutina începea la şapte dimineaţa şi consta dintr-o plimbare mai lungă, de cel puţin o oră.

— Sunt genul care-i mai activ dimineaţa. Niciodată nu mi s-a părut greu să mă scol cu noaptea-n cap. Urăsc să stau şi să trândăvesc în pat toată ziua.

Când se întorcea acasă, femeia lua de obicei micul dejun şi citea ziarul, în vreme ce câinii se înfruptau din „hrana de dimineaţă". Pe la douăsprezece, era timpul pentru o nouă plimbare. Aceasta dura în jur de o oră şi,

după ce se întorceau, femeia lua prânzul, iar prietenele ei patrupede erau răsplătite cu „o ureche de porc uscată sau vreo altă delicatesă, numai bună de rontăit".

Pe la cinci, ieşea din nou, dar de data asta doar pentru o plimbare scurtă. Cam de o jumătate de oră, ca să aibă timp să ia cina şi să „le dea apă de băut lui Peppe şi Pigge" în linişte, înainte de ştirile serii. Mai rămânea doar „un pişu de seară" între zece şi douăsprezece noaptea, în funcţie de oferta de la televizor.

Un program riguros, deci, adaptat în întregime nevoilor câinilor ei. Orele libere dintre plimbări erau petrecute în oraş, cu vreo treabă administrativă, cu vreun cunoscut, de obicei — „mai mult prietene şi alţi proprietari de câini" — sau muncind de acasă.

Bărbatul femeii, decedat cu zece ani în urmă, fusese contabil şi avusese firma lui, unde lucrase şi ea cu jumătate de normă. După moartea lui, aceasta a continuat să-şi ajute câţiva clienţi vechi cu anumite chestiuni contabile. Sursa ei principală de venit era însă pensia de urmaş.

— Ragnar s-a ocupat de toate, aşa că n-am dus lipsă de nimic.

Audierea avea loc în apartamentul ei. Poliţiştii care o interogau aveau şi ei ochi, aşa că şi-au dat seama că spunea adevărul. Tot ce vedeau pe acolo le dădea de înţeles că Ragnar se ocupase de bunăstarea soţiei lui.

Pe la ora unsprezece, în noaptea precedentă, când a ieşit pentru acel „pişu de seară", femeia a văzut-o pe victimă ieşind din bloc şi plecând spre centrul oraşului.

— Părea că se duce la un chef, deşi mai nou toţi tinerii arată de parcă s-ar duce la un chef, indiferent că-i dimineaţă sau seară.

Femeia se afla la vreo treizeci de metri mai încolo, pe stradă, şi cele două nu s-au salutat, dar era ferm convinsă că o văzuse tocmai pe victimă.

— Nu cred că m-a văzut. Probabil că se grăbea. Altfel sigur m-ar fi salutat.

Cinci minute mai târziu a urcat şi, după efectuarea rutinei de seară, s-a dus la culcare. Cam asta îşi amintea despre cele petrecute.

Vara aceea insuportabilă începuse deja în mai şi părea că nu mai vrea să se termine. Zi după zi, nici cea mai mică adiere de vânt, soarele încingea ca un grătar, cerul era de un azuriu palid, nemilos, fără nori sau umbră, în timp ce vremea dobora noi recorduri de caniculă în fiecare zi. În dimineaţa aceea, femeia ieşi cu câinii pe la şase şi jumătate.

Era mai devreme decât de obicei, e drept, dar, având în vedere că era vorba de „o vară insuportabilă... probabil că nu e doar părerea mea... ştiţi, voiam să evit ce era mai rău". Fiecare proprietar de câine responsabil ştia că patrupedele lui se îmbolnăveau dacă făceau efort pe căldură.

A urmat acelaşi drum, ca în fiecare zi. Femeia a luat-o la stânga pe străduţă, de îndată ce a ieşit din bloc, a trecut pe lângă clădirile învecinate şi s-a îndreptat spre gangul din dreapta, care ducea spre pădurea cea întinsă şi care se afla la doar câteva sute de metri de spatele blocului în care locuia. Peste o jumătate de oră, s-a gândit că era mai bine să se întoarcă. Se făcuse deja insuportabil de cald, deşi era doar şapte şi un pic. Peppe şi Pigge respirau cu limba scoasă şi stăpâna lor tânjea şi ea după umbra din apartament şi ceva răcoritor de băut.

În clipa în care a luat decizia să se întoarcă, cerul s-a întunecat brusc şi vântul a început să zgâlţâie tufişurile şi copacii din jur, în timp ce undeva în apropiere tuna şi fulgera de zor. Când primele picături mari de ploaie au căzut, se afla la doar câteva sute de metri de bloc şi a rupt-o la fugă, deşi, de fapt, era prea târziu, pentru că ploaia se transformase deja într-o rupere de nori. A ajuns la intrarea în bloc udă până la piele. În clipa aceea, a văzut că fereastra de la dormitorul vecinei se legăna în vânt, iar perdelele din cameră erau leoarcă.

De îndată ce a ajuns la uşa de la intrare a vecinei — „era deja şapte jumate, cam aşa, dacă am estimat bine" — a sunat lung, dar nu i-a răspuns nimeni.

— M-am gândit că o fi deschis geamul când s-a întors noaptea, târziu. De ce, nu înţeleg... că doar era mai cald afară decât în casă. În orice caz, când am ieşit pentru „un pişu de seară", era închis. Ştiu, pentru că genul ăsta de detalii nu-mi scapă niciodată.

Văzând că nu-i deschide nimeni, vecina a urcat cu liftul până la apartamentul ei. A şters câinii cu un prosop cât a putut şi s-a schimbat şi ea în haine uscate. Era iritată.

— Avem şi noi o asociaţie a locatarilor, iar cu petele de umezeală nu-i de glumit. Şi mai e şi riscul spargerilor din ziua de azi. E drept că sunt câţiva metri până la pervazul ei, dar nu trece o zi să nu citeşti despre cătărători din ăştia profesionişti, care se urcă pe faţade şi fură tot ce găsesc şi, dacă nu-s ameţiţi de la droguri, nu le este ruşine să împrumute o scară de la vreun prieten.

Dar ce era să facă? Să discute cu fata cu prima ocazie când se întâlneau? Sau s-o vorbească de rău la telefon cu mama ei? Cu paisprezece zile în urmă, mai avusese loc

o rupere de nori, dar atunci n-a ținut mai mult de zece minute, „nici n-a început bine, că s-a și terminat", soarele a ieșit din nou pe cerul albastru, fără urmă de nori, și, „de fapt, ploaia aia chiar le-a priit peluzei și celorlalte plante". Dar nu și de data asta, așa că, după un sfert de oră, în timp ce a pregătit bolurile câinilor și a pus de o cafea, văzând că plouă la fel de tare, s-a hotărât.

— Cum spuneam, sunt șefa asociației de locatari. Toți cei care stăm aici ne ajutăm reciproc, mai aruncăm un ochi spre ușa celuilalt. Mai ales acum, vara, când mulți sunt plecați în concediu. Așa că am cheia de rezervă de la majoritatea apartamentelor din bloc.

Zis și făcut. Femeia a căutat cheia primită de la mama victimei, a coborât cu liftul până la parter, a sunat la ușă de câteva ori, „de siguranță, în caz că totuși era acasă", a descuiat și a intrat în apartament.

— Înăuntru arăta cam cum mă așteptam, ca atunci când tinerii sunt singuri acasă, așa că nu mi s-a părut nimic dubios. Cred că am strigat dacă e cineva acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni și am intrat... în dormitor... da... și atunci am văzut ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama imediat că... Apoi... am făcut stânga-mprejur și am fugit imediat în stradă... m-am gândit că poate o fi încă acolo... chiar m-am speriat de moarte. Noroc că aveam mobilul la mine și am putut să sun... la numărul vostru de urgență... care era, Doamne, ah, da, unu-unu-doi. Și au răspuns imediat, deși ziarele au scris că nu sunt destui polițiști la secție.

Fereastra deschisă a dormitorului n-a apucat s-o mai închidă, dar oricum n-a contat, pentru că ploaia se oprise

deja când prima patrulă a ajuns la fața locului şi posibilele daune provocate de umezeală nu mai interesau pe nimeni. Agentul de poliție Adolfsson nu s-a gândit s-o facă nici el, desigur. În schimb, a observat că geamul ferestrei era plin de urme de sânge diluate de apă, dar pentru că nu mai ploua, a lăsat şi acest detaliu în seama colegilor lui mai în vârstă de la departamentul tehnic.

Era cea mai caniculară vară din istoria omenirii, o vecină făcea aceeaşi plimbare cu câinii ei în fiecare dimineață şi avea o cheie de rezervă de la apartamentul victimei, fusese o rupere de nori neaşteptată, o fereastră a rămas deschisă. Circumstanțele alcătuiau împreună o serie de coincidențe, rodul întâmplării, dacă vreți, în orice caz, acestea le-au permis polițiştilor să descopere ce s-a întâmplat, în acel mod, nu altfel. Ceea ce, în comparație cu cealaltă alternativă, nu era deloc cea mai rea opțiune.

3

Agentul de serviciu, după cum ştim, îşi făcuse treaba. În mai puțin de două ore, ajunseseră toți cei care trebuiau să fie la locul crimei. Din păcate, şi o mulțime de gură-cască, pe care ar fi preferat să-i trimită undeva, dar cărora nu le puteau face nimic. Perimetrul din jurul blocului era delimitat cu bandă de culoare galben-albastră şi strada din față la fel, în ambele sensuri.

Cei de la Ordine şi Disciplină verificau deja blocurile învecinate şi împrejurimile, în timp ce o patrulă cu câini încerca să localizeze urmele pe care presupuneau că le-ar

fi lăsat făptaşul, în caz că sărise pe geam. Dar nu găsiră nimic, ceea ce nu luă pe nimeni prin surprindere, având în vedere ruperea de nori care avusese loc cu câteva ore în urmă.

Inspectorii judiciari începură să cerceteze locuinţa, medicul legist, aflat în casa lui de vacanţă, fusese contactat şi el şi se îndrepta spre Växjö. Colegii responsabili de la divizia teritorială de criminalistică o audiaseră deja pe martora care dăduse peste victimă, atât mama, cât şi tatăl ei fuseseră informaţi despre cele întâmplate şi duşi la sediul poliţiei. În curând, agenţii aveau să meargă din uşă în uşă prin cartier, iar punctele de pe lista cu sarcini a ofiţerului de serviciu — cu excepţia celui din urmă — urmau să fie bifate şi eliminate.

Când ofiţerul de serviciu se asigură că toate piesele erau la locul lor, sau, cel puţin, cât de cât, bifă şi ultimul punct de pe listă şi îl sună pe şeful poliţiei teritoriale[2]. În mod ciudat, deşi era o zi de vineri dintr-o vară fără sfârşit, şi deşi era în concediu, acesta nu se afla în casa lui de vacanţă de lângă Oskarshamn, la vreo sută de kilometri de Växjö, ci la masa de scris din birou, câteva etaje mai sus, în aceeaşi clădire cu ofiţerul de serviciu. Cei doi vorbiră la telefon aproape un sfert de oră. Cel mai mult discutară despre victimă şi, la finalul convorbirii, ofiţerul de serviciu se simţi dintr-odată extrem de deprimat, cu toată experienţa şi încercările la care fusese supus de-a lungul carierei.

Ciudat, dacă e să ne gândim că ultima oară când a fost nevoit să scoată lista scrisă de mână — îi ţinea locul

2 *Län,* în sued. în orig., – unitate teritorială administrativă din Suedia.

unui coleg de la poliția de proximitate din Kalmar — era de-a dreptul amuzat de ceea ce se întâmplase. Doi dintre cei mai periculoşi scandalagii din oraş începuseră să împuşte în sus şi-n jos, ziua în amiaza mare, printre cetățenii decenți şi cumsecade ai oraşului. S-au tras peste douăzeci de focuri, în toate direcțiile posibile. Dar — probabil printr-o minune a Domnului — tontălăii s-au împuşcat din greşeală unul pe celălalt, iar asta nu se putea întâmpla decât în Småland, s-a gândit ofițerul de serviciu în ziua aceea.

Şeful poliției teritoriale nu se găsea în toane bune nici el. Sigur că nu era detectiv criminalist şi una dintre regulile lui de bază spunea să nu depună armele sub nicio formă şi să nu se sperie înainte să afle despre ce era vorba. Dar cazul ăsta nu arăta bine deloc. Prezenta toate semnele timpurii ale unui caz clasic de omor care necesita o muncă de investigare îndelungată şi, dacă mai mergea şi rău şi dacă se gândea la identitatea victimei, n-avea cum să nu se simtă prost când profesia îi juca astfel de feste nedrepte.

Şeful poliției teritoriale ținuse un discurs la o cină cu o săptămână în urmă şi zăbovise îndelung asupra lipsei de resurse a poliției, trăgând concluzia că echipa lui semăna cu „un gard de lemn cu scânduri lipsă, demolat de vânt, un zid de apărare prost construit, care trebuia să țină piept unei rate a criminalității tot mai ridicate".

Fusese un discurs foarte apreciat, iar şeful poliției teritoriale era mulțumit de comparația cu gardul, care i s-a părut atât originală, cât şi elocvent formulată. Dar nu era singurul de acolo. Redactorul-şef al celui mai mare cotidian local era prezent şi el la cina cu pricina şi ținu să-l complimenteze la cafea şi coniac.

Însă asta s-a întâmplat demult şi şeful poliţiei teritoriale nici nu voia să-şi imagineze ce idei avea să-şi facă în curând redactorul-şef de la acelaşi cotidian local.

Mai rău era cu propriile sentimente, cele care ţineau de persoana lui privată. Îl cunoştea bine pe tatăl victimei, iar pe fiica lui — adică, victima — o întâlnise de mai multe ori. Considera că tânăra era cât se poate de încântătoare şi, dacă ar fi avut o fiică, şi-ar fi dorit să arate şi să fie exact ca ea. Ce naiba se întâmplă, se gândi, şi de ce tocmai în Växjö, unde n-am mai avut un caz de omor cu făptaş necunoscut de când m-am angajat aici. De ce în ograda mea? Şi mai ales acum, vara.

În clipa aceea, se hotărî. Indiferent de cât de rare erau scândurile din gardul lui, de câţi erau plecaţi în concediu şi de ce prostioare poliţieneşti mai avea de rezolvat, şeful poliţiei teritoriale se gândi că e timpul să se pregătească pentru ce-i mai rău. Ridică receptorul şi-l sună pe vechiul lui prieten şi coleg de facultate, „ŞBNC", cu gândul să-i ceară ajutorul. „La cine altcineva să apelez într-un ceas nefast ca ăsta?" se întrebă şeful poliţiei teritoriale.

După convorbirea ce dură mai puţin de zece minute, şeful poliţiei teritoriale se simţi mult mai uşurat. Aproape eliberat. I s-a promis că va primi ajutoare în curând, cel mai bun ajutor posibil al Departamentului de Omucideri al Poliţiei Suedeze, legendara Brigadă Naţională de Criminalistică. Şeful lor îi promisese c-o să ajungă la el încă din ziua aceea.

Şeful poliţiei teritoriale reuşi deci să se achite şi el onorabil de prima etapă a misiunii sale. Nu merita o steluţă de aur, e drept, şi nici măcar una de argint, dar una de bronz, poate, având în vedere că îşi amintise de un

detaliu important. O rugă pe secretara lui să sune imediat la Hotelul Municipal şi să rezerve şase camere *single* pentru o perioadă nelimitată, cu mențiunea că acestea trebuiau să fie pe acelaşi palier, cât se poate de izolate de celelalte camere de hotel.

Cei de la Hotelul Municipal s-au bucurat, pentru că vara era oricum un sezon mort într-un orăşel ca Växjö şi camere libere se găseau din plin. Nu pentru mult timp însă, căci, peste câteva ore, nimeni nu mai putea rezerva o cameră liberă în centrul oraşului.

4

Stockholm, 4 iulie, vineri dimineața

Cu toate că era doar zece dimineața — în vara aceea ciudată, care începuse din mai şi părea că nu se mai termină — una dintre legendele vii ale Brigăzii Naționale de Criminalistică se afla deja la birou. Spre deosebire de majoritatea colegilor săi, comisarul Evert Bäckström nu-şi luase concediu şi nu plecase la țară ca să se lupte cu țânțarii, o nevastă țâfnoasă sau nişte copii răsfățați. Nemaivorbind de vecinii nebuni, buda din curte, grătarele mirosind a benzină şi berile mult prea calde.

Bäckström era un bărbat mic de statură, gras şi primitiv, care, la nevoie, putea fi atât şiret, cât şi supărăcios, ba chiar răzbunător. În ceea ce-l privea, se considera un tip inteligent şi în floarea vârstei. Un om liber şi fără

obligații, care prefera viața comodă de la oraș și, având în vedere că un număr destul de mare de doamne apetisante și îmbrăcate sumar îi împărtășeau părerea, nu avea deloc motive să se plângă.

Concediile de vară erau o sursă de plăcere pentru cei mai săraci cu duhul și, fiindcă majoritatea colegilor o foloseau aproape excesiv, Bäckström avea toate motivele să rămână la serviciu unde putea să-și facă treaba în liniște, netulburat de nimeni. Era ultimul care sosea și primul care pleca, fără să comenteze cineva. Asta era și ideea. Să aibă destul timp pentru diferitele comisioane personale și, în caz că vreun șef rămas la serviciu și-ar fi băgat nasul la el să vadă ce face, Bäckström era pregătit pentru înfruntare.

Cu o zi înainte ca șeful lui direct să plece în concediu, Bäckström l-a informat că, pe lângă faptul că se afla la secție și putea să se ocupe de cele practice în caz că se întâmpla ceva neprevăzut, urma să-și petreacă eventualul timp liber rămas verificând dosare vechi, din păcate, ignorate. Șeful lui nu avu nimic de comentat. Nu voia decât să plece de la sediul central aflat pe Kungsholmen și n-avea deloc chef să pălăvrăgească cu Bäckström, așa că, în momentul acela, pe biroul lui Bäckström se înălța un munte de dosare vechi, cu cazuri de omor, aruncate alandala, nu se știe din ce motiv, de câțiva colegi mai prostănaci.

Primul lucru pe care-l făcea când ajungea la serviciu era să-și rearanjeze puțin teancul de hârtii, în caz că cineva s-ar fi plimbat pe-acolo și ar fi vrut să tragă cu ochiul la ce făcea. După ce termina de întocmit planul pentru restul zilei, în scaunul lui de birou extrem de confortabil din spatele mesei de scris ticsite de hârtii,

Bäckström butona o scuză plauzibilă pentru absență pe mobilul lui de serviciu. Se puteau alege mai multe variante şi, nevrând să se repete şi să dea naştere la bănuieli, Bäckström dădea de obicei cu zarul, lăsând soarta să decidă dacă avea să-şi petreacă restul zilei într-o „şedință", „plecat de la birou în interes de serviciu", „lipsea temporar", dacă avea vreun „comision extern" sau dacă era în vreo „călătorie de afaceri". După ce rezolva una dintre aceste sarcini recurente, de obicei era timpul să dea piept cu restul provocărilor şi tribulațiilor zilei luând „prânzul". O nevoie umană de bază, un drept stipulat în Codul Muncii, având un cod al său în lista de scuze din telefonul oricărui agent de poliție. Pentru asta nici măcar nu erai nevoit să dai cu zarul.

Singura problemă era că nu prea-i mai ieşea socoteala cu orele suplimentare şi celelalte mici beneficii pecuniare. Ca de atâtea ori înainte, era strâmtorat şi de data asta, cu toate că nu trecuse decât o săptămână de la salariu. Nu-i bai, se rezolvă, se gândi Bäckström. Deocamdată n-am decât să mă bucur de vremea frumoasă şi de doamnele pe jumătate dezbrăcate de aici, din oraş. Lasă, că se găseşte în curând vreun cretin care o să omoare în bătaie vreun amărât într-un local „de lux", şi atunci o să am clar nevoie de ore suplimentare, diurne şi alte beneficii scutite de taxe. Şi în timp ce se încuraja aşa, îi sună telefonul.

Şeful Brigăzii Naționale de Criminalistică, ŞBNC, Sten Nylander — sau ŞBNC, cum îl numeau între ei cei opt sute de colegi ai lui — era şi el adâncit în gânduri când a fost sunat de şeful poliției teritoriale din Växjö. Gânduri mărețe despre o problemă operativă complicată, pe care o studia pe masa uriaşă de planificare din camera

lui de control, „Op-Center", cum îi plăcea să-i spună: cum să organizeze Forțele de Intervenție Rapidă în caz că unui grup de terorişti internaționali i-ar trece prin cap să captureze un avion de pe Arlanda[3].

În mod evident însă, colegul său de la Växjö nu era în stare să discearnă la fel de uşor între problemele majore şi cele minore, drept care, ca să nu iroseasc ă şi restul zilei, ȘBNC îi promise că-i trimite nişte oameni din propria lui Brigadă Națională de Criminalistică în curând. În cel mai rău caz, dacă își făcuseră alte planuri, n-aveau decât să-şi schimbe prioritățile, îşi spuse el după ce închise telefonul, apoi o chemă pe secretară şi o rugă „să dea de piticul ăla îndesat de la Brigada de Criminalistică, al cărui nume nu mi-l amintesc". Apoi se întoarse la treburi mai serioase.

— Se pare că ȘBNC are o groază pe cap, chit că e perioada de concedii, constată Bäckström, în timp ce-i zâmbi secretarei şefului său şi dădu din cap către uşa închisă din spatele ei. „Op-Center, ȘBNC, o laie", îşi spuse în gând.

— Da, e destul de ocupat, zise aceasta pe un ton studiat, fără a ridica ochii din hârtiile din fața ei. Indiferent de ce perioadă e, adăugă ea.

Da, sigur, se gândi Bäckström. Sau poate că l-au învățat la un curs că ăia de teapa lui trebuie să-i facă mereu pe ăia de teapa mea să-i aştepte măcar un sfert de oră, în timp ce ei citesc editorialul din *Svenska Dagbladet*.

— Da, trăim nişte vremuri vicioase, spuse Bäckström pe un ton lingulitor.

— Da, răspunse secretara şi-i aruncă o privire atentă.

---

[3] Cel mai mare aeroport din Suedia, aflat lângă Stockholm.

Asta dacă nu eşti ŞBNC, desigur, se gândi Bäckström. Mai are şi un titlu mişto, nenorocitul. ŞBNC avea o rezonanţă militară, masculină. Oricum, mai bine decât să fii Şeful Poliţiei Suedeze, cocoşul mare de pe mormanul de gunoi, şi să te cheme numai şîpîsî. Cine naiba vrea să fie şîpîsî, se întrebă Bäckström. Sună ca o boală din aia cu care te alegi dacă te culci cu o femeie uşoară.

— ŞBNC vă poate primi acum, spuse secretara şi dădu din cap spre uşa închisă.

— Plecăciuni, zise Bäckström şi înclină uşor capul spre scaun.

Exact un sfert de oră. Până şi-un copil şi-ar fi dat seama. Până şi tu, lesbiano, supărăcioaso, îşi spuse în gând şi-i zâmbi larg secretarei. Aceasta nu spuse nimic. Doar se holbă suspicioasă după el.

Şeful cel mai mare al lui Bäckström părea în continuare adâncit în gânduri. În orice caz, îşi mângâia bărbia masculină, bine marcată, cu degetul mare şi arătătorul drept, când Bäckström intră în cameră şi dădu din cap scurt, fără să spună nimic.

Ce tip dubios, se gândi Bäckström. Şi ce ţoale, la treizeci de grade afară.

Şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică purta, ca de obicei, o uniformă impecabilă, asortată în acea zi cu o pereche de cizme de călărie negre, pantalonii albaştri aparţinând poliţiei călare, o cămaşă de uniformă de un alb orbitor, cu epoleţi, patru dungi aurii şi o frunză de stejar, încununate de coroana regală, iar pe partea stângă a pieptului i se prelingea o panglică cu patru dungi şi pe cea dreaptă se vedeau cele două săbii de aur încrucişate care, dintr-un motiv obscur, au devenit emblema Brigăzii

Naționale de Criminalistică. Şi cravată, desigur, potrivită să stea într-un unghi perfect, fixată cu acul special conceput pentru comandanții avansați în grad. Spatele, drept ca o prăjină, stomacul supt şi pieptul umflat, ca şi când ar fi încercat să-şi ascundă cea mai proeminentă parte a corpului.

Şi ce guşă afurisită. Zici că are o platformă petrolieră pe fățoiul ăla, se gândi Bäckström.

— Dacă te întrebi de ce sunt îmbrăcat aşa, spuse ȘBNC, fără a-i arunca măcar o privire şi fără a lua degetele de pe partea corpului care-l preocupa atât pe Bäckström, să ştii că am de gând să ies la o plimbare cu Brandklipparen.

Aha, să vezi că nu-i scapă nimic. Mai bine să fii atent, se gândi Bäckström.

— Un nume regal pentru un armăsar nobil, adăugă ȘBNC.

— Parcă aşa o chema şi pe mârțoaga aia a lui Carol al Doişpelea, spuse Bäckström linguşitor, deşi lecțiile de istorie erau cele de la care chiulise cel mai mult.

— Carol al XI-lea şi Carol al XII-lea, constată ȘBNC. Acelaşi nume, da, nu şi acelaşi cal, bineînțeles. Ştii ce-i asta? adăugă el şi dădu din cap spre macheta elaborată de pe masa lui de planificare.

Având în vedere toate terminalele, hangarele şi avioanele alea, n-aş zice că-i bătălia de la Poltava, se gândi Bäckström.

— Arlanda, dădu cu presupusul Bäckström.

Sau cum naiba arăta Arlanda de sus?

— Exact, spuse ȘBNC. Dar nu de asta am vrut să stau de vorbă cu tine.

— Vă ascult, şefu', spuse Bäckström încercând să adopte un aer de premiantul clasei.

— Växjö, rosti ŞBNC emfatic. Crimă, tânără găsită strangulată acasă, azi-dimineaţă. Probabil viol. Le-am promis că-i ajut. Aşa că adună-ţi câţiva colegi şi plecaţi cât puteţi de repede. Detaliile le discuţi cu cei din Växjö. Dacă cineva are ceva de comentat, îl trimiţi la mine.

Excelent, îşi spuse Bäckström. Să fiu al naibii dacă nu-i mai mişto decât pe vremea muschetarilor. Romanul ăla chiar îl citise. În timp ce chiulea de la şcoală.

— S-a rezolvat, şefu', spuse Bäckström.

Växjö, se gândi el. Nu era pe undeva pe coastă, în sud, prin Småland? Parcă văd cum colcăie de femeiuşte pe acolo în perioada asta.

— Ah, da, încă ceva, spuse şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică. Era să uit. Ar mai fi o mică complicaţie. Cu identitatea victimei.

Păi, să vedem, zise orbul, se gândi Bäckström peste o jumătate de oră la birou, pe când se ocupa de ultimele detalii practice. În primul şi-n primul rând, o infuzie considerabilă de bani lichizi sub forma unui ordin de plată, pe care reuşi să-l procure de la casierie, cu toate că era vineri şi sezon de concedii. Apoi, drept întărire, câteva bancnote de o mie, din seiful cu banii de recompense pentru informatorii Brigăzii de Omucideri. Aici găseai tot timpul bani în caz de comisioane urgente şi neprevăzute, lucru ştiut de Bäckström care, în ciuda vântului care bătea prin contul lui personal, n-avea de gând să ducă lipsă de ceva în perioada următoare.

După aceea, adună, cu chiu cu vai, nici mai mult, nici mai puţin de cinci colegi, din care patru erau poliţişti adevăraţi şi una muiere. Oricum, era doar o angajată civilă şi avea să se ocupe de hârţoage, aşa că Bäckström

era nevoit să se împace cu situația. Unul dintre colegii lui avea să aprecieze cu siguranță aranjamentul, deoarece obișnuia să se dea la ea de câte ori se ivea ocazia și nu se afla în raza de acțiune a soției sale acrite. Poate că nu-i trupa de elită, se gândi Bäckström verificând lista cu numele celor din echipă, dar e de ajuns, având în vedere că-i perioada de concedii. În plus, o să fiu și eu acolo.

Îi mai rămânea să aleagă mijlocul de transport pentru drumul spre Växjö și pentru celelalte deplasări de la fața locului. Mașini existau destule, nu se știa de ce, și Bäckström puse mâna pe cele mai bune trei. Pentru propriile nevoi, alese un Volvo cu tracțiune pe patru roți, cel mai încăpător model, cel mai puternic motor și atâtea dotări suplimentare, încât presupuse că băieții de la tehnic trebuie să fi fost cu siguranță „luați" când l-au comandat.

Păi, cam asta ar fi, se gândi Bäckström și bifă și ultimul punct de pe lista lui scurtă. Trebuia doar să-și facă bagajul, dar când își aduse aminte de acest detaliu, îi pieri tot cheful. La Systembolaget[4] nu trebuia să se ducă. De data asta, avea o rezervă de spirtoase acasă. Un coleg mai tânăr de-al lui fusese la cumpărături la Tallinn, iar Bäckström își făcuse provizii zdravene: whisky, votcă și două baxuri de bere la cutie, blondă și tare, dinamită curată.

Dar cu ce naiba mă îmbrac, se gândi Bäckström și își aminti de mașina de spălat stricată, coșul cu rufe supraîncărcat și mormanul de rufe murdare, care trona în dormitor și în baie de aproape o lună. Avusese o mică problemă chiar și în dimineața aia, înainte să plece la

[4] Lanțuri de magazine care dețin monopolul în ceea ce privește comercializarea băuturilor alcoolice în Suedia, cu program redus.

serviciu. Proaspăt ieşit de la duş şi aranjat, a stat în mijlocul camerei ca o momâie — cu toate că nu era mahmur, lucru de altfel rar — şi a căutat o veşnicie o cămaşă şi o pereche de izmene care să lase impresia că îi aparţine unui negustor de brânzeturi danez. Se rezolvă, se gândise Bäckström, şi dintr-odată îi veni o idee genială. Mai întâi, dăduse o tură rapidă prin centrul comercial de pe Sankt Eriksgatan, ca să cumpere nişte haine noi şi, desigur, curate. De lichidităţi nu ducea lipsă şi rufele murdare putea să le dea la spălat la hotel, în Växjö.

Genial, îşi spuse în gând Bäckström. Dar ia să îmbuc eu ceva, înainte de toate. Ar fi o abatere profesională să încep să anchetez o crimă când îmi chiorăie stomacul.

Bäckström luă un prânz copios la un restaurant spaniol din apropiere, cu o grămadă de tapas şi alte delicatese din meniul adaptat sezonului de vară. Gândindu-se că angajatorii lui puteau să-i achite nota, Bäckström adăugă şi un informator imaginar pe foaia de decontare. Acest informator avea bunul obicei de-a consuma două beri la jumate. În ceea ce-l privea pe el, se mulţumise cu o sticluţă de apă minerală, fiind de serviciu, şi, ieşind în stradă, mulţumit şi cu stomacul plin, îşi spuse că de mult nu s-a mai simţit atât de bine. Soarele e pe cer şi viaţa-i frumoasă, îşi spuse Bäckström şi o luă spre casă. Nici nu era nevoie să ia un taxi pentru că, de câţiva ani încoace, locuia într-un apartament mic şi drăguţ de pe Inedalsgatan, la doar câteva minute de mers de sediul central al poliţiei, de lângă Kronobergsparken.

Apartamentul îl găsise printr-un coleg bătrân, ieşit la pensie cu mulţi ani în urmă, pe care l-a cunoscut pe vremea când lucra la Infracţiuni Periculoase, în Stockholm.

Colegul acesta se mutase definitiv în casa lui de vacanță din arhipelag, ca să poată bea până la moarte în liniște și pace și să pescuiască puțin până atunci. Prin urmare, nu-i mai trebuia apartamentul de la oraș și transferase contractul de închiriere pe numele lui Bäckström.

Bäckström și-a vândut apartamentul pe care-l avea unui coleg mai tânăr de la Criminalistică Teritorială, care fusese dat afară de nevastă pentru că s-a încurcat cu o colegă de la Ordine și Pază, dar având în vedere că aceasta din urmă era și ea măritată cu un al treilea coleg, care lucra la Intervenție Rapidă, un adevărat nenorocit când se împuțea treaba, nu putea fi vorba să se mute la ea.

Prin urmare, colegul cu pricina a achiziționat apartamentul lui Bäckström. Plata s-a făcut în bani lichizi, fără impozit, la un preț rezonabil, și, drept răsplată, colegul l-a ajutat pe Bäckström să-și mute sarsanalele în apartamentul cel nou de pe Kungsholmen. Două camere, bucătărie și baie, etajul doi, vedere spre curtea interioară. Chirie rezonabilă, majoritatea vecinilor erau bătrâni care nu scoteau niciun pâs și care habar n-aveau că Bäckström era polițist. Nici că se putea mai bine.

Singura problemă a lui Bäckström era că trebuia să găsească o muiere care să-i curețe și să-i spele, în schimbul unor partide tari în patul solid din lemn de brad, cumpărat de la Ikea.

De data asta arată chiar nasol, se gândi Bäckström, în timp ce-și îndesa hainele murdare într-o geantă sport încăpătoare, pentru a le transporta la prima spălătorie a Hotelului Municipal din orașul Växjö.

Cel mai bine ar fi fost dacă aș putea lua casa cu mine și s-o las la recepție, se gândi el. În fine, nu contează, se rezolvă și asta, trase concluzia Bäckström și scoase o

bere rece din frigider. Apoi încărcă şi cealaltă geantă cu cele trebuincioase, dar, în clipa aceea, fu cuprins de o presimţire sumbră. Era ca şi când cineva l-ar fi apucat de guler pe la spate şi l-ar fi scuturat. În ultimii ani, i se întâmplase destul de des. Ce naiba mă fac cu Egon, se gândi Bäckström.

Pe Egon l-a botezat după colegul lui ieşit la pensie, prin care făcuse rost de apartament, în rest, nu prea semănau, pentru că Egon al lui Bäckström era un peştişor de aur obişnuit, pe când cel al cărui nume îl purta era un fost poliţist în jur de şaptezeci de ani.

Bäckström îl primise pe Egon, cu acvariu cu tot, de la o muiere pe care o întâlnise acum o jumătate de an, în urma unui anunţ matrimonial de pe internet. Ce l-a convins să-i scrie a fost, în parte, felul în care se descria femeia, dar mai ales mottoul ei, „Uniforma, un avantaj". E drept că Bäckström a sărit peste uniforma de poliţist de îndată ce-a avansat suficient în grad, ca să se poată apăra de comentariile superiorilor săi — dar cui îi mai păsa de astfel de detalii?

Iniţial, totul a mers strună. Descrierea ei („o femeie deschisă şi emancipată") nu era deloc exagerată. Iniţial, cum spuneam, pentru că, după un timp, a început să semene cu restul muierilor guralive care trecuseră prin viaţa lui până atunci. Nu-i de mirare că lucrurile au luat o întorsătură obişnuită, excepţia fiind Egon care locuia cu el şi acum, şi mai grav era că Bäckström începea să se ataşeze de el.

Momentul crucial din relaţia dintre Bäckström şi Egon a avut loc cu câteva luni în urmă, când Bäckström a fost nevoit să plece în provincie ca să ancheteze un

caz de omor şi, timp de o săptămână, n-a avut cum să-l hrănească pe peştişorul de aur.

Mai întâi, a apelat la femeia care-i adusese pe cap pacostea aceea cu aripioare, dar aceasta a urlat la el şi i-a trântit receptorul în nas. Asta e, dacă funcţionează, bine, dacă nu, nu, s-a gândit Bäckström şi, ignorând avertismentul de pe ambalaj, a golit pe jumătate cutia cu hrană în acvariu, înainte de plecare. Ăsta-i avantajul când ai un peştişor de aur, şi-a spus în maşină, în drum spre locul faptei. O potaie n-ai cum s-o arunci la budă şi să tragi apa, în caz că dă ortu' popii, iar acvariul valora cel puţin câteva sute, dacă îl vindea pe internet.

Când s-a întors, Egon trăia. E drept că i s-a părut mai vivace înainte de plecarea lui şi că în primele zile înota cam pe spate, dar după câteva zile şi-a revenit de tot.

Acest lucru îl impresionă într-atât pe Bäckström, încât începu să le povestească despre Egon până şi colegilor în pauza de cafea — „e un mormoloc dat naibii" — şi cam pe atunci a început să se ataşeze de el. Serile se întâmpla să-l urmărească minute în şir, în timp ce sorbea din grogul lui binemeritat după o zi de muncă lungă şi plină de peripeţii. Doamne, cât de lipsit de griji părea Egon, înotând în lung şi-n lat prin acvariu, fără să-i pese că n-are nicio domnişorică prin preajmă. „Las' c-o duci bine, băiete", obişnuia să spună Bäckström şi constată că Egon era mult mai tare decât toate documentarele cretine cu animale pe care le văzuse la televizor.

Numai să am grijă să n-o lălăi prea mult cu investigaţia asta, se gândi Bäckström, simţindu-se uşor vinovat, în timp ce scotea cu degetul mare o doză sănătoasă de hrană

pentru peşti din cutiuţă şi-o scutura în acvariul micului său tovarăş. Iar dacă era să se întindă prea mult, n-avea decât să-şi sune un coleg şi să-l roage să preia rutina zilnică a hrănitului.

— Ai grijă de tine, băiete, spuse Bäckström. Tati trebuie să plece la lucru. Ne vedem în curând.

Peste un sfert de oră, Bäckström se îndrepta spre Växjö, împreună cu doi colegi de la Brigada Naţională de Criminalistică.

5

Tovarăşii de drum ai lui Bäckström, două tinere talente de la secţie, inspectorii Erik Knutsson şi Peter Thorén, nu erau tocmai cei mai inteligenţi colegi de-ai lui, dar măcar se conformau când le ordona ceva. La serviciu, colegii le ziceau Lolek şi Bolek şi, în afară de faptul că Lolek era blond şi Bolek brunet, cei doi semănau ca două picături de apă. Erau tot timpul împreună, le umbla gura non-stop şi, dacă închideai ochii, era imposibil să-i deosebeşti după voce.

Knutsson preluă rolul de şofer, în timp ce Thorén stătea în scaunul din dreapta lui şi citea cu voce tare un pliant turistic despre Växjö găsit pe internet. Bäckström zăcea întins pe bancheta din spate, ca să poată medita în linişte la cazul pe care-l avea de rezolvat, în compania unei beri reci.

— Îmi pare *aim sori*, Bäckström, spuse Thorén. Växjö nu-i deloc pe coastă. E la vreo sută de kilometri de Marea

Baltică. Are o catedrală, un guvernator şi o universitate. Cred că l-ai confundat cu Västervik. Sau Kalmar. Şi Västervik, şi Kalmar sunt oraşe de coastă. Din Småland. Astrid Lindgren, bla-bla. Pare să aibă vreo şaptezeci şi cinci de mii de locuitori. Växjö, adicătelea. Cam câte femei disponibile ar însemna asta? Tu ce crezi, Erik?

— Cer prea multe dacă vreau să-mi dai nişte detalii despre caz? îl întrebă Knutsson pe un ton revoltat. Ah, câteva mii, pe puţin, adăugă el şi se lumină la faţă.

— Colegii de la Växjö ziceau că ne trimit un fax cum au aflat ceva, spuse Bäckström şi dădu din cap spre monitorul dintre scaune.

— Ceva tot ştim, insistă Knutsson.

Palavre, palavre, palavre, se gândi Bäckström şi oftă zgomotos.

— Azi-dimineaţă, poliţia a găsit o femeie tânără omorâtă în apartamentul ei. Strangulată. Dacă e să-i credem pe ţărănoii ăştia cu aere de şerif, ar fi vorba despre o crimă pasională. Făptaş necunoscut, tot tacâmul. Dar poate avem baftă şi se înşală. Poate reuşim să-l săltăm pe iubiţelul ei.

— Mai mult nu ştim? întrebă Knutsson pe un ton incredul. Avea prieten?

— Se pare că nu, spuse Bäckström, nesigur pe el. Ar mai fi un mic detaliu care complică treaba. Tipa e de-a noastră.

— Ce vorbeşti? izbucni Knutsson. E o colegă?

— Nu-i deloc bine, constată Thorén. Şi colegă, pe deasupra. Aşa ceva nu se întâmplă în fiecare zi. Dacă-i vorba despre o crimă pasională.

— Viitoare colegă, clarifică Bäckström. Tipa era încă studentă la Academia de Poliţie din Växjö. Urma să termine

la anul. Pe timpul verii, lucra ca recepționeră la secția locală.

— Ce naiba se întâmplă? se întrebă Knutsson scuturând din cap. Cine-i nebun să violeze şi să omoare o viitoare polițistă?

— Dacă e o cunoştință de-a ei, sunt şanse să fie tot un coleg, râse înfundat Bäckström. Dar nu cred că-i aşa de grav, adăugă atunci când văzu privirea neîncrezătoare a lui Knutsson în oglinda retrovizoare.

— Ar trebui să fie mai uşor de rezolvat decât un caz de omor standard cu o victimă prostituată. Mă rog, dacă e să fim optimişti, îl consolă şi Thorén. Am scăpa de clienții ciudați şi infractori şi toată partea aia.

Nu asta e problema cea mai gravă. Oricum, visează tu numai, se gândi Bäckström.

— Nu putem decât să sperăm, spuse el.

Pe la Norrköping, colegii de la Växjö le trimiseră faxul promis, deşi, având în vedere conținutul acestuia, ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi obosit deloc. Mai întâi, cei trei primiseră o hartă a oraşului, cu locul crimei încercuit şi cu drumul până la hotel, marcat cu o săgeată. Absolut inutil, pentru că Thorén descărcase deja exact aceeaşi hartă de pe internet şi Knutsson introdusese datele dinainte să plece în sistemul de navigație.

Urmă un scurt mesaj din partea şefului anchetei preliminare, care le ura bun venit şi îi informa că investigația începuse deja, conform prevederilor standard, şi că avea să-i țină la curent dacă mai avea vreo noutate, iar prima întâlnire cu grupul de investigatori urma să aibă loc la nouă dimineața, la sediul poliției din Växjö.

— Se pare că şeful anchetei preliminare e domnul comisar Bengt Olsson de la Criminalistica din Växjö, constată Thorén, care stătea cel mai aproape de fax şi avea mâinile libere. Îl ştii cumva, Bäckström?

— Da, am mai avut de-a face cu individul, spuse Bäckström şi sorbi şi ultimele picături din cutia cu bere.

Cam retardat, săracul. Nici că se putea mai bine, se gândi el. În orice caz, găsise deja o strategie de abordare.

— Şi cum e? îl întrebă Knutsson.

— Genul empatic, spuse Bäckström.

— Dar despre crime şi astea ştie ceva? insistă Knutsson.

— N-aş zice, spuse Bäckström. Dar cred c-a participat la o grămadă de cursuri despre violenţa domestică, incest, *debriefing*, chestii din astea.

— Vreo crimă amărâtă tot a investigat, nu crezi? interveni Thorén.

— Acum câţiva ani a făcut mare tam-tam pe seama unei crime ritualice. O fetiţă, imigrantă, pare-mi-se, crima a avut loc undeva în adâncul şi întunecatul Småland. O informatoare nebună zicea că a fost de faţă când s-a întâmplat.

— Şi? Cum s-a terminat? întrebă Knutsson.

— Păi, excelent. Ne-au trimis dosarul, iar noi l-am prescris în ziua următoare. Pe urmă le-am expediat o scrisoare amicală, în care le explicam în detaliu că acea crimă nu avusese, de fapt, loc niciodată. Apoi le-am mulţumit pentru interesul acordat şi i-am rugat să revină şi pe viitor, în caz că le mai trecea prin cap vreo poveste cu fantome.

— Ah, da, cred că-mi aduc aminte, spuse Thorén. S-a întâmplat înainte să mă angajez. Nu-i ăla — la Bengt Olsson mă refer — căruia colegii mai bătrâni de la secţie îi ziceau „criminalul ritualic"?

— Ăla e, spuse Bäckström. E nişa lui, ca să zic aşa. Fantome şi baubauri, candele cu smirnă şi incisivi lungi şi ascuţiţi, mantale şi un *debriefing* scurt. Înainte ca ofiţerii să se târască acasă.

Despre ce colegi bătrâni vorbeşte ăsta? se gândi Bäckström. Ai dracu' fasciţi tineri.

— Dar ce se întâmplă cu echipa? Şi unde ne ducem, de fapt? se văicări Thorén.

— Credeam că ţi-am zis deja acum cinci minute, spuse Bäckström. Dacă sunteţi amabili să vă ţineţi gura, poate reuşesc să-mi odihnesc şi eu puţin căpăţâna.

Bine că încep deja, îşi spuse în gând. Doi idioţi.

Restul drumului îl parcurseră aproape în linişte. N-au mai primit niciun fax, şi, cu toate că au continuat să trăncănească, Knutsson şi Thorén scăzură volumul şi nu-l mai deranjară pe Bäckström. Când ajunseră la hotel, ceasul arăta deja cinci după-amiază şi, dat fiind faptul că se simţea încă destul de ameţit, Bäckström hotărî să se întindă câteva ore în camera lui, înainte să ia cina. Oricum, ceilalţi colegi nu îşi făcuseră încă apariţia.

Fiind genul prevăzător, Bäckström a sunat la hotel în prealabil, aşadar cei trei reuşiră să se furişeze direct în camerele lor, fără să trebuiască să dea piept cu cea de-a treia putere naţională, adunată deja în stoluri în holul cel mare. Apoi a împărţit câteva sarcini. Asta mai lipsea, să n-o facă, doar era şef, ce naiba! Knutsson urma să ia legătura cu colegii locali şi să le transmită că, momentan, Bäckström era ocupat şi că avea să-i sune cât de curând şi să se prezinte negreşit la şedinţa din dimineaţa

următoare. Pe Thorén l-a pus să rezolve problema cu rufele murdare şi să dea o tură până la locul faptei. Iar el se gândea să tragă un pui de somn binemeritat.

— Sunt în picioare de azi-dimineaţă, spuse Bäckström şi plonjă pe patul din cameră. Să nu uiţi să ne rezervi o masă discretă la restaurant. Pentru diseară, la opt.

În sfârşit, se gândi Bäckström după ce Thorén închise uşa. Îşi potrivi perna sub cap şi adormi aproape instantaneu.

6

O jumătate de oră înainte de cină, echipa s-a întâlnit ca să stea de vorbă în camera lui Bäckström. Nimic mai firesc, având în vedere că Bäckström era şeful lor. Dacă ar fi stat de vorbă altundeva, ar fi însemnat cu siguranţă că pregăteau un complot. Bäckström ştia asta din experienţă pentru că, în anii petrecuţi la Infracţiuni Periculoase, fusese şi şef, şi membru al echipei. Dar, deocamdată, totul părea în ordine. Între timp, sosiseră şi ceilalţi colegi, alerţi şi veseli şi aproape entuziasmaţi, de parcă ar fi fost vorba despre o călătorie la o conferinţă obişnuită din Finlanda, şi nu de o anchetă.

Primul care bătu la uşa lui Bäckström fu vechiul lui coleg, inspectorul Jan Rogersson, pe care Bäckström îl cunoştea încă din perioada de la Infracţiuni Periculoase din Stockholm. Omul venise singur şi profitase de ocazie ca să treacă pe la poliţia din Nyköping, să le înapoieze câteva notiţe referitoare la un caz prescris. Văduva victimei dăduse ortu' popii şi încetase să-i mai trimită plângeri

ombudsmanului[5]. Rogersson îşi făcuse apariţia la hotelul din Växjö la câteva ore după Bäckström. Un bărbat cumsecade, potrivit lui Bäckström, şi singurul dintre colegii lui cu care ar fi suportat să-şi petreacă timpul şi în afara serviciului.

Bäckström se simţea energic şi într-o dispoziţie de zile mari, odihnit după somnul de după-masă şi proaspăt ieşit de sub duş, aşa că el şi Rogersson profitară de ocazie şi goliră câte o bere şi un păhărel de tărie, înainte ca restul grupului să mărşăluiască în cameră şi să strice atmosfera paşnică. Knutsson şi Thorén sosiră împreună, desigur. Knutsson fusese la sediul poliţiei, stătuse de vorbă cu colegii locali şi primise un teanc de hârtii. Thorén predase rufele murdare ale lui Bäckström şi apucase să viziteze locul crimei. Niciunul dintre ei nu fusese invitat însă la o bere sau la o tărie la întoarcere. Bäckström ascunsese ambele sticle când auzise bătăile în uşă. Las' că pot să bea ei şi-n timpul liber, îşi spuse în gând.

Ultimul venit era comisarul Jan Lewin care a călătorit împreună cu colega lor, asistentul civil Eva Svanström. În mod ciudat, cei doi plecaseră de la Stockholm înaintea tuturor, aşa că nimeni nu-şi dădea seama de ce naiba le-a luat şapte ore să parcurgă o distanţă de patru sute de kilometri. Oricum, bănuiau răspunsul, prin urmare nimeni nu i-a luat la întrebări indiscrete.

— Văd că aţi călătorit bine, constată Bäckström nevinovat, uitându-se la unica femeie din grupul lor.

---

[5] Persoană însărcinată să-i apere pe cetăţeni de excesele de putere ale administraţiei publice, în ţările scandinave. (*N. red.*)

Alertă, îmbujorată şi proaspăt călărită, îşi spuse în gând. Dar prea schiloadă pentru gustul lui, aşa că n-avea decât să-şi ţină gura şi să-i lase în pace să-şi facă de cap.

— Da, excelent, ciripi Svanström. Janne a avut nişte treburi de rezolvat pe drum, de asta am întârziat atâta.

— Aha, spuse Bäckström. Ar fi bine să apucăm să discutăm cât suntem numai noi. Nu vreau să vorbim despre chestii de serviciu de faţă cu vulturii ăia de jos. Şi poate apucăm să băgăm şi noi ceva-n gură. Erik, văd că ai primit o grămadă de hârtii. Ai făcut destule copii pentru toţi?

O adunătură de incompetenţi, îşi spuse în gând.

Knutsson adunase tot ce apucară să pună pe hârtie colegii lor de la secţia din Växjö şi făcuse şi şase copii xerox pentru fiecare. În teancurile lor se regăseau transcrierea primului apel de urgenţă, raportul primei patrule care sosise la faţa locului, numeroase fotografii de la locul crimei şi împrejurimi, un plan al apartamentului în care fusese găsită victima, o descriere scurtă a acesteia, precum şi o listă cu măsurile întreprinse de colegii lor, cu data şi ora exactă pentru fiecare.

Bäckström se simţi uşor dezamăgit după ce aruncă o privire rapidă peste hârtii. În orice caz, nu părea să le fi scăpat nimic evident. Cel puţin deocamdată. Oricum, în curând va prelua cazul şi lui n-avea să-i scape sigur nimic.

— Întrebări, ceva? îşi chestionă colegii, dar aceştia scuturară din cap la unison.

— Încă nu-i vremea de masă, spuse Bäckström şi le zâmbi ironic.

Trântori ce sunteţi, se gândi. În afară de mâncare, băutură şi futaiuri n-aveţi nimic în cap.

— Ştim cumva când o să primim ceva de la medicul legist şi de la inspectorii judiciari? îi întrebă Rogersson.

— Abia mâine se va face autopsia, spuse Knutsson. Au dus-o deja la Institutul de Medicină Legală din Lund. Inspectorii judiciari tocmai lucrau la asta când am ajuns acolo, dar ăla cu care am vorbit eu zicea că au reuşit să preleveze urme de spermă ale făptaşului şi urme de sânge de pe pervazul ferestrei de la dormitor. Şi au găsit şi nişte haine. Ziceau că-s ale lui. Omul le-a uitat când a fugit. S-o fi grăbit băiatul. Colegul cu care am vorbit era ferm convins că a sărit pe geamul de la dormitor. Probabil atunci şi-a julit şi mâna de pervaz.

— Ziceai ceva de nişte haine, mormăi Bäckström. N-avem noi norocul să fi fugit de acolo fără izmene...

— Ba, să ştii că da, răspunse Knutsson. Nu ştiu cu ce era îmbrăcat când a ajuns acolo, dar se pare că s-a cărat fără pantaloni.

— Vai, ce tip iresponsabil, spuse Bäckström. Dar bănuiesc că permisul nu şi-l ţinea în nădragi. Aşa baftă n-o să avem noi în vecii vecilor.

Chiar aşa de tâmpit n-ai cum să fii, se gândi Bäckström, deşi chestia cu pantalonii se încadra la categoria „tâmpenii", semn bun pentru investigaţia lor.

— Îţi mai aminteşti, Bäckström, spuse Rogersson, dintr-odată mai vesel. Îţi mai aminteşti de nebunul ăla care a sugrumat-o în casă pe femeia aia de pe Högalidsgatan? Cazul Ritva. Parcă aşa o chema. Ăla care s-a apucat să cureţe după el şi să şteargă amprentele şi pereţii şi podeaua, tavanul, tot, înainte să se care. A frecat ore-n şir nebunul. Păcat că micuţei Ritva nu-i prea mai păsa de curăţenie.

— Îmi amintesc, spuse Bäckström. Doar eram acolo şi eu, şi tu. De douăzeci de ani ne împui urechile cu cazul ăsta.

O fi de la băutură, se gândi.

— Hai, hai, nu fi! spuse Rogersson, în continuare binedispus. Mă-ntreb cum s-a simțit când a trântit ușa după el de-a încuiat-o și și-a dat seama ce-a lăsat înăuntru.

— Probabil că nu s-a simțit prea bine, spuse Bäckström. Auzi, Peter, tu care te lauzi că ai fost la locul crimei. Ție cum ți s-a părut situația? continuă Bäckström și dădu din cap spre Thorén.

— Dar care-i poanta? întrebă Thorén. Iartă un biet mucos ignorant, dar zi-mi și mie, să nu mor prost.

— Care poantă? spuse Bäckström.

Ce căcat tot zice acolo, se gândi el. Și ce-ar fi să răspundă la o întrebare simplă?

— Cu ăla de pe Högalidsgatan, se încăpățână Thorén.

— Ah, ăla, spuse Bäckström. Păi, ce să fie, și-a uitat portofelul, cu permisul de conducere și toate nimicurile alea pe care le au oamenii de obicei în portofele. Chiar pe noptiera victimei. Dar bine că a făcut frumos și curat pe acolo. Inspectorii judiciari n-au găsit, bieții de ei, nici măcar un fir de păr. Și dacă ați vrea să ne întoarcem la dosărelul nostru...

— Nuuu se poate, izbucni Knutsson și păru la fel de vesel ca și Rogersson.

— Ziceam de cazul nostru, îi reaminti Bäckström. Cum arăta locul faptei?

Ca un loc în care a avut loc o crimă, conform părerii lui Thorén. La fel de deprimant cum arăta, de obicei, un loc în care o femeie a fost violată și strangulată. Probabil chiar mai rău, având în vedere că făptașul fusese singur cu victima în apartament și păruse să fi avut control deplin asupra ei, ceea ce însemna că n-a trebuit să se grăbească deloc.

Din păcate, nu dădură peste niciun suspect obişnuit. Niciun fost sau actual iubit, nici vreo altă cunoştinţă în care să fi avut încredere. Se pare că victima nu avea iubit de ceva timp şi nu cunoştea niciun nebun sau vreo persoană dubioasă. Rămânea varianta cea mai proastă, coşmarul oricărui poliţist. Făptaşul necunoscut. O persoană pe care nu o cunoştea şi, în cel mai rău caz, nu făcea parte nici din cercul ei de prieteni.

— Se pare că seamănă, totuşi, cu un caz de omor adevărat, trase concluzia Thorén.

— OK, spuse Bäckström. Nu-i bai, băieţi. Se rezolvă. Dar haideţi să înfulecăm şi noi ceva, că după aia o să puteţi să citiţi hârţoagele astea cât vreţi, înainte de culcare. Vedeţi să nu le scăpaţi pe undeva, că n-am chef să găsesc citate mâine în ziare. Cloaca asta pute rău a jurnalişti şi a tot felul de necrofagi. Oricum, eu, unul, trebuie să bag ceva la maţ, că mor de foame. N-am pus nimic în gură de azi de dimineaţă.

— Dacă vă treceţi numele pe dosare şi mi le daţi, le încui eu la mine în seif, cât mâncăm, zise Svanström.

— Excelentă idee, spuse Bäckström.

Hoaşcă linguşitoare, se gândi. Şi mai e şi schiloadă pe deasupra.

După cină, cei şase se întoarseră în camerele lor, cu gândul să se apuce de citit dosarul. Cel puţin asta i-au spus lui Bäckström. Knutsson şi Thorén plecară să-l studieze împreună, bineînţeles. Până şi Rogersson, care de obicei se comporta normal, părea să se fi molipsit de febra cititului. Dar mai întâi, îl urmă în camera lui pe Bäckström şi împrumută de la el câteva beri. În mod curios însă, refuză oferta colegului său de-a mai bea un ultim păhărel înainte de culcare.

— Sper că nu eşti bolnav, Rogge, spuse Bäckström. Aproape că-mi fac griji pentru tine.

Pămpălăule, îşi zise în gând.

— Nu, nu, scutură din cap Rogersson. N-am nimic. Doar că ar fi bine să profit să dorm vreo două–trei ore, nu de alta, dar să pot ţine pasul cu voi mâine.

Prin urmare, cei doi se despărţiră în camera lui Bäckström. Numai bine, pentru că Bäckström avea de gând să dea o tură scurtă prin oraş. Ca să cerceteze terenul; nu de alta, iar asta, de obicei, era mai bine s-o faci singur.

Bäckström se strecură afară prin ieşirea din spate a Hotelului Municipal şi se plimbă alandala prin centrul oraşului. Trecu prin faţa reşedinţei guvernatorului şi a catedralei, pe lângă toate clădirile vechi şi frumoase, ce fuseseră restaurate în felul în care se cuvenea să fie restaurate astfel de clădiri, şi pe lângă o mulţime de terase pline cu oameni în haine de vară, care nu păreau deloc afectaţi de nenorocirea care-l adusese pe el în oraş. Cum naiba să comiţi o crimă într-un astfel de oraş? se gândi Bäckström. Probabil că era pentru prima oară în istoria infracţionalităţii locale. Bäckström nu mai fusese în Växjö, nici în interes de serviciu, nici în interes privat.

Trecu pe lângă mai multe localuri îmbietoare. Afară erau în jur de douăzeci de grade, cu toate că trecuse de unsprezece seara, dar Bäckström se ţinu tare şi nu se abătu din drum până înapoi la hotel.

Ajuns acolo, comandă o bere pe terasa hotelului şi se aşeză la masa cea mai îndepărtată şi întunecată, ca să evite orice contact uman. Oricum, nu prea erau mulţi pe afară. Colegii lui se dăduseră la fund definitiv şi cea mai

simplă explicație era că, probabil, chiar s-au ținut de promisiune. Bäckström avea dubii în privința lui Lewin şi a micuței Svanström, pe care îi bănuia că au alte priorități, mai importante decât cititul. Dar în privința lui Knutsson şi a lui Thorén n-avea de ce să-şi bată capul. Cei doi se aflau cu siguranță în camera unuia dintre ei şi discutau despre dosar. Probabil că ar fi ținut-o aşa toată noaptea dacă nu-i oprea nimeni. Cine s-o fi făcut, nu se ştie. Şi nici măcar n-au băut, idioții, se gândi Bäckström sorbind din berea lui. Ajuns însă în punctul acela, fu întrerupt din meditație.

— E liber aici?

Cea care-l întrebase era o femeie. Aproximativ treizeci şi cinci, patruzeci şi cinci de ani, niciodată nu reuşea să distingă clar, în orice caz, „de mult expirată, dacă e să calculăm în ani femeieşti", se gândi Bäckström. Oricum, bine măcar că nu era slabă, ci mai degrabă plinuță, lucru de preferat.

— Depinde cine întreabă, spuse Bäckström.

E jurnalistă, clar, se gândi.

— Da, poate ar trebui să mă prezint, spuse femeia, punându-şi berea pe masă, apoi se aşează pe scaunul liber. Mă numesc Carin Ågren, zise şi-i întinse o carte de vizită. Lucrez la postul de radio local.

— Ce coincidență fantastică, spuse Bäckström zâmbind. Şi cu ce te pot ajuta, Carin?

În afară de una mică, sus, în camera mea, îşi spuse în gând.

— Nu-i aşa? zise ea expunându-şi dantura impecabilă. Îți dai seama ce ciudată e viața? Să ştii că am făcut cunoştință deja când am lucrat la TV4, la Stockholm, acum

vreo doi ani. Făceam un material despre un proces şi erai şi tu acolo, pe post de martor. Trei ruşi jefuiseră şi omorâseră un cuplu de bătrâni. Îmi permiţi să te întreb ce treabă are Brigada de Omucideri din Stockholm în Växjö?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Bäckström şi luă o gură zdravănă de bere. Eu unul mă gândeam să vizitez casa natală a lui Astrid Lindgren.

— Bine. Ne mai auzim, spuse femeia zâmbind la fel de frumos ca prima dată, cu dinţii ei albi.

— Cu siguranţă, spuse Bäckström şi strecură cartea ei de vizită în buzunar.

Apoi dădu din cap, goli paharul cu bere, se ridică şi-i oferi cel mai eficient zâmbet al său. Cel de poliţist de capitală, proaspăt rănit în lupta cu infractorii. Dur cu durii, dar cel mai cumsecade băiat, dacă avea de-a face cu o persoană de treabă care ştia să-l mângâie unde trebuia.

— Vezi c-o iau ca pe o promisiune, spuse femeia. Altfel o să fiu nevoită să te vânez, zise ea ridicând paharul şi-i zâmbi pentru a treia oară.

Merge de-o partidă, clar, se gândi Bäckström un sfert de oră mai târziu, în faţa oglinzii din baie a camerei de hotel, în timp ce se spăla pe dinţi. Trebuia s-o ia uşurel, atâta tot, şi în curând putea să aibă şansa să guste din super-salamul de Bäckström, îşi spuse în gând.

7

În ciuda imaginaţiei bolnave a lui Bäckström, comisarul Jan Lewin se retrase imediat după cină în camera

lui ca să poată parcurge liniştit dosarul cazului aflat pe agenda Brigăzii. Făcu o listă cu avantaje şi lipsuri, şi, deşi majoritatea datelor din dosar erau încă preliminare, se pare că existau o mulțime de steluțe roşii pentru el şi colegii lui.

Aveau o victimă a cărei identitate o stabiliseră deja, un loc al crimei, o idee aproximativă despre când avusese loc crima şi cam ce se întâmplase. El şi colegii lui ajunseseră la fața locului la mai puțin de douăzeci şi patru de ore de la comiterea crimei, o regulă importantă atunci când lucrai la Brigada Națională de Criminalistică. Omorul fusese comis în casă, ceea ce era mai bine decât dacă ar fi fost comis afară, în aer liber, şi victima părea o tânără cât se poate de normală, fără obiceiuri sau legături dubioase.

Cu toate astea, nu reuşea să scape de senzația de nelinişte care-l rodea de obicei. Mai întâi, se gândi să dea o tură până la locul crimei de pe Pär Lagerkvists väg[6] pentru a-şi face o idee despre cele întâmplate, dar colegii lui de la judiciar păreau foarte ocupați, aşa că hotărî să nu-i deranjeze.

În lipsă de altceva şi, mai ales, ca să-şi umple timpul, Lewin îşi cuplă laptopul la internet şi începu să citească despre scriitorul şi laureatul Premiului Nobel pentru Literatură Pär Lagerkvist, cel după care fusese botezată strada pe care se petrecuse crima. Nu c-ar avea vreo legătură cu Lagerkvist, se gândi Lewin. Săracul era mort de vreo treizeci de ani.

Lewin află, nu tocmai neaşteptat, că Pär Lagerkvist provenea chiar din Växjö. Născut în 1891, Lagerkvist

6 Drum.

fusese mezinul unei familii cu şapte copii. Situaţie economică precară, tatăl, mecanic, responsabil cu reparaţiile trenurilor de marfă din gara feroviară din Växjö. Fiul cel mai mic al familiei, extrem de talentat, a avut şansa să studieze şi să absolve liceul din Växjö la optsprezece ani, spre deosebire de fraţii lui mai mari.

Apoi, a lăsat în urmă meleagurile copilăriei şi s-a făcut sciitor. În 1916, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, a debutat răsunător cu colecţia de poeme intitulată *Angst*[7]. Treptat, şi-a câştigat un loc în Academia Suedeză şi, în 1951, a fost răsplătit cu Premiul Nobel pentru Literatură.

Fusese un fiu respectat al oraşului, se pare, pentru că, la doar câteva luni de la acel eveniment, concitadinii lui au botezat după el o stradă din oraşul copilăriei sale. Şi asta cu peste douăzeci de ani înainte de moartea lui, lucru care se întâmpla deseori cu cei de seama lui, deşi blocurile care aveau să fie construite de-a lungul străzii botezate după el nu existau încă decât în planul urbanistic al zonei respective.

Între timp, unul din acele blocuri devenise locul unei crime investigate de Jan Lewin, pe care avea de gând să-l viziteze de îndată ce se ivea ocazia. Nu în seara asta, însă, se gândi Lewin. Nu în seara asta, întrucât cei de la judiciar trebuiau să-şi facă treaba în linişte, nederanjaţi.

Dar Lewin făcu totuşi o plimbare prin oraş. Îl întâmpinară străzi goale şi întunecate care, după patru sute de metri, îl duseră spre sediul cel nou al poliţiei, locul lui de muncă în următoarele zile.

---

7 *Ångest*, titlul original.

Sediul poliției se afla pe Sandgärdsgatan, pe Oxtorget[8]. Fusese terminat la trecerea în noul mileniu şi era un adevărat templu al justiției din vremurile noastre. O clădire ca o cutie, de patru–cinci etaje, în funcție de cum numărai[9], cu o fațadă de un galben pal, în care poliția împărțea spațiul cu procuratura, sala de judecătorie, închisoarea şi serviciul de probațiune. O fabrică a justiției, proiectată conform unui ideal practic, ca să acopere întregul lanț judiciar. Un mesaj clar, dar deloc eficient pentru cei care ajungeau acolo, şi un suport slab pentru teza conform căreia fiecare suspect trebuie considerat nevinovat până la proba contrarie.

În stânga intrării, Lewin găsi o tăbliță mică de cupru, ce-l informa că în locul acela s-a aflat cândva fosta fermă de lapte a oraşului, cu staule vechi pentru vaci, amenajate pentru târgul local de vite. Asta se întâmpla pe vremea lui Pär Lagerkvist, şi a continuat chiar şi ulterior primirii Premiului Nobel, ceea ce, dintr-un motiv necunoscut, îl deprimă nespus pe Lewin, care făcu brusc stânga-mprejur şi se întoarse la hotelul lui, cu gândul să încerce să doarmă câteva ore înainte să se lanseze în investigația adevărată.

Înainte să adoarmă, Lewin se gândi câtva timp la subiectul angoasei. Nu se ştie de ce. Probabil că nu era un subiect ieşit din comun pentru un poet tânăr, indiferent în ce epocă ar fi trăit. Şi, cu siguranță, un subiect comun în opera fiecărui scriitor, indiferent de vârstă, care a trăit

---

8 *Torg* — piață.

9 În Suedia, parterul este numit etajul (nivelul, planul) întâi, deci o clădire cu trei etaje în Suedia înseamnă, de fapt, o clădire cu parter şi două etaje.

în perioada Primului şi al celui de-al Doilea Război Mondial, când întreaga Europă era în flăcări.

Jan Lewin ştia şi el destule despre angoasă. Făcuse cunoştinţă cu ea încă din vremea copilăriei. E drept că nu-l mai bântuia la fel de des în ultimul timp, dar îl ademenea în continuare, fiind mereu acolo, mereu pregătită să se arunce asupra lui de îndată ce lăsa jos garda. Se întâmpla brusc, neaşteptat, şi de fiecare dată dintr-o direcţie necunoscută. Consecinţele însă erau cât se poate de perceptibile, cu toate că mesajul rămânea tot timpul obscur, atât în ceea ce privea conţinutul, cât şi originea sa.

La asta se mai adăuga şi angoasa pe care o simţise de-a lungul carierei sale, de fiecare dată când avea de rezolvat un omor violent. Întâlniri dintre doi oameni care deviaseră de la cursul normal, relaţii stricate ce ajunseseră să alimenteze doar frică şi ură. Iar uneori, acestea aterizau pe biroul lui de la sediul Brigăzii Naţionale de Criminalistică din Stockholm.

Şi mai era şi angoasa care-l putea cuprinde până şi pe cel mai înverşunat şi mai lipsit de conştiinţă criminal în clipa în care îşi dădea seama de gravitatea actelor sale. Când realiza că poliţia putea să-l prindă şi că era mai bine dacă se ascundea în întuneric. Angoasa care-l menţinea tot timpul conştient de faptul că oameni precum Jan Lewin căutau tocmai în întunericul acela.

Măcar aşa îmi uşurez şi eu propria angoasă, se gândi Jan Lewin înainte de a adormi, în sfârşit.

8

Växjö, 5 iulie, sâmbătă

Am avut dreptate, sau n-am avut dreptate, din două una, se gândi Bäckström sâmbătă dimineața când coborî la recepție ca să ia micul dejun. Cele două ziare de scandal sosiseră deja. Cu toate că nu era decât opt şi un sfert, se aflau în suportul pentru ziare de lângă recepție. Bäckström luă câte un exemplar şi porni spre sala de mese unde se aflau colegii lui. Dacă asta e doar o complicație minoră, să sperăm că n-o să dăm peste una mai mare, se gândi Bäckström.

Prima pagină şi o mare parte din restul ziarului erau dedicate crimei de pe agenda lui, iar tonul folosit era cât de poate de previzibil: „POLIȚISTĂ OMORÂTĂ ŞI VIOLATĂ", țipa primul ziar, cel mai vândut, pe când celălalt, un concurent mai modest, încerca să-l acopere urlând „TÂNĂRĂ POLIȚISTĂ OMORÂTĂ... Strangulată, violată, torturată". Of, maică, se gândi Bäckström. Vârî ziarele sub braț, luă o tavă şi se apucă s-o încarce cu mâncare. Nimeni nu poate să ancheteze o crimă cu maţul gol, îşi spuse el, în timp ce se servi cu o porție zdravănă de omletă, slănină şi crenvurşti.

— Ai văzut ziarele de scandal, Bäckström? îl întrebă Lewin, în timp ce acesta se aşeză la masa colegilor lui. Oare cum se simt rudele fetei ăleia când citesc chestiile astea?

Eşti prost, ce-ai? se gândi Bäckström, răsfoind sârguincios ziarele cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta îşi umplea de zor gura cu omletă şi crenvurşti.

— E chiar... de rahat, îl aprobă Thorén, care nu înjura aproape niciodată.

Încă unul, se gândi Bäckström. Gemu între două îmbucături, apoi continuă să citească.

— Oare de ce nu fac politicienii ceva, de ce-i lasă? îi turnă apă la moară Knutsson. Chestiile astea ar trebui reglementate prin legi clare. E un abuz la fel de grav ca... ăăă... ăla la care a fost supusă victima.

Daaa, îți dai seama. De ce nu fac politicienii ceva? De ce nu le interzic ziarelor să scrie o grămadă de rahaturi? îşi spuse în gând Bäckström continuând să înfulece şi să răsfoiască ziarul.

Colegii lui o ținură aşa vreo cinci minute, timp în care Bäckström se bucură că avea gura plină şi nu era nevoit să vorbească. După ce termină de mâncat, închise ziarele. Singurul care nu scosese o vorbă în tot acest timp fu Rogersson. Oricum, nu prea era vorbăreț la o oră atât de matinală.

Uite unul deştept care îşi ține gura, se gândi Bäckström în timp ce primii reprezentanți ai celei de-a treia puteri se apropiară de ei, se prezentară şi-i întrebară dacă pot să le pună câteva întrebări. Acest lucru îl făcu până şi pe colegul Rogersson să deschidă gura.

— Nu, spuse Rogersson categoric, iar asta, împreună cu expresia din ochii lui, constituise probabil un răspuns suficient de clar, având în vedere reacția reporterului care se cără imediat cu coada între picioare.

Bun băiat Rogge, îşi spuse în gând Bäckström. Nici măcar n-a trebuit să arate colții şi să mârâie, specialitatea lui.

— Ar mai fi o chestie care mă sâcâie, zise Bäckström. Dar despre asta discutăm mai bine între patru ochi.

Dar prima ocazie pentru o discuție privată se ivi abia după ce parcară în spatele porții încuiate a curții poliției.

— Presupun că ați apucat să citiți cu toții ziarele de scandal, spuse Bäckström.

— M-am uitat la televizor la ştirile de dimineață. Dar nici acolo nu era mai bine, spuse Lewin.

— E de rahat, ce să mai, îl aprobă Thorén, care părea să fi trecut peste aversiunea lui față de înjurături şi începuse să le folosească deocamdată pe cele mai nevinovate.

— Ce mă îngrijorează cel mai tare, spuse Bäckström, e că tot ce-am discutat aseară a apărut deja în ziare. Lăsați formulările senzaționaliste şi speculațiile şi gândiți-vă la datele concrete despre care scriu nenorociții ăştia. Singura concluzie e că barca a început să ia deja apă. E mai rea ca o strecurătoare.

Bäckström dădu din cap spre sediul poliției, care urma să fie locul lor de muncă în viitorul apropiat.

— Şi dacă nu ne ocupăm de aspectul ăsta, o să avem parte de un drac mai negru decât meritățm.

Nimeni nu-l contrazise.

Bäckström se întâlni mai întâi cu şeful poliției locale şi cu colegul său din Växjö, care avea să conducă investigația, fiind, aşadar, şi şeful lui direct. Mă rog, cel puțin oficial, se gândi Bäckström, pentru că asta era regula când el şi colegii de la Brigada Națională de Criminalistică se deplasau în provincie ca să facă curat după şerifii locali.

— În ciuda circumstanțelor tragice, mă bucur şi mă simt extrem de uşurat că tu şi colegii tăi puteți să ne dați o mână de ajutor. De îndată ce mi-am dat seama ce s-a întâmplat, am sunat la superiorul tău... ŞBNC Nylander şi l-am rugat să ne ajute... suntem prieteni vechi, de pe

băncile şcolii... dar dacă am strigat degeaba lupul, îmi asum vina. Mulţumesc că ai venit, Bäckström. Mulţumesc din suflet.

Bäckström dădu din cap. Ce paiaţă, se gândi. Mai bine ai lua două calmante şi te-ai duce acasă la nevestica ta. Lasă-l pe unchiu' Bäckström să jupoaie lupul ăla rău în locul tău.

— Da, complet de acord cu şeful, îl secondă Olsson. Tu şi colegii tăi sunteţi nu doar bine-veniţi, dar şi mult aşteptaţi.

Încă unul, se gândi Bäckström. De unde au aterizat oamenii ăştia?

— Mulţumesc, spuse el.

Două vrăbiuţe stăteau şi ciripeau pe aceeaşi cracă, îşi spuse în gând Bäckström. Dar ce-ar fi dacă ne-am apuca dracului de lucru odată?

Înainte de asta, însă, trebuia să împartă sarcinile şi să stabilească formalităţile care ţineau de orice investigaţie.

— Bănuiesc că urmăm regulile, spuse Bäckström.

De citit, sper că ştie să citească fiecare, se gândi.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Bäckström, mă gândeam să mă ocup eu de legătura cu presa, precum şi de problemele cu privire la personal şi la alte chestii administrative. Că o să fim o grămadă. Voi sunteţi şase şi noi o să fim vreo douăzeci, mi se pare. Am mai împrumutat oameni de la Jänköping şi Kalmar, deci o să fim în jur de treizeci, în total. Ai vreo obiecţie?

— Niciuna, spuse Bäckström.

Nu atâta timp cât fac ce le zic eu, se gândi el.

— Şi am mai avea o problemă practică, continuă Olsson făcând schimb de priviri cu superiorul lui. Îi spun eu, şefu'?

— Da, spune-i tu, Bengt, spuse şeful lui.

— După cum ştii, e vorba despre un incident revoltător... oribil, ce să mai, şi e perioada concediilor, deci n-avem oameni, aşa că majoritatea colegilor de aici sunt tineri şi poate n-au atâta experienţă... oricum, şeful şi cu mine am hotărât să aducem în echipă un terapeut specializat pe situaţii de criză, astfel încât cei care lucrează la caz să poată primi sfaturi profesioniste şi tot ajutorul de care au nevoie ca să prelucreze toată povestea asta... *debriefing*, pur şi simplu, nimic altceva, încheie Olsson oftând zgomotos, de parcă ar fi avut deja nevoie de specialistul cu pricina.

Să mă ia dracu' dacă-s normali, se gândi Bäckström, dar se abţinu să deschidă gura.

— V-aţi gândit la o persoană anume? îi întrebă Bäckström, străduindu-se din răsputeri să pară la fel de empatic precum ceilalţi.

— Un psiholog cu experienţă, care a lucrat deja cu noi şi care ţine nişte cursuri despre *debriefing* la Academia de Poliţie din Växjö. În plus, a mai lucrat şi pentru municipalitate timp de mai mulţi ani. E foarte apreciată şi pentru conferinţele pe care le organizează.

— Cum o cheamă? întrebă Bäckström.

— Lilian... Lilian Olsson, sau Lo, cum îi zice toată lumea, spuse Olsson. Dar nu suntem rude. Deloc.

Nu, atâta doar că semănaţi, îşi spuse în gând Bäckström. Şi ce-i şi mai practic e că toţi nebunii de aici au acelaşi nume de familie.

— Presupun că n-o să fie nicio problemă, zise Bäckström. Bănuiesc că n-o să participe la anchetă în sine?

Mai bine să clarificăm lucrurile de pe-acum, se gândi el.

— Nu, bineînțeles că nu, îl asigură șeful poliției locale. Ar vrea doar să se prezinte la prima ședință, ca să știm unde o găsim dacă avem nevoie de ea. Am pregătit o cameră pentru ea chiar aici, în sediul nostru.

Hai c-a fost destul de bine, se gândi Bäckström când întâlnirea cu șeful poliției locale se termină, în sfârșit. Toți colegii lui fuseseră distribuiți exact unde trebuia. Lewin urma să fie subordonatul lui și să verifice pe îndelete întregul material adunat până în clipa aceea. Important era să separe detaliile relevante de cele irelevante, să aibă grijă ca toți ceilalți să examineze ce era mai însemnat și să expedieze rapid restul spre dosarele din capătul raftului.

Rogersson urma să se ocupe de interogatorii, în timp ce Knutsson și Thorén aveau să se rezume la supravegherea internă și externă, putând, deci, profita de ocazie să petreacă cât mai mult timp împreună. Până și micuței Svanström îi găsiseră de lucru. Datorită experienței îndelungate pe care o avea în documentarea cazurilor de omor, colega lor urma să-i coordoneze pe colegii locali, angajații civili și să răspundă pentru hârtiile care amenințau deja să copleșească echipa de investigații.

Și cel mai important era că Bäckström se afla la cârmă. Nu-i rău deloc, își spuse el intrând în sala de ședințe încăpătoare unde trebuiau să se instaleze. Majoritatea colegilor lui se aflau deja la fața locului și așteptau să înceapă ședința. Nu-i rău deloc, se gândi Bäckström, deși știa că o muiere nebună avea să-și bage nasul în munca lor, când nici măcar n-ar fi trebuit lăsată să pună piciorul acolo. Nu și dacă ar fi după mine, se gândi Bäckström.

Cei prezenți începură, ca de obicei, prin a se prezenta și a povesti puțin despre domeniul lor de activitate.

Fiind treizeci şi patru de persoane în sală, introducerea dură destul de mult, dar nici măcar asta nu-l deranjă pe Bäckström, pentru că de doi avea să scape de îndată ce terminau cu prezentările. Era vorba despre secretarul de presă, purtătoarea de cuvânt a Poliției din Växjö, responsabilă de relația cu presa, precum şi de bocitoarea-primă a echipei de investigații. În mod convenabil, tocmai ele au fost şi cele care s-au prezentat ultimele, iar purtătoarea de cuvânt fusese surprinzător de concisă şi clară: mesajul era că doar ea se ocupa de relația cu presa şi că orice mişcare se făcea doar după o consultare prealabilă cu conducătorii anchetei.

— Am fost polițistă aproape douăzeci de ani înainte să preiau postul ăsta, afirmă ea. Vă cunosc pe cei mai mulți şi, pentru că şi voi mă cunoaşteți, ştiți că nu-i de glumit cu mine când îmi sare muştarul. Din păcate, după ce am citit ziarele de scandal de azi, simt nevoia să vă reamintesc faptul că ați semnat o clauză de confidențialitate. Pe cei care au uitat de asta îi invit să-şi reîmprospăteze memoria şi să studieze regulamentul. Şi mai simplu ar fi, bineînțeles, dacă şi-ar ține gura şi ar discuta despre caz doar cu cei care sunt implicați în anchetă şi asta numai dacă e necesar s-o facă. Întrebări?

Întrebări n-au mai fost, aşa că femeia dădu din cap spre ei şi plecă, fiindcă avea destulă treabă. Fir-ar să fie, se gândi Bäckström. Oare cum era pe vremea când lucra ca polițistă? Şi n-arată nici rău. Atâta doar că e cam trecută de prima tinerețe. Sigur are vreo patruzeci şi cinci de ani, biata de ea, îşi spuse în gând Bäckström, care avea cu zece ani mai mult.

Terapeutul lor de criză, propriu şi personal, Lilian Olsson, a avut însă nevoie de mult mai mult timp ca să se desfăşoare, lucru, de altfel, previzibil. Având în vedere că era tocmai cum şi-o imaginase Bäckström, blondă, micuţă şi pricăjită, cu cel puţin cincizeci de toamne ploioase pe umăr, acesta nu se miră deloc atunci când o auzi vorbind astfel:

— Daaa, şi pe mine mă cheamă Lilian Olsson... dar toţi care mă cunosc îmi zic Lo, aşa că sper să-mi ziceţi şi dumneavoastră la fel... Ei bine, sunt psiholog şi psihoterapeut autorizat... da, şi asta cu ce se mănâncă, se întreabă cu siguranţă mulţi dintre dumneavoastră, continuă Lo... Cum spuneam, sunt psiholog... şi psihoterapeut... ţin cursuri şi prezentări... sunt consilier... şi-n timpul liber... da, muncă voluntară în diferite ONG-uri, mă ocup de... linia de criză pentru femei... linia de criză pentru bărbaţi... linia de criză pentru victimele unor infracţiuni... scriu şi o carte... şi majoritatea celor de aici... e absolut în regulă să vă simţiţi rău... mulţi dintre noi lasă o impresie sensibilă, nesigură, de persoană afectată de situaţii de criză... în timp ce alţii se refugiază într-o atitudine *macho*, nu scot o vorbă şi neagă tot ce s-a întâmplat... alţii fac abuz de alcool şi sex... de ei înşişi sau de semenii lor... mulţi dintre noi avem probleme legate de alimentaţie... noi suntem semenii noştri... de asta trebuie să strigăm „da!"... trebuie să devenim conştienţi... trebuie să facem pasul decisiv... să ne eliberăm de toată povara asta care ne ţine pe loc... trebuie să îndrăznim să fim slabi... să îndrăznim să strigăm după ajutor... să îndrăznim să ieşim din toată povestea asta... despre asta e vorba, înainte de toate... despre un proces de eliberare, pur şi simplu...

nu-i nimic ciudat în asta... deci, e cât se poate de simplu şi clar. Uşa mea e deschisă pentru toţi, să ştiţi, încheie Lo şi îi îmbrăţişă pe toţi cu zâmbetul ei blând.

Bla, bla, bla... bla, îşi spuse în gând Bäckström, se îndreptă de spate şi aruncă o privire piezişă către ceasul lui. Zece minute preţioase din timpul echipei de investigaţii tocmai se duseseră pe apa sâmbetei, şi toate astea ca o pipoancă să se laude că are o uşă care-i deschisă larg, se gândi el.

— Mda, spuse Bäckström, de îndată ce Lo închise uşa după ea. Ce-aţi zice dacă noi, ăştia care am mai rămas, am face şi nitică treabă? Avem aici un nebun în libertate, pe care trebuie să-l băgăm după gratii. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zic eu.

Şi cel mai bine ar fi să facem săpun din nenorocit, se gândi. Dar nu spuse nimic. Oricum, asta era clar pentru fiecare poliţist adevărat. Nu trebuia să le zică pe şleau ce gândea şi, în timpul prelegerii doamnei terapeute, ochise deja câţiva ofiţeri tineri care, dacă era să se ia după expresiile lor, păreau cât se poate de promiţători. Poate că există chiar şi un Bäckström în formare în sala asta, se gândi el. Oricât de improbabil ar fi părut.

9

— Păi, haideţi să-i dăm drumul, spuse Bäckström.

Apoi se aplecă peste capătul scurt al mesei mari, cu coatele sprijinite pe tăblie, şi îşi împinse bărbia în faţă,

de parcă ar fi fost şeful întregii Brigăzi Naţionale de Criminalistică, nu alta.

— Mă gândeam că am putea începe prin a stabili care-i situaţia, continuă el. Ce ştim despre victimă şi despre obiceiurile ei? Ce ştim în clipa asta, adică?

Victima lor se numea Linda Wallin. Avea douăzeci de ani şi urma să împlinească douăzeci şi unu peste o săptămână de la data la care fusese omorâtă. În toamna acelui an trebuia să înceapă anul doi la Academia de Poliţie din Växjö. Înălţime: 172 cm. Greutate: 52 kg. Blondă naturală, cu părul tuns scurt şi ochi albaştri. O fată drăguţică, dacă îţi plăcea genul slab, musculos, se gândi Bäckström, în timp ce se uita la fotografia ei, o copie mărită după cea de pe legitimaţia de la Academie, înfăţişând o Linda zâmbitoare, cu privirea îndreptată spre cameră, preocupată de clipa aceea şi plină de aşteptări legate de viitor. Ca, de pildă, vara aceea în care lucrase ca angajat civil pe o perioadă determinată la sediul poliţiei din Växjö. E drept că era mai mult la recepţie, dar îşi făcuse bine treaba. Nu era doar plăcută la vedere, ci şi dornică să muncească, eficientă şi apreciată, atât de vizitatori, cât şi de colegii ei.

Cei din anturajul ei o considerau talentată, şarmantă, sociabilă, pricepută şi interesată de sport. Poate nu era tocmai neaşteptat, avându-i în vedere preocupările, dar, în cazul ei, dovada exista şi pe hârtie. Obţinuse numai note mari la liceu şi la Academia de Poliţie, atât la materiile teoretice, cât şi la cele practice. În plus, era studenta cea mai rapidă din anul ei, cu cel mai bun timp la sprint şi la distanţă, şi a doua marcatoare din echipa de fotbal feminin a Academiei. Mai mult, era implicată în diverse

proiecte sociale şi politice apreciate. La şcoală scrisese o lucrare intitulată „Infracţionalitate, rasism şi xenofobie". Nu-i tocmai victima feminină tipică. Probabil că reuşea să agaţe pe cine voia şi mai complicat de atât nu cred că e, se gândi Bäckström.

Ca toţi copiii din lumea asta, Linda avea doi părinţi şi, ca în cazul multora dintre copiii generaţiei ei, părinţii Lindei erau divorţaţi. În cazul Lindei, de vreo zece ani. Linda era singurul copil rezultat din acea căsnicie şi părinţii ei primiră custodie comună după divorţ. Înainte de divorţ, familia a locuit în SUA timp de câţiva ani, deoarece tatăl Lindei a pornit o afacere în New York. Când relaţia dintre părinţi s-a stricat, mama a luat-o cu ea pe Linda şi s-a mutat înapoi în Suedia.

Mama Lindei avea patruzeci şi cinci de ani şi lucra de cincisprezece ani ca profesoară de gimnaziu într-o şcoală din Växjö. Tatăl, cu douăzeci de ani mai în vârstă, fusese un om de afaceri de succes, dar în ultima vreme o lăsase mai moale. Se întorsese pe meleagurile sale natale din Småland la câţiva ani după plecarea Lindei şi a mamei ei, şi în prezent locuia într-un conac de pe malul lacului Rottnen, la câţiva zeci de kilometri sud de Växjö.

Dintr-un mariaj anterior, tatăl Lindei mai avea doi fii, cam de două ori mai în vârstă decât fiica pe care tocmai o pierduse. Conform unor informaţii din dosar, Linda nu ţinea legătura aproape deloc cu fraţii ei mai mari. În schimb, avea o relaţie bună cu ambii părinţi, care se pare că nu se mai întâlniseră deloc după ce-au divorţat. Tipic, ca toate mariajele astea încurcate, se gândi Bäckström. Era timpul pentru o întrebare.

— Deci să înțeleg că locuia cu mama ei, în apartamentul în care a avut loc crima?

— Locuia cu ambii părinți, se pare. Ba la unul, ba la celălalt. Dar în ultimul timp stătea mai mult pe la mama ei, îi explică o colegă din cadrul poliției locale, însărcinată cu întocmirea profilului victimei.

— Şi ce s-a întâmplat înainte să fie omorâtă? întrebă Bäckström pe un ton prietenos şi interesat în acelaşi timp.

Uite aşa ar trebui să arate, dacă tot vor să se facă polițiste, se gândi Bäckström. Blonde vopsite, cu balcoanele la vedere, vesele şi de treabă, în formă şi la treizeci de ani. Singura problemă era că sigur era încurcată cu vreun şerif local cretin care, în cel mai rău caz, se afla şi în sală. Şi o păzea ca un uliu, bineînțeles.

— Ați nimerit la cine trebuia, îi spuse colega lui şi zâmbi. Am fost împreună în acelaşi local. La Grace, clubul de noapte din Municipal, Hotelul Municipal, vreau să zic. Era bairam mare la ei joi seara. Numai că Linda a plecat acasă înaintea mea. Eu am stat până au închis. Tre' să profiți când bărbatul şi copii-s la țară, clarifică ea, deloc jenată.

Exact ca toți ceilalți, judecând după zâmbetele suprimate care se răspândiseră în rândul echipei.

— Hai, nu mai spune, zise Bäckström, la fel de prietenos şi interesat.

Se pare că oraşul ăsta e totuşi cam disperat, se gândi el. N-avea de ce să se agite. Mai ales dacă avea să se dea la o colegă din propria-i echipă. Ca Anna Sandberg, de pildă, de treizeci şi trei de ani, de la poliția din Växjö. Pentru că aşa o chema, se pare, conform listei cu membrii echipei de investigații care se afla în fața lui.

— Facem progrese deja, constată Sandberg. La club era o grămadă de lume. Gyllene Tider au concertat ieri pe Öland, aşa că în oraş e mai multă lume ca de obicei. Bineînţeles că n-am fost singura poliţistă sau, mă rog, viitoare poliţistă la faţa locului... asta, una la mână... În fine, cred că începem să ne facem o idee despre cei prezenţi. Vreţi să vă fac un scurt rezumat? spuse ea, aruncând o privire întrebătoare către Bäckström, care-i răspunse dând din cap, tot prietenos şi interesat.

Da, bineînţeles, scumpi, îşi zise în gând Bäckström. În detalii putem să intrăm noi şi mai încolo, între patru ochi.

Joi, cu o zi înainte să fie omorâtă, Linda a lucrat la recepţia secţiei de poliţie. A părăsit clădirea imediat după ora cinci după-amiază împreună cu o prietenă, o angajată civilă din cadrul poliţiei. Cele două au dat o tură prin oraş, au intrat în câteva magazine şi pe la şase şi jumătate au mâncat câte o salată cu paste şi au băut câte o sticlă de apă minerală la o pizzerie de pe Sandgärdsgatan, din centru. Tot acolo s-au înţeles să se vadă la Hotelul Municipal în seara aceea.

Când au terminat de mâncat, cele două şi-au luat rămas-bun şi Linda s-a dus acasă pe jos. Pe drum, a sunat de trei ori de pe mobilul ei. Prima persoană pe care a sunat-o a fost mama ei, care se afla la casa ei de vacanţă, la câţiva zeci de kilometri de oraş. Fusese o convorbire scurtă şi obişnuită, Linda îi povestise ce planuri avea pentru seara aceea.

Cel de-al doilea apel şi al treilea plecaseră spre aceeaşi persoană, o prietenă şi colegă de facultate, pe care a întrebat-o dacă nu vrea „să iasă cu ea la o cârciumă". Colega

ei i-a cerut un pic de timp de gândire, dar zece minute mai târziu, când Linda a sunat-o din nou şi i-a spus că tocmai a ajuns acasă şi că se pregătea să facă un duş — în caz că ar fi sunat şi s-ar fi întrebat de ce nu răspunde la telefon — colega ei i-a spus că voia să iasă şi ea. Fetele s-au întâlnit la unsprezece şi un sfert în faţa Hotelului Municipal de pe Stora Torget şi au intrat în club împreună.

Ce s-a întâmplat între opt şi un sfert şi unsprezece seara nu era tocmai clar, dar probabil că Linda a stat în casă. N-a sunat pe nimeni şi nici n-a primit vreun apel pe mobil. L-a sunat doar pe tatăl ei, cu câteva minute înainte de ora nouă de pe telefonul fix, conversaţia durând aproximativ un sfert de oră. Conform spuselor tatălui, cei doi au discutat despre lucruri cotidiene, ce s-a întâmplat la serviciu şi ce planuri avea Linda pentru seara aceea. Conform celor povestite de ea unor cunoscuţi pe care îi întâlnise în club, s-a mai uitat şi la un program de pe MTV care începea la nouă şi jumătate, după care a schimbat pe TV4 şi a urmărit ştirile de la ora zece.

Aproximativ o oră mai târziu a fost observată de vecina ei, în timp ce părăsea blocul pe jos şi se îndrepta spre sud, pe Pär Lagerkvists väg. Părea că se ducea spre centru. Informaţia a fost confirmată mai târziu de un extras bancar. Conform extrasului, Linda a retras cinci sute de coroane la unsprezece şi paisprezece minute de la un bancomat aparţinând SE-Banken, aflat pe colţul dintre Storgatan şi Stora Torget, la doar cincizeci de metri de intrarea în clubul de noapte al Hotelului Municipal.

— Cred că se leagă destul de bine, trase concluzia Sandberg. Toate fetele ştiu că durează ceva să te aranjezi, dacă vrei să ieşi în oraş la vreun chef. Probabil că asta a

făcut şi Linda înainte să discute cu tatăl ei sau s-o fi uitat la televizor şi s-a relaxat, pur şi simplu. A vrut să se facă frumoasă, atâta tot, încheie ea şi, dintr-odată, păru lipsită de chef.

— Şi ce s-a întâmplat la cârciumă? o întrebă Bäckström.

Muierile astea-s la fel. Dacă o s-o ţină aşa toată investigaţia, psihologul o să aibă de lucru, nenică, îşi spuse în gând.

Ce s-a întâmplat acolo nu era tocmai clar, din motive cât se poate de fireşti. Înăuntru era lume multă, era înghesuială, ca în majoritatea cluburilor, şi poliţia nu apucase încă să-i audieze pe toţi. În seara aceea fusese şi mai mare îngrămădeală decât de obicei, pentru că proprietarii clubului au angajat câteva celebrităţi locale din nişte reality-show-uri, care între timp îşi câştigau pâinea prin apariţii în diverse baruri şi cluburi.

În acelaşi timp, nu părea să se fi petrecut nimic dramatic, nici măcar interesant, ceva care să fi avut legătură cu ce i se întâmplă mai încolo Lindei. Tânăra s-a perindat prin local la fel ca majoritatea clienţilor unui club. A stat jos la două mese diferite. A discutat cu câţiva prieteni şi a dansat, iar martorii spuneau că era într-o dispoziţie foarte bună. Nu s-a certat şi nici măcar nu s-a contrazis cu cineva, şi nimeni nu i-a făcut avansuri. Nu era nici prea beată. Băuse o bere, un shot de zmeură, poate, şi apoi vreo două pahare de vin alb, cu care-i făcuse cinste o colegă de serviciu.

Undeva între două jumătate şi trei dimineaţa a căutat-o pe colega ei de facultate şi i-a zis că vrea să plece acasă şi să doarmă câteva ore înainte de serviciu. Paznicul de la uşă spunea că o văzuse plecând — „înainte de trei,

dacă e să mă întrebi pe mine" — şi după părerea lui, fata nu era nici băută, nici veselă, nici tristă când a dispărut undeva prin piaţa centrală, singură, după ce trecu prin faţa reşedinţei guvernatorului şi o luă spre locuinţa ei de pe Pär Lagerkvists väg.

În cel mai rău caz, acesta era şi punctul în care dispăru în ceaţa poliţienească. Nu fusese văzută de niciun martor pe bucata aceea de un kilometru dintre club şi apartament. În orice caz, nu-i contactase nimeni. Pe mobilul ei nu mai apărea niciun apel după ora aceea, nici dat, nici primit. În oraş era linişte, mai ales pe străzile pe care presupuneau că a luat-o.

— OK, spuse Bäckström îndreptându-şi privirea spre echipa lui de investigaţii. Partea asta-i al naibii de importantă, după cum sigur v-aţi dat seama. Vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat în cârciuma aia, în detaliu. Interogaţi fiecare mormoloc care a pus piciorul în dugheana aia, toţi clienţii, toţi angajaţii şi, nu în ultimul rând, vedetele lui, peşte. Mai ales vedetele. Acelaşi lucru e valabil şi pentru drumul ei spre casă. Nu ne-a contactat niciun martor până acum?

Bäckström aruncă o privire întrebătoare spre Sandberg, care părea că se simte aproape vinovată în clipa în care scutură din cap.

— Camere de supraveghere? spuse Bäckström apăsând fiecare silabă. Ziceai ceva de un bancomat. Acolo au de obicei o cameră, sau nu?

Amatori tâmpiţi, îşi spuse în gând.

— Am făcut rost deja de înregistrarea aia, zise colega Sandberg. Din păcate, n-am apucat să ne uităm încă la ea. N-am avut când, pur şi simplu.

— Mai e vreo cameră în drum spre blocul ăla?

Bäckström se sprijini când pe un cot, când pe celălalt extrem de încrâncenat.

— Tocmai acum verificam, spuse Sandberg. M-am gândit şi eu c-o fi, dar n-am apucat să verific.

— Atunci să fie asta prioritatea numărul unu, replică Bäckström. Înainte ca buticarul de pe colţ şi toţi ceilalţi de teapa lui să-şi aducă aminte că au uitat să facă rost de o aprobare pentru camera lor de luat vederi şi se gândesc s-o ascundă şi să şteargă înregistrările de vineri seara.

— Înţeleg la ce vă referiţi, spuse colega Sandberg.

— Excelent, spuse Bäckström. Şi apoi ar cam fi timpul să începem să batem la uşi, între localul ăla şi blocul ei. Să-i anunţi pe colegii care au început să cerceteze deja cartierul ei.

De data asta, colega lui se mulţumi să dea din cap şi să-şi noteze ceva în carneţel.

În mă-saaa! înjură în gând Bäckström şi aruncă o privire piezişă spre ceasul lui. Era la datorie de trei ore deja şi stomacul începuse să i se revolte înainte să fi ajuns măcar la locul crimei. Dacă n-ar fi trebuit să stea acolo şi să dea din meliţă ore în şir, ar fi putut să preia frâiele şi să grăbească lucrurile. Plus că era necesar să se asigure că echipa lui făcea o treabă cât de cât decentă.

— OK, spuse din nou Bäckström şi se uită spre inspectorul judiciar numit Enoksson — Enok, pentru colegi — care era şi comisar, şi şef de departament. Corectează-mă, te rog, dacă greşesc, Enoksson. Crima s-a petrecut în apartamentul în care locuiau victima şi mama ei, şi a avut loc undeva pe la primele ore ale dimineţii. Vineri dimineaţa, între trei şi cinci. Conform estimărilor tale şi ale colegilor

tăi, fata a fost strangulată şi violată, şi, cel mai probabil, avem de-a face cu un singur ucigaş.

— N-am de ce să te corectez, spuse Enoksson care părea să aibă şi el nevoie de o masă copioasă şi de un somn bun. Exact asta credem. Şi suntem aproape siguri că tipul a şters-o prin geamul din dormitor. Am reuşit să prelevăm probe de sânge şi ţesut epidermic de pe pervaz.

— De ce n-a ieşit, pur şi simplu, pe uşă? întrebă Bäckström.

— Dacă e s-o credem pe vecina care a găsit-o pe victimă, se pare că uşa de la intrare era încuiată pe dinăuntru. E genul de zăvor care nu se încuie automat dacă cineva de afară trânteşte uşa. Eu şi colegii mei ne gândeam că s-a cărat când poştaşul a împins ziarul prin fanta[10] din uşă. Poate s-a speriat că cineva vrea să intre în casă şi, fiindcă dormitorul era cel mai departe de uşa de la intrare, a sărit pe geamul de acolo.

— Şi când a sosit ziarul?

Că mult îţi mai merge gura, se gândi Bäckström.

— La cinci dimineaţa. Aproape sigur, zise Enoksson şi dădu din cap, ca să sublinieze ce-a spus.

— Ce mai ştim? întrebă Bäckström.

— Codul de la interfon era dezactivat. Au fost ceva probleme şi băiatul care livrează ziarul s-a plâns că nu poate să intre. Începând de miercuri, lumea se putea plimba în voie. Firma de lăcătuşerie a promis că se ocupă de asta joi, dar se pare că n-a apucat încă.

Enoksson oftă şi ridică din umeri.

— Şi uşa de la apartament, Enoksson? Despre ea ce ştim?

---

[10] În multe locuinţe suedeze, ziarul şi corespondenţa se livrează „direct acasă", printr-o fantă din uşa de la intrare, acoperită cu o clapă.

— Nu am constatat niciun semn de efracție, spuse cel întrebat. Nici semne de violență în hol. Așa că, ori l-a lăsat ea să intre, ori a uitat să încuie când a ajuns acasă.

— Sau poate că i-a pus cuțitul la gât atunci când a intrat în casa scărilor și a forțat-o să-i deschidă. Sau i-a luat cheile, îl contrazise Bäckström.

— Da, nu putem să excludem nici varianta asta, spuse Enoksson. Clar. O să trebuiască să mai cercetăm puțin prin casă până ni se clarifică imaginea. Și, ca de obicei, analizele de SKL[11] or să mai dureze, dar medicul legist ne-a zis că ne anunță de îndată ce are vreun rezultat preliminar. Cel târziu, mâine, ceea ce înseamnă că s-a apucat deja de autopsie.

— Deci avem totuși și câteva știri bune, spuse Bäckström și păru, dintr-odată, însuflețit.

Ideea e s-o variez cât mai mult, își spuse în gând. Bice cât cuprinde, și, din când în când, câte un morcov.

— Am prelevat probe de sânge și de spermă, și probabil și câteva amprente, deși nu-i chiar așa de grav cum pare, constată Enoksson.

— Dar vreți să mai așteptați cu detaliile?

Bäckström zâmbea în continuare.

— Da, așa ne-am gândit. Și eu, și colegii mei de la judiciar.

Dădu din cap de parcă ar fi spus că toate își aveau timpul lor, chiar și Bäckström.

— Dar s-ar putea să-ți dau câteva indicii între timp, mici reflecții și așa mai departe.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Deși poate nu toată ziua, își zise în gând. Pentru că, în clipa aceea, îndărătul curelei lui se dădea o luptă pe viață și pe moarte.

---

[11] Laboratorul Național de Medicină Legală.

— În primul rând, eu cred că l-a lăsat să intre de bunăvoie. Sau poate că s-a întâlnit cu el pe drum şi l-a luat la ea acasă. Sau a stabilit o întâlnire cu el mai demult. Din câte îmi dau eu seama, după cum am văzut că arăta apartamentul, se pare că totul a început destul de paşnic.

— Părerea ta, spuse Bäckström tărăgănat.

O fi fost genul care lăsa pe oricine în casă? se gândi.

— Şi, în al doilea rând, cu tot respectul faţă de ce-a spus mai devreme colega Anna, nu cred că Linda a locuit la mama ei prea mult. Am citit declaraţia mamei şi înţeleg că ea zicea că au stat împreună.

— Şi de ce n-o crezi? îl întrebă Bäckström.

— Linda era întinsă pe patul mamei ei, răspunse Enoksson. Şi e sută la sută sigur că acolo a şi fost omorâtă. E vorba de singurul pat din apartament. Sigur, se poate să fi dormit pe canapeaua din camera de zi, că e destul de încăpătoare, dar nimic nu indică s-o fi făcut pe o perioadă mai lungă, cum spuneam.

— Dar mama ei e profesoară, interveni inspectorul Sandberg care, cu siguranţă, se simţea atacată. Era liberă de vreo lună şi probabil că a stat la ţară în tot acel timp. Vreau să spun că... gândeşte-te ce vreme am avut.

Nu, păi de ce să se lase draga de ea, zise în gând Bäckström. Trebuie să se contrazică tot timpul, tot timpul.

— Aud ce zici, Anna, spuse Enoksson. În orice caz, mie nu mi se pare că avea de gând să se mute acolo definitiv. Singurele lucruri pe care le-am găsit în apartament sunt un *necessaire* de-al ei care era în baie, cu conţinutul obişnuit, şi o geantă sport din pânză, lăsată pe ultimul raft din garderoba aflată în camera de lucru a mamei ei. Cu o pereche de chiloţi curaţi şi o bluză. De asta am tras concluzia că locuia acolo doar când mama ei era plecată

pentru mai mult timp şi când voia să fie aproape de centru. Când ieşea în oraş, spre exemplu. Ca joia asta, când s-a dus la Municipal.

— Va trebui să săpăm mai adânc, constată Bäckström şi-i zâmbi chiar şi Annei. Nu ştiu voi cum vă simţiţi, dar eu unul trebuie să bag ceva la ghiozdan urgent.

10

La început, Bäckström şi Rogersson s-au gândit s-o şteargă pe furiş în oraş şi să ia prânzul într-un restaurant discret unde puteau să-şi bea halba de bere în linişte, aşa cum meritau. Dar când au ochit stolul de jurnalişti din faţa intrării de la poliţie, au făcut stânga-mprejur şi s-au dus la cantina pentru angajaţi. Au găsit o masă liberă în partea din spate a sălii şi au savurat meniul zilei, alături de o bere slab alcoolizată[12].

— Cât de tâmpit tre' să fii să serveşti crenvurşti prăjiţi, budincă de macaroane şi prăjitură din Småland[13] cu brânză şi gem când afară-s aproape treizeci de grade?! Arată de zici că-s viermi de cadavru, spuse Rogersson şi râcâi cu furculiţa bănuitor prin macaroane.

— Nu mă întreba pe mine că n-am mâncat în viaţa mea viermi de cadavru, spuse Bäckström. Mie mi s-a părut OK.

---

[12] Restaurantele şi cafenelele nu pot servi alcool decât cu permis, dar bere slab alcoolizată (2,8 grade) se poate cumpăra şi de la magazinele alimentare sau cantine. Systembolaget (vezi nota 4) deţine monopolul în ceea ce priveşte comercializarea alcoolului.

[13] Prăjitură cu brânză nepasteurizată, ouă şi migdale tocate, servită caldă.

— Sigur că da, Bäckström, zise obosit Rogersson. Vorbeam de oameni normali ca şi mine.

— Dacă vrei să afli mai multe despre viermi, întreabă-l pe Egon.

Şi multă baftă! spuse în gând Bäckström, pentru că Egon era şi mai tăcut decât colegul său, Rogersson.

— Care dracu' de Egon? întrebă Rogersson.

— Egon al meu, spuse Bäckström.

— Ce? Îi dai viermi de cadavru? spuse Rogersson şi îl privi bănuitor.

— Viermi, larve de muscă, tot aia e. Dar numai la vreo ocazie specială. Ai idee cât costă o cutiuţă din aia cu larve de muscă?

Trebuie să stabilesc nişte limite, chiar şi pentru Egon, se gândi Bäckström. Nu de alta, dar trebuie să ne descurcăm doi dintr-un salariu amărât de poliţist.

— Vrei cafea? oftă Rogersson ridicându-se de la masă.

— O cană mare, cu lapte şi zahăr, spuse Bäckström.

Aşa prăjitură bună cu brânză n-am mai mâncat de mult, se gândi el.

După prânz, Bäckström se apucă să facă ordine în jurul lui cu puteri reînnoite şi se asigură că echipa de investigaţii făcea o treabă cât de cât decentă. Colega Olsson apăru din nou în peisaj, dând o tură prin încăpere şi încercând să se linguşească pe lângă cât mai mulţi, dar când se apropie de Bäckström, cu gândul să-i irosească timpul preţios, acesta apelă la trucul cu telefonul. Ridică receptorul şi mormăi ceva concentrat ca să acopere tonul, în vreme ce flutură puţin din mâna dreaptă, semn că era ocupat. Şi ca să fie sigur, se dotă şi cu un creion şi un carneţel, aşezate la vedere pe masă, în faţa lui. Olsson

fu nevoită să se întoarcă în biroul ei şi să închidă uşa, în timp ce Bäckström o chemă la el pe Sandberg ca să discute în detaliu despre viaţa intimă şi preferinţele sexuale ale victimei, profitând de ocazie ca să-şi odihnească ochii obosiţi pe colega ce avea să facă toată treaba.

— Viaţa sexuală a victimei, Anna. Începem să ne facem o idee despre asta? începu Bäckström şi dădu din cap către interlocutoarea lui.

Era datul acela din cap apăsat, profesionist la care apela când trebuia să discute despre subiecte incomode. Balcoanele alea nu-s deloc de lepădat, domnişoară, se gândi el.

— Am aflat câteva detalii, îi răspunse pe un ton neutru Anna.

— Ceva de interes? întrebă Bäckström. Din punctul de vedere al investigaţiei, vreau să zic, clarifică el repede.

Zici că-i un dans pe gheaţă, se gândi. Trebuie să fiu atent dacă nu vreau să cad.

Până la începutul primăverii acelui an, Linda fusese împreună cu un singur băiat pe care-l cunoscuse cu un an în urmă.

Fostul prieten era cu câţiva ani mai în vârstă decât ea şi studia economia la Universitatea din Lund. După absolvire, chiar în perioada anterioară Crăciunului, cu şapte luni înainte de data crimei, tânărul s-a angajat la o firmă din Stockholm. S-a mutat acolo şi, destul de repede, relaţia dintre el şi Linda s-a răcit.

Nu au aflat nimic dubios nici despre el, nici despre relaţia lui cu Linda şi, în plus — şi mai bine că era aşa — spre deosebire de majoritatea cazurilor obişnuite, fostul

iubit părea să aibă un alibi solid pentru ziua în care a fost comisă crima. Declară că a fost la o petrecere undeva în arhipelagul Stockholmului, împreună cu noua lui prietenă şi câțiva amici. Sună chiar el la poliția din Växjö, imediat ce a auzit ce s-a întâmplat cu Linda şi apoi, tot din proprie inițiativă, luă legătura şi cu poliția din Stockholm care îl chestionase deja. Tânărul era în stare de şoc, lucru lesne de înțeles, dar, în acelaşi timp, cât se poate de dornic să coopereze, mai mult chiar decât ar fi putut să pretindă de la el. S-a oferit de bunăvoie să le lase chiar şi o probă ADN, ca poliția să nu trebuiască să-şi mai piardă timpul cu el.

— Un tânăr amabil şi cooperant, constată Bäckström. Dar cum de-a aflat aşa de repede? Că Linda a fost omorâtă, adăugă el.

— Mama lui stă în Växjö şi-i cunoaşte pe părinții Lindei. Zice că l-a sunat deja ieri după-amiază, imediat ce-a aflat. Băiatul era undeva prin Sandhamn. Departe, prin arhipelagul Stockholmului, nu ştiu. Adică, mă rog, tu ştii unde-i Sandhamn. Mama lui îi cunoştea pe părinții Lindei, aşa că l-a sunat direct în Sandhamn. În caz că te interesează detaliul ăsta. În orice caz, am vorbit deja cu colegul care l-a interogat. Tipul e ferm convins că fostul prieten al Lindei n-are nimic de-a face cu moartea ei. Oricum, i-au luat o probă ADN şi colegul zicea că o trimite numaidecât la SKL, încheie Anna.

— OK, bine, spuse Bäckström. Nu ne rămâne decât să aşteptăm ce mai apare. Ai mai dat de vreun tip? După relația cu economistul?

— Nu, niciunul, spuse Anna şi scutură din cap. Dar am stat de vorbă cu trei prietene bune de-ale ei şi cu câțiva colegi de grupă de la Academia de Poliție. Pe părinți o să-i

interogăm după ce-şi mai revin. Deocamdată nu sunt în stare de chestii de genul ăsta.

— Nicio escapadă, nimic ieşit din comun? Mă refer la preferinţele ei sexuale, insistă Bäckström.

— Nu, scutură din cap Anna cu fermitate. În orice caz, nimic despre care să fi ştiut cei cu care am stat de vorbă. Din câte am înţeles, Linda a fost o fată cât se poate de obişnuită. Umbla cu tipi obişnuiţi, sex obişnuit. Nimic ciudat, deci.

— O jumătate de an fără prieten şi nici măcar o aventură...

Bäckström scutură neîncrezător din cap. Oare s-o cred? O fată tânără, de douăzeci de ani, care mai arată şi bine. Chiar dacă-i cam slabă pentru gustul meu.

— Nu-i chiar aşa de ciudat cum pare, răspunse Anna, de parcă ar fi vorbit din experienţă. Eu zic că a avut ghinionul să dea peste un nebun şi atât. Nu cred că-i mai complicat de-atât, dacă e să mă întrebi pe mine.

— Pe bune? spuse Bäckström tărăgănat. Ei, lasă că se rezolvă, adăugă el brusc şi-i zâmbi colegei lui. Se rezolvă sigur.

Toţi avem câteva secrete ascunse în şifonier, se gândi.

Colega lui nu spuse nimic. Dădu doar din cap cu un aer nedumerit.

Hai, că ţi-am dat subiect de gândire, fetico, se gândi Bäckström şi o urmări cu privirea, în timp ce Sandberg se întoarse la locul ei.

N-am nicio secundă de linişte sau pauză, îşi spuse în gând Bäckström, apoi se duse să-şi ia o cană de cafea şi îi convocă pe Knutsson şi pe Thorén într-un birou gol, ca să-i descoasă în linişte.

— Ia, spuneți, dragii moşului, zise Bäckström, care se hotărî să adopte o atitudine mai relaxată şi, totodată, superioară. Ați mai găsit ceva interesant?

— Te referi la locul crimei? spuse Thorén. Se pare că acolo găseşti tot timpul ceva.

— Nu mă refer la locul crimei, zise Bäckström cu un aer la fel de calm şi pedagogic. Mă refer la celelalte locuri din apropiere. La drumul parcurs de victimă în noaptea cu pricina. La împrejurimi. La presupusa rută de evadare a făptaşului. La Växjö în general. La întregul teritoriu al Suediei... sau la întreaga lume...

— Înțeleg ce vrei să zici, spuse Knutsson. Vrei să zici că...

— Ba nu cred că mă înțelegi deloc, îl întrerupse Bäckström, care începu deja să se enerveze. Mă gândesc la toată povestea asta, la cea mai mică fițuică de pe strada unde a fost comisă crima, la coşurile de gunoi, containere, canale, colțuri şi cotloane, casa scărilor, ascunzişuri, apartamente obişnuite, poduri şi pivnițe, terenuri necultivate şi toate spațiile care mai sunt acolo. Mă gândesc la vecinii ciudați, derbedei, voyeuri, exhibiționişti, obsedați sexual şi psihopați. Şi mă mai gândesc la toți cetățenii normali cărora li s-a scurtcircuitat temporar creierul de la canicula asta nenorocită care nu se mai termină.

— În cazul ăsta, nu, n-am mai găsit nimic, remarcă Thorén.

— Pe de altă parte, nu ne-am oprit încă din căutat, spuse Knutsson. Adică mesajul tău de la şedință a fost destul de clar. Sunt convins că toți se străduiesc cât pot.

— Dar deocamdată nu ați găsit nimic.

Bäckström îi privi cu o mină întrebătoare.

— Nu, spuse Thorén.

— Nu, îl secondă Knutsson şi îşi scutură capul rotund.

— Dar nu vi se pare ciudat că un nebun care fuge de la locul crimei fără izmene şi sare pe geam pentru că aude ziarul aterizând în hol — ca să nu mai zic de toate urmele de spermă şi sânge şi amprente pe care le-a lăsat — nu vi se pare ciudat că un nebun ca ăsta dispare ca măgaru-n ceaţă imediat ce ajunge pe stradă? rezumă Bäckström.

— Ba da, e cam dubios, constată Thorén.

— M-am gândit şi eu, îl aprobă Knutsson. Probabil că nu era doar în izmene când a atacat-o pe victimă. Staţi că glumesc, nu săriţi, adăugă el rapid, văzând expresia de pe faţa lui Bäckström.

— Muşcă-ţi limba! spuse Bäckström. Muşcă-ţi limba. Ai văzut ce-a făcut cu victima vreo două ore înainte s-o omoare. Şi după ce-a omorât-o. Pe cât se înţelege s-a băgat apoi la duş ca să mediteze puţin.

— În orice caz, pare nebun, asta-i clar. Aici sunt de acord cu tine, îl aprobă Thorén.

— Dar nu suficient de nebun cât să lase o urmă în afara locului crimei, spuse Bäckström.

— Poate şi-a mai revenit după ce s-a uşurat, spuse Knutsson şi chicoti.

— Nu cred, spuse Bäckström. Dacă mă uit la ceva care arată ca un melc, se mişcă precum un melc şi i se zice melc... ce crezi că văd atunci?

— Un... melc? Thorén îl privi nedumerit pe şeful lui.

— Deştept băiat, spuse Bäckström. Nu ţi-a dat prin cap să te faci poliţist?

În seara aceea, înainte să se întoarcă la hotel, Bäckström şi Rogersson trecură pe la locul crimei pentru a arunca o privire prin apartament. Reprezentanţii

presei şi ai televiziunii se aflau deja la faţa locului, cum era de aşteptat, în spatele cordoanelor care delimitau un spaţiu mai mare decât era necesar. Judecând după teleobiectivele lor, fotografii păreau pregătiţi pentru orice întâmplare neprevăzută. Bäckström rămase nemişcat în spatele volanului, fără a schiţa vreun gest, deşi un fotograf mai avea puţin şi se aşeza pe capota maşinii, ca să-i facă o poză satisfăcătoare. Cei doi reuşiră să treacă pe lângă cordon cu chiu cu vai şi Bäckström parcă lângă intrarea în bloc pentru a evita fotografii.

— Ai dracu' hoitari, spuse Rogersson când au ajuns la intrare. Bine că n-au cărat după ei şi-un chioşc cu fast-food.

— Probabil că-i prea cald, chicoti Bäckström.

Deşi o îngheţată nu ne-ar fi stricat, îşi spuse în gând.

Îi găsiră pe cei doi inspectori judiciari în pauza de cafea, dar fiindcă nici Bäckström, nici Rogersson n-au vrut să li se alăture, cei doi şi-au abandonat repede ceştile şi s-au oferit să le arate apartamentul.

— Ce preferaţi, turul scurt sau turul lung? îi întrebă cel mai tânăr.

— Ne mulţumim şi cu ăla scurt, spuse Bäckström, în timp ce-şi puse mănuşile de cauciuc străduindu-se să-şi menţină echilibrul şi, sprijinit de perete, îşi trase şi apărătoarele de nailon peste pantofi.

— Patru camere, bucătărie, baie şi un veceu de serviciu pe holul ăsta, de aici. În total, optzeci şi doi de metri pătraţi de suprafaţă locuibilă.

Cel mai în vârstă le indică fiecare încăpere cu degetul.

— Camera de zi e aici, în față. Aproximativ douăzeci şi cinci de metri pătrați, poziționată în mijlocul apartamentului. Pe partea cu strada avem bucătăria şi o cameră adiacentă, pe care mama victimei pare c-o foloseşte drept birou. Ah, da, apropo. Sper că ați primit planul apartamentului?

— Da, spuse Bäckström. L-am văzut, dar nu-i totuna când lipeşti urechea de şine şi asculți.

— Mie-mi spuneți, îi zâmbi cel mai în vârstă. Pe partea unde se află curtea interioară avem, o dată, dormitorul unde a fost găsită victima, cu intrarea din camera de zi, şi, doi, perete în perete cu dormitorul e şi o baie mare cu cadă, cabină de duş, toaletă şi bideu. Se intră prin dormitor, uşa e montată pe unul dintre pereții scurți. Dincolo de dormitor e o cameră mai mică, pe care mama Lindei o foloseşte drept spațiu de depozitare pentru tot felul de acareturi. Un soi de debara mai mare. Acolo ține masa de călcat şi două coşuri pentru rufe şi intrarea se face de pe holul ăsta de aici, spuse colegul lor, întinzând brațul. Şi mai sunt şi câteva dulapuri încorporate pentru haine.

Nici prea luxos, nici prea amărât, se gândi Bäckström, în timp ce se perindă prin apartament, alături de colegii lui. Nici prea curat şi ordonat, nici prea haotic, dacă era să ia în considerare şi prezența inspectorilor judiciari. Apartamentul arăta exact cum se aştepta să arate locuința unei profesoare de vârstă medie, burgheză. O femeie divorțată, cu o fiică de douăzeci de ani, despre care presupuneau că locuia acolo ocazional.

O cameră de zi cu o canapea mare, cu trei perne de şezut detaşabile. Cea din mijloc lipsea. În fața ei, o

măsuță de cafea și două fotolii. Un dulăpior montat pe peretele de lângă canapea, dar, fiind vorba de locuința unei femei, Bäckström nu se simți deloc tentat să-i cerceteze conținutul. Probabil era plin cu pahare și șervețele și alte prostii muierești, se gândi el.

De-a lungul pereților se aflau câteva rafturi pline cu cărți, ceea ce era cu totul normal, având în vedere profesia proprietarei, și, desigur, un televizor mare, poziționat strategic în fața canapelei. Din mijlocul tavanului atârna un candelabru mic, iar pe podea se vedeau câteva lampadare și trei covoare cu un model oriental nemaiîntâlnit de Bäckström. O combină muzicală cu două difuzoare detașate era amplasată pe raftul din mijloc. Pe pereți erau câteva tablouri. Peisaje și portrete.

— Am confiscat o pernă de pe canapea, spuse inspectorul judiciar mai tânăr. Vestitele izmene, despre care pun pariu că veți citi în detaliu în mult-iubitele noastre ziare de scandal, erau aruncate pe jos, sub canapea. Oricum, ziariștii ăia n-or să le descrie ca pe un articol vestimentar bărbătesc banal.

Că tare frumos mai știi să le înfloreşti. Oi fi fost și tu la vreun curs, își spuse Bäckström, dar, gândindu-se că există ocazii mai potrivite pentru astfel de observații, se mulțumi să mormăie aprobator, în timp ce colegul lui rămase la fel de tăcut ca de obicei.

Colegii de la judiciar păreau să se fi desfășurat în voie în dormitorul profesoarei. Atât salteaua, cât și lenjeria lipseau de pe patul lat din lemn de brad și peste tot se vedeau urme de praf revelator și diferite substanțe lichide. În plus, colegii lor au decupat și o bucată mare din mochetă.

— Da, se pare că aici s-a întâmplat aproape tot, spuse inspectorul judiciar în vârstă. Miezul evenimentelor, dacă vreți. Tot ce n-am apucat să le trimitem colegilor de la SKL din Lindköping se află la noi, la sediu. În caz că vreți să aruncați un ochi.

— Da, da, se rezolvă, spuse Bäckström şi-i zâmbi colegial. Mulțumim!

E vremea pentru o bere, două, îşi spuse în gând.

Bäckström şi Rogersson comandară cina în camera lui Bäckström. Era de ajuns să arunci o privire rapidă în sala de mese, ca să-ți dai seama că ar fi fost cel mai prost loc în care ai fi putut să fii în Växjö, în caz că erai un polițist amărât din Brigada de Criminalistică şi voiai să mănânci ceva în linişte, sau să bei o bere, două şi un păhărel de tărie.

— Hai, noroc, frăție, spuse Rogersson şi ridică paharul mic înainte ca Bäckström să fi apucat să-i toarne nişte bere.

Văd că şi-a mai revenit în simțiri, bătrânul ştrengar, se gândi Bäckström, care nu era genul să-l ia la trei-păzeşte pe prietenul lui, doar pentru că se servea din băutura lui.

— Noroc, frate-meu, spuse Bäckström.

E sâmbătă, în sfârşit, se gândi şi dădu peste cap primul păhărel. Sunt un om fericit, îşi spuse când simți căldura şi pacea răspândindu-i-se în stomac şi cap.

11

Växjö, duminică, 6 iulie

Comisarul Jan Lewin de la Brigada Națională de Criminalistică nu mai fusese niciodată la Växjö în interes de serviciu. Având în vedere că lucra în departamentul acela de aproape douăzeci de ani și vizitase deja majoritatea orașelor din Suedia, mai mari sau mai mici decât Växjö, acest fapt nu era deloc irelevant. În orice caz, acum se afla acolo. În sfârșit, sunt în Växjö, își spuse în gând Lewin și zâmbi amar. Tocmai aici, dintre toate locurile de pe planetă, se gândi el și scutură din cap.

De îndată ce se termină ședința introductivă, Lewin luă un prânz pe fugă, după care se așeză în spatele mesei de scris, cu gândul să ordoneze teancurile de hârtii din ce în ce mai groase. Stătu acolo aproape douăsprezece ore, toată sâmbăta, și când, în sfârșit, reuși să părăsească sediul poliției de pe Sandgärdsgatan pentru a parcurge distanța scurtă până la hotel, ceasul era deja trecut de douăsprezece și era duminică. Iar teancurile de pe biroul lui erau, probabil, și mai groase decât atunci când începuse să lucreze la ele, după prânz.

Pe coridorul hotelului unde el și colegii lui își aveau camerele, era liniște și ușile erau închise. Lewin deschise cu grijă ușa palierului, pentru a nu deranja somnul colegilor lui. Se opri în fața ușii Evei Svanström și, preț de o secundă, se gândi c-ar putea chiar să bată la ea — o bătaie scurtă, ușoară doar — ca să vadă dacă era trează și dacă ar fi vrut să-i țină de urât. Nu, nu în noaptea asta, își spuse. Poate într-o altă noapte, mai potrivită.

Lewin se furişă în camera lui şi se spălă la chiuvetă cu ajutorul unui prosop umezit. Fața, la subrațe şi la vintre. Numai unde era necesar, în acea ordine, cu toate că i-ar fi prins bine să se bage sub duş şi să lase apa să curgă. Mâine-dimineață, se gândi Lewin. Nu la douăsprezece şi jumătate noaptea, când toți ceilalți dorm.

Apoi se culcă şi, ca de obicei la începutul unei investigații, adormi cu greu, iar când o făcu, în sfârşit, fu bântuit de tot felul de coşmaruri. Ca de atâtea ori la începutul unei investigații sau de fiecare dată când se simțea neliniştit sau deprimat, din motive care nu-i erau aproape niciodată clare. Coşmaruri ce se bazau pe întâmplări adevărate, dar care apăreau tot timpul sub forme şi cu mesaje diferite. Şi, ca de multe ori în nopți asemănătoare din viața lui Jan Lewin, şi acest coşmar avea legătură cu vara în care Jan Lewin a împlinit şapte ani şi a primit prima sa bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roşie.

Dimineața, pe la cinci şi jumătate, se trezi pentru a treia oară şi probabil că atunci s-a şi decis. Îşi puse o pereche de pantaloni scurți, un tricou albastru cu emblema Brigăzii Naționale de Criminalistică pe piept, adidaşii, îşi puse cardul de la cameră în buzunar şi părăsi rapid şi discret camera, cu harta oraşului în mână. Mai bine scap de chestia asta, se gândi în timp ce aşteptă liftul. La cum arăta biroul lui, sigur avea să mai dureze până când putea să viziteze locul crimei în timpul programului, lucru pe care, după părerea lui, ar fi trebuit să-l facă de mult.

Afară, soarele strălucea pe cerul azuriu-deschis şi erau aproape douăzeci de grade, cu toate că era doar şase fără un sfert. Stora Torget era pustie. Niciun trecător nicăieri. Nici măcar o cutie de bere părăsită, semn că locul acela

fusese cândva populat de oameni. Lewin se opri în fața ușii clubului de noapte și, cu ajutorul hărții, găsi drumul spre apartamentul Lindei. Mai întâi, se uită la ceas ca să vadă cât avea să-i ia pentru a ajunge acolo, apoi începu să meargă cam în același ritm în care își imagină că o luase femeia. Speră că era aceeași rută, chiar dacă deocamdată nu era sigur.

O iau spre nord-est. Traversez perpendicular Stora Torget, trec de aripa de est a reședinței guvernatorului, intru pe Kronobergsgatan, înspre nord. Până aici, e exact cum zicea agentul de pază.

Și după aia? se întrebă Lewin. Se opri și se uită din nou la ceas. Cel mai scurt drum spre casă, se gândi el. Parcă asta i-a spus prietenei sale când a plecat de la hotel, nu zicea că voia să plece acasă să doarmă? Neavând încotro, Lewin o luă pe prima stradă perpendiculară din dreapta lui, și, după abia o sută de metri, ajunse la Linnégatan. Perfect, își spuse Lewin. Porni drept înainte pe Linnégatan, înspre nord, și, după aproximativ patru sute de metri și patru minute, ajunse la Pär Lagerkvists väg. Aici se opri ca să se orienteze și să-și adune impresiile.

Circa șase sute de metri de Municipal, șase minute de mers pe jos pentru o tânără nebăută, cu o condiție fizică perfectă, care se deplasa repede într-un cartier pe care îl cunoștea din copilărie. Străzi mari, liniștite și centrale, lumină afară. Doar un nebun ar fi încercat să atace pe cineva pe porțiunea aceea. Ca să nu mai amintim faptul că era vorba de un oraș mic ca Växjö.

Pe la jumătatea străzii Pär Lagerkvist, șansele să te plimbi liniștit și nederanjat de nimeni erau și mai mari. Rămâneau aproximativ șapte sute de metri până la ușa apartamentului, pe o stradă lată și dreaptă, mărginită de

blocuri joase, cu câte două sau trei etaje. Fațade albe, tăblițe strălucitoare cu sigla celor de la HSB[14], toate vestind că în blocurile acelea locuiau cetățeni conștiincioși, între două vârste și aparținând clasei de mijloc, cu vieți ordonate și vecini respectuoși. Nu existau niciun tufiș, niciun pasaj, nici măcar o alee lăturalnică unde o persoană cu intenții rele s-ar putea ascunde în așteptarea unei victime nevinovate.

Victima lui Lewin locuia la capătul străzii, într-un bloc la fel de curat și dichisit ca și celelalte, doar că fără sigla HSB, fiind deținut de o asociație privată de locatari, ai cărei membri stăteau toți în blocul acela. Deci aici s-a întâmplat nenorocirea, se gândi Jan Lewin și se opri înaintea cordonului alb-albastru, întins în continuare în jurul blocului, care părea un loc complet neverosimil pentru o crimă de natură sexuală.

Există o singură explicație, se gândi Jan Lewin o jumătate de oră mai târziu, întors în camera lui de hotel. S-a întâmplat acolo pentru că era locul în care stătea Linda. De asta s-a dus tipul acolo. Ca să se întâlnească cu ea. E vorba de o persoană cunoscută, de o persoană de încredere, cineva de care-i plăcea. Cineva care semăna cu ea. Lewin se dezbrăcă, se băgă direct sub duș și lăsă apa să curgă peste el vreo cinci minute. Și, pentru prima oară după o zi și jumătate, se simțea complet satisfăcut și împăcat cu viitoarea lui sarcină.

[14] Firmă care deține mai multe locuințe în toată țara.

12

Dimineață, la șase și jumătate — în timp ce Jan Lewin se afla sub dușul din camera lui de hotel și lăsase apa să curgă — cineva sună pe mobilul de serviciu al șefului poliției locale. Acesta era încă în pat și dormea, așa că îi luă ceva timp să-și pună ochelarii și să-și găsească mobilul. S-a întâmplat sigur ceva, se gândi el, aruncând o privire rapidă spre ceasul deșteptător de pe noptiera lui.

— Nylander la telefon, spuse vocea de la capătul celălalt al firului. Presupun că nu te-am trezit.

— Nu face nimic, spuse șeful poliției locale cu o voce slabă. Nu-i nicio problemă.

Probabil că s-a întâmplat ceva îngrozitor, se gândi din nou.

— Te sun ca să verific situația, trecu imediat la subiect Nylander. Cum merge treaba?

— Conform planului, răspunse șeful poliției locale.

Nu că aș avea de unde să știu, se gândi el, doar dormise toată noaptea.

— Te interesează ceva în mod special, Nylander? adăugă el.

Pe Nylander nu-l interesa nimic special — „nu sunt genul ăla". În schimb, în deplinătatea rolului său de șef al Brigăzii Naționale de Criminalistică, profită de ocazie să-și împărtășească unele „considerații strategice", având în vedere sarcina lor comună. Și avea chiar și o propunere referitoare la „câteva măsuri operative".

— La ce te-ai gândit? îl întrebă șeful poliției locale.

Considerații strategice, măsuri operative? Despre ce naiba vorbește omul ăsta, se gândi el.

— Din câte am înțeles, riscați ca un nebun cu acte să se plimbe în voie pe străzile voastre, începu Nylander. Și probabil că individului o să-i mai vină și alte idei cât de curând.

— Te-ai gândit la ceva anume? repetă cu voce slabă șeful poliției locale, căruia Nylander îi prezentă un număr de scenarii posibile, bazându-se pe vasta sa experiență de șef al poliției naționale.

— Mă gândeam, de pildă, la ucigașul-samurai din Malmö, care și-a omorât și mutilat niște vecini de cartier. Sau locotenentul din Falun, care a împușcat mortal vreo zece persoane, din care majoritatea, femei tinere. Așaaa... și cine-ar mai fi..., spuse ȘBNC tărăgănat, dând impresia că-și mângâie barba. Ah, da, omul cu țepușa de fier, care a luat-o razna pe un peron de metrou aici în oraș, nu demult. Trei morți și șase răniți, dacă îmi aduc bine aminte. Sau nebunul din Gamla Stan[15], care a măturat vreo sută de pietoni pașnici de pe trotuar cu mașina, ziua în amiaza mare. Asta ca să mă rezum doar la câteva exemple, încheie Nylander.

— Am înțeles, spuse șeful poliției locale.

Dumnezeule, se gândi el. Aici? La mine? În Växjö?

— Am stat deja de vorbă cu analiștii noștri, spuse Nylander, și sunt perfect de acord cu mine. Avem de-a face cu un criminal în serie care, cel mai probabil, e în stare să comită și o crimă în masă, sau să plece pe un așa-numit *killing spree*. Adică să lichideze tot ce-i iese în cale pe stradă, diverse locații, și s-o țină așa timp de câteva ore. Să se plimbe și să împrăștie moarte în jur, ca să zic așa, îi explică Nylander.

---

15 Centrul Vechi al Stockholmului.

— Ai vreo sugestie? întrebă şeful poliţiei locale.

Mama naibii, îşi spuse în gând.

Şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică avea trei sugestii operative, mari şi late. Pe primele două le lansase deja şi tocmai se pregătea s-o expedieze şi pe a treia.

— Cred c-o să trimit grupul PC să-l ia sub lupă pe nebun, înainte să se împută treaba de tot. În plus, o să trimit cazul şi celor de la VICLAS. „Preînştiinţat, deci pregătit", tună Nylander.

— Grupul PC, VICLAS, spuse şeful poliţiei locale.

Ce de acronime, se gândi el.

— Grupul pentru stabilirea profilului criminalului, ca să dobândim o imagine mai clară despre cine e individul. Şi VICLAS, da, ca să facem legătura cu alte crime asemănătoare pe care le-a mai comis, rezumă Nylander.

Gândeşte ca un civil, îşi spuse.

— Ziceai ceva şi de o a treia măsură, spuse şeful poliţiei locale pe un ton defensiv.

— Exact, spuse Nylander. Cred că-i mai bine să-l predai grupului nostru de Intervenţii Rapide, se ocupă ei de arestare. Ca să evităm vărsarea inutilă de sânge. Eu i-am avertizat deja. În mod normal, ajungem la tine în trei ore, din clipa în care am emis ordinul de intervenţie. O să încercăm să reducem timpul şi, în caz c-o să avem aceleaşi condiţii de zbor optime ca în vara asta, şeful de grup e de părere că am putea să ajungem acolo chiar şi-n două. Am schimbat deja gradul de alertă din albastru în potrocaliu pentru trei grupuri de intervenţie.

— Dumnezeule, spuse şeful poliţiei locale.

Dumnezeule, se gândi. Şi despre câte persoane ar fi vorba, dacă ar fi să se ajungă la vărsare de sânge?

Un sfert de oră mai târziu, şeful poliţiei locale îl sună pe Olsson, şeful echipei de investigaţii preliminare — în ciuda orei matinale —, şi îl informă că el şi şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică au hotărât împreună şi după dezbateri îndelungate să întărească echipa de investigaţii cu experţii din grupul PC şi cei de la unitatea VICLAS, şi că eventuala arestare avea să fie lăsată în seama celor de la IR, grupul de Intervenţii Rapide. În mod ciudat, Olsson se gândise şi el tocmai la aceleaşi măsuri şi credea că e o idee excelentă.

— Chiar mă gândeam să-l sun pe şefu' şi să-i propun acelaşi lucru. Singurul motiv pentru care am aşteptat e că ştiu că şefu' se bucură încă de un concediu binemeritat.

Bäckström era stresat, obosit şi mahmur. În seara precedentă, el şi Rogersson făcură tot posibilul să compenseze pentru abstinenţa îndelungată pe care fuseseră nevoiţi s-o îndure din cauza serviciului. Bäckström se prăbuşi în pat undeva înainte de miezul nopţii, nu auzi ceasul deşteptător şi fu nevoit să înfulece micul dejun fără să aibă timp măcar să răsfoiască ziarele de dimineaţă. În plus, a trebuit să oprească în faţa unei benzinării din drum pentru a cumpăra bomboane mentolate şi câteva sticle de băutură energizantă, să regleze cât de cât nivelul de hidratare şi situaţia cu respiraţia.

Lucrurile se agravară şi mai tare când, alergând pe coridor spre şedinţa de dimineaţă cu echipa de investigaţii, fu atacat de pămpălăul de Olsson, care începu să-i umple capul cu tâmpenii despre diverse scenarii de criză cu care a fost nevoit să dea piept împreună cu şeful poliţiei locale, fără a-l consulta pe Bäckström.

— Tu ce părere ai, Bäckström? întrebă Olsson. Despre alierea asta cu colegii tăi din PC şi VICLAS?

— Pare o idee excelentă, spuse Bäckström, care n-avea de gând să-şi irosească nicio secundă din preţiosu-i timp cu predicile şefului lui, Sten „Bărbiuţă" Nylander.

Într-un final, reuşi să se aşeze pe locul lui obişnuit din capătul mesei. Apucase înainte să bea o ditamai cană de cafea cu lapte şi zahăr. Întreaga echipă de investigaţii era prezentă.

— Păi, bine, spuse Bäckström. Atunci să-i dăm drumul.

Mai întâi, inspectorul Sandberg îi povesti despre camerele de supraveghere aflate pe porţiunea parcursă de victimă până la blocul ei. Cea montată deasupra bancomatului de unde aceasta retrăsese bani nu era relevantă: probabil că victima se afla prea departe de ea când părăsi Hotelul Municipal.

— Camera acoperă doar o bucată din trotuar şi vreo câţiva metri din strada aflată în faţa bancomatului, explică Sandberg. În schimb, am găsit ceva mult mai interesant, iar pentru asta toate laudele i se cuvin lui şefu', spuse ea dând din cap şi îi zâmbi lui Bäckström.

— Te ascult, spuse Bäckström şi-i zâmbi şi el.

Ai pus deja piciorul pe linia de sosire, băiete, se gândi.

Sandberg şi colegii ei găsiseră o altă cameră, mult mai bună, chiar dacă una neautorizată. Aceasta era montată deasupra tejghelei unei alimentare mici, aflată la începutul străzii Păr Lagerkvists, la doar cinci sute de metri de blocul victimei, iar noaptea acoperea chiar şi strada din faţa magazinului. Linda Wallin fusese surprinsă la trei

fără patru minute, vineri noaptea, în timp ce se întorcea acasă. Nicio altă persoană nu apărea pe film în următoarea jumătate de oră, lucru care însemna, probabil, că n-o urmărise nimeni.

— Magazinul e deschis până la unsprezece seara. În mod normal, camera acoperă intrarea în magazin şi casele de marcat, dar proprietarul o repoziţionează, de obicei, pe la douăsprezece, înainte să plece acasă, astfel încât să înregistreze şi trecătorii de pe stradă. Asta pentru c-a avut probleme cu diverşi care i-au urinat pe uşă sau i-au mâzgălit geamurile cu tot felul de sloganuri rasiste. Proprietarul fiind din Iran, clarifică Sandberg.

— Şi suntem absolut siguri că e vorba despre Linda, zise Bäckström, fără să ignore acel mic detaliu revigorant.

— Sută la sută siguri, spuse Sandberg. M-am uitat la tot filmul, împreună cu tehnicienii. Suntem mai mulţi care o cunoaştem... am cunoscut-o...

Apoi lucrurile s-au derulat în ritmul acela eficient cu care era obişnuit Bäckström de fiecare dată când conducea astfel de şedinţe. Slavă Domnului, se gândi Bäckström, că jumătate din contingent nu trebuie să-şi piardă vremea prezentându-se celeilalte jumătăţi.

— Aşa, şi bătutul la uşi şi scormonitul prin împrejurimi? continuă el. Am mai găsit ceva interesant faţă de ce ştiam ieri?

Nu, din păcate, conform colegului care se ocupa de această parte a investigaţiei. Ultimul lucru pe care-l găsiseră erau sângele şi resturile de epidermă de pe pervazul ferestrei din dormitor.

— Atunci n-avem decât să lărgim raza de cercetare, îi spuse Bäckström pe un ton sever. Am în vedere toate

incidentele neobişnuite care au avut loc în oraş în ziua respectivă. Tot tacâmul, de la bătăi banale până la spargeri, distrugeri de bunuri, furturi de maşini, parcări în locuri nepermise, vehicule misterioase, întâmplări şi persoane dubioase. Vreau o listă cu astea până azi, la prânz.

Puturoşi ordinari, chiar trebuie să mă ocup singur de toate? se gândi Bäckström.

— Ne-a mai sunat cineva cu vreo poveste interesantă? continuă el şi se uită la Lewin.

Mă rog, numai dacă te-a lăsat inima să te rupi de micuța Svanström, futăciosule, îşi spuse în gând.

— Am primit peste o sută de indicii, spuse Lewin. Prin telefon, pe mail, până şi prin sms pe telefonul cuiva din echipa de investigații, care le-a dat numărul unor informatori externi. Ceea ce nu-i deloc ciudat, având în vedere că aceia care au primit ponturi sunt mai ales colegi care au făcut supravegheri sau au lucrat la Narcotice. Ăştia toți au informatorii lor cu care comunică pe mobil. Dacă ar fi să primim şi vreo scrisoare... o să ajungă mâine, cel mai devreme. Că aşa e cu poşta, mai nou.

— Şi? Cum ți se par ponturile alea? întrebă Bäckström. Vreun fir roşu, ceva?

Nu, din păcate, dădu cu părerea Lewin. Doar chestiile obişnuite. Cetățeni revoltați, care se plângeau de declinul societății, per ansamblu, sau de rata infracționalității, în particular. Atotştiutorii previzibili, care voiau să dea sfaturi poliției despre cum să facă sau să nu facă şi care probabil că învățaseră toate prostiile alea uitându-se la serialele polițiste de la televizor. Şi, bineînțeles, un număr considerabil de clarvăzători, prezicători, vrăjitoare

şi posedaţi de diverse, care voiau să-şi împărtăşească viziunile, premoniţiile, prezicerile, senzaţiile şi vibraţiile percepute.

— Deci zici că nimic deosebit, nimic de care să te agăţi, insistă Bäckström.

— Câţiva dintre ei sunt foarte specifici, spuse Lewin. Problema e că par să fi încurcat firele rău de tot.

— Dă-ne câteva exemple, spuse Bäckström.

— OK, sigur.

Lewin aruncă o privire pe hârtiile lui.

— Avem, de pildă, o fostă colegă de liceu de-a Lindei. Fata e sută la sută convinsă că, citez „a vorbit cu Linda la un concert din Borgholm, de pe Öland, în seara aceea". Se pare că unii numiţi Gyllene Tider au concertat acolo, sunt în turneu de vară sau ceva de genul ăsta.

Borgholm, se gândi Bäckström. La vreo sută cincizeci de kilometri de Växjö, parcă.

— Problema e că asta se întâmpla vineri seara şi la ora aia victima noastră se afla deja în laboratorul Institutului de Medicină Legală din Lund, oftă Lewin. Semn că martora nici măcar n-a citit ziarele de scandal. Da... şi mai e unul aici, continuă Lewin, în timp ce răsfoi teancul cu „ponturi" din faţa lui. Unul dintre tinerele talente ale oraşului a contactat un coleg de-al nostru din Växjö ca să-l anunţe că a văzut-o pe Linda la cinci sute de metri de Hotelul Municipal, spre vest, vineri, dimineaţa devreme. Pe Norra Esplanaden, undeva pe lângă sediul consiliului orăşenesc, dacă am înţeles eu bine.

— Şi care-i problema cu el? întrebă Bäckström.

— Problema cu el, rezumă Lewin, pe lângă gradul lui de credibilitate, e că treaba asta se întâmpla la patru dimineaţa, pe o stradă diametral opusă faţă de blocul victimei,

şi tipul susţine că fata ar fi fost însoţită, citez, „de un cioroi mare şi urât".

— Ah, cred că ştiu cine-i martorul nostru, izbucni unul dintre poliţiştii locali de la capătul celălalt al mesei. Există o mulţime de persoane de culoare malefice în lumea lui.

— Da, mi-am dat seama când i-am citit dosarul, spuse Lewin zâmbind pe sub mustaţă.

— Aha, spuse Bäckström. Întrebări? Păreri? Sugestii?

Amărâţii, n-au nimic deştept de spus, se gândi urmărind capetele scuturate din jurul mesei.

— Atunci îi dăm drumul, continuă Bäckström şi se ridică brusc. Ce mai aşteptaţi? Nu staţi aici. Daţi-i drumul şi munciţi! Cel târziu până la prânz vreau numele individului. Fac cinste cu tort şi cafea.

Feţele din jurul mesei se înveseliră.

Zici că-s copii, se gândi Bäckström care n-avea de gând să-şi irosească banii chivernisiţi cu greu pe un tort nenorocit.

Înarmat cu hârtie şi creion, Bäckström se retrase într-o cameră de audieri goală, ca să poată medita în linişte. Mai întâi, aprinse plăcuţa roşie, apoi închise uşa şi slobozi o băşină uriaşă pe care a păzit-o toată şedinţa. În sfârşit, singur! se gândi Bäckström şi alungă cu mâna damful nopţii precedente.

Să zicem că a ajuns acasă după trei, se gândi Bäckström. Să zicem că n-a urmărit-o nimeni şi nici n-a stabilit vreo întâlnire în apartament. Criminalul îşi face intrarea cam tot pe atunci. Lucrurile o iau razna destul de repede şi, având în vedere cum arăta locul faptei şi ce-a reuşit să deducă din celelalte indicii, psihopatul avusese mâinile

ocupate cel puțin o oră și jumătate. Concluzie: fata a murit, cel mai probabil, undeva între patru jumătate și cinci, se gândi Bäckström.

După ce isprăvește, tipul se duce la baie să se spele. Ziarul aterizează pe la cinci și individul se sperie, crezând că cineva vrea să intre. Trage ce apucă pe el și sare pe geamul din dormitor. Asta trebuie să fi fost pe la cinci și un pic, calculă Bäckström. Hm. Ce înseamnă asta? Bäckström aruncă o privire pe ceas și începu să numere orele dintre vineri dimineața și duminică înainte de prânz. Ar fi aproape șaizeci de ore de la ora decesului. Dobitocul ăla poate să fie și pe Lună la ora asta, se gândi Bäckström nemulțumit, după care își adună hârtiile și decise să se întoarcă să le mai tragă câteva șuturi în fund membrilor echipei lui.

Pe de altă parte, se gândi Bäckström în hol, ar fi destul de aiurea să fac asta pe mațul gol. Și, având în vedere că restaurantul poliției era deschis și duminică, din cauza celor întâmplate cu două zile înainte, putea la fel de bine să mănânce ceva acolo.

O să comand niște găluști umplute, din cartofi, specialitate smălandeză, se gândi Bäckström lacom, pe când cerceta meniul. Zis și făcut. Termină prânzul cu o cană zdravănă de cafea și o prăjitură cu marțipan, apoi citi în liniște ziarele de scandal șutite de la hotel, pe care nu apucase să le răsfoiască încă. Nimic nou sub soare, se gândi Bäckström, în timp ce sorbi din cafeaua-i fierbinte. Doar speculații menite să facă valuri.

Criminalul era, mai mult ca sigur, un infractor cu antecedente grave care „nutrea o ură irațională față de victimă, având în vedere că aceasta era o angajată a

poliției", constată unul din experții care alcătuiau panoul de specialiști ai publicației respective. De îndată ce se ivea ocazia, aceştia se grăbeau să adune o selecție frumoasă cu cele mai mediatizate minți înceţoşate ale țării.

Daaa, daaa, sigur, se gândi Bäckström savurându-şi prăjitura cu marțipan. O fi fost vreo profesoară de-a ei de la Academia din Växjö. Poate baba aia nebună care se ocupa de *debriefing,* caz în care urmele de spermă nu însemnau nimic. Cine ştie, putea fi vorba de nişte indicii plasate strategic la fața locului, menite să-i dezorienteze.

Ba nu, zice concurența şi experții de acolo, nu, lucrurile nu s-au întâmplat deloc aşa. De fapt, era vorba de un ucigaş în serie cu o ură compulsivă față de femei şi o metodă de ucidere aproape ritualică. Zici că-l citează pe colegul nostru, Olsson, se gândi Bäckström. De unde dracului or fi scos toate prostiile astea?

Existau şi câteva puncte comune în descrierile celor doi concurenți majori din lumea presei de bulevard. O verigă slabă, dar palpabilă. Un expert, adept al teoriei criminalului-polițist de la primul ziar, spunea că nu exclude faptul ca ucigaşul să fi aparținut unui gen de criminali în serie speciali, care avea drept țintă numai polițişti, din cauză că îl excitau uniformele. Ăsta era *triggerul* lui special, conform ziarului respectiv.

Ăştia sigur se inspiră de pe vreo platformă cretină comună pe net, se gândi Bäckström şi tocmai se pregăti să lase ziarul deoparte când dădu peste un articol care îl şocă.

Expertul intervievat, profesor în ceva ce se numea psihiatrie legală, angajat al Spitalului de Boli Mintale Sankt Sigfrid din Växjö — cu o fotografie imensă în

ziar —, avea o teorie şi mai specifică, referitoare la urmele de tortură descoperite de poliţişti pe cadavrul victimei. Ăsta ori a văzut pozele clasificate, accesibile doar unui cerc restrâns de inspectori judiciari, se gândi Bäckström, ori i le-a descris cineva în detaliu.

Profesorul care îşi dădea cu părerea asupra investigaţiei susţinea că exista un „indiciu primar". Având în vedere violenţa crimei, se putea trage concluzia că ucigaşul a mai comis fapte similare, ceea ce însemna că avea s-o mai facă aproape sigur cât de curând.

În acelaşi timp, făptaşul nu era „un sadic sexual obişnuit cu fantezii sexuale dezvoltate", cum credeau colegii incompetenţi ai profesorului. Şi în niciun caz unul care se excita când vedea cadeţi, în sau fără uniformă. Nu, aici era vorba de un făptaş „cu grave tulburări psihice", cu un comportament aproape „haotic". Şi, în plus, de „un tânăr imigrant care în copilărie sau tinereţe fusese expus la experienţe violente traumatizante", de pildă, sau care s-ar putea să fi fost torturat sau abuzat sexual. Ajuns la rândul acela, Bäckström îşi goli repede cana de cafea, vârî ziarul în buzunar şi se duse s-o caute pe purtătoarea de cuvânt a poliţiei.

— Aţi văzut asta? o întrebă pe femeie cinci minute mai târziu în biroul ei şi îi întinse ziarul deschis la pagina cu articolul.

— Ştiu la ce vă gândiţi, spuse colega lui. L-am citit azi-dimineaţă şi am reacţionat la fel. Barca asta ia apă, şi încă rău de tot, constată femeia. Dar dacă e să privim partea bună a lucrurilor, era de aşteptat să-l implice tocmai pe expertul respectiv. Bănuiesc c-aţi auzit de Sankt Sigfrid, continuă ea. E spitalul ăla de boli mintale, cu un număr considerabil de pacienţi care ispăşesc diverse

pedepse la secția de psihiatrie securizată. Prietenul nostru, profesorul adică, ține deseori prelegeri, atât la Academia de Poliție, cât şi aici, la noi. Nici nu ştiu de câte ori l-am ascultat.

— Serios? spuse Bäckström. E ceva de capul lui?

— Eu zic că da, spuse femeia. Le nimereşte, de cele mai multe ori.

Poate c-ar trebui să vorbesc cu nebunul, se gândi Bäckström. Chestia aia cu „făptaş tânăr, imigrant" nu sună chiar aşa de deplasat. În plus, probabil că victima avea pe bune o slăbiciune pentru genul ăla. O slăbiciune atât de mare, încât i-a deschis şi l-a lăsat să intre când a sunat la uşa ei.

Când Bäckström se întoarse în sala cea mare ocupată de echipa de investigații, luă o poziție demnă de un mareşal şi îşi cercetă pe rând subordonații.

— Ei, bine, spuse Bäckström. Ce aşteptați? Am terminat prânzul. Ziceam că vreau să aud numele ăla pe care vi l-am cerut.

Ca să accentueze mesajul, Bäckström se bătu peste burta-i rotundă, fără a fi conştient de gestul lui.

— Nume pot să-ți dau eu destule. Tocmai am terminat prima listă după mersul din uşă-n uşă, spuse Knutsson şi flutură un teanc de hârtii imprimate.

— Ai să-mi dai ceva interesant? îl întrebă şeful, după care luă foile şi se aşeză pe locul lui.

— Nume am o grămadă, în orice caz, constată Knutsson şi se aşeză lângă Bäckström. Şaptezeci şi nouă de persoane, mai exact, şi mă refer doar la vecini şi cunoscuți, plus câteva talente locale din Växjö.

— Hai, bagă, spuse Bäckström. Dă-mi ceva de ronțăit.

— Calm, spuse Knutsson. Ho! Că ajung şi-acolo.

13

Knutsson şi colegii lui trecură mai întâi în revistă toate rudele, prietenii şi cunoscuţii victimei, ca să vadă dacă descoperă ceva interesant în vreunul din registrele aflate la dispoziţia poliţiei. Dar n-a fost să fie, lucru care n-a surprins pe nimeni. O treime din cele douăzeci şi ceva de nume adunate le aparţineau colegilor de la Academie ai Lindei. Iar acolo nu erai admis dacă aveai cazier.

— Deci sunt la fel de curaţi ca victima noastră, constată Bäckström mulţumit şi se lăsă pe spate în scaunul lui, cu mâinile împreunate pe burtă.

— Da, cel puţin din punctul de vedere al registrului, spuse Knutsson, pe un ton superior şi oarecum birocratic.

— Având în vedere că urmează să primim o mică probă de ADN de la făptaş, aş vrea să le luaţi probe tuturor. De bunăvoie, de preferinţă, ca să-i putem tăia de pe lista noastră cât mai rapid.

— Nu cred c-o să fie o problemă, spuse Knutsson.

— N-ar trebui, îl aprobă Bäckström.

Un om cinstit n-are de ce să se teamă de propriu-i ADN, se gândi el.

Cealaltă categorie era, bineînţeles, exact opusul celei dintâi, şi asta pentru că toate persoanele de aici aveau nişte caziere bogate în registrele poliţiei. Cu ajutorul calculatorului, Knutsson şi colegii săi reuşiseră să scoată la lumină sute de misogini, boxeri de stradă, violatori şi alţi dubioşi cu un repertoriu mai mult sau mai puţin variat, cu legături în Växjö sau în împrejurimi. După aceasta, îi eliminară pe cei deja închişi şi pe cei cu

alte alibiuri credibile. Le mai rămâneau şaptezeci de persoane care stăteau la coadă pentru a fi luate la puricat, de data asta, ceva mai pe îndelete. Vreo zece dintre ei prezentau un interes deosebit, având în vedere că erau internaţi la spitalul Sankt Sigfrid sau au fost trataţi acolo cândva pentru infracţiuni deosebit de grave de natură sexuală.

— Să li se ia probe de ADN! Să li se vâre beţişoare de ureche în fiecare orificiu. Că aşa-i frumos, să-l ajuţi pe nenea poliţistu', dădu din cap mulţumit Bäckström.

În sfârşit, începe să semene a anchetă, se gândi el.

— Sigur, sigur, oftă Knutsson care, dintr-odată, nu mai părea la fel de bucuros.

Să sperăm că pe unii din ei îi avem deja în registru, se gândi.

Rămăseseră doar vecinii din cartier. Aproximativ o mie de persoane, dintre care doar vreo jumătate luaseră legătura cu poliţia sau fuseseră acasă la ora la care au fost vizitaţi. Având în vedere că era vară, deci perioadă de concedii, şi zona cu pricina era locuită mai ales de persoane de vârstă medie sau bătrâni, majoritatea familii mic-burgheze, absenteismul respectiv n-avea de ce să mire pe nimeni.

— Nu contează dacă au stat şi au clocit ouă în casele lor de vacanţă toată vara şi n-au nimic cu care să contribuie la cazul nostru. Îi vreau audiaţi şi tăiaţi de pe listă, spuse Bäckström.

— Sunt de acord cu tine, spuse Knutsson, dar sper că nu vrei să le vârâm şi ăstora beţişoare în orificii.

— Ei, nu strică să-i întrebi dacă într-adevăr vor, spuse Bäckström. Câţi au căzut în plasa cu dosarul penal?

— Ah, credeam că ți-am zis, spuse Knutsson şi aruncă o privire pe listă. Şaptezeci şi nouă, minus şaptezeci de infracțiuni minore... ne mai rămân nouă persoane din grupul cu vecinii.

— Şi ăştia ce zici c-au făcut?

— Trei dintre ei au condus în stare de ebrietate. Unul mai are şi patru condamnări, adunate în doar doisprezece ani. Colegul nostru din Växjö l-a descris ca fiind „o figură şi jumătate", şi dacă e să ne gândim că unul are cincizeci de ani, al doilea cincizeci şi şapte şi figură ăsta, şaptezeci, atunci..., oftă din nou Knutsson şi ridică din umeri drept răspuns. Ah, da, şi mai avem unul care a băgat mâna în borcanul cu miere la serviciu. Condamnat pentru furt, eliberat condiționat. Şi unul care şi-a bătut nevasta vreo nouă ani. Ăsta nu era acasă când i-am sunat la uşă. O fi la casa lui de vacanță. Şi unul condamnat pentru evaziune fiscală, plus doi puşti de şaisprezece, respectiv optsprezece ani, care au fost prinşi cu cele obişnuite, graffiti, şutit diverse dintr-un magazin, spart vitrine cu pietre de pavaj, scandal cu alți mucoşi şi aşa mai departe.

Knutsson oftă din nou.

— Zi-mi de ăla care îşi bătea nevasta, îi spuse Bäckström, dintr-odată curios.

— Cred că-i la țară cu numita nevastă. Un mariaj fericit, conform vecinilor cu care au vorbit colegii când au bătut pe la uşi, spuse Knutsson.

— Atunci n-are nimic împotrivă să ne dea o probă ADN, spuse Bäckström.

Oamenii fericiți nu obişnuiesc să aibă nimic împotrivă, se gândi el.

— Şi ar mai fi unul care mi-a trezit curiozitatea şi mie, spuse Knutsson. Unul, Marian Gross, din Polonia.

Patruzeci şi şase de ani, emigrat cu părinții când era copil, familie de refugiați politici, cetățenie suedeză din '75. Reclamat iarna trecută pentru amenințări, hărțuire sexuală, sau, mă rog, cum se mai numeşte acum, tot felul de chestii drăguțe. Necăsătorit, fără copii, bibliotecar la universitatea de aici, încheie el.

— Stai puțin, Knutsson, spuse Bäckström şi ridică mâinile ca să-l frâneze. Păi, ăsta-i poponar, tu n-auzi? Marian. Cine dracu' se numeşte Marian[16]? Bibliotecar, necăsătorit, fără copii, spuse Bäckström şi ridică degetul mic. E clar. Nu trebuie decât să stăm de vorbă cu cealaltă floricică, ăla care l-a reclamat.

— Nu prea cred, spuse Knutsson. *Reclamanta* e o colegă de-a lui, de la bibliotecă, cu cincisprezece ani mai tânără decât el.

— Ooof, spuse Bäckström, încă o bibliotecară. Şi ce i-a făcut, mă rog? I-a arătat polonezul la petrecerea de Crăciun?

— I-a trimis diverse mailuri anonime şi alte mesaje, care mie personal mi se par chiar neplăcute. Mizeriile de rigoare, dar cu ceva amenințător în fiecare.

Knutsson scutură din cap şi se strâmbă dezgustat.

— Mizeriile de rigoare? întrebă Bäckström şi îl privi curios pe Knutsson. N-ai putea să fii un pic mai...

Bäckström îşi flutură cu subînțeles mâna dreaptă.

— Ba da, cum să nu, spuse Knutsson şi oftă adânc, de parcă ar fi vrut să-şi ia avânt. O să-ți dau câteva exemple. Avem schema clasică, cu vibratorul trimis la locul de muncă. Modelul cel mai mare, negru, însoțit de o scrisoare anonimă, în care expeditorul se laudă că-i copiat după scula lui.

---

[16] Nume feminin în varianta suedeză.

— Parcă ziceai că-i polonez, mârâi Bäckström. Sau o fi daltonist tâmpitul. Sau poate o are cangrenată...

Bäckström râse cu poftă, scuturându-şi toată burta.

— Mailuri şi scrisori obişnuite, în care zice c-a văzut-o în oraş şi la bibliotecă şi-şi exprimă diverse păreri despre opţiunile ei în materie de lenjerie intimă. Mai vrei?

Knutsson îl privi nedumerit pe Bäckström.

— Sună ca o oaie obişnuită din turmă, spuse Bäckström.

Dar ce l-o fi înduioşat aşa pe mutulică ăsta, se gândi el. Să nu-mi zici că s-a furişat la terapeuta aia?

— Mă rog, nu asta m-a deranjat neapărat, spuse Knutsson bosumflat.

— Dar ce? îl întrebă Bäckström. Că-i polonez?

— Că stă în acelaşi bloc cu victima, spuse Knutsson. În apartamentul de deasupra, dacă am înţeles eu bine.

— Beţişoare de urechi! zbieră Bäckström, apoi se îndreptă de spate şi întinse un deget dolofan spre Knutsson. Nu puteai să-mi zici din prima? Trimite pe cineva să-i recolteze probe şi, dacă nu vrea de bunăvoie, să-l ia pe sus şi să-l aducă la secţie.

În sfârşit, seamănă cu un caz, se gândi el.

Raportul preliminar promis de medicul legist sosi abia mai târziu, după-amiază. Acesta fu trimis pe faxul departamentului de inspecţie judiciară, fiind adresat şefului lor, comisarul Enoksson de la Criminalistică, din Växjö. Enoksson îl căută pe Bäckström imediat ce-l citi, ca să discute cu el.

— Medicul legist susţine că fata a murit între trei şi şapte dimineaţa. Asfixiere prin strangulare, spuse inspectorul judiciar.

— Dar de chestia asta îți dai seama şi fără să ai un halat alb, spuse Bäckström. Eu zic că a murit undeva între patru jumate' şi cinci, cel târziu, adăugă el.

Tipic, medic legist, se gândi. Ai dracu' de pămpălăi.

— Sunt de acord cu tine în ceea ce priveşte timpul decesului, spuse Enoksson. În rest, se pare c-a fost violată cel puțin de două ori. Şi vaginal, şi anal, probabil în ordinea asta. S-ar putea să fi fost de mai multe ori. Criminalul a ejaculat de ambele ori.

— Mai zice ceva de care nu ne-am dat seama şi singuri? întrebă Bäckström. Urmele alea de înjunghiere din... partea dorsală... cu alea cum rămâne?

Nici „fund" nu mai poți să zici, se gândi Bäckström. Unde dracu' am ajuns?

— Înjunghiat e cam mult spus, îl contrazise Enoksson. Sunt doar nişte tăieturi, dar a şi sângerat o grămadă. Ni le-a măsurat el pentru noi. Noi nu ne ocupăm cu din astea. De numărat, le-am numărat şi noi, şi am ajuns la aceeaşi concluzie. Sunt treisprezece tăieturi în total, împărțite între zona mijlocului şi puțin mai jos, iar ordinea e, mai mult ca sigur, dinspre fesa stângă spre cea dreaptă.

— Te ascult, spuse Bäckström.

— Cuțit fără zimți, acelaşi, probabil, pe care l-am găsit la fața locului, adâncimea tăieturilor e între doi şi cinci milimetri, cea mai adâncă fiind de un centimetru. Impresia generală e mai degrabă de gest controlat, mai ales dacă ne gândim că victima trebuie să se fi zbătut destul de mult. Mai adânci pe dreapta decât pe stânga. Chestia cu sfoara şi căluşul şi urmele lăsate pe corp le putem discuta după ce primim rezultatele de la SKL.

— N-am nimic împotrivă, spuse Bäckström. Dar ce ne-a spus nenea doctoru' până acum ştiam deja oricum.

Cel puțin, eu, se gândi.

— Da. În mare. Dar omul e dispus să treacă pe la noi şi să stea de vorbă. Dacă vrem, spuse Enoksson. Mă gândeam c-ar fi bine să ne vedem cu el după ce eu şi colegii mei terminăm partea noastră şi primim rezultatele de la laborator. E posibil să aibă vreo teorie pe care nu vrea s-o împărtăşească nimănui în scris. Putem să discutăm despre toate astea atunci. Ce părere aveți?

— Sună bine, spuse Bäckström.

Sper să nu ne apuce toamna, atâta tot.

După aceea, Bäckström o luă deoparte pe Anna Sandberg, cu gândul s-o descoasă referitor la profilul victimei, şi mai ales ca să-şi odihnească puțin ochii obosiți.

— Sper că nu mă consideri prea cicălitor, Anna, spuse Bäckström şi-i zâmbi amical colegei lui, dar, după cum sigur ți-ai dat seama, partea asta cu persoana victimei ar putea fi cea mai importantă din întreaga investigație.

Bună dimineața, soare, se gândi el. Dar ce nu fac eu pentru ăştia micii.

— Nu eşti deloc cicălitor, răspunse Anna. Dimpotrivă, mă bucur că zici asta. Sunt prea mulți colegi aici care n-o iau în serios pe victimă, spuse ea şi-l privi încruntată.

Mă bucur să aud că există şi colegi normali, chiar şi aici, în Växjö, se gândi Bäckström. Dar n-avea de gând s-o spună.

— Ai dreptate, zise el. Am înțeles că ai stat de vorbă cu tatăl victimei? Tatăl Lindei.

— „Stat de vorbă" e cam mult spus, zise Sandberg. Am fost şi eu când ne-au trimis să-i dăm vestea. De vorbit, a vorbit mai mult un coleg de-al meu mai în vârstă. Fost

preot. Acum lucrează la NäPo[17] de mai mulți ani. El e foarte bun la chestiile astea. Oribil, dacă te gândești mai bine. A fost groaznic de şocat tatăl ei. Am trimis un medic de îndată ce ne-am întors la secție.

— Groaznic, da, spuse Bäckström.

Iar face fața aia. Mai bine mă grăbesc înainte să-şi pişe ochii. Muierile astea-s la fel, toate. Muieri, preoți, polițişti de cartier, se gândi el. Pişăcioşii naibii!

— Văd că are trecut ca domiciliu stabil reşedința tatălui, spuse Bäckström. Bănuiesc că avea camera ei.

— Oh, da, răspunse Anna. E o casă imensă, un adevărat conac. Un loc superb, de altfel.

— Când ați percheziționat camera ei, ați găsit ceva interesant? Mă refer la jurnale, notițe personale, agende, chestii de genul ăsta, fotografii vechi, filme de la diferite evenimente în familie. Da, partea aia, ştii tu. Înțelegi tu ce vreau să zic.

— Să ştii ca n-am avut timp de chestii din astea, spuse Anna. Am intrat doar în hol, n-am stat mult. Tipul era complet distrus. În schimb, am pus mâna pe agenda ei. Era în geanta pe care o avea la ea când a ieşit în oraş vineri.

— Şi, ați găsit ceva interesant? întrebă Bäckström.

— Nu, spuse Anna şi scutură din cap. Doar chestii obişnuite. Întâlniri, cursuri la şcoală, prieteni cu care trebuia să se vadă. Din astea. Dacă vrei, poți să arunci şi tu o privire.

— Mai târziu, spuse Bäckström. Aşa, zi mai departe. Ce s-a mai întâmplat?

---

[17] Unitate din cadrul poliției care are drept scop patrularea în cartierele oraşului, informarea şi stabilirea unei legături strânse cu locuitorii oraşului; Poliția de Proximitate.

— Nu prea multe, constată Anna. Am abordat deja subiectul ăsta vineri, când m-am întâlnit cu Bengt. Comisarul Olsson, pardon. Tatăl plecase deja de la noi cu nişte prieteni de familie şi un medic, iar Bengt a zis să mai aşteptăm puţin. Să-l lăsăm în pace să-şi revină din şoc. Dar de atunci nu cred că s-a mai întâmplat mare lucru. Deşi ştiu că băieţii de la judiciar i-au mai adus aminte.

— Dar camera n-aţi percheziţionat-o încă?

Unde dracu' am aterizat, frate, se gândi Bäckström.

— Nu, din câte ştiu eu, nu, scutură din cap Anna Sandberg. Inspectorii judiciari au mâinile ocupate cu locul crimei. Dar înţeleg ce vrei să spui.

— Las' că discut eu mâine cu Olsson, spuse Bäckström.

Mai are o zi la dispoziţie ca să se facă de cacao, se gândi el.

Bäckström îl găsi pe Rogersson în spatele uşii închise, cu căşti pe urechi şi un dictafon în faţă când intră în biroul lui.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule comisar de la Criminalistică? întrebă Rogersson şi îşi scoase căştile, dând din cap fără chef, în timp ce închise dictafonul.

— Să vii cu mine la hotel, să urci în camera mea, să mănânci ceva şi să bei o bere, două, spuse Bäckström.

— Cred că am o eczemă în urechi, după atâtea audieri inutile câte am ascultat până acum. Toată după-masa şi jumătate de seară, spuse Rogersson. Până când a intrat colegul Bäckström şi mi-a susurat cel mai frumos cântec.

— Bine, bine, las-o baltă, spuse Bäckström. Hai, să mergem!

Începe să fie sentimental, nebunul. O fi de la băutură.

— Aaah! spuse Rogersson.

Apoi oftă mulțumit și șterse cu mâna stângă spuma din colțul gurii.

— Ăla care a inventat berea blondă ar trebui să primească toate premiile Nobel de pe pământ. De la Premiul Nobel pentru Pace până la ăla pentru Literatură. Tot.

— Am senzația că nu ești singurul care își dorește asta, spuse Bäckström. Și singurul lucru mai bun decât o bere rece e o bere rece de-a moaca. De primit, ar trebui să primească măcar premiul pentru economie. La cât ai reușit să dai pe gât, zgârie-brânză!

Rogersson nu i-o luă însă în nume de rău. Dar schimbă subiectul brusc.

— Polonezul ăla pe care încearcă să ni-l bage pe gât Knutsson. Mai știi? spuse el și scutură din cap.

— Ne-am gândit să-l interogăm și să-i luăm probe mâine-dimineață, spuse Bäckström.

Mai bine am discuta despre toate berile gratuite pe care le-ai dat pe gât, se gândi.

— Nu-mi spune nimic, zise Rogersson. Nu pare omul nostru.

— Serios? spuse Bäckström. De ce?

— Am citit și declarația curierului, și pe cea a polonezului. Ba, mai mult, am vorbit și cu colegul Salomonson de aici, cel care l-a audiat atunci pentru hărțuirile alea sexuale. Să știi că pare complet normal, spuse Rogersson. Polonezul nu e omul nostru. Ascultă-mă pe mine, zise și-și sublinie vorbele cu un gât zdravăn de bere de-a moaca.

Conform părerii lui Rogersson, existau trei dovezi concrete care desființau teoria conform căreia Marian

Gross, vecinul de origine poloneză al Lindei, ar fi fost criminalul. Prima era declarația curierului care livra ziarul în fiecare dimineață celor abonați.

— Ar fi trebuit să-şi dea seama şi singur, spuse Rogersson. Că era ziarul strecurat prin fanta cutiei poştale, şi nu cineva care încerca să intre. Doar e abonat la aceleaşi ziare ca şi mama victimei. *Smålandsposten* şi *Svenska Dagbladet*.

— Poate că, de obicei, doarme când soseşte ziarul, îl contrazise Bäckström.

Următoarea dovadă era declarația lui Gross, luată de polițistul care bătuse din uşă-n uşă, vineri după-amiază. Acesta afirmase că a vorbit cu mama Lindei la începutul săptămânii şi că femeia i-a spus că urmează să plece la țară, timp în care fiica ei avea să stea în apartament.

— Dar asta nu prea-l avantajează, spuse Bäckström. Asta înseamnă că ştia că are undă verde.

— Şi atunci, de ce crezi că a sărit pe geam? repetă Rogersson. N-ar fi fost mai simplu s-o şteargă pe uşă şi să urce pe scări sau cu liftul?

— Tu n-auzi că era cineva în fața uşii? contră Bäckström.

— Da, exact, curierul, spuse Rogersson emfatic. Nu-avea decât să aştepte să plece.

Of! îşi spuse în gând Bäckström, dar se mulțumi să dea din cap.

Cea de-a treia dovadă avea de-a face cu constituția fizică a lui Gross şi felul în care ucigaşul părăsise locul faptei. Conform cercetărilor inspectorilor judiciari, pervazul se afla la aproape patru metri de nivelul solului. Gross nu era mai înalt de un metru şaptezeci şi cântărea

aproximativ nouăzeci de kilograme. Un tip deloc flexibil, deci, şi cu o condiţie fizică deplorabilă.

— Salomonson zice că-i un grăsan micuţ şi incredibil de enervant. În plus, colegul nostru spune că n-are nici pic de condiţie fizică. Şuieră ca o locomotivă cu aburi după câteva scări, spuse Rogersson. Îţi dai seama că ar fi murit imediat dacă ar fi ales ruta aia. Mă rog, în caz că reuşea măcar să se urce pe pervaz.

Un grăsan micuţ, se gândi Bäckström, care nu era cu mult mai înalt sau mai slab decât Gross, dar avea în vedere, totuşi, un ucigaş mai atletic. Zice ceva omul ăsta, îşi spuse în gând.

— Zici tu ceva, îl aprobă Bäckström cu voce tare pe colegul lui. Dar nu strică să-i băgăm beţigaşul în...

— Baftă multă, îi spuse Rogersson. Din câte am înţeles, Gross ăsta e al naibii de afurisit.

14

Växjö, luni, 7 iulie

A patra zi deja şi niciun făptaş, se gândi Bäckström când se aşeză la masa cea mare din sala de şedinţe. În plus, comisarul Olsson se hotărâse să se joace de-a şeful anchetei preliminare şi să fluture din steag. Şi se chinuiau şi acum cu o abordare care nu dăduse niciun rezultat, se gândi Bäckström. Olsson era la cârmă, pupătorii în fund de rigoare îl aprobau orice ar fi făcut şi timpul se

scurgea repede, se gândi Bäckström şi încercă să-i ignore prefăcându-se că-şi citeşte notiţele.

Mai întâi, au hotărât să termine cu căutatul dovezilor în preajma locului crimei, pe drumul parcurs de victimă până acasă şi ruta de evadare a făptaşului. Trecuseră deja trei zile şi tot nu găsiseră nimic, ceea ce însemna că n-aveau s-o facă nici în viitor.

— Eu zic să ne concentrăm pe altele, spuse Olsson şi fu răsplătit cu mai multe aprobări din cap.

Ca, de pildă, pe o percheziţie mică acasă la tătuca, se gândi Bäckström, dar nu spuse nimic, pentru că voia să discute despre asta cu el între patru ochi.

— Şi aş vrea să le mulţumesc colegilor noştri care s-au ocupat de partea asta, continuă Olsson. Aţi făcut o treabă grozavă.

N-ai pentru ce, spuse în gând Bäckström. Eu unul n-am găsit decât o cameră de luat vederi, pe care toţi ceilalţi deştepţi cu ochelari de cal au ignorat-o.

Chiar şi bătutul la uşi fusese oprit. Cei pe care n-au reuşit să-i contacteze au primit înştiinţări prin poştă şi vecinii mai interesanţi — cine erau ei, nu se ştia — urmau să fie căutaţi la adresele unde aveau case de vacanţă.

— Iar asta înseamnă că or să se mai elibereze câţiva colegi de care o să avem nevoie altundeva, constată mulţumit comisarul Olsson.

Ca, de pildă, la o percheziţie mică, acasă la tăticu', se gândi Bäckström, dar se abţinu să zică ceva şi de data asta.

Apoi veni vremea să verifice rezultatele concrete ale investigaţiei, probe şi dovezi pe care reuşiseră să le adune

de la locul crimei şi prin Institutul de Medicină Legală din Lund.

— Din punctul nostru de vedere, arată foarte bine, spuse Enoksson. Dar trebuie să aveţi răbdare câteva zile. Aşteptăm rezultate de la diverse analize ADN, printre altele, dar vă promit că o să luăm legătura cu voi imediat ce am aflat ceva. Până una-alta, va trebui să vă mulţumiţi cu ce scriu ziarele de scandal. Deşi eu unul m-aş abţine să mă iau după ei, adăugă el brusc.

Of, of, of, se gândi Bäckström. Măi, să fie! Enoksson al nostru e puţin cam nemulţumit.

Olsson nu păru să fi observat comentariul şi, oricum, n-avea de gând să abandoneze „locul crimei".

— Dacă am înţeles corect, spuse Olsson, fata a fost strangulată şi violată de cel puţin două ori şi a murit cândva după ora cinci.

— Da, spuse Enoksson. Undeva între patru şi jumătate şi cinci.

Aşa, băiatu', nu te lăsa, se gândi Bäckström. Ăsta, dacă-i întinzi degetul mic, îţi ia tot braţul.

— Elementele astea mai... ritualice... tortura, dacă e s-o spun pe şleau, faptul c-a legat-o, i-a pus căluş şi a înjunghiat-o de mai multe ori cu un cuţit... Ce-aţi mai aflat despre partea asta?

— Înjunghiat e cam mult spus, interveni Enoksson. A ciopârţit-o sau a tăiat-o, aş zice.

— Dacă am înţeles bine, repetă Olsson, e vorba de treisprezece urme de înjunghiere. Sau tăieturi, dacă preferi aşa.

— Da, treisprezece. Şi nu cred că ne-a scăpat vreuna. Victima a pierdut mult sânge când a tăiat-o, cu toate că tăieturile în sine nu sunt foarte adânci, ceea ce înseamnă

că era încă în viață și că s-a împotrivit. Și bănuiesc că asta era și ideea, constată Enoksson care, dintr-odată, păru la capătul puterilor.

— Treisprezece urme de cuțit, spuse Olsson, de parcă ar fi auzit adevărul suprem. Nu crezi că-i cam mare coincidența? Cu treisprezece...

— Nu înțeleg la ce te referi, răspunse Enoksson și părea complet nedumerit.

— De ce tocmai treisprezece? se încăpățână Olsson. Treisprezece, numărul ghinionist. Dacă mă întrebi pe mine, nu cred că-i întâmplător. Sunt aproape sigur că făptașul a vrut să ne transmită un mesaj.

— Eu, în schimb, cred că a tăiat-o întâmplător de treisprezece ori și nu de zece sau douăsprezece sau douăzeci, spuse Enoksson succint.

— Bine. Ne mai gândim, zise Olsson și părea satisfăcut, ca și cum ar fi știut deja răspunsul.

Gata, băieți, ajunge, spuse în gând Bäckström. Dădu din cap și mârâi suficient de zgomotos încât să capteze atenția tuturor.

— Înclin să-ți dau dreptate, Bengt, spuse Bäckström și îi zâmbi aproape drăgăstos lui Olsson. Și data la care a fost ucisă n-are nici ea cum să fie un accident, dar de asta mi-am dat seama abia când mi-am adus aminte de profilul excelent întocmit de colega noastră Anna, din care aflăm că victima a trăit câțiva ani în SUA când era copil. Patru iulie, adică. N-are cum să fie întâmplător, nu crezi?

— Nu prea înțeleg, spuse Olsson ezitând.

Dar toți ceilalți păreau s-o fi făcut, judecând după urechile ciulite și gâturile întinse, se gândi Bäckström. Am făcut valuri, își spuse în gând.

— Păi, e ziua națională a Statelor Unite, zise Bäckström şi dădu din cap cu înțeles. N-o fi vreun baticos din ăla de la al-Qaeda, voi ce credeți?

Mai mulți se fâstâciră pe scaune şi doar câțiva rânjiră sau zâmbiră pe sub mustață. În orice caz, mesajul a ajuns la receptor, se gândi Bäckström.

— Am prins poanta, deşi a fost destul de subtilă, spuse Olsson, zâmbind forțat. Dar dacă vreți să mergem mai departe... am înțeles că ați găsit o persoană extrem de interesantă, continuă el şi se întoarse spre Knutsson.

Şobolanii vor să sară pe corabia care nu ia apă, îşi spuse în sinea lui Bäckström şi se uită la Knutsson, care părea extrem de concentrat pe hârtiile lui.

— Da, spuse Knutsson. Vecinul polonez al victimei, Marian Gross, pe care majoritatea dintre voi îl cunoaşteți deja, mi se pare.

Exact, şi de ce naiba nu v-ați ocupat de el chiar vineri şi mi l-ați pus mie în brațe? se gândi Bäckström. De ce? Păi, pentru că aceia care au colindat din uşă-n uşă în locul vostru nu ştiau cine e şi pentru că anchetatorul care a lălăit-o cu dosarul lui iarna asta nu ți-a adus aminte că stă în blocul victimei, înainte ca mormolocul de Knutsson să i-l fi fluturat sub nas.

Urmară discuții despre vecinul polonez, care „părea un maniac sexual notoriu" şi care era, nu doar probabil, ci mai mult ca sigur, făptaşul lor. Se vehiculară diverse teorii preț de un sfert de oră, timp în care Bäckström se străduia să se gândească la altceva, până când Olsson îi adresă o întrebare. Bäckström habar nu avea despre ce vorbeau colegii lui, decât că era ceva legat de polonez, mai mult ca sigur.

— Sau nu? Tu ce zici, Bäckström? îl întrebă Olsson.

— Propun să facem în felul următor, spuse Bäckström. Vă repeziți până la el şi-i luați o declarație nebunului. Şi aveți grijă să-i recoltați şi probe.

— Mă tem că în privința asta s-ar putea să avem o problemă, interveni Salomonson care stătea mai încolo, la celălalt capăt al mesei. Da, eu sunt cel care am anchetat cazul ăla de hărțuire sexuală, dacă întreabă cineva. Gross e un individ incredibil de dificil.

Atunci, ce-ar fi să-l aducem la noi, se gândi Bäckström. Puneți-i cătuşe şi plimbați-l puțin prin Oxtorget, ca să aibă jurnaliştii timp să-i facă nişte poze nebunului.

— În calitate de ofițer responsabil cu etapa aceasta a investigației, am hotărât că trebuie adus aici pentru a fi chestionat, spuse Olsson şi se îndreptă de spate. Ridicare de la domiciliu pentru chestionare fără înştiințare prealabilă, conform Codului Penal, paragraful douăzeci şi trei, aliniatul şapte, adăugă Olsson şi păru extrem de mulțumit.

Chiar te rog, se gândi Bäckström dând din cap aprobator, la fel ca toți ceilalți. Cu excepția lui Rogersson, care nici nu clipi şi a cărui față rămase la fel de greu de citit ca înainte.

După întâlnire, Bäckström îl prinse din urmă pe Olsson, înainte ca acesta să apuce s-o şteargă pe furiş în biroul lui şi să se încuie acolo.

— Ai un minut liber? îl întrebă Bäckström, zâmbindu-i amical.

— Uşa mea e tot timpul deschisă pentru tine, Bäckström, îl asigură Olsson la fel de amabil ca şi el.

— Vreau o percheziție la domiciliul tatălui victimei, spuse Bäckström. Doar știm că acolo a stat cel mai mult. Nu mai e cazul să așteptăm.

Olsson păru mai degrabă stânjenit și în niciun caz la fel de pus pe fapte mărețe ca la sfârșitul ședinței. Tatăl fetei se simțea foarte rău. Cu câțiva ani în urmă avusese un infarct și era cât pe-aci să moară. Singura lui fiică îi fusese răpită în cel mai brutal mod posibil, și dacă deschidea televizorul și radioul sau încerca să citească un ziar, toate îi aduceau aminte în cel mai insensibil mod cu putință de tragedia care-l lovise. În plus, era aproape de neimaginat că ar fi putut avea ceva de-a face cu moartea ei. Își lăsase, de pildă, de bunăvoie, amprentele pentru verificările de rutină când vizitase secția de poliție.

— Nici eu nu cred că și-a omorât fiica, îl aprobă Bäckström privind deja în altă direcție.

Și nici polonezul ăla nenorocit n-a făcut-o, se gândi el. Dar nu contează.

— E reconfortant să știu că ești de acord cu mine, constată Olsson. Propun să mai așteptăm câteva zile, până când tatăl Lindei se mai adună cât de cât. Dacă avem noroc cu polonezul ăsta, poate reușim să tragem linie după ce ne sosesc rezultatele ADN.

— Tu decizi, spuse Bäckström și plecă.

După prânz, Bäckström primi o listă nouă de la Knutsson care, dintr-un motiv necunoscut, îl întâmpină cu un aer oarecum vinovat.

— Am înțeles de la Rogersson că nu crezi în teoria cu polonezul, spuse Knutsson de parcă și-ar fi cerut scuze.

— De ce, ce ți-a zis Rogge? îl întrebă Bäckström.

— Ei, ştii cum vorbeşte când e în toanele alea.

— Ce-a zis? întrebă Bäckström, privindu-l cu destulă curiozitate pe Knutsson. Poţi să-mi citezi.

— Zicea că pot să-l bag în... da... mă rog, în dos, spuse Knutsson rigid.

— N-a fost deloc frumos din partea lui, spuse Bäckström.

Deşi, din partea lui Rogge, suna aproape frumos, la ce enormităţi putea să scoată când era indispus.

— Dacă te interesează, am aici lista cea nouă. Ultima variantă, spuse Knutsson, dornic să schimbe subiectul.

— Uşa mea e mereu deschisă, spuse Bäckström şi se lăsă pe spate.

Conform estimării lui Knutsson, lucrurile avansaseră de la ultima lor discuţie, cu o zi în urmă. El şi colegii lui reuşiseră printre altele să arunce o privire pe vreo douăzeci dintre cei şaptezeci de netrebnici, cei mai interesanţi şi mai violenţi infractori din Växjö şi împrejurimi. De la alţi zece aveau şi dosare cu probe ADN recoltate cu prilejul unor infracţiuni mai vechi şi, cum primeau rezultatele de la SKL, puteau să înceapă comparaţiile.

— Sună bine, spuse Bäckström. Ai grijă să li se recolteze probe cât mai repede.

— Ar mai fi o problemă, spuse Knutsson.

— Te ascult, spuse Bäckström.

După ce au comentat lista împreună cu Thorén şi cu ceilalţi colegi ai lor cărora li se dăduseră aceeaşi sarcină, cei din echipă au hotărât să lărgească cercul făptaşilor posibili.

— E sezonul spărgătorilor de locuinţe. Acum că oamenii sunt plecaţi în concediu, explică Knutsson. Aşa că

i-am inclus pe listă şi pe cei mai harnici, indiferent dacă au comis sau nu vreun act violent.

— Deci, câți avem în total acum? O mie, două...?

Bäckström părea aproape mulțumit.

— Nici chiar aşa, spuse Knutsson. Momentan, avem optzeci şi două de persoane cu cazier, toți din zona asta.

— Beţişorul, beţişorul şi iar beţişorul, spuse Bäckström şi flutură mâna spre Knutsson grăbindu-l să plece.

Un idiot şi jumătate, se gândi. Şi nu putea nici să aibă încredere în el, că alerga imediat la Olsson, în loc să vorbească cu cel care era cu adevărat şeful lui.

După prânz, Bäckström primi un telefon de la VICLAS, unitatea specială din cadrul Brigăzii Naționale de Criminalistică, care voiau să-i împărtăşească ce au găsit.

— Am o grămadă de treabă, aşa că mă mulțumesc şi cu varianta scurtă, îl avertiză Bäckström pe interlocutorul său.

Îl cunoştea pe colegul său de la Stockholm şi îl considera gură-spartă. Bărbiuță trebuie să fi băgat spaima în amărâți, se gândi Bäckström.

Grupul VICLAS verificase mai mulți criminali în serie, încercând să găsească similitudini între infracțiuni noi şi vechi, de preferință comise de făptaşi cunoscuți. Mai întâi, au introdus în sistem informațiile codificate referitoare la cazul Linda, după care le-au comparat cu alte dosare vechi şi cu nume aflate deja în registru.

— E unul care se potriveşte cu profilul nostru. Un infractor cunoscut, îl informă colegul lui, mândru ca un cocoş. Cazul tău seamănă mult cu cel pentru care l-au băgat pe ăsta la zdup. Nu-i deloc de ignorat, omul. Mai rău decât ăsta nu găseşti, să ştii.

— Şi cine e? spuse Bäckström.

Zici că vorbeşte despre fii-su, se gândi Bäckström.

— E polonezul ăla nebun care a omorât-o pe cosmeticiana aia din Högdalen. Cazul Tanja. Aşa o chema. Pe victimă. Îţi aminteşti sigur. Leszek, Leszek Baranski. Leo, cum îi place lui. Ăla care a violat o grămadă de muieri înainte s-o omoare pe cosmeticiană. Un tip al dracului de nemilos, clarifică interlocutorul lui. De obicei, bifa tot repertoriul, căluş, legături, tortură, viol, strangulare. Uneori găseam mai multe urme de strangulare la aceeaşi victimă. Le strangula, puţin cât să leşine, şi apoi le trezea, lovindu-le cu un ciocan de spart gheaţa, până când se înviorau şi putea să o ia de la capăt. Simpatic băiatul, spuse colegul lui, aproape frenetic.

— Stai numai puţin, zise Bäckström, care îşi aduse dintr-odată aminte despre cine era vorba. Ăsta n-a primit închisoare pe viaţă?

Ce, a ieşit deja nenorocitul? se gândi el.

— Mai întâi, a primit închisoare pe viaţă la tribunal. A făcut contestaţie la Curtea de Apel şi ăia l-au trimis la psihiatrie, cu eliberare condiţionată în circumstanţe specifice, şi, conform informaţiilor pe care le am eu, omul e la balamuc şi-acum, cu toate că au trecut şase ani de la data sentinţei. Cred că e nou record pentru spitalele de psihiatrie securizate.

— Şi atunci de ce mă mai suni? îi spuse Bäckström.

Ne-am făcut deja norma de polonezi, se gândi el.

— Ah, am uitat să-ţi zic? îl întrebă colegul lui. E la Sankt Sigfrid, în Växjö, sau, mă rog, aşa ar trebui. Hai, băi, Bäckström. Las-o baltă, auzi? Doar nu eşti poliţist de ieri. Ştii bine cum e cu ăia care ajung la balamuc. Medicii s-au

gândit că are nevoie să iasă la aer curat şi să-şi bronzeze puțin burtica şi au uitat să ne informeze.

— Vrei să zici că i-au dat permisie? îl întrebă Bäckström.

Nici chiar aşa de cretini nu pot să fie.

— Habar nu am, spuse colegul lui. Sună-i şi întreabă-i. Îți trimit pe fax datele complete.

— Mersi, spuse Bäckström şi puse receptorul în furcă.

Omul potrivit, la locul potrivit, iar tâmpitul ăla cu care vorbise ar fi lucrat şi gratis dacă ar fi trebuit. Pe cine dracu' recrutează ăştia mai nou? se gândi Bäckström.

Se ridică cu greu de pe scaunul lui şi se duse la fax. Oare să fi fost atât de norocoşi să-l fi găsit pe infractor, ca să poată să le-o tragă şi tuturor psihiatrilor? se întrebă el.

Primul polonez care se ivi în ancheta lor, licențiatul în filosofie şi bibliotecarul Marian Gross, fusese contactat de poliție încă din dimineața aceleiaşi zile. Acesta îi informă pe inspectorul von Essen şi pe colegul său, asistentul Adolfsson de la poliția din Växjö, prin fanta cutiei poştale montată pe uşa ferecată a apartamentului său, că era teribil de ocupat şi avea să fie aşa toată ziua, dar că urma să se elibereze şi să-i sune în următoarea zi. Având în vedere însă că nici von Essen, şi nici Adolfsson n-aveau chef de glume, mai ales când era vorba de cazul Linda şi de blocul respectiv, Adolfsson a urlat la el să se ferească dacă nu vrea să se trezească în cap cu propria uşă, după care a tras un şut de probă, ca să vadă dacă era cazul să coboare la maşină şi să aducă ranga din portbagaj. Din motive neelucidate — declarațiile celor implicați nu se potriveau deloc, după cum s-a putut citi în reclamația care a aterizat după scurt timp pe masa

inspectorului însărcinat cu reclamațiile interne — Gross le-a deschis numaidecât.

— Păi, de ce nu zici că eşti acolo, Gross? spuse Adolfsson şi-i zâmbi larg proprietarului apartamentului. Vii de bunăvoie sau vrei să te târâm?

Un sfert de oră mai târziu, von Essen şi Adolfsson, cu Gross între ei, intrară în sala ocupată de echipa de investigații. Gross îi urmă de bunăvoie şi nesilit de nimeni, fără cătuşe şi ateriză discret prin garajul poliției.

— Una bucată polonez, conform ordin', rezumă Adolfsson, când i-l predă superiorilor lui, Salomonson şi Rogersson, care urmau să-l chestioneze.

— Am auzit ce-ai spus, urlă Gross care fusese stacojiu la față pe tot parcursul drumului, dar fără a scoate vreun sunet. Te-ai făcut cu o reclamație pentru un comentariu rasist. Fasciști nenorociți ce sunteți.

— Dacă domnul doctor Gross are amabilitatea să ne urmeze, pe mine şi pe colegul, aici de față, am putea să ne ocupăm imediat de detaliile administrative, spuse Salomonson, indicându-i uşa interogatoriului cu un gest politicos.

Audierea vecinului victimei, Marian Gross, începu imediat după ora unsprezece dimineața. Conducătorul audierii era inspectorul criminalist Nils Salomonson de la Departamentul de Criminalistică Teritorială din Växjö, în timp ce martor era inspectorul criminalist Jan Rogersson de la Omucideri, din Stockholm. Aceasta avea să dureze aproape douăsprezece ore, cu o pauză de prânz, două pauze de cafea şi câteva pauze pentru dezmorțit picioarele. Se încheie abia la zece seara. Marian Gross refuză oferta de

a fi dus acasă cu maşina şi le ceru să-i comande un taxi. La zece şi un sfert, părăsi sediul poliţiei şi, dacă e să ne gândim cât reuşiseră să afle de la el, ar fi fost mai bine dacă ar fi lăsat-o baltă.

Gross voia să vorbească mai mult despre el însuşi şi despre persecutările poliţiei pe care le îndura de aproape o jumătate de an, din cauza unei sesizări primite de la „o colegă nebună ale cărei avansuri sexuale le-a refuzat". Acuzaţiile ei declanşaseră o avalanşă şi, acum, când fiica vecinei lui a fost omorâtă, bineînţeles că era o pradă uşoară şi promiţătoare pentru poliţie.

— Doar nu credeţi că o persoană ca mine ar putea fi capabilă de una ca asta, întrebă Gross şi se uită la Salomonson şi apoi la Rogersson.

Nu primi niciun răspuns, bineînţeles. În schimb, Salomonson schimbă macazul spre un dosar asemănător în care se aflau deja înregistrate amprentele lui Gross, luate în urma reclamaţiei de hărţuire sexuală, iar asta le uşura treaba acum. Din păcate, colegii care s-au ocupat de acel dosar au uitat să-i recolteze şi probe ADN.

— Tu şi mama Lindei, Liselotte Ericson, sunteţi vecini de câţiva ani, constată Salomonson. Cât de bine o cunoşti?

Avuseseră câteva intersectări obişnuite, ca între vecini, nimic mai mult şi nimic mai puţin, deşi pe mama Lindei n-ar fi deranjat-o dacă s-ar fi putut apropia mai mult de Gross. Acesta se grăbi să-i corecteze.

— Cei cunoscuţi îi zic Lotta şi ăsta e numele pe care-l foloseşte şi ea, spuse Gross şi păru destul de mulţumit, nu se ştie de ce. O femeie deloc urâtă. Spre deosebire de anorexica de fiică-sa. Chiar nu semănau deloc. Lotta arată exact cum ar trebui să arate o femeie, concluzionă el.

Salomonson omise să noteze această descriere a victimei.

— Dar nici Lotta Ericson nu-i genul tău, spuse Salomonson.

— Prea uşor de agăţat, spre vulgară, şi cu siguranţă genul lipicios, pe care nu-l suporta deloc. În plus, mult prea bătrână pentru el, răspunse Gross.

— Văd aici în hârtiile noastre, interveni Rogersson, că e cu un an mai tânără decât tine. Are patruzeci şi cinci de ani şi tu, patruzeci şi şase.

— Prefer femeile mai tinere, spuse Gross. Nu că v-ar privi în vreun fel.

— Ai fost vreodată acasă la Lotta? îl întrebă Rogersson.

Gross fusese acasă la Lotta de mai multe ori. De câteva ori, în compania altor vecini, cu ocazia unei şedinţe în care discutaseră subiecte legate de asociaţia de locatari, şi singur, doar că mai rar. Ultima oară cu vreo două săptămâni în urmă.

— Tot insista să mă invite la ea, deşi m-am străduit să nu emit semnale încurajatoare, zise Gross. Cum spuneam, e destul de lipicioasă.

Şi unde anume a fost, mai exact, în apartament? În hol, în camera de zi, în bucătărie, în încăperile obişnuite în care intri de obicei când cineva te invită la o cafea. Poate şi la toaletă.

— Cea de lângă dormitor? întrebă Salomonson.

— M-am prins, spuse Gross. Dar ca să evităm vreo neînţelegere: n-am pus piciorul niciodată în dormitorul ei. S-ar putea să fi fost la toaletă, da, cea din hol, şi, pentru că avem apartamente identice, n-a trebuit s-o caut prea mult. Aşa că, dacă ar fi să-mi găsiţi amprentele pe undeva, să ştiţi că există o explicaţie perfect plauzibilă.

Nu-i chiar un prostovan obişnuit, se gândi Rogersson. Adevărul era că nu găsiseră nicio amprentă de-a lui în apartament şi, chiar dacă ar fi găsit, valoarea acestora ar fi fost egală cu zero în lumina celor declarate de el. Prin urmare, cei doi schimbară subiectul şi începură să vorbească despre victimă, fiica vecinei lui Gross.

— Abia dacă am schimbat două vorbe, spuse Gross. Cum să-mi formez o părere despre ea? Părea egocentrică, răsfăţată şi lipsită de maniere, ca majoritatea domnişoarelor de vârsta ei.

— Egocentrică, răsfăţată, lipsită de maniere. Adică? Ce vrei să spui? întrebă Salomonson.

Păi, abia deschidea gura să-l salute de cele câteva ori când s-au întâlnit. Îi evita privirea şi aproape că făcuse un spectacol din cât de „neinteresată" era singura dată când au schimbat câteva vorbe. Şi, oricum, mama ei fusese şi ea prezentă.

Luară o pauză pentru prânz abia pe la două. Gross a fost cel care a stabilit ora aceea târzie, probabil tocmai ca să-i enerveze. În timp ce Salomonson comandă mâncarea, Rogersson se duse la toaletă ca să se uşureze. Când ieşi, dădu nas în nas cu Bäckström.

— Cum merge cu pacostea noastră poloneză? îl întrebă Bäckström.

— A trebuit să mă duc să mă piş, spuse Rogersson. Mai nou, fac ture din minut în minut. Sunt terminat, nu mai merge cu interogatoriul. Singura dată când nu tre' să alerg la budă e când dau peste cap zece beri. Atunci nu mă gândesc la budă deloc. E ciudat.

— Da, spuse Bäckström rânjind. Eu nu mă duc decât atunci când mă trezesc şi când mă culc. De două ori, indiferent dacă am sau nu nevoie.

— Dar ca să-ți răspund la întrebare, ce să zic, merge cam cum ne aşteptam, spuse Rogersson, ignorând ultima replică a lui Bäckström.

— V-a lăsat probe? întrebă Bäckström.

— Încă n-am ajuns la stadiul ăla, oftă Rogersson. Am fost ocupați să-i ascultăm văicărelile. Că ne-am purtat urât cu el. Dacă te interesează, pot să-ți zic încă de-acum felul în care o să se termine.

— Da, zi-mi, spuse Bäckström.

— O să stăm şi-o să-i ascultăm lamentațiile încă vreo trei ore, după care, colegul nostru Olsson o să ne spună că trebuie să-i ascultăm lamentațiile încă vreo şase ore. După care, o să refuze să ne lase ADN-ul de bunăvoie şi atunci Olsson o să plece capul pentru că n-are coaie şi o să-l declare suspect şi o să-l roage pe procuror să-l bage la pârnaie, ca să putem să luăm ce ne trebuie. După care, Gross, colegul şi cu mine o să plecăm acasă la treburile noastre. Fiecare la aia mă-sii.

— Păi, şi ce, măcar mai bem şi noi o berică, două, îl consolă Bäckström. Ca să nu mai trebuiască să alergi la budă, vreau să zic.

— Clar, spuse Rogersson. Gross nu a omorât-o pe Linda, n-a văzut nimic, n-a auzit nimic şi n-are nicio teorie personală despre ce s-a întâmplat, aşa că ce naiba mai caut eu aici? Ca să-ți fac un rezumat: am mai pierdut o zi, cât se poate de obişnuită. Da' tu ce faci acum, apropo?

— Mă duc la balamuc, spuse Bäckström.

15

Lui Bäckström nu-i plăcea să conducă, aşa că făcu rost de un şofer. Norocul pică pe Adolfsson şi cei doi făcură prezentările de rigoare încă dinainte să ajungă la garaj.

— Tu şi colegul tău sunteţi cei care au găsit-o, din câte am înţeles, spuse Bäckström.

— Corect, şefu', spuse Adolfsson.

— Cum ai ajuns în echipa de investigaţii? îl întrebă Bäckström, deşi auzise deja povestea respectivă.

— Cred că nu prea au oameni pe perioada asta de concedii, spuse Adolfsson.

— Am stat de vorbă cu Enoksson, spuse Bäckström. Zici că mai avea puţin şi te înfia.

— Da, s-ar putea să aveţi dreptate. E de treabă Enok. El şi cu taică-miu merg la vânătoare împreună.

— Concedii, lipsă de personal şi Enoksson. Şi gata, asta a fost, indiferent ce părere o fi avut stimatul nostru comisar Olsson, rezumă Bäckström.

— Da, zise Adolfsson. Cred că şefu' le-a acoperit pe toate.

— N-ar fi prima oară, spuse Bäckström şi se înghesui cu o oarecare dificultate pe scaunul din dreapta şoferului.

Simpatic băiat. Îmi aduce aminte de mine când eram de vârsta lui, îşi spuse în gând.

— Pot să vă întreb ceva, şefu'? zise Adolfsson politicos când ieşiră din garaj.

— Bineînţeles, spuse Bäckström.

Mai e şi politicos, şi cumsecade, se gândi el.

— Cărui fapt îi datorează onoarea balamucul din oraşul nostru? întrebă Adolfsson.

— Avem întâlnire cu un criminal nebun, spuse Bäckström. Cu ocazia asta aflăm şi cine are grijă de el. Dacă avem noroc, ne întâlnim cu doi nebuni în acelaşi timp.

— Ucigaşul-Tanja şi profesorul Brundin, spuse Adolfsson. Dacă pot să îndrăznesc să ghicesc.

Perspicace băiat, se gândi Bäckström.

— Exact, spuse Bäckström. Îl cunoşti pe vreunul?

— Pe amândoi, răspunse Adolfsson. Pe Brundin l-am văzut când a ţinut o prelegere la noi. Celălalt a fost înjunghiat de unul dintre pacienţii de la spital acum câţiva ani şi a trebuit dus la urgenţă, aşa că eu şi colegul meu, von Essen, ne-am ocupat de supravegherea transportului.

— Şi cum ţi s-au părut? întrebă Bäckström. Brundin şi ucigaşul-Tanja, adică.

— Păi, eu zic că-s nebuni amândoi, spuse Adolfsson şi dădu din cap cu subînţeles.

— Şi care-i mai nebun?

Bäckström îl privi curios pe noul său prieten tânăr.

— Sunt la fel de nebuni amândoi, medic şi pacient deopotrivă, spuse Adolfsson şi ridică din umeri-i laţi. Fiecare în felul lui. Deşi, sigur...

— *Shoot*[18], spuse Bäckström pe un ton încurajator.

— Dacă ar trebui să-mi împart camera cu vreunul din ei, l-aş prefera pe ucigaşul-Tanja. Mai mult ca sigur, spuse Adolfsson.

Spitalul Sankt Sigfrid se afla la doar câţiva kilometri de sediul poliţiei. Era compus din mai multe clădiri

[18] Dă-i drumul, spune (în engl.)

vechi şi noi, înconjurate de un parc mare, aflat pe malul unui lac. Parcul era des şi înverzit, cu pomi care ţineau umbră şi cu peluze îngrijite, în ciuda caniculei de afară. Lui Bäckström i se părea că seamănă cu Grand Hotel Saltsjöbaden, de lângă Stockholm, unde Brigada Naţională de Criminalistică îşi ţinea conferinţele şi întâlnirile cu personalul. Biroul profesorului Brundin se afla într-o clădire din secolul al XVIII-lea, renovată cu pioşenie, construită din piatră tencuită în alb. Aici sigur nu duc lipsă de nimic, drăguţii noştri criminali psihopaţi, se gândi Bäckström, după ce el şi Adolfsson coborâră din maşină.

— Mă întreb cât o fi costat toată distracţia, spuse Bäckström în timp ce sună la interfonul de la intrare. Idioţii ăştia au propriile lor terenuri de tenis şi minigolf şi ditamai bazinul de înot. Da' care dracu' ar fi fost problema dacă puneau nişte sârmă ghimpată şi-atât?

— Da, psihopaţii n-o duc rău deloc în ţara asta, îl aprobă tânărul Adolfsson.

Puştiul ăsta o să ajungă departe, se gândi Bäckström.

Profesorul Robert Brundin semăna destul de mult cu un Oscar Wilde tânăr, deşi, spre deosebire de cel din urmă, avea o dantură perfectă, pe care o afişa cu mare drag când zâmbea. Stătea sprijinit comod de spătarul scaunului cel mare, din spatele mesei de scris din biroul spaţios, şi părea a fi într-o armonie completă cu el însuşi şi cu mediul înconjurător.

Mamă, ce seamănă cu floricica aia, scriitorul ăla englez care a fost închis, îşi spuse Bäckström, care uitase titlul filmului şi numele personajului principal. Nu-i de mirare, se gândi el. Un căcat de film, şi nici măcar n-avea

vreo scenă tare cu poponari, deşi în programul TV scria că-i cu homo.

— Deci poliția se teme că l-am lăsat pe micuțul Leo să se plimbe pe străzi, spuse profesorul arătându-şi toți dinții.

— S-a mai întâmplat şi la case mai mari, zise Bäckström.

— Nu şi la mine, constată Brundin. Şi dacă domnii doresc, pot să explic şi de ce.

— Vă ascultăm, spuse Bäckström, în timp ce tânărul Adolfsson îşi scoase carnețelul mic şi negru, precum şi un creion.

Leo, Leszek Baranski, în vârstă de 39 ani, era o persoană deosebit de periculoasă şi, în plus, bijuteria cea mai valoroasă din colecția de persoane periculoase a profesorului Brundin. Leo reuşise să inspire singur numeroase articole, pe care profesorul le-a scris pentru presa de specialitate din domeniul psihiatriei penale, şi a constituit subiectul principal al mai multor prelegeri ținute de Brundin.

— Un exemplu absolut remarcabil în ceea ce priveşte sadismul sexual cu fantezii explicite, constată un Brundin zâmbitor. Discut cu el pe tema asta de mai multe ori în fiecare săptămână şi pot să vă spun cu mâna pe inimă că n-am mai întâlnit un caz asemănător. Tipul e extrem de inteligent, are IQ-ul peste 140 şi ar putea candida la NASA în cadrul programului pentru astronauți. Iar când vine vorba să tortureze femei tinere, ca să-şi satisfacă propriile fantezii sexuale, e de-a dreptul un geniu. Dispune de o creativitate nelimitată şi găseşte tot felul de metode noi pentru a-şi consuma sadismul în materie de sex.

— Să-nțeleg că pe ăsta n-o să-l lăsați să plece, spuse Bäckström.

De ce, că pare un tip mişto, spuse Bäckström fără a-i fi clar dacă se referea la Leo sau la medicul lui.

Brundin n-avea de gând să-l elibereze pe Leo. Nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva. În schimb, un coleg de-al lui mai în vârstă — bineînţeles — „o persoană cumsecade, dar, din păcate, atinsă de liberalismul generaţiei sale în privinţa îngrijirii pacienţilor, un om cu o atitudine, în linii mari letargică şi care dădea dovadă de o personalitate refractară", propusese măsuri care, conform părerii lui Brundin, ar fi putut să-l ajute pe Leo pe termen lung în adaptarea la o viaţă în afara acvariului unde trăia în prezent.

— Adică? întrebă Bäckström.

De ce nu facem săpun din el? se gândi.

— Castrare de bunăvoie, spuse Brundin şi zâmbi larg. Şeful meu zice că, dacă Baranski ar fi de acord să fie castrat, atunci ar putea fi lăsat afară în permisii mai lungi, supravegheate, desigur.

— Castrare? întrebă Bäckström. Încă vă mai ocupaţi cu din astea?

Ptiu, drace, se gândi el şi-şi încrucişă instinctiv picioarele.

— De bunăvoie, bineînţeles. De bunăvoie, spuse Brundin, apoi se lăsă pe spate şi formă o cupolă cu degetele-i sensibile.

— Şi el ce părere are? întrebă Bäckström.

O limită tot trebuie să existe. N-ajunge dacă facem săpun din el?

— Nu-i prea încântat de idee, spuse Brundin. Asta i-ar stinge de tot pornirile sexuale care înseamnă totul pentru el. De obicei, se masturbează între cinci şi zece ori

în fiecare zi. În plus, pacienții de genul lui iau mult în greutate, mai ales când sunt ținuți într-un mediu închis. Bineînțeles că se teme să nu-şi piardă pornirile şi aspectul fizic, de care e extrem de mândru. În ceea ce mă priveşte, m-am opus mult, ca să nu zic categoric, față de ideea cu castrarea, spuse Brundin.

— De ce? îl întrebă Bäckström.

Pentru că nenorocitul arată, probabil, ca tine, se gândi el.

— Stingerea pornirilor lui sexuale i-ar sărăci mult fantezia. În cel mai rău caz, ar putea deveni complet irelevant pentru cercetările mele din domeniul psihiatriei legale, spuse Brundin fără vreo urmă de zâmbet.

— Aha, zise Bäckström care, pentru prima oară, nu prea ştia ce părere să-şi facă despre el.

— Bănuiesc că domnii vor să arunce o privire, zise profesorul.

— Da, de ce nu? spuse Bäckström.

Să mai avem şi noi de ce râde în pauzele de cafea, la serviciu.

Adolfsson se mulțumi să dea din cap, cu un licăr tineresc şi plin de speranță în ochii-i albaştri, afundați în orbite.

— E la izolator momentan, de ieri-seară, spuse Brundin. Am fost nevoiți să-l sedăm şi să-i punem cămaşa de forță. Din păcate, n-o să puteți vorbi cu el. Probabil că a auzit vreun infirmier vorbind despre cazul Linda şi asta l-a excitat nespus.

Leszek „Leo" Baranski părea în multe feluri, numai excitat nu. Asta în ciuda faptului că arăta ca întruchiparea fanteziilor care îi ocupau întreaga lume

interioară — probabil chiar şi acum, când dormea. Zăcea într-o cameră de zece metri pătraţi, pe palierul cu celule de izolare ale unităţii securizate. Mobilierul din încăpere consta dintr-un prici de oţel prins în podea cu şuruburi. Pe el, Leo dormea pe spate, nemişcat, cu capul într-o parte, sprijinit pe obrazul drept. Era mic şi slab, cu un păr negru şi creţ şi trăsături fine, ca de femeie. Purta doar o pereche de boxeri, ştampilaţi cu sigla spitalului Sankt Sigfrid. Braţele îi erau legate de corp cu nişte curele late din piele. Dormea cu picioarele întinse, despărţite, legate şi ele cu curele în jurul gleznelor prinse de capătul scurt al priciului.

— O să dureze pe puţin şase ore înainte să-şi revină, constată Brundin. De obicei, începem prin a-i elibera braţul drept, ca să mai scape de angoase, continuă Brundin cu zâmbetul pe buze.

— Ce practic, spuse Bäckström.

În timp ce tu şi amicii tăi vă uitaţi la el prin gemuleţ, îşi spuse în gând.

La plecare, profesorul Brundin le ură mult noroc şi îşi exprimă speranţa că, în curând, vor avea un motiv să se întâlnească din nou. În ceea ce-l privea, începuse să schiţeze deja un studiu despre acel grup nou şi interesant de tineri infractori imigranţi, care comiteau abuzuri grave pentru că şi ei fuseseră expuşi la rândul lor la abuzuri asemănătoare în copilărie sau în tinereţe. Haotici şi grav deranjaţi mintal, bineînţeles, capabili, în acelaşi timp, de tot felul de infracţiuni, dar nimic nu-i apropia cât de puţin de un infractor de teapa lui Leo.

— Abia aştept să-l cunosc pe ucigaşul-Linda. Mai ales că reprezintă o categorie complet diferită faţă de Leo, spuse Brundin şi le zâmbi amabil.

— Toți vrem să-l cunoaștem, zise Bäckström cu pasiune și convingere.

— Permiteți o scurtă reflecție, șefu'? spuse Adolfsson când ieșiră cu mașina prin poarta spitalului.

— *Shoot again*, îngână Bäckström.

— Brundin ăsta pare de treabă, spuse Adolfsson. Omul potrivit, la locul potrivit, ca să zic așa.

O să ajungi departe, puștiule, își zise în gând Bäckström, dar se mulțumi să mârâie doar aprobator.

16

Când se întoarse la serviciu, Bäckström îl rugă pe tânărul Adolfsson să întocmească un raport despre vizita lor la spitalul Sankt Sigfrid, în timp ce el se ocupa de teancurile de hârtii care se adunaseră pe biroul lui. Nimic incitant și nici cei din sală nu păreau să aibă nevoie de un șut în fund ca să se apuce de treabă. E timpul pentru o pauză și o bere mică la hotel, hotărî Bäckström, după ce aruncă o privire scurtă spre ceas. În clipa următoare însă, îi sună telefonul mobil. Era tipul cu logoree de la VICLAS, care era curios cum a mers cu Leo.

— M-am întâlnit și cu el, și cu Brundin, spuse Bäckström.

— E sub supravegherea lui Brundin?

— Da, spuse Bäckström și aruncă din nou o privire piezișă spre ceas. Apropo, zicea că te salută.

— Ah, atunci e în regulă, îl asigură colegul. Brundin e singurul din branșă care e normal la cap. Și Leo? El cum se simțea?

— Ca peştele în apă. Te salută şi el, spuse Bäckström şi închise mobilul.

Înainte să plece, Bäckström trecu pe la Rogersson să vadă dacă îşi terminase tura, dar lampa cea roşie din faţa camerei de audieri era încă aprinsă. Şase ore plus şase ore, se gândi Bäckström, şi-n cel mai rău caz va trebui să comande un taxi. Cine-i în stare s-o ia pe jos pe năduşeala asta? se gândi Bäckström şi-şi pescui mobilul din buzunar, dar înainte să apuce să-l deschidă din nou, se trezi faţă-n faţă cu propria lor terapeută. Aceasta aproape că se aruncă peste el, deşi era slabă ca o crosă de golf şi cam la fel de înaltă.

— Ce bine că te-am găsit, domnule comisar, spuse ea şi-i zâmbi amabil, înclinându-şi capul într-o parte. Îmi poţi acorda două minute?

— Cu ce te pot ajuta, Lo? întrebă Bäckström şi îi zâmbi la fel de amabil.

Mai bine să scap şi de baba asta, dacă tot mi-am dat drumul, se gândi el.

Ajunşi în biroul lui Lo, aceasta avu nevoie de câteva minute bune, înainte de-a trece la subiect. Dar Bäckström ştia cum avea să i-o servească, aşa că a fost o adevărată plăcere s-o vadă potrivindu-şi gâtul slab în laţul pregătit de el. Se lăsă pe spate relaxat, în fotoliul destinat vizitatorilor din biroul ei, îşi împleti degetele pe burta lui rotundă, zâmbi amabil şi dădu din cap încurajator.

— Cred că eşti singurul cu care n-am stat încă de vorbă, constată Lo.

— Din câte ai observat, Lo, am avut ceva treabă, spuse Bäckström cu o privire blândă şi dădu din cap gânditor.

Aşa că n-am avut timp de palavre cu babe vorbăreţe, se gândi el.

— Te înţeleg foarte bine, îl aprobă Lo şi-şi mai înclină capul cu câţiva centimetri, oferindu-i un zâmbet aproape vertical.

— Mă bucur să aud, spuse Bäckström cu o mină amuzată, apelând în acelaşi timp la datul din cap contemplativ, pe care-l păstra pentru astfel de ocazii.

Conform lui Lilian Olsson, Bäckström trebuie să se fi confruntat cu mai multe grozăvii decât oricare alt coleg din cadrul poliţiei, având în vedere îndelungata lui experienţă ca detectiv criminalist al Brigăzii Naţionale de Criminalistică.

— Cum reuşeşti să faci faţă? îl întrebă Lo. Probabil că porţi în suflet nişte experienţe îngrozitoare...

— La ce te referi? o întrebă Bäckström.

Să nu cumva să le dai vreun centimetru, că ăla eşti, îşi spuse în gând.

Păi, la toate grozăviile alea legate de serviciu. Mulţi poliţişti, dacă nu chiar toţi, ajungeau să se epuizeze complet din cauza profesiei. Şiruri întregi mărşăluiau spre perete, în timp ce încercau să treacă prin următoarea tură, făcând abuz de alcool şi sex.

— Şi probabil că e cea mai proastă metodă prin care poţi să prelucrezi nişte probleme psihice, spuse Lo.

Dar al dracului de distractive, se gândi Bäckström, dând din cap aprobator.

— Tragic, spuse Bäckström şi se scutură afectat cu tot trunchiul. Tragic, repetă el.

Poate ar trebui să-i vând pontul despre colegul Lewin şi Svanströmiţa, se gândi.

— Am cunoscut şi poliţişti tineri care au dezvoltat tulburări de alimentaţie grave încă din perioada studiilor, continuă Lo.

— Da, e tragic, repetă Bäckström. Şi tineri, pe deasupra. Tragic, spuse el şi oftă adânc.

Dar la ce mâncare se servea în cantina de aici, era o minune că mâncau ceva, se gândi.

Conform opiniei lui Lo, bazată pe toţi anii în care a lucrat ca psiholog în cadrul poliţiei, motivele trebuiau căutate în însăşi cultura poliţienească, acel spirit „machist, negarea problemelor, tăcere şi comportament distructiv, toate laolaltă" dominaseră prea mult mediul de lucru al poliţiei şi îi paralizaseră pe oamenii care erau nevoiţi să lucreze acolo. Până şi ea avea impresia că percepe vibraţia asta, dinspre podea, pereţi şi tavan, de îndată ce punea piciorul în sediul poliţiei.

— Tu cum faci faţă experienţelor traumatice, Bäckström? repetă ea şi înclină capul încurajator.

— Cu ajutorul Domnului, spuse Bäckström şi-şi ridică privirea blândă spre tavanul fals din biroul lui Lo.

Ca să ai la ce roade, drăguţo.

— Îmi cer scuze, dar mă tem că... nu prea înţeleg, spuse Lo şi îi zâmbi ezitant.

— Domnul nostru, repetă Bäckström, pe un ton care invita la discuţii. Domnul Atotputernic, stăpânul cerului şi-al pământului, dar şi Cel care mă ghidează şi mă alină pe drumul meu pământesc.

Oare aşa arată un om care mai are puţin şi-i pică faţa şi urechile? se gândi el.

— Habar n-aveam că ai renăscut, Bäckström, spuse Lo şi-l privi cu un aer pierdut.

— Cu genul ăsta de lucruri nu te lauzi, zise Bäckström admonestând-o cu privirea, în timp ce scutură din cap. Asta e între mine şi Domnul.

— Înţeleg prea bine, spuse Lo. Dar astea două nu se exclud neapărat, continuă ea. Nu te-ai gândit niciodată să încerci căi alternative... alte căi de-a dobândi pacea mentală, vreau să zic.

— Şi care ar fi astea? o întrebă Bäckström încruntându-se, cu sprâncenele ridicate, oferindu-i o mostră de privire de poliţist.

Gata, e timpul să strângem şurubul, se gândi el.

— Da, la diferite metode de terapie, ca de pildă *debriefingul*, care e o formă de terapie, de fapt, spuse Lo şi-i zâmbi forţat. Uşa mea e mereu deschisă şi să ştii că am mai mulţi credincioşi care...

— Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine! tună Bäckström şi arătă spre ea cu toată palma, apoi se ridică de pe scaun. Aroganţa asta de care dai dovadă cu colegii tăi, *când încercaţi să vă puneţi în locul Domnului*! Eşti conştientă că încalci prima poruncă?

Sau o fi fost a doua? Mă rog, tot dracu' ăla e.

— N-am vrut să te supăr, chiar nu m-am gândit că...

— *Să nu trâmbiţaţi faptele voastre bune înaintea oamenilor*! o întrerupse Bäckström. *Ecleziastul*, doisprezece, paisprezece, continuă el, holbându-se urât la ea.

Bäckström dădu doar cu presupusul, ceea ce, acolo, în Småland[19], era un act destul de curajos. Colega lui nu părea însă genul bisericos.

— Da, chiar vreau să-mi cer scuze dacă te-am jignit, spuse Lo şi-i zâmbi slab.

[19] Provincie suedeză cunoscută pentru diversele ei grupări religioase numite „frikyrkor" (biserici libere).

— Uşa mea e mereu deschisă, zise Bäckström, în timp ce o deschise pe a ei ca să sublinieze ce-a spus. Ar trebui să te gândeşti la un lucru, Lilian, o avertiză el. Omul... plănuieşte... dar Dumnezeu râde.

E vremea să mă închid în budă şi să râd până când fac pe mine, gândi Bäckström şi închise uşa după el.

Bäckström îşi turnă o bere rece de îndată ce ajunse la hotel. Ăia care beau direct din cutie sunt deranjaţi la cap, îşi zise. Parc-ar fi maimuţe. Bäckström luă câteva înghiţituri zdravene şi linse cu lăcomie spuma de pe buza superioară, apoi se aruncă în pat, porni televizorul şi începu să verifice mesajele pe care le luase din compartimentul lui de la recepţie. Primise o grămadă de telefoane, cele mai multe de la micuţa Carin de la postul de radio local. În mesajul pe care i-l transmisese cu doar câteva ore în urmă îl asigura că „nu e nevoie să discute despre chestii legate de serviciu" şi ca să-şi arate bunele intenţii, îi lăsase chiar şi numărul de fix. „Mă laşi să te invit într-un loc discret?" Femeie la ananghie, gândi Bäckström şi se întinse spre telefonul de pe noptieră. Pare complet disperată, îşi spuse în timp ce formă numărul ei.

Locul discret era o cârciumă mică, având terasă şi vedere spre unul din zecile de lacuri din Småland. Se afla la câţiva kilometri buni de oraş, dar pentru că angajatorul urma să plătească pentru taxiul lui Bäckström, acesta nu avu nimic de comentat. Niciun jurnalist cât vezi cu ochiul, îşi spuse el, în timp ce trase scaunul pentru însoţitoarea lui.

— În sfârşit, singuri, comisare. Clip, clip, clip! spuse Carin şi zâmbi şi cu gura, şi cu ochii. Ce mănânci? Fac cinste.

— Nici nu discut, zise Bäckström, care hotărâse încă din taxi să-şi treacă nişte ore suplimentare în orar, pe motiv că se întâlnea cu încă un informator secret, iar pentru asta avea nevoie, bineînțeles, de notă.

— Mi-e poftă de ceva bun, continuă el, în vreme ce aruncă o privire piezişă spre tovarăşa lui şi picioarele şi brațele ei bronzate.

Aceasta era îmbrăcată într-o rochie de vară subțire şi uitase cu siguranță să se încheie la ultimii trei nasturi de sus. Poate cam prea uşor de prins, gândi Bäckström.

A fost foarte drăguț, rezumă ea trei ore mai târziu, când o lăsă în fața casei. Orice încercare de a-l face să vorbească despre cazul Linda fusese deturnată spre un alt subiect. Şi ca să întrețină conversația şi să-i împărtăşească totuşi ceva spontan despre el, îi servi poveştile polițiste clasice şi, în încheiere, îi flutură sub nas o promisiune bombastică.

— Dar trebuie să înțelegi cum mă simt, oftă Carin şi îşi învârti paharul de vin. Suntem aici, la fața locului, şi, cu toate astea, ştirile apar în ziarele mari din Stockholm. Doar de acolo putem să aflăm ce se întâmplă. E crima noastră, totuşi. E vorba de o fată de aici care a fost omorâtă. Una de-a noastră, vreau să zic.

— Aproape toate chestiile de acolo sunt abureli, dacă asta te consolează în vreun fel, spuse Bäckström.

Ce nu fac eu pentru bietele ființe neajutorate, se gândi el.

— Serios? zise ea cu un licăr de speranță în ochi.

— Uite cum facem, spuse Bäckström şi se aplecă înainte, atingându-i ca din greşeală brațul. Când l-am prins pe nenorocit şi sunt sigur că-i el, promit că te anunț prima. Numai pe tine. Pe nimeni altcineva.

— Promiți? Sigur, sigur? întrebă ea uitându-se la el.

— Sută la sută, minți Bäckström şi-şi odihni mâna pe brațul ei.

Tu şi numai tu. Hai, măi, că-i prea uşor.

Imediat ce ajunse la hotel, porni direct spre bar. Băuse doar trei beri la cină şi-i era la fel de sete ca unei cămile ce făcea ruta Mecca-Ierusalim. În plus, în fundul barului îl zări pe Rogersson cu o halbă imensă în față, părând mai indispus ca niciodată, cu toate că era plin de mese libere în jurul lui. Cei aproximativ douăzeci de jurnalişti şi civili care se aflau în local se aşezaseră cât mai departe de el, nu se ştie de ce.

— Am zis c-o să-i rup brațul vulturului ăluia care se aşază lângă mine, aşa că e în regulă, îi explică Rogersson. Apropo, ce bei? E rândul meu să fac cinste.

— O halbă mare, spuse Bäckström şi încercă să-i facă semn unui chelner, care nu prea părea dornic să-i servească.

Eşti un exemplu de diplomație, Rogge, se gândi.

— Şi ce-ai mai făcut? îl întrebă Rogersson, după ce Bäckström îşi primi berea şi îşi potoli setea cât de cât.

— Am avut o discuție lungă cu propria şi unica noastră terapeută, spuse Bäckström rânjind. După care a trebuit să mă duc la budă. Aşa că azi am fost de trei ori.

— Şi eu care credeam că eşti un om cu scaun la cap. Ce dracu' stai de vorbă cu tuta aia? oftă Rogersson şi scutură din cap.

— Stai, dom'le şi ascultă-mă, spuse Bäckström şi se aplecă peste masă.

Apoi îi redă toată discuția. Rogersson se învioră vizibil şi cei doi stătură şi mai dădură peste cap câteva beri,

pe care Bäckström le adăugă la nota camerei, alături de restul serviciilor pe care urma să le achite angajatorul său.

Când veni vremea să urce şi să se culce, localul era aproape gol. Rogersson era mult mai vesel şi le ură chiar noapte bună celor câțiva reporteri care rămăseseră la bar, cel mai probabil, cu gândul să-şi bea mințile.

— Cărați-vă acasă, tâmpiților, spuse Rogersson.

17

Växjö, marți, 8 iulie

Se pare că nu toți jurnaliştii i-au urmat sfatul lui Rogersson din seara precedentă, pentru că Bäckström şi colegii lui s-au putut bucura de ultimele titluri senzaționale din ziarele de scandal încă de la micul dejun. „A ÎNCERCAT S-O UCIDĂ PE VECINA LINDEI", urla titlul, în timp ce articolul, lăbărțat pe paginile şase, şapte şi opt, le oferea toată povestea în detaliu: „Ucigaşul de polițişti a încercat să mă omoare şi pe mine! declară Margareta, vecina Lindei".

— Ce căcat tot îndrugă ăştia aici, îi spuse Bäckström lui Rogersson, care tăcea chitic în spatele volanului maşinii de serviciu, pregătit să parcurgă cei patru sute de metri dintre hotel şi sediul poliției.

— „M-am trezit pe la trei dimineața şi am auzit cum cineva încerca să pătrundă în apartamentul meu, citi cu voce tare Bäckström. Câinii mei au început să latre furios

şi individul a fugit. L-am auzit cum cobora scările." Ce dracu-i asta? repetă Bäckström. De ce n-a zis nimic mai devreme? Doar am chestionat-o de câteva ori.

— A fost chestionată de trei ori, spuse Rogersson pe un ton oficial. Am citit fiecare transcript. Mai întâi, a stat de vorbă cu prima patrulă ajunsă la locul crimei. Colegii de la Omucideri din Växjö i-au luat şi ei o declaraţie mai detaliată, ocazie cu care au informat-o despre clauza de confidenţialitate. Şi a treia oară a fost chestionată când au mers din uşă-n uşă.

— Şi n-a scos un cuvânt? Nu v-a zis că cineva a încercat să-i pătrundă în locuinţă?

— N-a scos un sunet, spuse Rogersson scuturând din cap.

— Du-te până acolo şi mai ia-i o declaraţie, zise Bäckström. Chiar acum. Şi ia-l cu tine şi pe scumpetea de Salomonson.

— Bine, spuse Rogersson.

Oare o fi chiar aşa de simplu? Oare să fie adevărat? se gândi Bäckström. O fi acelaşi nebun care a sunat la uşa Lindei mai încolo? Să fi fost atât de proastă să-l fi lăsat să intre?

Şedinţa de dimineaţă fu destul de deprimantă, cu toate că era prezidată de Bäckström. Majoritatea colegilor păreau să aştepte rezultatele de la inspectorii judiciari, care urmau să elucideze cele întâmplate la locul crimei. În special, rezultatul promis de către SKL, cel cu ADN-ul făptaşului. Şedinţa se rezumă aproape în întregime la discuţia despre articolul din ziarul de dimineaţă, care îl deranjase atât de tare pe Bäckström, încât se închise cu totul în el. Îl supăra că, dintr-odată, media preluase iniţiativa în privinţa investigaţiei lui.

Opiniile erau împărţite, ca de obicei.

— Cred că, pur şi simplu, n-a îndrăznit să ne zică nimic atunci când am chestionat-o. Era speriată şi-atât, spuse cel care luă primul cuvântul.

— O altă variantă ar fi c-a inventat totul să se dea interesantă. Sau poate că jurnalistul i-a pus vorbele în gură, zise un altul.

— S-ar putea ca adevărul să fie la mijloc, constată al treilea. Poate câinii ăia au început să latre la miezul nopții, dar nu neapărat din cauză că cineva a încercat să intre în casă. Or fi auzit o maşină sau vreun beţiv de pe stradă.

Continuară astfel un timp, până când Bäckström se îndreptă de spate, ridică mâna şi întrerupse dezbaterea.

— Nu vă impacientați. Se rezolvă! zise Bäckström şi se întoarse spre Enoksson care nu vorbise nici el până atunci. Crezi că merită să te deplasezi până acolo cu nişte colegi? Să-i trageți o pensulă peste uşă?

— Am plecat deja, spuse Enoksson.

În sfârşit, îşi zise în gând Bäckström. Un polițist adevărat.

După şedință, Bäckström o luă deoparte pe colega Sandberg, ca să-şi mai odihnească o dată ochii obosiți şi s-o întrebe cum a mers cu identificarea persoanelor din anturajul victimei.

— Cum merge, Anna? Începem să ne dăm seama cine a fost la cârciuma aia joi seara? o întrebă Bäckström, zâmbindu-i amabil.

Conform agentului Sandberg, era vorba de aproximativ două sute de persoane care se aflau în local la unsprezece, ora la care apăruse Linda, ori au ajuns mai târziu, după ea. Poliția chestionase deja în jur de o sută. Cei mai

mulți luaseră legătura cu ei din proprie inițiativă, după ce poliția a făcut apel la ajutorul publicului prin ziarul local. În grupul celor chestionați se aflau şi şase colegi de facultate de-ai Lindei, şi prietena ei care lucra la poliție, plus încă patru polițişti, unul dintre ei fiind chiar Anna Sandberg.

— Dar nu suspectezi niciun coleg sau viitor coleg, constată Bäckström pe un ton vesel.

— Nu, spuse Anna, care nu părea la fel de amuzată de subiect. Cel puțin, eu, una, n-am găsit nicio persoană suspectă. Răspuns negativ.

— Şi cu ceilalți care-i şmenul? continuă Bäckström. Au fost şi scandalagii în local? Ciudații care nu ne-au contactat. Despre ăia ce ştim?

Oare nicio muiere n-are simțul umorului? se întrebă el.

Nimic special, conform părerii Annei. Au fost câțiva localnici, dar având în vedere timpul şi locul cu pricina, ar fi fost de-a dreptul ciudat să fie altfel. Poliția apucase să stea de vorbă cu câțiva dintre ei şi toți păreau revoltați de ce i se întâmplase Lindei. Nimic ciudat, deci, spuse Anna Sandberg.

— Să înțeleg că avem cel puțin cincizeci de persoane despre care nu ştim nimic, constată Bäckström.

Detectivul-şef Anna Sventon Blomkvist[20], îşi spuse.

— Da, zise Anna. În cel mai rău caz. Asta dacă vorbim doar despre bărbați. Eu zic că sunt mai puțini.

— Şi cum dăm de ei? insistă Bäckström.

Conform spuselor lui Sandberg, trebuiau să fie conştienți că asta avea să dureze destul de mult. Pe de o parte,

---

[20] Personaj al lui Astrid Lindgren.

se aflau în plin sezon de concedii, pe de alta, nu prea se găseau mulți care să declare de bunăvoie că erau în club, mai ales dacă nu o cunoşteau pe victimă şi nu vorbiseră deloc cu ea. În plus, colega Sandberg avea propria teorie şi se întreba dacă o putea prezenta lui Bäckström.

— M-am gândit mult la asta şi, sinceră să fiu, nu ştiu dacă merită efortul.

— De ce să nu merite? o întrebă Bäckström.

Mai e şi leneşă, se gândi el.

Din mai multe motive, conform spuselor Annei. Ar fi însemnat multe ore de lucru şi, indiferent cât ar fi muncit, n-ar fi avut cum să-i găsească pe toți cei care fuseseră acolo.

— Altceva? o întrebă Bäckström.

Of, Doamne, îşi spuse în gând.

— Până la urmă, e relevant? se întrebă Anna. Din câte am văzut, nimeni n-a urmărit-o şi nimeni n-a însoțit-o până acasă. Şi nimic nu indică faptul că ar fi stabilit o întâlnire cu cineva de acolo mai târziu. Dacă e aşa cum a declarat ziarelor vecina, înseamnă că a avut ghinionul să dea peste un maniac, nu crezi? Toate indică asta. Părerea mea.

— N-avem de unde să ştim, i-o reteză Bäckström. Nici tu, nici eu, adăugă el.

Mai ales tu, îşi spuse în gând.

— Mergem mai departe, deci, constată Anna.

— Corect, spuse Bäckström. Vreau să identificați şi să chestionați fiecare client şi dacă e să-l găsim altundeva între timp, anulăm firul ăsta. Nici chiar aşa de prost nu sunt.

— Am înțeles, spuse Anna scurt.

— Ar mai fi ceva, spuse Bäckström. Mi-ai zis că pot să mă uit în agenda ei.

— Sigur că da, spuse Anna. Dar mă tem că nici aici n-o să găseşti ceva demn de interes. Eu, una, n-am găsit nimic.

— Inspectorii judiciari au terminat cu agenda? întrebă Bäckström.

Cum adică „nici aici"? se gândi el.

— Da, spuse Anna. Au găsit doar amprentele Lindei. Nimic altceva.

— Ce bine! spuse Bäckström rânjind.

— De ce?

Anna îl privi circumspectă.

— Pentru că scap de mănuşile alea de latex, zise Bäckström.

— Da, scapi, zise Anna scurt. Mai e ceva?

— Nu, spuse Bäckström şi ridică din umeri.

Greu de crezut că o muiere cu balcoane aşa de mişto poate fi aşa o acriturǎ, îşi zise.

18

Era o vară ciudată. Cea mai ciudată din istorie, dintre toate verile pe care şi le aminteau oamenii, asta dacă ne gândim la oameni în vârstă. Începuse în mai şi părea că nu mai vrea să se termine. Zi după zi, soarele ardea şi se înregistrau noi recorduri de caniculă, împărţite echitabil pe întregul teritoriu al ţării.

Marţi, opt iulie, autorităţile înregistrară un nou record naţional. Vechiul record suedez fusese înregistrat chiar în Småland, cu aproape şaizeci de ani în urmă. Pe 29 iunie 1947, fuseseră măsurate treizeci şi opt de grade la amiază în Målilla, ceea ce însemna că, dacă era mâna

Domnului, cu siguranță se îngrijea de poporul Lui. Cum altfel să-ți explici faptul că în ziua de marți, opt iulie, la trei după-amiază, în Väckelsång, la vreo douăzeci de kilometri de Växjö, meteorologii înregistrară o temperatură de 38,3 grade Celsius? La umbră, bineînțeles.

În Växjö era relativ răcoare. Când Lewin şi Eva Svanström au părăsit sediul poliției pentru a lua prânzul în oraş, întregul Oxtorget transpira în spatele valului de căldură, deşi afară nu erau mai mult de treizeci şi două de grade.

Fără a şti de ce, Lewin se simțea din nou neliniştit. Îşi petrecuse aproape tot timpul în biroul lui dotat cu aer condiționat din sediul poliției, prin urmare, nu prea era deloc pregătit pentru căldura de afară.

— Poate ar fi mai bine să rămânem înăuntru, sugeră el şi-i zâmbi încurcat Evei Svanström.

Ce se întâmplă? se gândi el. În Suedia, în mijlocul verii?

— Mie mi se pare superb, răspunse Eva, zâmbind fericită şi ridicându-şi mâinile euforic, într-un mod deloc tipic unei suedeze. Hai, să mergem, Janne! Promit că te las să stai la umbră.

Ştirile de seară şi din dimineața următoare vorbeau aproape numai despre asta, iar presa locală avea chiar şi o anumită doză de patriotism local. Cele mai ridicate temperaturi de pe teritoriul suedez se înregistrau tot în Småland, ținutul binecuvântat de Domnul. *Barometer* se grăbise să declare Småland „noua rivieră a Europei de Nord", în timp ce *Smålandsposten* fusese mai reținută, ca de obicei, ştiind că fiecare localnic era conştient de pedeapsa pentru fudulie.

Exact ca în cotidienele naționale, și ziarele locale luaseră declarații de la diverși experți care, pe de o parte, avertizau de urmările nefaste ale efectului de seră, ca să fie apoi contrazișI de alții, care făceau referire la variațiile de temperatură istorice și la faptul că strămoșii lor au cultivat viță-de-vie în Norrland în timpul epocii bronzului. În rest, ziarul oferea diverse sfaturi medicale pentru cititorii săi.

Important era să rămână la umbră și să nu facă mișcare, să evite orice efort fizic, să bea multe lichide și să-și protejeze capul cu șepci sau pălării. Mai ales bătrânii și copiii, precum și cei care sufereau de hipertensiune sau de probleme cardiace. Și, sigur, nici vorbă să lase câini sau copii mici în mașini încuiate sau parcate, nici măcar pentru un timp scurt.

Ziarele de scandal au urmat rețeta obișnuită. După ce și-au făcut datoria și au bifat în treacăt informațiile meteorologice, și-au îndreptat atenția către alte lucruri mai importante, precum legătura dintre canicula insuportabilă și creșterea ratei de criminalitate din vara aceea. Nu au uitat nici de cazul Linda.

Unul dintre experții intervievați în cel mai mare ziar de scandal a declarat că exista o legătură clară între frecvența crimelor în serie și temperatura de afară. Conform propriei sale cercetări, probabilitatea fenomenului cu pricina creștea concomitent cu temperatura. Primăvara și vara constituiau o perioadă mai critică decât toamna și iarna, indiferent că erai eschimos sau hotentot. Faptul că toți criminalii în serie notorii din SUA, de pildă, au preferat să acționeze în statele sudice precum California și Florida, și nu în vestul, centrul și nordul țării, nu era

deloc întâmplător. Canicula declanşa un comportament violent, mai ales în cazul bolnavilor psihici şi în cel al infractorilor labili, constată la sfârşit expertul.

19

Viaţa merge mai departe. N-ajunge că trebuie să stau de vorbă toată dimineaţa cu o acriturâ, că acum sunt nevoit să mai şi stau la masă cu doi idioţi pentru că Rogersson e ocupat cu o altă acriturâ, se gândi Bäckström. Şi ca şi când asta n-ar fi fost de ajuns, oamenii ăştia mă servesc cu paste făcute terci şi cu o porcărie de sos de peşte. Da' de o tocană de vită amărâtă cu sfeclă roşie n-au auzit? Doar stau perete în perete cu ăia din Skåne, ţăranii dracu'.

Knutsson şi Thorén erau mult mai binedispuşi decât el, mai ales Knutsson, care lansase deja teoria cu spărgătorii de locuinţe, înainte ca vecina să fi ieşit la rampă şi să fi dat declaraţii unor cotidiene naţionale.

— Eşti prevăzător, Erik, îl lăudă Thorén. Când am citit ce-a zis, chiar mi s-a părut credibil. Cred că ai avut dreptate.

— Ia, zi! spuse Bäckström.

Ăştia-s bătuţi în cap, gândi el.

Conform părerii lui Thorén, totul era cât se poate de simplu.

— Comportament tipic pentru un spărgător. Mai întâi, urcă la ultimul etaj din clădire, unde şansele să fie văzut de un locatar în trecere, aflat la un etaj inferior, sunt mai mici.

Ai dreptate, că la trei dimineața, în toiul sezonului de concedii, riscul e enorm! își spuse în gând Bäckström și dădu încurajator din cap spre el.

— Așa, și probabil că după aia a sunat la ușă ca să vadă dacă-i cineva acasă și câinii au început să latre, continuă Thorén.

— Sau când s-a uitat prin fanta cutiei poștale, îl secondă Knutsson.

— Și în clipa aia s-a cărat. Hoții urăsc câinii, le explică Thorén.

Se vede că n-ai lucrat niciodată la Narcotice, se gândi Bäckström și dădu din cap.

— Și etajul doi ce-are? Că acolo nu stă nimeni, zise.

— E mult prea aproape. Gândește-te că tocmai a trezit-o pe vecina de la trei, spuse Knutsson cu convingere.

— Și etajul următor? întrebă Bäckström.

— Polonezul era acasă la ora aia, zise Thorén. Deși s-ar putea să-și fi încercat norocul și la ușa lui, bineînțeles.

— Înclin să cred, totuși, că a coborât la parter, zise Knutsson. Ca să fie mai sigur, mă gândesc eu.

— Și în clipa aia sună la ușa Lindei? întrebă Bäckström.

Chestia asta devine din ce în ce mai amuzantă, se gândi el.

— Da, spuse Knutsson. Și se uită pe furiș prin fanta cutiei poștale, și-așa, chestiile pe care le face un spărgător. Așa operează ei, de obicei. E obișnuitul lor modus operandi, cu alte cuvinte.

— Și Linda vine și-i deschide, spuse Bäckström.

— Da, spuse Knutsson. Chiar dacă sună aiurea. Sigur, nu-i exclus să fi uitat să încuie, dar dacă e să ne luăm după ce ne zic inspectorii judiciari, nu-i o variantă credibilă.

— S-a întâmplat cum zic, sută la mie, pentru că nu avem urme de forțare sau spargere, spuse Thorén. Ori a uitat să încuie, ori i-a deschis de bunăvoie.

— Stați așa, zise Bäckström și ridică mâinile în semn de refuz. Vreau să mă asigur că am înțeles raționamentul domnilor. La trei dimineața, apare un spărgător, un drogat amărât cu urme proaspete de seringă pe brațe și spume la gură, și sună la ușa Lindei ca să vadă dacă Ericson — numele de pe ușă — e acasă sau, un caz ideal pentru el, în vacanță. Asta în timp ce potăile de la vecina de la trei măcăne ca nebunele. În clipa aia, hoțul nostru sună la ușă, țâââr, țâââr, țâââr. Și ca să fie și mai sigur, se chiorăște și prin fanta cutiei. Linda, care între timp a plecat de la cârciumă cu gândul să se ducă acasă să se culce, și care, din câte știu, mai vrea să se și facă polițistă, se duce la ușă, se uită prin vizor și...? Ce-i văd ochii? Un spărgător. Ce drăăăguuuț! Pe ăsta *trebuie* să-l las să intre. Zis și făcut! Doar are ce să fure de la noi. Dar nu-l las decât dacă îmi promite că se descalță frumos și-și lasă pantofii pe raftul din hol și că nu face mizerie. Așa s-a întâmplat, vrei să zici?

Thorén și Knutsson nu spuseră nimic. Bäckström se ridică, puse tava pe căruciorul cu vase murdare și se duse să-și ia o cafea cu mult lapte și zahăr, pe care o luă cu el în cameră, înjurând în gând tot drumul.

Când Rogersson și colegul Salomonson sunară la ușa vecinei Margareta Eriksson, aceasta era deja ocupată. Femeia invitase la ea câțiva reporteri și fotografi de la cel de-al doilea ziar de scandal, care ratase știrea, dar spera să publice totuși ceva dintr-o perspectivă nouă. Gazda și musafirii ei stăteau în bucătărie și beau cafea.

— Cel mai bine ar fi dacă v-ați întoarce mai târziu, le explică ea polițiștilor.

— Doamna Eriksson preferă poate să stea de vorbă cu noi la secție? o întrebă Rogersson inexpresiv și cu privirea absentă. Putem să vă trimitem o mașină de patrulă. Numai să ne ziceți la cât.

Dacă era să se gândească mai bine, n-o deranjau nici acum și, după câteva minute, doamna Eriksson se așează cu Rogersson și Salomonson la aceeași masă de bucătărie de unde îi alungase pe jurnaliști.

— Domnii servesc o cafeluță? îi întrebă gazda lor, care părea hotărâtă să tragă linie și să se adapteze situației.

— Da, cu mare drag, se linguși Salomonson, înainte ca Rogersson să apuce să refuze oferta.

— Am înțeles că vreți să știți de unde a apărut articolul ăla, spuse doamna Eriksson care, judecând după expresia feței, nu părea deloc în apele ei. De ce n-am spus nimic când am stat de vorbă cu colegii dumnevastră.

Rogersson se mulțumi s-o aprobe din cap, în timp ce Salomonson se concentră pe amestecatul în cafea.

— Sigur, nu trebuie să credem tot ce scrie-n ziare, spuse doamna Eriksson și zâmbi forțat. Chiar n-am zis tot ce scrie acolo. Le-am zis doar că m-au trezit noaptea câinii. Dar povestea aia, cum că cineva ar fi încercat să spargă ușa și l-am auzit alergând pe scări... așa ceva n-am zis. Dacă s-ar fi întâmplat asta, vă dați seama că aș fi sunat imediat la poliție.

— Câinii dumneavoastră latră des, dacă aud pe cineva trecând prin fața ușii? o întrebă Salomonson.

Sigur că se întâmpla des, conform spuselor stăpânei lor. Lătrau când se întorcea acasă vreun vecin de-al ei,

mai ales dacă era târziu, sau dacă se auzea vreun zgomot de pe stradă. „Polonezul ăla oribil", vecinul ei, chiar s-a plâns asociației locatarilor din cauza lor. Dar degeaba, zise stăpâna câinilor şi preşedinta asociației. Dar, da, într-adevăr, Peppe putea să fie destul de precaut uneori.

— Are un lătrat foarte strident, spuse doamna Eriksson cu mândrie şi-l mângâie pe labradorul cel mare, care îşi lăsase capul în poala ei. Şi pipernicitul de Pigge îl secondează şi el pe fratele lui.

— Ce-a făcut doamna Eriksson atunci când câinii au început să latre? întrebă Rogersson.

Având în vedere că dormea, mai întâi s-a trezit, din cauză că lătrau, şi apoi a stat cu urechile ciulite, după care le-a spus să termine, şi fiindcă dragii de ei s-au conformat, a înțeles că nu era în pericol.

— Dacă ar fi fost cineva în casa scărilor, ar fi continuat să latre, chiar dacă hoțul păşea pe vârfuri ca un şoricel, le explică doamna Eriksson.

— Câinii au încetat să latre, deci, constată Rogersson. Şi ce-a făcut doamna Eriksson?

Mai întâi s-a furişat pe hol şi s-a uitat prin vizor, dar nu a văzut şi n-a auzit nimic. După care s-a întors în pat şi, încet, încet, a reuşit să adoarmă la loc. Asta a fost tot şi-i părea foarte rău că nu şi-a dat seama că ar fi trebuit să le povestească şi lor mai devreme. De ce or fi scris jurnaliştii ăia prostiile alea „chiar că nu înțelegea".

Pentru că le-ai zis ce le-ai zis şi pentru că ai încercat să te dai interesantă, de aia, se gândi Rogersson, dar nu spuse nimic. Cei doi puseră punct audierii, îi mulțumiră femeii pentru cafea şi plecară. Rogersson nu-i mai flutură

sub nas nici măcar clauza de confidențialitate. Un polițist adevărat știa că acea clauză era doar o glumă proastă.

În casa scărilor, cei doi se întâlniră cu doi inspectori judiciari, care tocmai urcau pentru a lua amprente de pe ușa doamnei Eriksson și de pe alte suprafețe de interes.

— Dacă vă grăbiți să sunați acum, vă servește cu cafea, spuse Salomonson, în timp ce Rogersson se mulțumi să dea din cap și să mârâie.

Și dacă tot aveau drum pe acolo, cei doi sunară și la ușa lui Gross, ca să-l întrebe dacă a auzit ceva joi noaptea. Gross însă refuză să le deschidă. Le spuse prin fanta cutiei poștale că ar fi bine să înceteze să-l hărțuiască.

— Am jurnaliști la mine. Am martori. Vă avertizez, domnilor, spuse Gross. Dispăreți.

— Da, cam asta e, spuse Rogersson ridicând privirea spre Bäckström și oftă.

— Dar tu ce crezi? îl întrebă Bäckström.

— Că baba s-a trezit în creierii nopții din cauza lătrăturilor, spuse Rogersson. Exact la ce oră, nu știe. Probabil că potăile alea latră non-stop. Lătrau ca dracu' atunci când am sunat la ușă.

— Și de ce s-a dus să se uite prin vizor? îl întrebă Bäckström cu viclenie. Așa face de fiecare dată când latră potăile?

— Ea zice că nu, spuse Rogersson. Dar vrei să știi ce cred eu?

Rogersson oftă obosit și Bäckström dădu din cap.

— E miezul nopții, e vară, bătrâna a citit în toate ziarele că-s spărgători și hoți care își fac de cap și aproape toți vecinii sunt plecați în concediu. Cred că asta explică perfect de ce s-a uitat afară tocmai atunci.

— Dar potăile de ce lătrau? insistă Bäckström.

— Pe mine să nu mă întrebi nimic despre câini. Discută cu vreun coleg care antrenează câini. Sigur o să se bucure. Ăştia n-au altceva în creierele alea mici.

— Pe mine mă interesează de ce lătrau potăile, repetă Bäckström.

— Singura explicaţie e că au început să latre pentru că au auzit-o pe Linda care se întorcea acasă. Cică aud al naibii de bine, dacă e s-o credem pe stăpâna lor. În fine. Ne vedem la hotel, spuse Rogersson.

— Nu uita să treci pe la Systembolaget, îi aminti Bäckström. Mie nu trebuie să-mi iei nimic. Ajunge dacă îmi dai înapoi berile alea pe care le-ai băut cu mine.

Înainte să plece, Bäckström îl sună pe Enoksson să-l întrebe cum a mers cu amprentele de pe uşa doamnei Eriksson.

— Am folosit lichid revelator şi am dat şi cu praf, îi spuse Enoksson. Pe uşă, pe clanţă, pe clapa cutiei poştale, pe cadrul uşii, pe suprafeţele din jurul uşii, pe balustrada care duce spre etajul ei. Liftul l-am verificat deja, dacă-ţi mai aminteşti.

— Şi? întrebă Bäckström.

— Nimic, spuse Enoksson. Am găsit doar amprentele ei. Probabil că baba se simte singură şi vrea să discute cu cineva. Şi poate c-a vrut să se dea şi interesantă puţin?

Ajuns la hotel, Bäckström îşi primi toate rufele. Mormanele frumos împăturite acopereau aproape toate suprafeţele libere din camera lui. Dar şi mai bine era că pe chitanţă trecuseră „îngrijire echipamente", cum le-a cerut, şi toată nota fusese în contul camerei. Colegul lui, Rogersson, se înfăţişă la el cu un bax întreg de bere, ceea

ce reprezenta exact cât îi datora. Parcă ar fi Ajunul Crăciunului, îşi spuse Bäckström, care avea de gând s-o sune şi să ciripească puţin cu micuţa Carin, dar se răzgândi imediat.

— Am unele mai reci în minibar, spuse Bäckström. Propun să le facem de petrecanie înainte să halim.

20

Växjö, miercuri, 9 iulie

Ziua începuse neaşteptat de promiţător. Cel de-al doilea ziar de scandal ca importanţă refuza să se dea bătut. Voia neapărat să se revanşeze şi reuşise să stoarcă mai mult din relatarea lui Marian Gross decât i-ar fi putut pretinde până şi propriul redactor-şef. Era un articol de două pagini, cu o fotografie mare, înfăţişându-l pe eroul poveştii, bibliotecarul Marian Gross, care mergea perfect cu titlul scris cu litere mari: „EL L-A PUS PE FUGĂ PE UCIGAŞUL ÎN SERIE". Ce dracu' a făcut fotograful ăla, se gândi Bäckström. Grăsanul ăsta mic arăta aproape înfricoşător. Cu siguranţă că l-a pozat de undeva de jos.

— Fiţi atenţi aici, spuse Bäckström şi începu să citească articolul cu voce tare.

— Stai aşa, îl întrerupse Thorén, care avea de făcut o observaţie pedantă. N-avea patruzeci şi şase de ani? Aici scrie treizeci şi nouă.

— Lasă asta acum, spuse Bäckström. Ascultă aici. „Marian s-a trezit la miezul nopţii auzind că cineva încerca

să-i pătrundă în locuință. În clipa următoare, Marian s-a repezit spre hol, spre vizor. Zări un tânăr în jur de douăzeci de ani, care încerca să-i spargă yala."

— Care dintre ele? zise Rogersson îmbufnat. Că ieri, când am fost acolo, avea trei.

— Nu te bloca la astfel de bagatele, spuse Bäckström şi citi mai departe. „L-am întrebat ce face, declară Marian, dar n-am apucat să deschid şi să-l prind, că a şi coborât în fugă şi a dispărut."

— Ne poate da semnalmentele lui? întrebă Knutsson.

— Cu exactitate, să ştii, spuse Bäckström. Cu toate că fața infractorului era acoperită de cozorocul unei şepci de baseball, prietenul nostru polonez a văzut că era tuns scurt, aproape ras în cap, şi că arăta ca un suedez tipic. Genul „suporterul huligan", fascistul. Înalt şi bine făcut. În jur de un metru optzeci. Douăzeci şi ceva de ani. Îmbrăcat cu o geacă de camuflaj de culoare kaki, pantaloni negri dintr-un material lucios, băgați în bocancii înalți.

— Interesant, spuse Lewin şi sorbi din cafea, mângâind pe sub masă, cu degetul mare al piciorului drept, glezna şi gamba stângă bronzată a Evei Sandström. Cum era îmbrăcat, vreau să zic. Având în vedere că erau douăzeci de grade afară.

— Mie nu-mi miroase bine deloc, spuse Knutsson nesigur şi scutură din cap.

— Împărtăşeşte-ne şi nouă, zise Bäckström nerăbdător, lăsând ziarul din mână şi aplecându-se înainte, ca să nu scape niciun cuvânt.

— Carevasăzică, făptaşul a coborât un etaj şi a sunat la Linda, zise Thorén şi scutură din cap.

— Probabil că terminase deja cu ea, sugeră binevoitor Bäckström. Se pregătea să ia la rând etajele de mai sus.

— Şi de ce n-a sunat la poliție? interveni Knutsson. La Gross mă refer.

— Păi, să ştii că l-au întrebat, spuse Bäckström rânjind. Dar, ca majoritatea cetățenilor din țara noastră, nici Gross nu are încredere în poliție.

— Da, bine, zise Thorén. La istoricul lui...

— Nu cred o iotă din povestea asta, spuse Knutsson şi scutură din cap hotărât. Eu zic c-a inventat totul. OK, nu exclud faptul că cineva chiar i-a sunat la uşă. La uşa lui şi la uşa vecinei, adică.

— Nu cred că ajungem prea departe pe linia asta, oftă Rogersson şi se ridică de la masă. Vrei să-l mai chestionez o dată? îl întrebă el pe Bäckström.

— Poartă Papa turban? Lucrează cumva comisarul Bäckström la poliția de proximitate? Dolly Parton doarme pe burtă? spuse Bäckström şi se ridică şi el.

21

În dimineața aceea, echipa de investigații primi mult aşteptatul ADN şi toți polițiştii se înființară la sala de şedințe. Atmosfera era încărcată şi ADN-ul prezentat de şeful inspectorilor judiciari era de înaltă clasă. Dacă-l găseau pe cel care îl lăsase la locul crimei, cazul Linda ar fi fost rezolvat fără nici cea mai mică urmă de îndoială. Din punctul ăsta de vedere, lucrurile erau clare, astfel încât nu mai conta deloc ce avea de declarat făptaşul după arest.

ADN-ul criminalului fusese prelevat din opt locuri diferite. Sub formă de spermă, de pe canapeaua din camera

de zi. Sub formă de secreţii corporale, de pe boxerii bleumarin şi mototoliţi, mărimea S, aruncaţi sub canapeaua sus-numită. Sub formă de spermă, din vaginul şi anusul victimei. Sub formă de sânge, de pe pervaz. Sub formă de particule de epidermă, de pe marginea pervazului. Şi mai găsiseră un loc, despre care nu le-au spus nimic până atunci. În hol se afla şi o pereche de pantofi sport albi, măsura 42, marca Reebok. ADN-ul recoltat de SKL indica faptul că aceştia îi aparţineau tot ucigaşului.

— La început eram cam nesiguri, le explică Enoksson. De asta n-am zis nimic până acum. Când mama Lindei ne-a spus că nu i-a mai văzut până atunci, i-am trimis la SKL şi ei ne-au confirmat bănuielile.

O pereche de boxeri şi o pereche de pantofi sport marca Reebok. Purtaţi de sute de mii de bărbaţi, vânduţi în milioane de exemplare. Nici măcar nu merita să se obosească să-l caute pe cumpărător. Erau nevoiţi să se bazeze pe restul indiciilor şi, conform spuselor lui Enoksson şi ale colegilor lui, probabil că, în felul ăsta, probele recoltate deja puteau să le ofere o imagine clară despre ce s-a întâmplat.

Făptaşul intră pe uşa apartamentului. Linda e cea care îl lasă să intre, cel mai probabil. Făptaşul se descalţă şi îşi pune pantofii pe suportul din hol.

Apoi aterizează pe canapeaua din camera de zi, împreună cu victima, îşi scoate pantalonii şi boxerii şi ejaculează pe canapea.

Acţiunea se mută apoi în dormitor. Făptaşul leagă mâinile Lindei, îi pune căluşul în gură şi-i leagă picioarele de capătul patului, probabil în această ordine. O violează

de două ori, mai întâi vaginal şi apoi anal, şi ejaculează de ambele ori. Probabil că în timpul celui de-al doilea viol o înjunghie în partea dorsală. În timpul violului, sau după, o strangulează.

Apoi se duce la duş, se spală, se masturbează şi ejaculează din nou.

— În sfârşit, sare pe geamul dormitorului, spuse Enoksson. Iese cu spatele şi se sprijină de pervaz cu pieptul şi abdomenul, ca să reducă din şocul aterizării, continuă Enoksson. După care se caţără pe perete şi-i dă drumul pervazului. Atunci se zgârie de marginea ascuţită şi ruginită.

Hainele purtate de Linda în noaptea în care a fost omorâtă îi ajutară şi ele pe inspectorii judiciari în schiţarea unui scenariu.

— Conform martorilor de la clubul de noapte, Linda purta, după cum urmează: o pereche de sandale din piele cu toc semiînalt şi cureluşe care se prind deasupra gleznelor. O pereche de pantaloni cu talia joasă, evazaţi, din in, de culoare bleumarin. O cămaşă de in, purtată peste pantaloni, de aceeaşi culoare, fără guler, cu cinci nasturi. Deasupra cămăşii, o vestă neagră din catifea, brodată cu aţă neagră, perle şi strasuri albastre. În spate avea un rucsăcel din catifea albastră, cu întăriturii şi curele din piele întoarsă de culoare albastră, care poate fi purtat şi ca geantă obişnuită, dacă muţi curelele, explică Enoksson.

— Da, spuse Enoksson şi se scărpină pe frunte. Unde eram... Ah, da. Pe sub haine, purta o pereche de chiloţi negri şi un sutien negru. O pereche de încălţări, un rucsac şi cinci articole de îmbrăcăminte. Şi concluzia e că...

Linda părea să-şi fi scos sandalele şi rucsacul de îndată ce-a intrat pe uşă. Sandalele erau aruncate lângă preşul din faţa uşii, iar rucsacul era sprijinit de perete, la o jumătate de metru de încălţări. Vesta de catifea, pantalonii de in şi cămaşa se aflau în camera de zi. Împăturite frumos toate, aşezate pe braţul unui fotoliu. Vesta dedesubt, apoi pantalonii şi, peste ele, cămaşa.

În schimb, chiloţii şi sutienul zăceau pe jos, în dormitor. Chiloţii intacţi, întorşi doar parţial pe dinafară, fuseseră aruncaţi pe podea, lângă capătul patului mai apropiat de camera de zi. Sutienul era aruncat lângă celălalt capăt al patului. Descheiat, cu ambele bretele sfâşiate.

— Cea mai plauzibilă explicaţie e că făptaşul l-a scos după ce i-a legat mâinile la spate, spuse Enoksson.

Următorul punct din prelegerea lui Enoksson erau ceasul şi bijuteriile Lindei. Conform martorilor cu care vorbiseră, în afară de ceasul purtat la încheietura stângă, Linda avea şi o brăţară subţire din aur, pe aceeaşi încheietură, şi trei inele cu model diferit, pe mâna stângă, şi încă unul pe degetul mic de pe mâna dreaptă.

— Ceasul, plus cinci bijuterii, înseamnă în total şase, spuse Enoksson. Toate cele şase obiecte se aflau în bolul de ceramică aflat pe măsuţa de cafea din camera de zi, continuă el, în timp ce le arătă o fotografie pe pânza de proiecţie, reprezentând măsuţa de cafea şi bolul de ceramică. Credem că şi le-a scos singură, şi ceasul, şi bijuteriile. La fel şi vesta, pantalonii şi cămaşa.

— Dacă vă uitaţi mai bine la bolul de ceramică de pe masă, spuse Enoksson şi mări imaginea, o să vedeţi şi telefonul ei mobil. Ceea ce ne îndreaptă atenţia spre următoarea atracţie a programului, şi anume conţinutul rucsacului ei.

În rucsacul Lindei fuseseră găsite lucrurile previzibile. În total, o sută şapte obiecte. Printre ele, agenda ei, un portofel din piele, în care se aflau legitimaţia ei de student la Academia de Poliţie, permisul de conducere, patru fotografii mai mici, reprezentându-i pe părinţii ei şi două prietene, cartea ei de vizită, alte patru, cu nume diferite, un card bancar şi alte câteva carduri, de membru, unul de fidelitate, un card VIP emis de Grace, clubul de noapte al Hotelului Municipal din Växjö, precum şi un card de fidelitate valabil la Café Opera din Stockholm.

În portofelul ei se afla şi o anumită sumă de bani: şase sute de coroane suedeze în bancnote, treizeci şi două de coroane şi cincizeci de öre, precum şi şaizeci şi cinci de euro, ceea ce, în total, însemna în jur de o mie două sute de coroane. S-au mai găsit şi un etui, cu un ruj, un fard de pleoape şi alte articole de machiaj, o pungă cu bomboane mentolate pentru gât, un balsam de buze, o cutiuţă de plastic cu aţă dentară, o scobitoare într-un suport de plastic, o cutie mică de chibrituri cu douăsprezece beţe, diverse bonuri şi extrase de cont, cu note de plată de la diferite localuri, magazine de haine şi altele de acest gen. Şi, desigur, scamele şi firimiturile obişnuite care nimereau în genţi şi care nu-i scăpau niciodată unui inspector judiciar meticulos, indiferent cât de pedant ar fi fost proprietarul genţii.

— În ceea ce priveşte machiajul, spuse Enoksson, am constatat că nu s-a demachiat, ceea ce poate fi de interes pentru stabilirea unui scenariu exact. A fost găsită machiată în dimineaţa de după. Dată cu ruj, fard pe pleoape şi încă ceva, am uitat numele. Par să fie ale ei. Chestia aia care nu ştiu cum se cheamă e trecută în procesul-verbal. Oricum, nimic ieşit din comun.

Mai exista şi o legătură de chei de la uşa casei tatălui ei şi de la alte uşi din diverse clădiri adiacente de pe proprietatea acestuia. Cheia de contact a unui Volvo S40, vechi de doi ani, pe care Linda îl primise de la tatăl ei drept cadou pentru că absolvise liceul. Maşina fusese parcată frumos pe locul închiriat de mama ei, aflat în faţa casei. În prezent, vehiculul era în curtea poliţiei şi expertiza tehnică nu-i ajutase cu nimic.

— Aşa, spuse Enoksson. Şi poate sunteţi curioşi unde am găsit cheia de la apartament? Era tot în bolul de pe măsuţa de cafea.

Enoksson le mai arătă o imagine de aproape cu bolul din ceramică, deasupra căruia desenase o săgeată roşie, ce indica o cheie obişnuită, trasă pe un inel din inox. Singura explicaţie era că pe asta o ţinea separat, în buzunar, pe când legătura mai mare şi zornăitoare de la casa tatălui o păstra în geantă.

— Ca să termin povestea cu geanta, spuse Enoksson, nu pare să lipsească nimic. Cu alte cuvinte, nu cred să-i fi cotrobăit nimeni prin lucruri. N-avem niciun motiv care să ne indice un jaf. Banii erau în portofel, bijuteriile în bolul de ceramică. Numai un Rolex din ăla din aur şi oţel — tot cadou de la tatăl ei, l-a primit când a împlinit optsprezece ani — numai ăla costă vreo şaizeci de mii.

După ce le făcu inventarul genţii, Enoksson continuă prin a le prezenta toate obiectele folosite de ucigaş pentru violarea, torturarea şi uciderea victimei. Mai concret, un cuţit de tăiat tapetul şi cinci cravate bărbăteşti de diferite modele. Fiecare obiect fusese proiectat pe ecran şi

Enoksson menționă în trecăt că făptaşul a avut o treabă uşoară, pentru că le-a găsit în casă.

Cuțitul fusese aruncat pe podeaua dormitorului, dar înainte de asta se aflase într-o găleată roşie din plastic, plină cu nişte instrumente de zugrăvit, aşezată pe suportul de vase al chiuvetei. Era un cuțit obişnuit, folosit la decuparea tapetului, textilelor groase sau al mochetei. Un cuțit cu un singur tăiş, cu lamă reglabilă, care putea tăia la o adâncime de aproximativ un centimetru, cu vârful ascuțit.

— Cu cuțitul ăsta a tăiat-o, spuse Enoksson. Sângele ei a fost găsit pe lamă şi pe mâner, dar amprente n-a lăsat. Se pare că le-a şters cu cearşaful cu care a acoperit-o.

Cele cinci cravate fuseseră scoase dintr-o cutie de carton din hol. Mama Lindei pusese acolo nişte lenjerie de pat veche, prosoape şi haine care trebuiau aruncate.

Printre altele, şi cinci cravate bărbăteşti, toate înguste, nişte modele cam demodate, cumpărate de tatăl victimei. Acestea ajunseseră dintr-un motiv neclar la mama Lindei după divorț şi urmau să fie aruncate. Criminalul le folosise ca s-o imobilizeze şi s-o sugrume pe fiica lor.

Trei dintre ele fură găsite pe cadavrul Lindei. Prima, înfăşurată strâns în jurul gâtului, cu nodul la ceafă, ca să uşureze treaba făptaşului. Acesta părea să fi stat călare peste pulpele ei în timp ce o strangula. Cu următoarea îi legase mâinile la spate. Ce-a de-a treia era prinsă de glezna ei dreaptă. Cea de-a patra era făcută ghem şi zăcea pe podea. Pe aceasta din urmă fuseseră găsite şi urme de salivă şi de muşcături aparținând Lindei. Fusese folosită drept căluş şi probabil scoasă după ce a strangulat-o. Cea de-a cincea era legată de o scândură de la capătul patului

şi după urmele de pe ea, la un moment dat, fusese legată de glezna stângă a Lindei.

— O poveste extrem de tristă, rezumă Enoksson şi închise proiectorul.

— Alte indicii? întrebă Bäckström. Fire de păr, amprente, alte urme, fibre textile şi alte nimicuri pe care le găsiţi voi de obicei?

Existau destule, conform spuselor lui Enoksson. Găsiseră vreo zece fire de păr de proveniență diferită, pe care le trimiseseră la SKL. Păr de pe cap, de pe corp şi păr pubian.

— Suntem convinşi că o parte provin de la făptaşul nostru, spuse Enoksson. Dar analizele nu sunt gata încă. Am început şi noi cu ce era mai uşor.

Acelaşi lucru şi cu amprentele, celelalte urme şi fibre. Dacă găseau persoana în cauză, era sută la sută sigur că puteau să depisteze proveniența acestora şi să facă o legătură între ele şi făptaş.

— Având în vedere câte am găsit deja, aş zice că avem dovezi chiar prea multe, oftă Enoksson. Dar mai bine prea multe, decât prea puține. Deşi uneori tind să cred că e o adevărată isterie în țara asta, în ceea ce priveşte chestia asta cu dovezile şi indiciile. Lumea a văzut prea multe filme polițiste.

Ai grăit ca un filosof, dragă Enok, se gândi Bäckström.

— Mai ai să ne dai ceva? întrebă el.

Enoksson părea că stă în cumpănă. Apoi scutură din cap.

— Hai, nu le ține doar pentru tine, spuse Bäckström. Uşurează-ți inima, ajută-i pe bieții tăi colegi care fac treburile mărunte.

— Păi, spuse Enoksson. În privința asta, cred că eu și colegii noștri ne-am făcut datoria, așa că... Oricum, când am discutat cu cei de la SKL despre ADN-ul nostru — dar asta nu-i decât o teorie neclară în faza asta a cercetării, ceva care se află într-un stadiu... la început, adică... și riscul să nu fie adevărat e destul de... mă rog...

— Enoksson, spuse Bäckström pe un ton sever. Ce-a zis ăla de la SKL?

— Era o „aia", spuse Enoksson. Conform spuselor tipei, există motive să credem că ADN-ul nostru nu-i tipic nordic. Că s-ar putea să provină de la un infractor străin sau, cum să zic...

Surprise, surprise, se gândi Bäckström, dar se mulțumi să dea din cap.

După pauza de cafea și de dezmorțit picioarele — prezentarea lui Enoksson dură aproape două ore — preluă cuvântul medicul legist. Nimic din ce avea să le spună nu demonta teoria pe care o formulaseră și singuri. Cu toate astea, era vorba doar de o concluzie preliminară, iar pe cea definitivă avea să le-o transmită abia peste câteva săptămâni, când ieșeau analizele și după ce termina de reflectat.

— Ce vă pot spune în stadiul actual, zise medicul legist pe un ton pedant, foșnind din hârtii, e că victima a fost asfixiată prin strangulare. Observațiile făcute în timpul autopsiei indică faptul că a fost strangulată cu cravata prezentată aici și că moartea a survenit undeva între orele trei și șapte, vineri, în zori.

Of, își spuse Bäckström în gând.

— Și urmele de cuțit de pe fesa dreaptă și cea stângă au fost provocate de același cuțit prezentat...

Of, of, măi, măi, își spuse Bäckström.

— Că urme asemănătoare au fost găsite în ultimul an şi pe alte cadavre ale unor victime ucise în circumstanţe similare. Expresia populară „urme de tortură" se potriveşte, cu toate că persoanele din domeniul nostru de activitate ar trebui să evite să se pronunţe referitor la eventualul motiv al făptaşului. Există câteva cazuri cunoscute în care făptaşul a folosit un cuţit sau un alt obiect contondent, până şi o ţigară aprinsă. Mai există şi două cazuri din ţară, unde s-a folosit un pistol electric...

Lasă asta acum, spuse în gând Bäckström.

— Sângerarea relativ abundentă care a avut loc totuşi — în ciuda aspectului rănilor — ne demonstrează că victima era în viaţă şi că a încercat să se opună cât a putut. Corpul pompează adrenalină, tensiunea creşte simţitor.

Mda, mare lucru, se gândi Bäckström. Făptaşul nostru nu-i chiar atât de nebun încât să ciopârţească un cadavru.

— De asemenea, rezultatele cercetărilor noastre arată că rănile din jurul încheieturilor şi gleznelor victimei au fost provocate de legăturile cu care a fost imobilizată...

Hai, nu mai spune, zise în gând Bäckström şi aruncă pe furiş o privire spre ceasul lui.

— Păi, bine, zise Bäckström un sfert de oră mai târziu, în timp ce îşi plimbă privirea de mareşal asupra trupelor. Ce mai staţi aici? Afară! Şi găsiţi-l pe nenorocit.

22

Seara, după cina luată la hotel, Bäckström îşi convocă trupa de şoc, să poată discuta cu ei liniştit despre sarcinile

lor, fără ca o grămadă de țărănoi de la secția locală să-şi impună părerile tâmpite la tot pasul.

— O luăm frumuşel, în ordine, iar, tu, Eva, poți să iei notițe, spuse Bäckström şi se întoarse spre singura femeie din grup.

Ce dracu' să faci cu slăbănoagele astea? se gândi el.

— Sigur că da, şefu', ciripi Svanström şi ridică un carnețel şi un stilou.

— O luăm încet, una după alta, spuse Bäckström. Ce ştim? Cum a intrat individul?

Mai e şi pupincuristă, se gândi.

— Ea i-a dat drumul, oftă Rogersson, care părea că se gândeşte la cu totul altceva. La scurt timp după ce ajunge acasă, tipul îi sună la uşă şi ea îi deschide. E o persoană pe care nu doar că o cunoaşte, dar o şi place.

— Sau are încredere în el, oricum, spuse Thorén. Nu se teme să-l lase în casă.

— Dar s-ar putea s-o fi păcălit, îi asistă Knutsson.

— Eşti prost la cap, Erik, zise Rogersson şi se holbă la Knutsson. E valabil şi pentru tine, Thorén, spuse şi se holbă şi la el. Fata se ducea acasă ca să se culce. E trei dimineața. Primul lucru pe care-l face tipul e să-şi scoată încălțările şi să le pună pe raft. Puțin probabil ca nebunul de Gross să fi dat o fugă până la ea să împrumute două lingurițe de nes.

— Într-o altă ordine de idei, spuse Bäckström, căruia îi trecuse prin cap acelaşi gând care îl chinuia şi pe bunul de Rogersson. Ce ziceți de o berică, înainte de culcare?

În cel mai rău caz, plăteşte angajatorul, îşi spuse.

De data asta, toți păreau să fie de acord. Şi miracolele nu s-au terminat aici, pentru că Thorén şi Knutsson se

oferiră să contribuie şi ei cu nişte beri pe care le aveau în cameră.

— Am cumpărat un bax întreg vineri, dar nici n-am avut timp să le gustăm, explică Thorén.

Ăştia-s nebuni amândoi, îşi spuse în gând Bäckström.

— OK, zise Bäckström cinci minute mai târziu, în timp ce linse spuma de pe buza superioară.

— Tu ce crezi, Lewin?

Bäckström dădu din cap spre Lewin, care şi el părea că se gândeşte la altceva. Adună-te, băi, futăciosule, îşi spuse în gând Bäckström.

— Sunt de acord cu Rogersson, zise Lewin. Îl cunoştea şi îl plăcea pe tip. Şi nu cred că au stabilit o întâlnire în prealabil. Tipul a apărut, pur şi simplu, neanunţat.

— Sunt de acord cu Janne, spuse Svanström. Dintr-odată, se trezeşte la uşă cu cineva de care-i place.

Mă rog, nu că te-ar fi întrebat cineva, se gândi Bäckström.

— Şi de unde ştia că o găseşte acasă? interveni Thorén.

— Maşina ei era parcată pe stradă, poate a văzut lumină în apartament sau poate că şi-a încercat norocul.

Lewin ridică din umeri.

— OK, spuse Thorén, care părea dispus să negocieze. Dar eu tot cred că a păcălit-o.

— Având în vedere cum se termină povestea, vrei să zici, spuse Rogersson, care de data asta părea mai degrabă ironic, decât iritat. Sunt de acord cu tine. Nu cred că Linda se aştepta să se termine în halul ăla când l-a lăsat să intre.

— Şi ce se întâmplă în camera de zi? continuă Bäckström.

Parcă sunt copii, se gândi el. Vorbe, vorbe şi iar vorbe.

— Ea se dezbracă, el se dezbracă. Apoi începe show-ul, spuse Rogersson. Cu acordul ambelor părți, dacă mă întrebi pe mine. Ea începe să-l masturbeze, nimic ieşit din comun. Am văzut c-a ejaculat pe canapea şi urme de salivă de la ea n-au fost.

— Stai aşa, spuse Thorén şi-l opri ridicând palmele. Asta n-ai de unde s-o ştii. Poate că ea a vrut doar să stea de vorbă.

— Exact, spuse Knutsson. Tipul se duce în bucătărie, zice că vrea să bea un pahar cu apă, dar vede cuțitul. Se întoarce şi-i spune că discuția s-a terminat.

— Aoleu, ce complicat, oftă Rogersson. Da' nişte sex de bunăvoie ce-are?

— Înclin din nou să-i dau dreptate lui Rogersson, spuse Lewin. Hainele împăturite frumos, faptul că a scos cheia de la apartament din buzunarul vestei sau al pantalonilor, înainte de a pune hainele pe fotoliu. Un criminal nu face aşa ceva şi nici victima, dacă are cuțitul la gât.

— Sunt de acord cu tine, Janne, îl aprobă din nou Svanström.

— În orice caz, el pare să se fi grăbit mai mult decât ea, spuse Knutsson. Aici suntem de acord cu toții, presupun. Îşi smulge pantalonii, îi aruncă pe jos chiloții. În timp ce tipa, Linda, pardon, o ia mai uşurel.

— Poate vrea să-l țină pe jar, spuse Rogersson şi ridică din umeri. Dacă e să ne gândim la ce se întâmplă când ajung în dormitorul maică-sii, aş zice că i-a reuşit peste aşteptări.

Niciunul din ei nu spuse nimic. Knutsson şi Thorén se mulțumiră să se arate neîncrezători. Lewin părea mai interesat de tavanul camerei lui Bäckström, în timp ce Svanström lua notițe de zor.

— Vrei să zici că a fost de acord şi cu restul? întrebă Bäckström. Crezi că-i vorba de vreun joc sexual care a degenerat mai târziu?

Cu toate că pare atât de cuminte, spuse în gând Bäckström.

— Primul lucru petrecut în dormitor pare un act obişnuit, de ce nu, spuse Rogersson. Nenea doctor ne-a zis că fata nu are leziuni în zona vaginală. Nu i se pare probabil s-o fi păcălit, punându-i cravata fără ca ea să se fi împotrivit. În clipa aia, sau mai târziu.

— Bine, mai departe, spuse Bäckström.

Lui Rogge ăsta îi merge mintea, se gândi el. Cu toate că bea de zici că lucrează la colegii din Tallinn.

— Mai departe, eu cred că lucrurile o iau razna urât de tot, spuse Rogersson. Când vrea s-o ia pe la spate. Numai că pentru ea e deja prea târziu. E legată fedeleş, i-a pus căluşul în gură ca să nu poată ţipa şi scoate la interval cuţitul pentru a o forţa să facă tot ce-i spune. În clipa aia îi provoacă rănile pe care nenea doctorul ni le-a descris aşa de frumos. Leziuni anale, în jurul gâtului, pe braţe, încheieturile mâinilor şi gleznelor. Începe să tragă de ea, iar aceasta se luptă să se elibereze.

— E clar că siguranţa principală e bulită în capul ucigaşului nostru, clarifică Bäckström.

— I-a explodat tot panoul, spuse Rogersson cu pasiune. Mai aveţi vreo bere, apropo?

— Păi, şi cine e individul? întrebă Bäckström cercetându-i pe cei din faţa lui. Pe cine căutăm?

— Făptaşul e, mai mult ca sigur, un bărbat, spuse Thorén pe un ton solemn. Glumesc, bineînţeles. Mi-am adus aminte de colegii de la grupul PC. Nu ei obişnuiesc

să treacă chestii din astea în profil? „Infractorul e, mai mult ca sigur, un bărbat. Mai mult ca sigur, o cunoaşte pe victimă de mai demult, dar nu poate fi exclus nici faptul că e un necunoscut şi că o întâlneşte pe victimă cu puţin înainte sau în clipa săvârşirii crimei", continuă el pe un ton sumbru.

— Nu te-ai gândit să-ţi schimbi profesia? întrebă Bäckström. Un tânăr care o cunoaşte pe Linda de mai demult, zise el şi le aruncă o privire încurajatoare.

— Tânăr? Peter n-a zis nimic c-ar fi tânăr, spuse Knutsson.

— Bine, şi-atunci câţi ani are? întrebă Bäckström.

Zici că-s copii de grupa mică, ăia care te contrazic tot timpul.

— Mda, de fapt, zise Knutsson. Are între douăzeci şi douăzeci şi cinci, cam aşa. E cu câţiva ani mai mare decât Linda.

— Păi, şi? spuse Bäckström. Eu ce-am zis?

Idioţii, înjură el în gând.

— Şi cât de bine se cunosc?

— Eu zic aşa, spuse Lewin şi părea că rumegase mult ce urma să spună. Tocmai am discutat despre asta cu Eva la cină.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Deci mai şi vorbiţi din când în când, se gândi.

— E vorba despre un tânăr în jur de douăzeci şi cinci, treizeci de ani. Tipul o cunoaşte bine pe Linda, fără să se fi întâlnit cu ea prea des. Ei îi place încă de el, cu toate că nu s-au mai văzut de mult. E un tip cu care a făcut sex cel puţin o dată în trecut. Sex obişnuit, probabil, pentru că am impresia că asta prefera ea. Şi nu cred că Linda are cine ştie ce experienţă. De fapt, chiar l-am întrebat

pe medicul legist după şedinţă şi mi-a zis că nu pare să fi făcut sex anal înainte, sau mai ştiu eu ce alte variante sado-masochiste violente. Nu s-a găsit nicio leziune vindecată sau vreo cicatrice veche. În plus, mai cred că avea încredere în el. Şi că nu s-au văzut de ceva timp. Dar dintr-odată s-a trezit cu el la uşa ei. În creierii nopţii.

— E încă destul de îndrăgostită de el ca să-l lase să intre, spuse Svanström. Şi nu cred nici că tipul e prea tânăr. Eu zic că-i chiar puţin mai în vârstă.

N-aş fi crezut aşa ceva despre Lewin, se gândi Bäckström. Că încă e în stare să ţină steagul sus.

— Da, dar tipul reuşeşte să ejaculeze de patru ori în decurs de o oră, le aminti Bäckström.

— O fi trecut ceva timp de când, mă rog, spuse Rogersson şi părea că gândeşte cu voce tare.

— Eu cred că se droghează, zise Lewin. Că ia amfetamină sau ceva de genul ăsta.

— Da, sau poate e un bătrân care a dat iama în cutia cu Viagra, chicoti Thorén.

— Un dependent de droguri, spuse Rogersson pe un ton ezitant. Nu prea se potriveşte cu profilul victimei. Mai ales dacă e să constat că ea are încredere în el. N-are niciun fel de dubiu faţă de omul ăsta. Chiar ai impresia că ar fi avut încredere într-un drogat?

— Nu, nu, tipul nu-i dependent, spuse Lewin scuturând din cap. Că atunci nu i-ar fi mers. E vorba de cineva care mai gustă câte ceva din când în când. Cineva care foloseşte pastile înainte să facă sex.

— Unul pe care Linda l-a cunoscut şi a avut încredere în el, spuse Bäckström şi dădu din cap suspicios. Şi unde stă omul ăsta?

Mai bine să schimb macazul, se gândi.

— Aici, în oraş, spuse Knutsson. În Växjö.

— Sau în împrejurimi, îl completă Thorén.

— E un tip în jur de douăzeci şi cinci de ani, poate mai mult, pe care-l cunoaşte de mai demult şi de care-i place şi în care are încredere. Un tip care e de aici sau de undeva din zonă. Şi care nu e dependent de droguri, dar mai ia din când în când amfetamine pentru că ştie cum funcţionează şi ca să scape de inhibiţii şi să-şi facă măciuca tel electric, rezumă Bäckström. Nu credeţi că-i în halul ăla de nasol? Să fie vorba de un coleg? Unul care a reuşit să se deghizeze în oaie până acum?

— Teoria asta o am în cap de când am venit aici, spuse Rogersson. La câţi colegi nebuni am întâlnit... Şi la câte poveşti am auzit. Din păcate, nu toate-s doar fantezii.

Lewin scutură din cap neîncrezător.

— E drept că s-au întâmplat unele şi mai gogonate la noi, spuse el încet. M-am gândit şi eu la asta. Dar nu cred, spuse.

— De ce nu? îl întrebă Bäckström.

Pentru că el nu-i ca tine, se gândi.

— Tipul pare prea dezinhibat pentru gustul meu, spuse Lewin. Gândeşte-te doar câte indicii a lăsat în urma lui. Nu crezi c-ar fi făcut curat după el dacă era un poliţist?

— Cuţitul l-a şters, pare-se, spuse Bäckström. Poate n-a avut timp să facă şi curat. Poate a crezut că cineva vrea să intre.

— Eu tot am impresia că nu-i în ordine ceva.

Lewin îşi frecă degetul mare de arătătorul drept.

— Dar, bineînţeles, spuse el ridicând din umeri. Am mai greşit înainte.

— Altceva, spuse Bäckström şi privi în jurul lui.

Sau poate avem noroc să ne băgăm la nani şi să prindem un pui de somn, se gândi el.

— Eu cred că arată bine, spuse dintr-odată Svanström. Criminalul, vreau să zic. Linda arăta foarte bine. În plus, pare să fi fost preocupată de aspectul şi hainele ei. Aveţi idee cât costă hainele alea? Pe care le purta? Eu cred că şi el e la fel. „La aşa sac, aşa petic." Nu asta este expresia?

Ba da, se gândi Bäckström. Şi tu, şi Lewin sunteţi slabi ca un ţâr.

Înainte să adoarmă, Bäckström o sună pe reporterița lui de la postul local de radio. Dacă nu pentru altceva, cel puțin ca să mențină temperatura ridicată.

— Am înțeles că ați primit rezultatele testelor ADN, spuse Carin. Nu vrei să-mi zici nimic?

— Habar nu am la ce te referi, spuse Bäckström pe un ton serios. Ai ajuns cu bine acasă alaltăieri?

Se pare că da, dar nu voia să intre în detalii. Dar îi propuse să se întâlnească din nou. Şi-i spuse încă o dată că nu trebuiau să discute despre chestii legate de serviciu.

— Sigur, spuse Bäckström. Sună bine. Dar deocamdată sunt cam ocupat, aşa că poate peste vreo câteva zile, adăugă el.

E mult prea simplu, îşi spuse în gând.

— Să înțeleg că se strânge laţul? întrebă Carin şi dintr-odată păru dornică să audă mai multe.

— *You will be the first to know*[21], spuse Bäckström pe o engleză americană de televizor.

[21] Tu vei afla prima (engl.)

23

Växjö, joi, 10 iulie

Joi, Lewin hotărî să nu mai citească ziarele de scandal. Decizia lui era definitivă, irevocabilă şi includea ziarele *Aftonbladet*, *Expressen* şi celelalte două surori mai mici şi mai răutăcioase de-ale lor, *Göteborgs-Tidningen* şi *Kvällsposten*.

Articolul întins pe două pagini, care îl dezgustă cel mai mult, apăruse în *Kvällsposten* în ziua respectivă şi părea aproape inofensiv faţă de celelalte prostii pe care le citise despre cazul Linda în restul ziarelor de circulaţie naţională. Robinson-Micke ieşise la rampă şi declarase că: „M-am întâlnit cu Linda în noaptea în care a fost omorâtă".

În calitatea sa de vedetă TV originară din Växjö, Robinson-Micke lucrase ca *entertainer* la Hotelul Municipal în seara de joi, 3 iulie. În aceeaşi seară în care Linda fusese în clubul de noapte al hotelului, în orele dinainte să fie omorâtă. Micke fusese însoţit de doi colegi din aceeaşi branşă — Frasse din „Ferma"[22] şi Nina din „Big Brother" — iar sarcina lor se rezuma să ajute la bar, să socializeze cu clienţii şi, în general, să contribuie la îmbunătăţirea atmosferei din club.

Pe la zece seara, cam cu o oră înainte ca Linda să ajungă în clubul de noapte, Micke dansase, beat pulbere, desculţ şi la bustul gol, pe tejgheaua de la bar, dar

[22] Reality-show transmis pentru prima oară în Suedia, formatul fiind vândut mai târziu şi altor ţări.

aterizase în cap şi spărsese şi o grămadă de pahare, după care se tăvălise prin cioburi. La zece şi un sfert fusese dus cu ambulanța la spitalul din Växjö pentru cusături. Amicul lui, Frasse, se duse cu el şi sună apoi din ambulanță un ziarist, un cunoscut de-al lui. Interviul cu Micke şi Frasse se desfăşură în sala de aşteptări de la Urgențe, şi în dimineața următoare, aceeaşi dimineață în care Linda fusese găsită moartă şi înainte ca ştirea să fi ajuns la urechea ziariştilor, *Kvällsposten* era prima la vânzări, datorită unui reportaj lung despre Robinson-Micke — cunoscut şi din reality-show-urile „Barul", „Robinson", sezonul normal, şi „Robinson: ediția vedetelor", unde participase de două ori — care în seara precedentă fusese, după câte se pare, atacat şi bătut la Hotelul Municipal din Växjö. Asta cu toate că era născut şi crescut acolo şi, mai nou, considerat a fi unul dintre cei mai cunoscuți cetățeni ai oraşului.

Ce s-a întâmplat după aceea în seara respectivă şi în noaptea de joi spre vineri a fost cercetat în amănunt de către poliția din Växjö, din pricina noului caz de omor al Lindei Wallin.

După interviu şi o oră de aşteptat după medicii care trebuiau să se ocupe de amicul lui, Frasse din „Ferma" s-a plictisit şi s-a întors la Hotelul Municipal. Aici, agentul de pază n-a vrut să-l lase să intre, drept care Frasse a făcut scandal. A fost chemată poliția şi Frasse din „Ferma" a aterizat într-una dintre celulele secției de poliție de pe Sandgärdsgatan din Växjö.

Câteva ore mai târziu, i s-a alăturat şi Robinson-Micke, care îşi cam ieşise din fire la Urgențe, drept care a fost săltat de poliție şi băgat într-o altă celulă, tot de acolo. Pe la şase dimineața, cei doi au fost lăsați să

plece şi Micke, sprijinit de amicul lui, Frasse, traversă şchiopătând Oxtorget şi ieşise din vizorul poliţiei. Nimeni nu ştia unde dispăruse.

Având în vedere aceste detalii, declaraţia lui din ziar, luată la o săptămână de la uciderea Lindei — „m-am întâlnit cu Linda în noaptea în care a fost omorâtă" — era o minciună, de la cap la coadă. Robinson-Micke n-avea cum să stea de vorbă cu Linda în seara dinaintea uciderii ei şi nici ea nu „îi povestise pe un ton confidenţial că se simţea deseori ameninţată în ultimul timp, din cauza slujbei de la secţia de poliţie din Växjö".

Şi, având în vedere că Frasse din „Ferma" se afla în aceeaşi stare ca şi Robinson-Micke şi, pe deasupra, pe acelaşi coridor cu celule destinate beţivanilor, nici el n-avea cum s-o fi întâlnit pe Linda în noaptea uciderii ei. Mai rămânea cel de-al treilea membru al găştii, Nina din „Big Brother", care rămăsese în club cel puţin până pe la patru dimineaţa, ora închiderii.

Nina a fost chestionată de poliţie încă de vineri după-amiază, în ziua în care o găsiseră pe Linda, şi i-a luat mult timp să se prindă că agenţii de poliţie nu voiau să stea de vorbă cu ea despre „atacul" îndreptat asupra prietenului ei, Micke. Despre uciderea Lindei nu ştia nimic. Nu o cunoscuse pe fată. Nu o văzuse niciodată şi nu vorbise cu ea, nici înainte şi nici în noaptea crimei.

Reporterul care scrisese cele două articole părea extrem de ignorant, dar ce îl călcă cel mai tare pe nervi pe paşnicul Lewin era că acesta avusese neobrăzarea să-l implice în scornelile lui şi pe el. Cu o zi înainte de apariţia celui de-al doilea articol, acesta îl sunase pe Lewin ca să-i dea ocazia să-i răspundă criticii vehemente a lui

Robinson-Micke, îndreptată împotriva poliției. Ce măsuri luase poliția ca să investigheze amenințările despre care-i povestise Linda lui Robinson-Micke şi pe care acesta susținea că le transmisese imediat mai departe poliției din Växjö?

Lewin se abținu să comenteze şi îl trimise pe reporter la purtătoarea de cuvânt a poliției din Växjö. Nu se ştia dacă acesta chiar îi urmărise sau nu recomandările. Din articolul lui reieşea doar că ziarul a luat legătura cu comisarul însărcinat cu investigarea cazului, Jan Lewin de la Brigada Națională de Criminalistică, dar că acesta „a refuzat să răspundă criticii îndreptate împotriva activității lui şi a colegilor lui".

Fu ultima picătură din pahar. Jan Lewin se hotărâse. N-avea să mai citească niciun ziar de scandal suedez tot restul vieții.

24

La şedința din dimineața următoare, Enoksson reuşi să le dea raportul despre primele rezultate concrete ale anchetei.

Datorită ADN-ului infractorului, colegii lui tăiaseră de pe lista suspecților câteva zeci de persoane. Primul ieşit din joc era fostul prieten al Lindei, urmat de câțiva colegi de facultate de-ai Lindei cu care se întâlnise în noaptea crimei, precum şi vreo şase infractori, cu violuri grave la activ, ale căror profiluri ADN se aflau deja în registrul poliției. Leo Baranski era unul dintre ei.

— E ca şi când ai ieşi pe câmp cu o coasă ascuțită, spuse Enoksson încântat. O legeni de câteva ori şi, gata, ai scăpat de buruieni.

— OK, spuse Bäckström. Aţi auzit ce zice Enok. Dăm cu coasa. Vreau probe, probe şi iar probe. Cei care au conştiința curată n-au de ce să se teamă. Toți oamenii cinstiți vor să ajute poliția, aşa că asta n-ar trebui să fie o problemă.

— Şi dacă dăm peste vreunul care nu vrea? îl întrebă unul dintre tinerele talente locale, din capătul celălalt al mesei.

— Atunci o să fie de-a dreptul interesant, spuse Bäckström şi zâmbi la fel de duios precum lupul cel mare şi rău din povestea cu cei trei purceluşi.

De unde dracu' i-a adunat pe ăştia? se gândi el.

Înainte de masă, tot în aceeaşi zi, şeful Brigăzii Naționale de Criminalistică, Sven Nylander, şbnc, ateriză la Växjö. Nylander călătorise cu elicopterul, împreună cu şeful staffului şi adjunctul său. Ceilalți membri, cu grade inferioare, care urmau să răspundă de partea practică, plecaseră înaintea lor, cu două jeepuri militare americane mari, marca Hummer, puse la dispoziția forțelor de ordine.

Când Nylander ateriză pe Smalands Airport, aflat la vreo zece kilometri de Växjö, comitetul de întâmpinare era deja la fața locului şi trupele de Intervenție Rapidă se asigurară că nicio persoană neautorizată nu se afla în zonă. Şeful poliției teritoriale venise şi el de la casa lui de vacanță şi se schimbase din pantalonii scurți şi cămaşa înflorată în stil hawaiian într-un costum gri cu

cravată, cu toate că afară se înregistrau aproape treizeci de grade la umbră. În dreapta lui, se afla comisarul Bengt Olsson, într-o uniformă impecabilă. Amândoi asudau deja la greu.

Nylander, în schimb, era îmbrăcat iresponsabil şi nu prezenta nici cea mai mică urmă de secreţii corporale. În ciuda caniculei, purta aceeaşi uniformă în care-l primise pe Bäckström cu o săptămână în urmă, iar pe cap avea o şapcă întărită, pe care o scosese la interval din clipa în care a ieşit din elicopter. Ansamblul era întregit de o pereche de ochelari de soare fără ramă, cu lentile reflectorizante, şi un bici pentru călărie. Acesta din urmă îi surprinse oarecum pe localnici, deoarece niciunul dintre ei nu-l văzuse pe acolo pe Brandklipparen.

Echipa se concentră încă din jeep pe „recunoaşterea terenului pe care urma să opereze", adică Växjö şi împrejurimile sale, înainte de arestarea propriu-zisă a infractorului. Pe de o parte, pentru a „lua amprenta" zonei, şi pe de alta, pentru a găsi locuri adecvate pentru „lansarea" forţelor şi pentru stabilirea „punctului optim" în care aveau să îl reţină pe făptaş.

— Dar chiar credeţi că puteţi afla asta dinainte? interveni şeful poliţiei teritoriale, care stătea înfipt pe bancheta din spate a jeepului între şase siluete mute, în uniforme de teren. Vreau să spun că... noi nici măcar nu ştim cine e. Deocamdată, adăugă el, de parcă ar fi vrut să se scuze.

— Afirmativ, zise Nylander de pe locul din dreapta şoferului, fără a întoarce măcar capul. E o chestiune de planificare, atâta tot.

Peste câteva ore, terminară. Nylander refuză să participe la şedinţa din biroul şefului poliţiei teritoriale, la

prânzul planificat şi la restul formalităţilor de rigoare. Trebuia să îşi continue zborul spre Göteborg, unde dădea piept cu o sarcină asemănătoare, timp în care colegii lui puteau discuta despre detaliile practice cu Olsson.

— În schimb, aş vrea să-i salut pe ai mei, spuse ŞBNC, şi, un sfert de oră mai târziu, ateriză la sediul echipei de investigaţii.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi Bäckström când auzi larma de pe coridor şi zări prima siluetă în uniformă de camuflaj. E război mondial, sau ce?

Nylander se postă în cadrul uşii şi dădu din cap către fiecare în parte, ca o platformă petrolieră care plutea între două valuri. Apoi îl luă deoparte pe Bäckström şi îl bătu pe umăr.

— Am încredere în tine, Åström[23], spuse ŞBNC. Ai grijă să fie prins, cât de curând.

— Bineînţeles, şefu', răspunse Bäckström şi dădu din cap spre propria imagine oglindită în ochelarii superiorului său.

Mulţumiri şi plecăciuni, Mutră, spuse el în gând.

— Poţi să-l arestezi încă în weekend, zise Nylander după ce se întoarse la aeroport cu şeful poliţiei teritoriale. Băieţii care or să facă treaba asta sunt deja în cazărmi, explică el.

— Mă tem că ar putea dura mai mult de-atât, ţipă şeful poliţiei teritoriale, deoarece elicopterul îşi pornise deja motoarele şi acesta abia se mai auzea pe sine.

Dar de ce o fi locuind în cazărmi? se gândi el. Ce, n-au casele lor?

---

[23] Confuzie amuzantă, *å* în suedeză însemnând „râu mai mic", în timp ce *bäck* înseamnă „pârâu".

— De ce, că aveți un ADN, spuse Nylander. Ce mai așteptați?

Șeful poliției teritoriale se mulțumi să dea din cap, pentru că oricum nu l-ar fi auzit nimeni și nici nu i-ar fi păsat nimănui de replica lui. Ce se întâmplă? se gândi. Aici în Växjö? În ograda mea?

După prânz, Bäckström o luă spre biroul lui Olsson, întrucât era timpul să-i bage mințile în cap cineva fătălăului ăstuia mic. Lampa cea roșie era aprinsă, dar Bäckström n-avea chef de lălăit, așa că bătu doar la ușă și intră.

Olsson stătea la masă cu trei colegi de la trupa de Intervenții Rapide, dar nu părea deloc relaxat în prezența lor. Aceștia erau îmbrăcați în uniforme de camuflaj și semănau ca trei picături de apă, cu toate că doi dintre ei erau chei, în timp ce al treilea se mulțumise să se tundă periuță. Niciunul dintre ei nu mișcă vreun deget când Bäckström intră în trombă.

— Ah, aici erai, Bäckström, spuse Olsson și se ridică repede. Ne scuzați puțin, spuse el și-l scoase pe Bäckström pe coridor.

— Ce ne-au trimis ăștia pe cap, spuse Olsson și scuturâ agitat din cap, de îndată ce închise ușa după el. Ce se întâmplă cu poliția suedeză?

— Percheziția, spuse Bäckström pe un ton scăzut. E timpul să facem o percheziție la tăticul ei.

— Bineînțeles, spuse Olsson cu un zâmbet palid. N-am apucat încă să mă ocup, după cum vezi, dar dacă ai putea să-l rogi pe Enoksson să dea o fugă până la mine cât mai repede, mă ocup eu și de partea asta.

— Şi după aia vreau să-i chestionăm şi pe părinţii ei, spuse Bäckström, care n-avea de gând să piardă ocazia asta.

— Desigur, spuse Olsson. Bănuiesc că au trecut peste şocul iniţial. Da, ca să aibă vreun sens chestionarea aia, vreau să zic, clarifică el. Să înţeleg că ai abandonat de tot varianta cu un străin nebun?

— A fost ucisă de cineva cunoscut, spuse Bäckström laconic. Oricât de nebun ar fi.

Olsson dădu doar din cap.

— Roagă-l pe Enoksson să vină la mine cât mai repede, repetă el pe un ton aproape implorator.

Enoksson era îmbrăcat în halat alb şi purta mănuşi de cauciuc când Bäckström intră în laboratorul inspectorilor judiciari. Şi le scoase, însă, imediat ce îl zări pe Bäckström şi le aşeză pe masa cea mare a laboratorului, împingând un scaun către vizitatorul lui.

— Bine ai venit în umilul meu lăcaş, spuse Enoksson şi zâmbi amabil. Vrei o cafea?

— Tocmai am băut una, spuse Bäckström. Mulţumesc, oricum.

— Cu ce te pot ajuta? îl întrebă Enoksson.

— Droguri, spuse Bäckström.

Iar Olsson n-are decât să stea afară şi să transpire, îşi spuse în gând.

Apoi îi explică lui Enoksson despre ce discutase în seara precedentă cu colegii lui.

— Colegul Lewin zicea că tipul s-ar putea să se fi drogat, spuse Bäckström. Cum putem afla dacă are dreptate?

Conform lui Enoksson, existau destule şanse. Sângele recoltat de pe pervaz era probabil îndeajuns ca să poată

verifica dacă aşa stăteau lucrurile. De sperma infractorului nu era prea sigur, dar putea să verifice. Şi nici firele de păr găsite nu trebuiau ignorate.

— Dacă provin de pe capul infractorului, SKL ne-ar putea spune dacă a consumat sau nu canabis, de pildă. Şi dacă o făcea regulat.

— Şi dacă presupunem c-a luat ceva doar cu puțin timp înainte s-o ucidă pe Linda? întrebă Bäckström.

— E mai greu, spuse Enoksson şi scutură din cap. La ce fel de drog te-ai gândit?

— Amfetamină sau ceva asemănător, răspunse Bäckström.

— Aha, da, spuse Enoksson. Suntem mai mulți care ne-am lovit de acest chițibuş, zise el fără a da explicații mai detaliate. Promit că o să verific. În ceea ce-o priveşte pe Linda, chiar azi-dimineață am primit rezultatele de la laborator, continuă el şi răsfoi un teanc de hârtii aflat în fața lui pe masa de laborator. Uite-le aici, spuse el şi ridică o foaie.

— Te ascult, zise Bäckström.

— Zero virgulă zece la o mie în sângele din pulpă şi zero virgulă douăzeci în urină, cu alte cuvinte, fata era cel mult abțiguită când a plecat de la club şi complet dezmeticită înainte să moară.

— Nimic altceva? spuse Bäckström.

Dacă am noroc, poate au luat ceva împreună, se gândi el.

— Nimic, spuse Enoksson şi scutură din cap. Aşa-numitul *screening* pentru medicamente prescrise s-a întors negativ. La fel şi eventualele urme de canabis, amfetamină, opiate sau metaboliți din cocaină. În urină n-am găsit nimic, citi Enoksson cu ochelarii atârnându-i pe vârful nasului. Linda pare să fi fost sută la sută „curată", dacă

e să mă exprim precum colegii noştri de la Narcotice, constată Enoksson.

Ei, asta e, se gândi Bäckström. N-ai cum să ai totul.

— Ar mai fi o chestie, spuse Bäckström. Dacă ai timp.

— Sigur, spuse Enoksson.

— Cine-i tipul? spuse Bäckström.

Nu te grăbi, se gândi el. Olsson stă bine unde stă.

— Credeam că asta e treaba ta, Bäckström, spuse Enoksson evaziv. Te gândeşti la suportul pentru pantofi şi aşa... Zici că n-are cum să fie un necunoscut?

— Da, răspunse Bäckström.

— Am înţeles ce vrei să spui, zise Enoksson. Dar tipul pare dus rău de tot. Crezi că Linda putea să aibă vreo treabă cu un om ca ăsta?

— Mă rog, mai gândeşte-te puţin, spuse Bäckström generos.

Ăştia nu se învaţă niciodată, se gândi el.

— Da, spuse Enoksson şi dintr-odată păru extrem de îngrijorat. Chiar că e o poveste cumplită. M-a atins foarte tare, deşi am crezut că le-am văzut pe toate.

— Mda, zise Bäckström încântat. Prietena noastră Lo trebuie să fi fost tare ocupată.

— Da, e de rău, constată Enoksson. Probabil că am început să îmbătrânesc. Dar dacă nu fac faţă nici măcar pozelor de la locul în care s-a comis crima, probabil că n-ar trebui să lucrez la judiciar. Că atunci nu reuşesc să fac nici poze bune. Şi ştii că lumea se aşteaptă să le facem tot noi, adăugă Enoksson.

— Te înţeleg, spuse Bäckström.

Cine dracu' ar vrea să lucreze ca inspector judiciar, îşi spuse în gând.

— Ca să nu mai zic că doar câțiva dintre noi au fost binecuvântați să-şi poată găsi liniştea şi consolarea în Domnul, spuse Enoksson cu un zâmbet cald.

— Deci ai auzit şi tu, spuse Bäckström rânjind. Mulțumesc pentru pont.

— Da, e de rău, oftă Enoksson. Ce s-a întâmplat cu confidențialitatea mărturisirii păcatelor? Apropo, aia cu „Omul plănuieşte, dar Dumnezeu râde" nu e un citat din Biblie, ci se referă la capitolul treisprezece din Prima Epistolă a lui Paul către Corintieni, fapt cunoscut, sunt sigur, de orice localnic de aici. Dar chiar e nevoie ca noi, polițiştii, să le facem publice? Hai cu mine ca să vezi la ce mă refer.

Enoksson se ridică, se duse la calculatorul său şi începu să clămpăne la el, de parcă ar fi fost un tocilar obsedat de calculatoare, cu cel puțin vreo patruzeci de ani mai tânăr.

— E unul dintre cele mai cunoscute ziare locale de pe net, spuse Enoksson şi arătă spre monitor. Aici poți să citeşti toate enormitățile pe care nu îndrăznesc să le publice nici măcar ziarele noastre de scandal. Şi practic au acelaşi proprietar. „Strangulată cu cravata tatălui ei", citi Enoksson. Uite titlul. Aici poți să citeşti tot ce am discutat ieri la şedință. Inclusiv detalii exacte despre pantofi. Dar de suportul de pantofi au uitat, pare-se. Probabil că nu li s-a părut suficient de pitoresc, oftă Enoksson şi închise calculatorul.

Eşti un adevărat filosof, Enok, îşi spuse în gând Bäckström.

— Ah, era să uit! zise Bäckström. Olsson vrea să stea de vorbă cu tine. Ceva legat de o percheziție la tatăl victimei.

Treaba asta merge ca pe roate, se gândi Bäckström şi coborî direct la amicul lui, Rogge, căruia îi spuse că

era timpul să-i chestioneze pe părinții Lindei și că era de preferat să aplice metoda obișnuită, exhaustivă.

— Atunci prefer să mă duc eu singur, spuse Rogersson.

— Ar fi bine dacă i-am verifica și pe cei din anturajul ei. Găsește-i pe toți cu care a schimbat cel puțin două vorbe și bagă-le în cloanță un bețișor de urechi. Ca să nu trebuiască să luăm probe de la tot orașul, îi explică Bäckström. Mama, tatăl, prietenii, colegii de la școală, prieteni și cunoscuți de-ai familiei, vecinii, profesorii ei de la școală, cei care lucrează la secție, toată specia umană care purta pantaloni în vinerea aia în club. Chiar și pe ăia care preferă rochiile, deși li se bălăngăne ceva între picioare. Înțelegi tu, spuse Bäckström și-și trase sufletul.

— Am înțeles, răspunse Rogersson. Deși nu cred că avem vreun motiv s-o încurcăm și pe mama ei. Să-i luăm probe, vreau să zic. În rest, eu zic că ar trebui să-i trimiți întăriri colegei Sandberg.

— Propuneri, ceva, spuse Bäckström cu un aer de șef.

— Pe Knutsson sau Thorén, sau pe amândoi. Nu-s material de premiul Nobel, dar par al dracului de meticuloși amândoi.

Să ne mulțumim cu ce avem, se gândi Bäckström. Nu asta a zis Iisus când le-a împărțit pește și pâine amicilor lui?

— Ai un minut? îl întrebă un sfert de oră mai târziu Anna Sandberg și îl privi pe Bäckström, care trona în spatele unui teanc de hârtii de pe biroul lui provizoriu.

— Bineînțeles, răspunse acesta generos și arătă spre singurul scaun liber din încăpere.

Cine ar putea să refuze niște balcoane atât de mișto? își spuse în gând.

— Am înțeles c-o să primesc întăriri, zise Anna şi părea la fel de mohorâtă ca şi colegul şi şeful ei, comisarul Olsson.

— Exact, dădu din cap Bäckström.

Aşa că, zâmbiți, vă rog, gândi el.

— Dar vrei să mă ocup în continuare de profilul Lindei şi al anturajului său? continuă Anna. Sper că nu vrei să mă înlocuieşti? întrebă ea şi dădu din cap încurajator către Bäckström.

— Bineînțeles că nu, zise Bäckström. Poți să-i împrumuți pe Thorén şi pe Knutsson. Băieți cumsecade, o să vezi. Ține-i din scurt şi, dacă se dau rotunzi, spune-mi şi-i iau imediat de urechi.

Acum o să avem şi-o dezbatere despre egalitate, te pomeneşti.

— Atunci sunt mulțumită, zise Anna şi se ridică. Ai abandonat ideea cu ucigaşul necunoscut de pe stradă, spuse ea brusc.

— Vorba vine, spuse Bäckström cu un aer vag şi ridică din umeri. Ah, şi încă ceva. Agenda aia pe care mi-ai promis-o. N-ai uitat de ea, sper?

— Ți-o dau imediat, spuse Anna, după care se ridică şi ieşi.

Acum ce dracu' nu-i convine? îşi zise în gând Bäckström.

Era o agendă obişnuită, neagră, cu o copertă protectoare mai puțin obişnuită, din piele roşie, cu numele proprietarei, Linda Wallin, tipărit cu litere aurii în colțul din dreapta jos. Cadou de la tata, se gândi Bäckström şi începu s-o răsfoiască, atent la numele bărbăteşti.

Într-o jumătate de oră termină. Agenda conținea exact informațiile aşteptate. Adnotări scurte referitoare la

întâlniri, teme pentru acasă, cursuri şi exerciţii de la şcoală. Orele la care îşi începea schimbul la secţia de poliţie, o angajare temporară pe perioada verii, începută în weekendul de după Midsummer[24]. Mai multe vizite la mama, în oraş. Adnotări scurte despre o călătorie de-o săptămână la Roma cu o prietenă şi colegă de facultate, „Kajsa", la începutul lui iunie. Nimic privat şi în niciun caz ceva revelator, iar bărbatul menţionat mai des decât toţi ceilalţi laolaltă era tatăl ei, „tăticuţul" sau doar „tati". După vacanţa la Roma, numit şi „Tata", dar după doar paisprezece zile, rebotezat „tati". În rest, numele amicilor şi ale prietenelor ei cele mai apropiate, „Jenny", „Kajsa", „Ankan" şi „Lotta".

Penultima însemnare fusese făcută în ziua de joi, 3 iulie. Era veche de o săptămână, deci, şi Linda îşi notase că urma să lucreze între 09:00 şi 17:00 şi că ea şi „Jenny" aveau planuri pentru seara aceea. „Bairam?" Ultimele însemnări care, judecând după scris şi culoarea stiloului, fuseseră făcute tot atunci, se refereau la programul ei de muncă de vineri, „13:00 – 22:00". O linie continuă trasă peste sâmbătă şi duminică marca faptul că avea weekendul liber.

Dacă nu intervenea nimic, se gândi Bäckström care, dintr-odată, se simţi deprimat dintr-un motiv inexplicabil. Adună-te, băiete, se gândi şi se îndreptă de spate în scaunul lui.

În ianuarie existau patru însemnări despre un oarecare „Noppe", dar fiindcă Bäckström ştia deja că asta era porecla fostului ei iubit, tăiat oricum de pe lista suspecţilor datorită probei ADN, nu îşi bătu prea mult capul cu faptul că acelaşi Noppe o supărase pe Linda într-atât,

[24] Sărbătoarea solstiţiului de vară, eveniment foarte important în cultura scandinavă, reprezentând şi începutul perioadei concediilor. (*N. red.*)

încât a atras singura judecată negativă din toată agenda. „Noppe e un căcănar mic de când îl ştiu", constata fosta lui prietenă pe 13 ianuarie, de ziua lui Knut.

Aha, se gândi Bäckström. Un singur lucru îi trezise curiozitatea. Nimic ieşit din comun, dar era mai bine să întrebe înainte să se însereze şi să se întoarcă la hotel. Mai bine să vină ea la mine. Doar sunt şeful ei, se gândi Bäckström şi se întinse după telefon.

— Mulţumesc pentru împrumut, spuse Bäckström pe un ton amiabil şi întinse agenda colegei Sandberg.

— Ai găsit ceva interesant? întrebă ea. Ceva ce mi-a scăpat, vreau să zic.

Ce dracu' are? Tot cu mutra asta acră, se gândi Bäckström

— Mă gândeam la o singură chestie, spuse el.

— La ce anume? îl întrebă Anna.

— Sâmbătă, 17 mai. Ziua naţională a norvegienilor, zise Bäckström şi dădu din cap spre agendă.

— Aşa, spuse Anna ezitând şi căută pagina respectivă. „Ronaldo, Ronaldo, Ronaldo, nume magic", citi Anna.

— Ronaldo, semnul exclamării, Ronaldo, semnul exclamării, Ronaldo, semnul exclamării. Nume magic, semnul întrebării, o corectă Bäckström. Cine e Ronaldo? o întrebă pe colega lui.

— Aaa, acum am înţeles, spuse Anna dintr-odată cu zâmbetul pe buze. Sigur e fotbalistul ăla. Brazilianul ăla renumit. Parcă avea un meci decisiv în Liga Europeană în ziua aceea. Sunt sigur că băieţii de la judiciar au verificat detaliul ăsta. Mi se pare că a dat trei goluri, dacă nu mă înşel. Cred că am şi zis în treacăt la prima şedinţă că Linda era printre cele mai bune jucătoare de fotbal de la

Academie. Meciul a fost transmis şi la televizor. Probabil că l-a văzut. Mai complicat de atât nu cred să fie.

— Hmm, mormăi Bäckström.

Mamă, ce vorbăreaţă te-ai făcut brusc, se gândi, dar, din păcate, următorul gând îi ieşi pe gură înainte să se fi putut controla.

— Nu crezi că era lesbiuţă, şi-atât, spuse Bäckström.

Căcat! se gândi el, dar era deja prea târziu.

— Poftim? spuse Anna şi-l privi cu ochi mari. Ce ziceai că era? Cum i-ai zis?

— Fată frumoasă, tipi, canci, extrem de interesată de fotbal, are o grămadă de prietene. Nu crezi că era lesbi, sau lesbiană, mă rog, clarifică Bäckström.

Sau cum dracu' s-or fi zicând, se gândi el.

— Hai, fii serios, Bäckström! spuse Anna înfocată, uitând, se pare, de grade. Şi eu am jucat fotbal. Şi am şi bărbat, şi doi copii. Ce are de-a face una cu alta, spuse ea şi îl privi furioasă.

— În cazuri de genul ăsta, viaţa intimă a victimei e întotdeauna relevantă, spuse Bäckström, dar, văzând că femeia n-avea de gând să renunţe aşa de uşor, ridică mâna defensiv. Hai s-o lăsăm baltă, Anna. Uită ce-am spus.

— Sper să pot, zise Anna supărată, apoi îşi luă agenda şi plecă.

Ceva nu-i în regulă, se gândi Bäckström şi scoase o foaie şi un creion. „Ronaldo! Ronaldo! Ronaldo!" şi, dedesubt, „Nume magic?".

Dracu' ştie, se gândi Bäckström holbându-se la rândurile din faţa lui. În plus, e vremea să mă retrag la hotel, să îmi dezmorţesc ciolanele înainte de masă şi să bag vreo două beri.

— Am găsit asta în agenda ei, spuse Bäckström şi aruncă foaia spre Rogersson câteva ore şi beri mai târziu. E de pe 17 mai, anul ăsta.

— Ronaldo, Ronaldo, Ronaldo, nume magic, citi Rogersson. Nu-i fotbalistul ăla? O fi văzut vreun meci la televizor. Doar era pasionată de fotbal. De ce te interesează?

— Nu contează, uită, spuse Bäckström şi scutură din cap.

Nu contează, se gândi.

25

Växjö, vineri, 11 iulie — duminică, 13 iulie

Şedinţa de dimineaţă se învârti mai mult în jurul unei teorii poliţieneşti vechi care, de obicei, se dovedea a fi adevărată mai des decât o teză şi mai veche, conform căreia criminalii apăreau mereu la înmormântarea victimelor lor. La cât de plin de fantezie fusese criminalul lor când a omorât-o pe Linda, nu era exclus să fi comis şi alte infracţiuni circumstanţiale. Infracţiuni relevante, săvârşite aproape, în spaţiu şi timp, de uciderea Lindei şi care, dacă aveau noroc, ar fi putut fi comise în drum spre apartamentul Lindei sau în timpul evadării.

Inspectorii Knutsson şi Thorén scoaseră din bazele de date ale poliţiei toate sesizările legate de infracţiuni, rapoarte de intervenţie şi chiar şi amenzi de circulaţie pentru parcări ilegale, care ajunseseră acolo, începând de miercuri, 2 iulie, şi încheind cu marţi, 8 iulie. Rezultatele se dovediră a fi destul de modeste, chiar şi în privinţa

amenzilor de parcare. Majoritatea proprietarilor de automobile erau în concediu şi-şi luaseră maşinile cu ei. La fel ca agenţii de pază şi ordine[25]. Nimic ciudat până aici, iar în cartierul în care locuia mama Lindei nu fusese emisă nicio amendă de parcare toată săptămâna aceea. Asta în cazul că cineva ar fi avut vreo treabă acolo, altfel, majoritatea locatarilor aveau locuri de parcare private.

În ceea ce privea infracţiunile comise, poliţia din Växjö primise 102 sesizări în săptămâna cu pricina. 13 furturi de bicicletă, 25 furturi din magazine şi complexuri comerciale, 10 spargeri de locuinţe, case, birouri şi spaţii comerciale, 10 spargeri de maşini, 5 distrugeri de maşini, 2 furturi de maşini, 4 cazuri de fraudă, 1 caz de delapidare, 2 cazuri de abuz în serviciu, reclamate de aceeaşi persoană, 3 cazuri de evaziune fiscală, 10 abateri grave în trafic, din care 5 cazuri de conducere în stare de ebrietate şi 17 cazuri de infracţiuni diverse, în care se făcuse uz de violenţă.

Dintre cele din urmă, opt erau cazuri de vătămare corporală, şapte, ameninţări la adresa siguranţei reclamanţilor, şi un caz se referea la un act de violenţă împotriva unui funcţionar public. Jumătate dintre ele erau certuri şi schimburi de pumni şi de picioare în familie, o pătrime, între cunoscuţi, şi restul, bătăi în baruri sau cluburi. Şi un caz de omucidere, desigur, uciderea viitoarei agente de poliţie, Linda Wallin, vineri dimineaţa, în zori, pe 4 iulie.

Zici că suntem în Chicago, se gândi Bäckström şi oftă.

— Şi? Vreunul care vi se pare interesant? întrebă Bäckström şi încercă să nu pară chiar atât de dezinteresat cum era.

---

[25] În Suedia, persoane care emit doar amenzi de parcare, fără alte atribuţii, angajaţi direct de municipalitate.

— Cel mai aproape de locul crimei, geografic vorbind, ar fi un caz de furt de maşină. Un Saab rablagit, furat dintr-o parcare de pe Högstorpsvägen din Högstorp, la sud de zona împădurită, aflată la est de locul crimei. Deci furtul a fost comis la aproximativ doi kilometri sud-est de punctul unde a fost înfăptuit omorul, îi explică Knutsson.

— Cele mai des furate maşini din Suedia, interveni Thorén. Saaburile vechi, vreau să zic.

Problema cu maşina aceasta era că nu fusese raportată ca fiind furată decât luni, la trei zile după crimă.

— Tâmpitul o fi mers cu cortul în pădure. A profitat de ocazie să stea cu burta la soare şi să facă şi-o baie pe drum, propuse Bäckström şi fu răsplătit cu măcar câteva rânjete vesele de-ale colegilor săi.

— Bineînţeles că am verificat dacă data reclamaţiei corespunde cu data crimei, adăugă Thorén. Erik l-a sunat pe proprietar şi a stat de vorbă cu el, spuse Thorén şi dădu din cap spre Knutsson.

— Proprietarul zice că maşina a stat acolo tot weekendul. A vorbit cu un vecin care a văzut-o, zise Knutsson. Un fost pilot de avioane pensionat, proprietarul, adică. Nu vecinul. La data furtului era la ţară şi asta era maşina lui veche. O ţinea mai mult în parcare. De condus, conducea un Mercedes nou. Dar ce legătură are asta cu cazul nostru? Mă rog, nu se ştie, spuse Knutsson şi dădu din cap aprobator spre Bäckström.

Exact, zise în gând Bäckström. Ce dracu' are asta de-a face cu cazul nostru?

— Atât? întrebă Bäckström.

Of, Doamne.

— Da, spuse Thorén.

— Dacă vrei, putem să săpăm mai adânc, propuse Knutsson, săritor din fire.

— Las-o baltă, zise Bäckström.

Avem altele mai importante, se gândi el.

— Ce mai staţi aici? spuse apoi uitându-se la echipa lui de investigaţii. Gata, s-a terminat şedinţa. Nu v-am mai zis? Fiţi utili şi dacă nu găsiţi nimic de făcut, luaţi-i la rând pe băieţii noştri de pe lista cu ADN-urile, spuse Bäckström şi se ridică.

O adunătură de incompetenţi, se gândi. Şi mai era şi cald. Insuportabil de cald şi mai avea cel puţin opt ore până la prima bere rece a zilei.

Tot în dimineaţa aceea, Enoksson şi colegii lui percheziţionară camera Lindei din casa tatălui ei, aflată în afara oraşului. Participă şi comisarul Olsson, şeful lui, cu toate că Enoksson încercase să scape de el cât mai discret.

— Lumea are nevoie de tine aici mai mult, spuse Enoksson. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji, Bengt. Ne ocupăm noi cu colegii.

— Cred că-i mai bine totuşi să vin şi eu, hotărî Olsson. Îl cunosc mai de demult şi cu ocazia asta mai stau şi eu de vorbă cu el, ca să văd cum se simte.

Da, se poate locui şi într-o casă ca asta, se gândi Enoksson când intrară în holul cel mare al conacului în care locuia Linda cu tatăl ei. Sau locuise, mai bine zis. Când nu era în oraş la mama ei, peste noapte, în caz că avea cursuri până târziu, sau lucra, sau voia, pur şi simplu, să iasă în centru.

— Henning Wallin, se prezentă tatăl Lindei când le ieşi în întâmpinare.

Dădu doar scurt din cap spre ei şi păru să nu fi observat mâna întinsă a lui Olsson.

— Eu sunt tatăl Lindei, spuse bărbatul. Deşi cred că ştiţi.

Cu taică-su semăna, se gândi Enoksson. Înalt, slab, blond şi, în ciuda expresiei mohorâte de pe faţă, aparent mult mai tânăr de şaizeci şi cinci, cât avea.

— Mulţumesc că ne-ai primit, zise Olsson.

— Sincer să fiu, habar nu am ce căutaţi aici, spuse Henning Wallin.

— Proceduri de rutină, atâta tot, îi explică Olsson.

— Desigur, spuse Henning Wallin. Mi-am dat seama şi dacă vreau să aflu mai multe, n-am decât să citesc ziarele de scandal. Ziceaţi că vreţi să vă uitaţi prin camera Lindei? Uitaţi cheia aici, spuse şi îi întinse cheia lui Enoksson. Ultima uşă de pe partea cu lacul, pe coridorul ăsta, zise şi întoarse capul în direcţia respectivă. Încuiaţi când plecaţi şi cheia o vreau înapoi.

— Nu ai..., începu să zică Olsson.

— Dacă aveţi treabă cu mine, mă găsiţi în birou, spuse laconic Henning Wallin.

— Exact asta voiam să te întreb, spuse Olsson. N-ai două minute?

— Două minute, spuse Wallin şi, dintr-un motiv anume, aruncă o privire spre ceas, urcă treptele spre etaj, fără să se întoarcă şi cu Olsson la doi paşi în urma lui.

Uşa de la camera Lindei era închisă şi încuiată. Probabil de tatăl ei, care le dăduse cheia. Perdelele erau trase la cele două geamuri care dădeau spre lac şi în cameră era semiîntuneric.

— Ce zici, am putea să tragem perdelele astea? sugeră colegul lui Enoksson.

— Da, mai bine, ca să nu ne batem capul cu becurile, hotărî Enoksson.

Pentru că oamenii ăştia au făcut deja curat pe aici, îşi spuse în gând.

— Camera Lindei e mai mare decât camerele copiilor mei la un loc, constată colegul, după ce trase perdelele şi în cameră se făcu lumină. Şi pare să fi fost şi ordonată, adăugă el. La fiică-mea cea mare nu arată deloc aşa.

— Da, spuse Enoksson. Tatăl ei are o menajeră bătrână, din câte am înţeles. Cu ea ar trebui să vorbim.

N-au făcut doar curat, se gândi el. Patul cel lat părea să aibă aşternuturi noi, iar ordinea de pe masa de scris a Lindei era aproape minuţioasă. Pernele de pe canapea erau aranjate exact ca într-o revistă de amenajări interioare. Asta nu mai e camera Lindei, se gândi Enoksson. E un mausoleu amenajat în amintirea ei.

— Ei, bine, aţi găsit ceva interesant? îi întrebă Olsson peste două ore, când urcară în maşina lui de serviciu pentru a se întoarce la sediul poliţiei.

— La ce te referi? îl întrebă Enoksson.

— Da, păi, la chestii personale, spuse vag Olsson. Că jurnal nu pare să fi avut, conform tatălui ei. Adică, din câte ştia el.

— Din câte ştia el, îl îngână Enoksson. Atâta am înţeles şi eu.

— Şi mi-e greu să cred că ar fi putut minţi. Când e vorba de o chestie ca asta, spuse Olsson. Probabil că fata chiar nu ţinea jurnal. Şi eu am doi copii şi niciunul dintre ei n-are jurnal. Calculatorul ei l-aţi verificat?

De ce se mai oboseşte? se gândi Enoksson.

— Da, spuse colegul lui, pentru că Enoksson nu părea să fi auzit întrebarea. I-am verificat calculatorul. Am căutat şi amprente, şi am aruncat un ochi şi pe hard, aşa că e în regulă.

— Şi aţi găsit ceva interesant? se încăpăţână Olsson.

— Pe calculator, şefu'? întrebă colegul lui Enoksson şi zâmbi pe sub mustaţă, pentru că stătea pe bancheta din spate.

— Da, pe calculatorul ei, repetă Olsson.

— Nu, spuse Enoksson. Nimic interesant. Mă scuzi puţin, Bengt, spuse şi scoase mobilul ca s-o sune pe soţia lui şi, mai ales, ca să-i închidă gura şefului său.

— Ei, bine, Enok? spuse Bäckström şi dădu din cap încurajator spre Enoksson. Ai găsit vreun jurnal?

— Nu, răspunse Enoksson şi zâmbi discret.

— Şi tatăl ei neagă c-ar fi avut aşa ceva, spuse Bäckström.

— Exact astea au fost vorbele lui, îl aprobă Enoksson. A propus s-o întrebăm pe mama Lindei. El unul n-avea de gând s-o facă. Abia dacă a văzut-o de la divorţul lor de acum zece ani şi înainte de asta s-au certat mai mult.

— Da, spuse Bäckström cu pasiune. Muierile astea pot fi o pacoste.

— Nu şi nevastă-mea, zise Enoksson şi zâmbi. Aşa că, vorbeşte în numele tău, Bäckström.

Păi, cine altcineva să vorbească în numele meu? se întrebă în gând Bäckström.

În după-amiaza aceea, Bäckström primi un telefon de la cei de la resurse umane din Stockholm. Având în vedere că erau deja în weekend, voiau să-i atragă atenţia

că atât el, cât şi Rogersson se apropiau de limita de ore suplimentare aprobate.

— E doar un pont mic, înainte de weekend, îi explică şefa personalului. Ca să nu riscaţi să munciţi gratis când o să fie balamuc, clarifică ea.

— Noi arestăm oameni aici indiferent că e weekend sau zi de lucru, îi spuse Bäckström.

Spre deosebire de voi, birocraţi puturoşi, se gândi el.

— Dar în weekend n-are cum să se întâmple prea multe, insistă şefa personalului. Mai bine ia-ţi liber, Bäckström. Du-te la mare şi fă o baie.

— Mersi pentru sugestie, spuse Bäckström şi închise telefonul.

Să fac o baie, auzi! Al dracului să fiu dacă-mi mai amintesc cum tre' să mişc mâinile şi picioarele când înot.

În schimb, Rogersson nu avu nimic de comentat.

— Oricum voiam să-mi iau liber, îi explică. Mă gândeam să iau maşina de serviciu şi să fug până la Stockholm. Hai cu mine să dăm o raită prin oraş. Până şi berea are gust mai bun acasă decât în satul ăsta plin de ţărănoi.

Asta pentru că nu-ţi mai dau să bei gratis, se gândi Bäckström.

— Eu cred c-o să rămân, spuse el. În schimb, ai putea să-mi faci o favoare.

— Ce favoare? îl întrebă Rogersson şi-l privi bănuitor.

— Uite aici, cheile de la apartamentul meu, spuse Bäckström şi i le întinse înainte ca Rogersson să înceapă să se codească. Mă gândeam că ai putea să dai o fugă să vezi ce face Egon, îi explică Bäckström. Şi dă-i şi ceva haleală. Indicaţiile-s pe cutie, dar vezi că e important să respecţi dozajul.

— Atât? îl întrebă Rogersson. Nu vrei să-l salut din partea lui tati, să stau de vorbă cu el, să-l scot în oraş?
— Ajunge dacă-i dai să mănânce, îi spuse Bäckström.

După ce se întoarse la hotel şi se hidrată corespunzător, Bäckström o sună pe Carin. În mod ciudat, femeia nu răspunse la telefon, cu toate că îl sunase de câteva ori, mai devreme în ziua aceea, iar el nu era genul care să lase mesaje în căsuţe vocale. În schimb, mai bău câteva beri, asezonate cu câte o tărie mică, asta ca să se poată gândi mai bine la situaţie. În lipsă de idei, până la urmă coborî în restaurant. Nici colegii lui nu erau acolo. Lolek şi Bolek stăteau, probabil, în camerele lor şi discutau despre sarcinile lor, în timp ce Svanströmiţa era cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului colegului Lewin şi se gândea la cu totul altceva. Ce de chestii au ăştia în creieraşele alea ale lor, spuse în gând Bäckström şi comandă un coniac mare la cafea, ca să poată gândi mai limpede.

Cam în acelaşi timp în care Bäckström încerca să-şi stimuleze gândirea cu ajutorul strugurilor fermentaţi şi distilaţi, localnicii organizară un marş de comemorare în amintirea Lindei Wallin. La o săptămână după uciderea ei, în ziua în care ar fi împlinit douăzeci şi unu de ani, dacă ar fi fost în viaţă. Câţiva localnici au parcurs distanţa dintre Hotelul Municipal şi blocul în care a fost omorâtă, ultimul ei drum lumesc. Nu era vreme de făclii, aşa că oamenii au creat un cerc luminos în faţa uşii blocului ei, alcătuit din candele aprinse şi flori, şi plasară acolo şi un portret mare de-al victimei. Guvernatorul local ţinu un scurt discurs. Părinţii ei erau prea afectaţi ca să aibă puterea să participe, dar câţiva poliţişti din echipa de

investigații au participat la marș și alți câțiva au avut grijă ca persoanele îndoliate să nu fie deranjate în manifestarea lor. Bäckström și colegii lui refuzaseră să participe, o decizie pur principială care fusese luată cu mulți ani în urmă. Angajații din Brigada Națională de Criminalistică nu trebuiau să se implice decât în activități legate de profesia și sarcinile lor. Și cam în același timp când scurta ceremonie se termină, Bäckström părăsi barul.

Având în vedere că părea să fi ajuns într-un punct mort, Bäckström se întoarse în camera lui, o mai sună o dată pe micuța Carin — îi răspunse din nou mesageria vocală — dar în clipa în care se pregătea să așeze receptorul în furcă, îi veni prima idee constructivă. Asta e, va trebui să mă mulțumesc cu un film porno, se gândi Bäckström, dar cum naiba să aranjez încât să n-ajungă pe nota camerei?

Patru secunde fură de ajuns ca să găsească soluția. Sigur e din cauza coniacului, se gândi Bäckström și coborî la recepție, împrumută cheia de la camera lui Rogersson, se aruncă pe patul lui proaspăt aranjat și formă codul pentru unul dintre cele două canale pentru adulți, cel care, conform teletextului, părea cel mai promițător. Bău apoi toată berea pe care o adusese din camera lui, ultimele picături din sticla de votcă baltică, pe care o cumpărase demult, plus două jumătăți de sticlă de vin roșu care, din motive neclare, stăteau și stricau peisajul în minibarul din camera lui Rogersson. Ce trai, nenică, ce fericire! chiui în gând Bäckström care, între timp, se abțiguise într-atât, încât fu nevoit să-și acopere când un ochi, când celălalt ca să se poată concentra asupra fundului actriței principale, care se legăna frenetic pe

ecranul televizorului. Şi cam în clipa aceea adormi, probabil, pentru că, dimineaţa când se trezi, soarele îl bătea nemilos pe burtă, perdelele uitase să le tragă, ceasul arăta aproape zece şi la televizor se zărea acelaşi fund pe care-l văzuse balansându-se înainte să adoarmă în seara precedentă.

După un duş rapid şi nişte haine curate, Bäckström coborî la restaurant ca să ia micul dejun. Localul era aproape gol. Singurii care stăteau în colţul obişnuit din capătul sălii erau colegul Lewin şi micuţa Svanström. Unde dracu' or fi toţi ulii ăia, se gândi Bäckström în timp ce-şi încărcă farfuria cu o porţie zdravănă de omletă şi crenvurşti, pe care, din cauza exceselor din ziua precedentă, o completă doar cu câteva bucăţi de şprot şi un pumn de Magnecyl[26], amplasat de către hotelierul prevăzător lângă peştele sărat.

— E liber? întrebă Bäckström şi se aşeză. E chiar cum sper eu, sau cineva a pus otravă de şoareci în mâncare? spuse el şi arătă spre toate mesele goale.

— Dacă la jurnalişti te referi, înseamnă că n-ai citit ştirile de pe teletext, zise Lewin.

— Hai, povesteşte-mi, spuse Bäckström, în timp ce înfipse furculiţa în două bucăţi de şprot şi le îndesă în gură, însoţindu-le cu două pastile Magnecyl. Bău câteva înghiţituri mari de suc de portocale şi scoase un oftat zgomotos.

— Aseară a fost petrecere mare în Dalby, lângă Lund, ceva nuntă, şi, chiar la ţanc, la valsul mirilor, a apărut

[26] Medicament împotriva durerii capului.

fostul iubit al miresei cu un AK4 şi s-a gândit c-ar fi bine să golească tot încărcătorul, îi explică Lewin.

— Cum s-a terminat? întrebă Bäckström.

Ăştia de aici au nişte crenvurşti fenomenali, se gândi. În clipa în care îşi înfigea cuţitul în ei, perlele de grăsime îi săreau în gură aproape instantaneu.

— Ce era de aşteptat, spuse Lewin. I-am sunat pe colegii de la Malmö şi ziceau că mireasa, mirele şi mama miresei sunt morţi, în timp ce vreo alţi douăzeci au aterizat la spital, la peticit. Gloanţe deviate, fragmente de gloanţe, gloanţe ricoşate şi diverse articole de amenajat zburătoare.

— Ţigani, spuse Bäckström, constatând, mai degrabă decât întrebând.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse Lewin care, pe neaşteptate, păru destul de dezumflat. Se pare că aproape toate persoanele implicate sunt de prin zonă. Inclusiv trăgătorul, şef de pluton în armata teritorială, care umblă pe picior liber, apropo.

Nu poţi să ai totul. Ce dracu' s-a întâmplat cu simţul umorului la suedezi? se gândi Bäckström.

— Te mai interesează vreun detaliu? adăugă Lewin.

— Lolek şi Bolek unde-s? întrebă Bäckström.

— Probabil că la secţie, spuse Lewin, ridicându-se şi punând şervetul pe masă. Fiind liberi şi eu, şi Eva, am zis să dăm o fugă până la mare, să ne răcorim.

— Baftă amândurora, spuse Bäckström.

Şi nu uitaţi să salutaţi nevasta, respectiv soţul şi copiii.

În lipsă de idei, Bäckström se duse după prânz la serviciu. Atmosfera era moartă — dar la ce se aştepta în lipsa lui? — însă atât Knutsson, cât şi Thorén erau la datorie,

în spatele calculatoarelor. Bocănesc ca două ciocănitori supraexcitate, se gândi Bäckström.

— Cum merge treaba, băieți? întrebă Bäckström.

Că, deh, până una alta, tot eu sunt şeful, se gândi el.

— Merge, merge, mulțumim de întrebare, zise Knutsson.

Conform spuselor lui Knutsson, investigațiile stagnau puțin la sfârşit de săptămână, dar recoltările de probe ADN continuau conform planului. În total, reuşiseră să ia probe de la aproximativ cincizeci de persoane. Toți au fost de acord, nimeni n-a făcut scandal şi jumătate erau deja tăiați de pe listă. La SKL, colegii lor lucrau la foc continuu şi cazul Linda era în vârful dosarelor care aveau prioritate.

— Rezultatele pentru ceilalți ne vin săptămâna viitoare, spuse Thorén. Şi primim şi altele noi tot timpul. O să-l prindem pe tipul ăsta, mai ales dacă-i aşa cum zici tu, Bäckström.

Adică? Bineînțeles că e cum zic eu, se gândi Bäckström. Cum adică?

— Ce planuri aveți pentru diseară? îi întrebă el.

De parcă aş avea de ales, se gândi.

— Am vrea să mâncăm ceva, zise Thorén.

— Undeva într-un loc liniştit, zise Knutsson.

— Şi după aia ne gândeam să mergem să vedem un film, spuse Thorén.

— E un film bun la cinematograf, unul clasic, îi explică Knutsson.

— Bertolucci, „O mie nouă sute", zise Thorén.

— Partea întâi, spuse Knutsson. Care-i cea mai bună, clar. Partea a doua mi se pare cam lungă uneori. Tu ce zici, Peter?

Ăştia clar sunt pe invers, se gândi Bäckström. Indiferent câte femei zic c-au avut, ei, sau toţi colegii noştri. E sută la sută. Cine dracului se duce la film în Växjö?

Când se întoarse la hotel, după o oprire scurtă la o terasă de pe Storgatan şi două halbe mari, Bäckström îl sună pe Rogersson pe mobil.

— Care-i situaţia? întrebă Bäckström.

— E de nota zece, dacă mă întrebi pe mine, zise Rogersson. Deşi micuţul Egon nu mi s-a părut prea zglobiu, adăugă el. Pe care o vrei? Varianta scurtă sau aia lungă?

— Aia scurtă, zise Bäckström.

Ce dracului tot mormăie acolo, se întrebă el.

— În cazul ăsta, află c-a dat ortu' popii, sau a muşcat ţărâna, dacă vrei, constată Rogersson.

— Ce dracului tot mormăi acolo? spuse Bäckström furios.

Egon al meu? se gândi el.

— Plutea cu burta în sus şi când l-am atins, n-a dat din niciuna dintre aripioare, zise Rogersson.

— Ce dracu tot zici acolo? ţipă Bäckström. Păi, şi ce-ai făcut?

— L-am aruncat la budă şi am tras apa, spuse Rogersson. Tu ce-ai fi făcut? L-ai fi trimis la medicul legist, sau ce?

— Dar de ce dracului o fi murit? zise Bäckström.

Că mâncare avea cât pentru un an, se gândi el.

— O fi fost deprimat, chicoti Rogersson.

Sâmbătă seara, Bäckström ţinu priveghi în amintirea lui Egon, drept care, duminică pierdu micul dejun, aşa că îşi concentră restul puterilor pe un prânz târziu. Tristeţea de la început pierise oarecum şi, după-masă, Bäckström

încercă să dea din nou de Carin. Nu-i răspunse decât vocea veselă de pe robotul ei.

Ce dracu' se întâmplă? își spuse în gând Bäckström și mai deschise o cutie de bere din rezerva de acasă. E ca și când oamenilor nu le-ar mai păsa deloc de semenii lor. Și cu atât mai puțin de un polițist simplu, se gândi el. Unde mai pui că era ultima lui cutie.

26

Luni dimineața, 14 iulie, ziua națională a Franței, șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică îl sună pe șeful poliției teritoriale din Växjö și-l puse la punct.

Șeful poliției teritoriale se trezise devreme și el. Luase micul dejun și apoi se retrase în umbra plăcută din spatele frumoasei sale case de vacanță. Desfăcu un șezlong confortabil și-l așeză lângă fundația de piatră, apoi își citi liniștit ziarul de dimineață, sorbind dintr-un pahar cu suc de zmeură făcut în casă, cu multă gheață. Soția lui era întinsă pe ponton și se bronza pe spate, ca o șopârlă la soare. Ele nu sunt ca noi, se gândi cu afecțiune șeful poliției teritoriale și în clipa următoare îi sună telefonul mobil.

— Nylander, spuse Nylander din scurt. L-ați găsit?

— Investigațiile sunt în toi, răspunse șeful poliției teritoriale. Dar ultima oară când am discutat cu colegii mei, încă nu l-au găsit, nu.

— Un nebun cu o armă automată se plimbă în voie prin Skåne, spuse șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică.

Am trimis acolo toată echipa ca să-l prindă. Ne-am trezit cu cod roşu, fără niciun avertisment în prealabil şi fiindcă tu şi aşa-zişii tăi colegi n-aţi reuşit să vă mişcaţi cururile, trebuie să-mi trimit trupele din nou la Växjö, dacă o să fie nevoie.

— Da, te înţeleg, spuse şeful poliţiei teritoriale, dar de data asta chiar că...

— Măcar v-aţi gândit să verificaţi dacă e vorba despre acelaşi om? îl întrerupse ŞBNC.

— De data asta chiar nu înţeleg ce vrei să zici, spuse şeful poliţiei teritoriale.

— O fi aşa de greu de înţeles? mârâi Nylander. Lund nu-i aşa de departe de Växjö şi în lumea în care trăiesc eu mi se pare o coincidenţă cam prea săritoare în ochi.

— Sunt convins că cineva a verificat deja. Dacă e vreo legătură, adică, răspunse şeful poliţiei teritoriale. Şi dacă vrei...

— Åström e acolo? întrebă dintr-odată ŞBNC.

— Aici, la mine? întrebă şeful poliţiei teritoriale.

Sigur se referă la Bäckström, se gândi. Ce să caute în casa mea de la ţară? îşi spuse.

— Nu, Bäckström nu-i aici. Sunt la ţară. Am doar mobilul la mine, explică el.

— La ţară, spuse ŞBNC. Eşti la ţară?

— Da, răspunse şeful poliţiei locale, dar Nylander îi închise telefonul în nas, înainte să fi apucat să-i mai zică ceva.

Knutsson şi Thorén nu şi-au petrecut tot weekendul la cinematograf, se pare. După şedinţa de dimineaţă, cei doi intrară în camera lui Bäckström ca să-i arate ce au mai descoperit.

— Ne-am gândit la ce ziceai tu, Bäckström. Că nu putem exclude varianta cu un coleg, spuse Knutsson.

— Sau un viitor coleg, zise Thorén.

— Ce vreți să spuneți? zise Bäckström.

Ăştia-s bătuți în cap, îşi spuse.

Conform părerii lui Knutsson şi Thorén, teoria aceea nu era chiar nefondată. Printre criminalii în serie americani, existau mai multe exemple în care ucigaşii îşi păcăliseră victimele deghizându-se în polițişti. Cel mai cunoscut caz din istoria modernă a criminalisticii, conform aceloraşi Knutsson şi Thorén, era cel al lui Ted Bundy.

— Cred că e o rețetă imbatabilă dacă vrei să câştigi încrederea unei tipe, spuse Knutsson.

— Să te dai drept polițist, explică Thorén.

— Da, spuse Bäckström. Dar ce-ar fi să începem cu nişte polițişti adevărați. Ca să nu trebuiască să ne gândim că poate cineva deghizat într-un ofițer a dat nas în nas cu o viitoare colegă în creierii nopții, adăugă el îmbufnat.

Cretini cu acte, se gândi Bäckström.

Chiar şi între polițiştii adevărați se aflau câteva exemplare interesante. Dacă era să se întoarcă în timp, ar fi găsit exemple destule, precum cel al cunoscutului criminal Hurva, fostul lor coleg Tore Hedin, care omorâse unsprezece persoane, iar toată nebunia a început când a fost dat afară din poliție, pentru că o imobilizase pe prietena lui punându-i cătuşe.

— De cazul acesta trebuie să-ți aminteşti, Bäckström. E din 1952, după ce te-ai angajat, spuse Knutsson cu un aer nevinovat.

— Poate ar fi mai bine să începem cu Växjö, cel din zilele noastre, răspunse Bäckström iritat.

— În cazul ăsta avem zece nume, colegi şi viitori colegi, spuse Thorén şi-i înmână o listă.

— Şase din ei au fost la clubul hotelului în noaptea în care a fost omorâtă Linda, îl asistă Knutsson. Trei colegi şi trei aspiranţi, dintre care doi au luat legătura cu noi şi s-au oferit să ne dea probe ADN. Sunt tăiaţi deja de pe listă.

— Sunt numele alea tăiate cu o linie şi bifate la sfârşit, explică Thorén.

— Dar le-am inclus pe listă oricum, ca să fie o imagine completă, zise Knutsson.

— Bine, bine, las-o baltă, spuse Bäckström. Şi ceilalţi? De la ăia de ce nu aveţi probe?

Nu se ştie de ce, spuseră Knutsson şi Thorén. Explicaţia cea mai plauzibilă, conform scurtelor audieri care ţineau de atribuţiile colegei Sandberg, era că toţi se aflau încă la club după ora trei, când făptaşul şi-a făcut apariţia acasă la Linda. Aspirantul din grup părăsise clubul cu câteva minute înainte de patru. Era singur şi s-a dus direct acasă. Deloc băut, bineînţeles. Ceilalţi trei cadeţi au rămas însă în local până la ora închiderii. Şi-au luat rămas-bun în uşă şi fiecare s-a dus la casa lui. N-au spus dacă erau sau nu beţi, ori altceva, dar ceasul era mai aproape de cinci decât de patru.

— Să mă pupe în fund, spuse Bäckström cu sentiment. Ce, sunt pe invers, sau ce?

— Ce vrei să spui, Bäckström? îl întrebă Thorén.

— Conform audierii, da, zise Knutsson. Adică, aşa zic ei.

— Patru colegi care se duc singuri acasă de la cârciumă? Sunteţi proşti la cap sau ce?

— Unul dintre ei e doar cadet, el e cel care a plecat primul, clarifică Thorén. Dar înțeleg ce vrei să zici.

— Da, nu mi s-a întâmplat niciodată, sublinie Knutsson. Dar suntem în Växjö, bineînțeles.

— Așa se pare, zise Bäckström. Ah, încă ceva. Bănuiesc că nu i-ați arătat încă lista lui Sandberg?

Judecând după scuturatul lor din cap concomitent, nu o făcuseră, iar motivul principal îl constituiau cele patru nume rămase pe listă.

— Oare ce-or fi făcut băieții ăștia? se întrebă Bäckström și aruncă o privire piezișă pe listă.

Nu-l cunosc pe niciunul, se gândi.

Era un amalgam, conform părerii lui Knutsson. Primul lucra ca agent de poliție în comuna învecinată, dar avea și niște ore la Academia de Poliție din Växjö, ca instructor de tras cu arma. Cu câțiva ani în urmă, o studentă de-a lui îl reclamase pentru hărțuire sexuală, scrisori și telefoane cu ofertele obișnuite. Reclamația fusese retrasă după o lună, studenta renunțase la studii. Când cei care investigau cazul la nivel intern au luat legătura cu ea, fata a refuzat să coopereze și cazul a fost abandonat. Instructorul însă era încă angajat la Academia de Poliție și lucrase pe pista de tir cu Linda și colegii ei de grupă în luna mai.

— E foarte apreciat, cică, atât ca instructor, cât și ca polițist, spuse Knutsson. Mă rog, cine știe, ridică el din umeri.

Reclamația împotriva colegului numărul doi era și mai veche. Fosta lui soție îl acuzase cu cinci ani în urmă c-o maltratase în repetate rânduri înainte de divorț. Și

reclamația aceasta fusese retrasă şi ancheta abandonată, cu timpul.

— Deşi pe ăsta l-au suspendat câteva luni, zise Thorén. Pe timpul anchetei. Până la urmă angajatorul i-a plătit daune morale. Dar, apropo, sunt divorțați şi acum. El şi fosta nevastă, completă Thorén.

— Şi cu ce se ocupă în prezent? întrebă Bäckström.

Toate muierile-s la fel, se gândi el.

— E tot polițist, bineînțeles, spuse Knutsson şi păru chiar surprins.

— Următorul, zise Bäckström.

Mă bucur să aud, îşi spuse în gând.

Cel de-al treilea coleg lucrase în timpul liber ca antrenor de fotbal, hochei, handbal şi innebandy[27] cu copiii. În tinerețe, fusese un sportiv de elită, a jucat fotbal în naționala Suediei şi hochei pe gheață în liga a doua. Printre altele, antrena şi o echipă de fotbal fete, cu vârste cuprinse între 13 şi 15 ani. Părinții uneia dintre ele îl reclamaseră la poliție, acuzându-l că şi-a arătat organele genitale de mai multe ori în fața fiicei lor. Uneori la vestiare, alteori la antrenamente, sau când el, fetele şi câțiva părinți au fost într-un cantonament de o săptămână.

Povestea a explodat şi a aterizat chiar pe afişele[28] ziarelor de scandal. Dovezile fiind însă insuficiente şi neconcludente, şi această reclamație a fost retrasă. Fata care l-a acuzat a renunțat la fotbal şi s-a mutat într-o altă localitate împreună cu familia ei. Polițistul acuzat a renunțat la munca de antrenor, în ciuda suportului imens din partea celorlalți tineri şi a părinților lor. A stat în

[27] Hochei de sală. (*N. red.*)

[28] Afişe expuse în fața magazinelor alimentare, pe stradă etc.

concediu medical peste o jumătate de an, înainte să se întoarcă la serviciu. Mai nou, lucra la sediul poliției din Växjö cu sarcini exclusiv administrative.

— Pare o poveste tristă rău, zise Thorén. I-au luat arma din dotare, de frică să nu se împuşte atunci când nevastă-sa a luat copiii şi s-a cărat.

— Şi ultimul? zise Bäckström.

Deci aşa fac. Iau plozii şi pleacă, se gândi el.

— Pare a fi un coleg mai... simpluț, ca să zic aşa, spuse Knutsson şi păru extrem de încântat. Pe scurt, cu doi ani în urmă, individul a fost reclamat de logodnica lui de atunci, care lucra la o frizerie din Alvesta, la vreo douăzeci de kilometri de aici, şi se pare că nu e singura. Colegii îi ziceau Karlsson Futăciosul, sau Kalle Futăciosul.

— Îl cheamă Karl[29] Karlsson pe colegul, îi explică Thorén.

— Şi cu ce a supărat-o? întrebă Bäckström.

Pare un tip haios, se gândi.

— Conform reclamantei, colegul Karlsson îi punea cătuşe când şi-o trăgeau şi se pare că a folosit chiar cătuşele din dotare, zise Knutsson.

— Ei, nu se poate, zise Bäckström rânjind. Ce, n-avea acasă o pereche?

Conform spuselor lui Knutsson şi Thorén, acest detaliu nu era trecut în dosar, închis, şi acesta, au aflat doar că era vorba despre cătuşele din dotare. Frizeriţa se mutase la Göteborg şi, potrivit unor informaţii noi, avea salonul ei şi un nou logodnic. Mai ciudat la toată povestea e că

[29] Kalle — varianta de alint al numelui Karl.

agentul Karlsson o urmase după şase luni şi, mai nou, lucra la sediul poliției din Mölndal, Göteborg.

— Am stat de vorbă cu un coleg de la Göteborg, cunoştință de-a mea, şi zicea că-l ştie foarte bine. Cică patrulează cu maşina şi i se zice tot Karlsson Futăciosul sau Kalle Futăciosul. Nu s-a calmat deloc, dacă mă-nțelegeți, spuse Thorén.

— Şi vara asta ce-a mai făcut? În afară de tras la buci, îi întrebă Bäckström.

— E în concediu de la Midsummer, spuse Thorén.

— Să i se ia probe, zise Bäckström. Nu pare genul Lindei, dar mai bine unul în plus decât în minus. Şi ălora patru de la cârciumă, adăugă el. Şi instructorului de tir, bătăuşului cu nevasta şi ăluia care şi-a fluturat puța. Să li se ia probe la toți. De părerea lui Sandberg nu-mi pasă câtuşi de puțin. Încă ceva, spuse Bäckström, înainte să apuce s-o ştreargă din camera lui. Vedeți să-i luați probe şi umflatului ăluia de polonez.

— Colegul Lewin se ocupă de asta, spuse Thorén. Zicea că se duce la procuroare.

Lewin, îşi spuse în gând Bäckström. Svanströmița l-a aţâţat, sigur.

După convorbirea neplăcută cu şeful Brigăzii Naționale de Criminalistică, şeful poliției teritoriale stătu adâncit în gândurile lui mult timp. Dragul de Nylander pare complet sărit de pe fix, îşi spuse el. În timp ce medită la acest subiect, coborî la ponton să vadă ce-i face nevasta.

— Sper că n-o să adormi la soare, iubito, spuse el afectuos. Ți-ai dat cu factor din ăla de protecție?

Nevasta lui flutură din mână şi scutură din cap.

Pare complet epuizată, săraca, se gândi şeful poliţiei teritoriale.

Apoi îl sună pe colegul său, Olsson, ca să-l întrebe dacă au verificat eventuala legătură dintre tragedia din Skåne şi propriile oribilităţi din Växjö. Ce coincidenţă amuzantă, îi spuse Olsson, care tocmai se pregătea să-i telefoneze şi să-i spună că îi sunase pe colegii din Skåne la prima oră pentru a discuta cu ei despre acelaşi lucru. Urma să primească un răspuns clar mai târziu.

— Mă bucur să aud, zise şeful poliţiei teritoriale.

Olsson ăsta e o adevărată stâncă. Pe el te poţi baza oricând, se gândi şeful poliţiei teritoriale când închise telefonul. Ca un *rauk*[30] de pe Gotland, chiar dacă provine din Småland. Nu-l clinteşti, indiferent de vreme sau de cât bate vântul, îşi spuse acesta, convins că găsise o formulare aproape poetică.

Bäckström o convocă la el pe Sandberg, cu toate că, între timp, începuse să se cam sature de ea.

— Stai jos, te rog, spuse Bäckström şi arătă spre scaunul liber. Vreau să le luaţi probe tuturor colegilor care au fost la cârciumă şi aspirantului ăluia.

Sandberg obiectă, desigur. Toate muierile-s la fel, se gândi Bäckström şi la o verificare mai atentă, şi exemplarul acesta începu să i se pară cam ofilit. Mă rog, pe ici-colo, îşi spuse el în gând.

— Niciunul din ei n-a părăsit localul înainte de trei şi jumătate, zise Sandberg. Dacă citeşti hârtiile de la audieri. În plus, am fost acolo şi am stat de vorbă cu fiecare în

[30] Stâncă îngustă şi înaltă, specifică insulelor Gotland şi Fårö.

seara aia. De mai multe ori chiar, şi, când am plecat pe la patru, toţi trei erau încă acolo şi aspirantul nostru a plecat după câteva minute. Şi, apropo, a venit la noi şi şi-a luat rămas-bun înainte să plece.

— Da, da, sigur, spuse Bäckström şi dădu din cap apăsat. Ce nu înţeleg eu e: ce legătură are asta cu cazul nostru?

— Din câte am auzit la şedinţele de dimineaţă, şi tu, şi Enoksson mergeţi pe linia asta, că infractorul a apărut la Linda pe la ora trei, constată Sandberg.

— Da, dar nu ştim sigur, zise Bäckström. Tot ce ne-a spus nenea doctorul e că a murit între trei şi şapte dimineaţa.

— Dar dacă a şters-o la cinci când au adus ziarul, se încăpăţână Sandberg. Având în vedere ce-a făcut... Cum să fi avut timp?

— Nici asta n-o ştim, zise Bäckström. E doar o supoziţie. Vezi să li se ia probe tuturor. De bunăvoie, desigur. Şi cât mai repede.

— Te-am auzit, Bäckström, spuse Sandberg şi îl privi supărată.

— Ce bine, zise acesta. Şi ar mai fi trei de la care ne-ar trebui probe.

De nebunul ăla cu mâncărici din Göteborg pot să se ocupe colegii de acolo, se gândi el.

— Cine? îl întrebă Sandberg şi-i aruncă o privire suspicioasă.

— Andersson, Hellström şi Claesson, spuse Bäckström. Îl cunoşti pe vreunul din ei?

— Mă tem că o să avem probleme, zise Sandberg. Eşti conştient, sper, că în cazul lui Claesson există un risc mare de sinucidere dacă-l supui la chestia asta.

— Tocmai de aia mă gândeam să-i dau o şansă să-şi spele numele cât de curând, spuse Bäckström. Măcar n-o să mai audă tot felul de căcaturi pe la spate, pe coridor.

După un prânz uşor, compus din salată verde, peşte, roşii deshidratate şi o sticlă de apă minerală, şeful poliţiei teritoriale termină de meditat şi îşi sună o cunoştinţă veche, care lucra la comisia de control al activităţilor de ordin subversiv din cadrul Säpo[31].

— Nu-i o problemă uşor de abordat, începu el.

Şi în zece minute îi povesti totul.

— Chiar pare sărit de pe fix, concluzionă şeful poliţiei teritoriale.

Cunoştinţa sa îl lăudă că-l sunase. Fără a sufla o vorbă de ce, îi spuse că era o problemă relevantă din punct de vedere profesional, interesantă în sine, şi de maximă importanţă din perspectiva comisiei de control al activităţilor de ordin subversiv.

— Cel mai bine ar fi dacă ne-ai putea scrie câteva rânduri despre ce mi-ai povestit, spuse amicul şefului poliţiei teritoriale. Desigur c-o să tratăm totul cu cea mai mare discreţie, nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta.

— Aş prefera să nu scriu nimic, spuse şeful poliţiei teritoriale, la fel de ezitant cum se simţea. Speram să fie de ajuns că v-am sunat şi, având în vedere că ne cunoaştem, am zis să te sun pe tine direct.

— Te înţeleg, spuse cunoştinţa lui pe un ton aproape jovial. Uită ce-am spus. Ajunge şi o discuţie informală.

— Da, spuse şeful poliţiei teritoriale. Şi dacă se complică situaţia, îmi asum vorbele, desigur.

— Sigur, sigur, nici nu mă aşteptam la altceva, zise cunoştinţa şi păru şi mai jovial — dacă aşa ceva era posibil.

După ce-şi luă rămas-bun, şeful poliţiei teritoriale mai coborî o dată la ponton, ca să se asigure că nevasta

[31] Säkerhetspolisen — Serviciile Secrete.

lui nu adormise la soare. Nu, n-o făcuse. În schimb, se întorsese pe partea cealaltă. Cunoştinţa lui de la Säpo închise aparatul de înregistrat cuplat la telefonul lui, scoase discheta cu conversaţia înregistrată, i-o înmână secretarei lui şi o rugă să facă rost imediat de o variantă autorizată transcrisă.

27

În ziua următoare, poliţia reuşi în sfârşit să obţină o probă ADN de la bibliotecarul Marian Gross, vecinul Lindei. De fapt, echipa de investigaţii nici măcar nu-l considera cu adevărat suspect, însă era vorba de o chestiune de principii. Nimeni, şi cu atât mai puţin unul ca Gross, n-avea cum să se sustragă doar pentru că făcea scandal. Comisarul Jan Lewin discută cu procuroarea care se ocupase de sesizarea cea veche legată de Gross. Îi atrase atenţia asupra zonelor gri din procedurile juridice şi nu-i trebui mult s-o convingă. Dimpotrivă, aceasta se arătă extrem de surprinsă că nu bifaseră încă partea cu ADN-ul. În orice caz, nu trebuia decât să se deplaseze până la el şi să-l aducă la secţie, iar dacă nu voia să le dea de bunăvoie o mostră, aveau să-l oblige.

Von Essen şi Adolfsson fură încredinţaţi cu această sarcină şi Gross le deschise după obişnuitul picior de probă în uşă. Apoi se încălţă şi îi urmă la secţie. Nu scoase niciun cuvânt, la fel ca data precedentă.

— Aşadar, Gross, spuse Lewin şi-l privi binevoitor. Procurorul a hotărât că ne trebuie o probă ADN. Din câte am înţeles, există două căi. Ori bagi beţişorul ăsta în gură şi-l

roteşti puţin, cu grijă, pe dinăuntru, pe lângă obraz, ori sunăm un medic care se deplasează până aici şi te înţeapă în braţ, în timp ce colegii, aici de faţă, supraveghează întreaga procedură.

Gross nu spuse nimic, doar se holbă la ei îmbufnat.

— Interpretez tăcerea ta drept un refuz. Păi, atunci o să sun după un medic, spuse Lewin la fel de amabil ca mai înainte. Băieţi, puteţi să-l duceţi pe domnul Gross în celulă cât îl aşteptăm pe medic.

— Pretind să fiu lăsat s-o fac singur! ţipă Gross şi se întinse după eprubeta cu beţişorul de urechi de pe biroul lui Lewin. Când termină, refuză oferta lui Lewin de-a fi dus cu maşina acasă şi părăsi repede secţia de poliţie.

Câteva minute mai târziu, Gross trimise un curier cu o reclamaţie la recepţia sediului poliţiei, în care îi acuza de abuz în serviciu pe procuroare, comisarul Olsson, comisarul Lewin, inspectorul von Essen şi agentul Adolfsson. Recepţionerul o transmise mai departe spre colegul care se ocupa de investigaţiile interne şi totul se întoarse la făgaşul normal de dinaintea vizitei lui Gross.

În general, colectarea probelor ADN mergea peste aşteptări. Un tânăr membru al echipei de investigaţii interesat de statistici lipise un tabel mare pe avizierul lor, cu ajutorul căruia puteau urmări mai bine rezultatele. Numărul persoanelor domiciliate în Växjö sau în împrejurimi de la care colectaseră probe ADN depăşise de mult suta. Jumătate fuseseră verificaţi de SKL şi toţi au putut fi tăiaţi de pe listă. În afară de Gross, nu protestase nimeni. Câţiva derbedei locali îi sunară chiar şi le oferiră probe ADN de bunăvoie.

Singura zonă gri de pe cerul nepătat al investigației tehnice era cea formată de colegii lor.

La început, cei trei polițiști care se aflaseră la club refuzaseră să lase probe. După discuții cu fiecare, doi dintre ei se lăsară convinși, în timp ce al treilea luă legătura cu reprezentanții sindicatului și refuză să se conformeze. În plus, spunea că se gândește să-i reclame pe Bäckström și pe ceilalți așa-zișI colegi de la Brigada Națională la ombudsmanul juridic. Dacă nu de alta, măcar ca să-i învețe niște legi de bază. Cu cadetul le-a fost mult mai simplu. În ciuda mai multor apeluri, atât pe mobil, cât și pe numărul lui de fix, acesta nu era de găsit. Îi lăsaseră mai multe mesaje, dar nu-i sunase înapoi.

Olsson își făcea griji. Cel mai mult, din cauza celor trei colegi de la care Bäckström voia să ia probe pe baza meritelor lor vechi. Olsson n-avea nicio problemă cu colegul care-și bătuse nevasta și nici cu instructorul de tir care își hărțuise eleva cu propunerile lui murdare. Asta, dacă e să fie sincer, îi spuse lui Bäckström.

— Între noi fie vorba, aș fi preferat să-i dea afară, explică Olsson.

Și ce treabă avem noi doi cu asta, se gândi Bäckström, dar se mulțumi să dea din cap.

Dar cu fostul profesor de fotbal era o cu totul altă poveste. În primul rând, Olsson îl cunoștea personal și putea să garanteze pentru el. Era nevinovat și i se făcuse o mare nedreptate. Și, doi, nu putea să riște nici măcar să-i ceară o probă ADN de bunăvoie.

— Nu vreau să am moartea lui pe conștiință, explică Olsson. E deprimat și acum, mă înțelegi.

— Sigur, toți suntem, spuse Bäckström. Dar credeam că ăştia micii nu mint niciodată când e vorba despre agresiuni sexuale.

Olsson era primul care să aprobe această teorie. Aşa era, dar în cazul ăsta, părinții fetei erau cei care inventaseră toată povestea. Iar colegul şi prietenul lui nevinovat — dacă aceea care mințea era, totuşi, fetița — era mai degrabă o excepție de la regulă.

— Sper să fii înțelegător cu el, Bäckström, spuse Olsson.

— Bineînțeles, zise Bäckström. Doar toți nădăjduim să prindem un făptaş care să ne placă tuturor. Mai voiai să-mi zici ceva?

Mă întreb dacă n-ar trebui să-ți iau probe şi ție, se gândi Bäckström.

Olsson mai avea ceva pe suflet. Nebunul din Dalby era în continuare liber, cu toate că trupele de intervenție rapidă înconjuraseră zona şi cercetaseră sistematic fiecare metru pătrat.

— Nu crezi c-ar putea fi omul nostru? îl întrebă Olsson şi-l privi plin de speranță pe Bäckström.

— Am văzut că ziarele de scandal erau de aceeaşi părere, spuse Bäckström. Citau o sursă importantă de la noi, dar dacă voiai să mă întrebi, să ştii că nu cu mine au stat de vorbă.

— Bineînțeles că nu, Bäckström, îl asigură Olsson. Dar ce crezi despre ipoteza asta?

— Cred că sursa importantă de la noi e la fel de tâmpită la cap ca amicii lui care scriu în ziare, spuse Bäckström.

Seara îl sună Carin, care se întreba de ce nu mai dăduse niciun semn. Cât despre ea, fusese plecată tot

weekendul la bătrâna ei mamă, ceea ce n-ar fi fost o problemă, dacă Bäckström ar fi sunat-o şi ar fi lăsat un mesaj pe robotul ei.

— S-au întâmplat cam multe în ultimul timp, zise Bäckström evaziv.

Cum adică, şi-a vizitat bătrâna mamă? Mda, vezi să nu, îşi spuse el în gând.

— Vrei să-mi povesteşti ceva? îl chestionă Carin pe acelaşi ton ca de fiecare dată când îi punea acea întrebare.

— Mmm, păi, spuse Bäckström. Poate o problemă mai privată. Ştii, mi-a murit animalul de companie. Am rugat un prieten să-i dea să mănânce în timp ce eu lucram la crima asta, dar se pare că planul a eşuat destul de urât.

— Aoleu, ce păcat, spuse Carin aparent afectată. Ce-a fost, câine sau pisică?

Cine dracu' mă crede? se gândi Bäckström. Numai muierile şi poponarii au pisici.

— Un cățel, minți Bäckström. Un năzdrăvan mic. Dar energic. Îl chema Egon.

— Doamne, ce rău îmi pare, spuse Carin care, judecând după tonul ei, era atât o iubitoare de animale, cât şi un om extrem de empatic. Un cățeluş şi ce nume drăguț! Te înțeleg că eşti supărat. Ai chef să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

— S-a înecat, spuse Bäckström. Şi acum, dacă mă ierți...

— Te înțeleg, nu poți să vorbeşti despre asta, spuse femeia.

— Ne auzim mâine, propuse Bäckström. Sună-mă dacă vrei să ieşi să mănânci ceva.

Muieri nebune, îşi spuse în gând.

Bäckström îl evita pe Rogersson. Existau mai multe dovezi care indicau că el îl omorâse pe micuțul Egon. În

schimb, Rogersson nu păru să fi observat că Bäckström îl evita. El se purta exact ca înainte. Da, pentru că aşa fac toţi psihopaţii, îşi zise Bäckström. Se gândesc numai la ei. În acelaşi timp, Rogersson se comporta ca un ucigaş mai imprevizibil, pentru că tocmai bătu la uşa lui Bäckström. O bătaie foarte gingaşă pentru Rogersson, ceea ce se explica prin conştiinţa lui încărcată, desigur, se gândi Bäckström. Colegul lui venise cu un dar de reconciliere, o plasă plină cu beri reci şi o sticlă de whisky aproape neîncepută.

— Bine că stai aici cu nasul atârnând, constată Rogersson şi, fiindcă Bäckström nu era genul care să ţină la supărare, cei doi reuşiseră să-şi regleze conturile din nou şi să refacă amiciţia care a existat mereu între ei.

— Sănătate, să bem pentru Egon, spuse Rogersson.

— Sănătate, frate, zise Bäckström. Pentru Egon, spuse pe un ton solemn, apoi se ridică şi-şi înălţă paharul.

În dimineaţa următoare, el şi Rogersson au ţinut un nou priveghi în memoria lui Egon, timp în care, în sfârşit, Bäckström găsi un suspect care merita luat în considerare. Aproape că devii religios, se gândi Bäckström, simţind vibraţiile bine-cunoscute.

28

Thorén şi-a sunat cunoştinţa de la poliţia din Göteborg, imediat după şedinţa de dimineaţă, şi l-a rugat să-l ajute cu o probă ADN de la colegul Karlsson Futăciosul.

Cunoştinţa lui i-a promis c-o să încerce şi i-a spus că-l sună de îndată ce are rezultatele.

Apoi l-a sunat pe Karlsson Futăciosul pe mobil. Acesta i-a răspuns numaidecât. În ciuda orei matinale, Karlsson Futăciosul era deja la o terasă din Marstrand şi se uita după fete. Cum ţi s-a părut vara asta până acum, întrebă cunoştinţa lui Thorén, care prefera să înceapă conversaţiile cu tact, indiferent despre ce subiect urma să fie vorba. Absolut fenomenală, îi zise Karlsson Futăciosul. Făcuse turul coastei de vest tot concediul. Începuse în Strömstad, în nord, şi avansase apoi spre Lysekil, Smögen şi alte câteva localităţi mai mici ale căror nume reuşise să le ştească deja din memorie. Acum stătea pe chei, în Marstrand, la vreo douăzeci de kilometri nord de Göteborg.

— E incredibil, spuse Karlsson Futăciosul fericit. Locul ăsta colcăie de tipe. Nu se mai termină. Şi ce vreme! Îţi dai seama cât timp economisesc!

Karlsson Futăciosul n-avea nimic împotrivă să le dea de bunăvoie o probă ADN. O făcuse de mai multe ori deja, cu ocazia unor dispute legate de un număr însemnat de teste de paternitate din Suedia şi restul lumii, iar până acum nu păţise nimic.

— E fantastic, spuse Karlsson Futăciosul şi păru şi mai fericit. N-am înghiţit cârligul nici măcar o dată. Se pare că sunt imun.

Ca să mai câştige timp, cei doi au convenit că proba ADN putea fi lăsată şi la secţia de poliţie din Marstrand — asta în cazul în care Karlsson Futăciosul găsea o fereastră în programul lui încărcat.

Mă rog, la ce le-o fi folosind, nu ştiu, se gândi cunoştinţa lui Thorén după ce închise telefonul.

Adolfsson şi von Essen nu participară la şedinţa de dimineaţă pentru că fuseseră numiţi „patrulă specială de colectat probe ADN". Însă şi ei şi-au început ziua cu succes. Mai întâi l-au bifat pe inspectorul de tir, care era o veche cunoştinţă de-a lui Adolfsson şi făcea parte din aceeaşi echipă de vânători ca şi el. Încurajaţi de acest succes, cei doi l-au vizitat pe colegul care refuzase mai demult să coopereze cu ei. Acesta era acasă şi lucra de zor la îmbunătăţirea reclamaţiei către ombudsmanul juridic, dar Adolfsson şi von Essen reuşiră să-l lămurească, aşa că omul îşi reveni şi luă o hotărâre înţeleaptă.

— Şi acum ce facem? întrebă Adolfsson.

Totuşi, Gustaf e şeful, se gândi.

— Acum ne ducem să-l căutăm pe cadetul ăla care nu vrea să răspundă la telefon, spuse von Essen. Ca să terminăm cu ăştia care au fost la club cu Linda, îi explică.

La şedinţă se discutase mai întâi despre raportul legat de starea curentă a faptelor şi, mai ales, despre probele ADN. În mod excepţional, toţi cei prezenţi în sală păreau să fie de acord. Dacă nu reuşeau să-l prindă altfel, mai devreme sau mai târziu, criminalul avea să se împotmolească în plasa lor ADN. Singurul care îşi exprimă îndoiala fu Lewin.

— Există un risc mare, spuse Lewin gânditor şi dădu din cap spre tabelul cu cei de la care se recoltaseră probe.

— Ce vrei să zici? îl întrebă Olsson.

— Există riscul să pierdem controlul asupra anchetei propriu-zise, spuse Lewin. S-a mai întâmplat şi o să se

mai întâmple că, deşi aveam ADN-ul ucigaşului, tot n-am reuşit să-l prindem. Pot să vă dau vreo şase exemple dintr-un foc.

Vorbeşte în numele tău, tâmpitule, cu teoriile tale conspiraţioniste, gândi Bäckström. El unul era gata să ia probe de la toată omenirea dacă era nevoie.

— Tu ce părere ai, Bäckström?

Olsson se întoarse spre Bäckström.

— Am mai auzit despre asta, zise acesta laconic. De la aceeaşi persoană, în mod ciudat, adăugă el şi reuşi să încaseze câteva zâmbete. Ce trebuie să facem acum e să tăiem de pe listă tot ce n-are de-a face cu cazul, continuă Bäckström. Cât mai repede posibil. Metodă mai bună ca asta de-a menţine controlul nu există. Părerea mea.

Şi dacă tu îţi vezi de treabă, mă ocup eu de restul, se gândi Bäckström şi îl privi iritat pe Lewin.

Toţi cei adunaţi în jurul mesei fură de acord şi Lewin se mulţumi să ridice din umeri. Apoi abandonară subiectul şi începură să discute despre recompensa pe care voia s-o ofere tatăl Lindei.

— Ne-a sunat şi pe mine, şi pe şefu', spuse Olsson şi se întinse, nu se ştia de ce. În ceea ce mă priveşte, mă tem să nu trimită semnale greşite... dacă începem cu din astea aşa de devreme... că nici n-au trecut două săptămâni de când... şi acum, cu recompensa asta...

Bla, bla, bla, îşi spuse în gând Bäckström şi ştia că, dacă nu voia să stea acolo toată ziua, trebuia să zică ceva cât mai repede.

— Lucrurile stau în felul următor, spuse Bäckström. Dacă e vorba de un cunoscut, e clar c-o să-l găsim oricum, indiferent dacă îi povesteşte sau nu cuiva care o să

decidă să ne vândă pontul pentru nişte bănuţi. Iar dacă e un nebun, cum unii din voi par să creadă, înseamnă că n-are cui să-i povestească nimic şi atunci recompensa aia nu ne ajută deloc. Şi dacă e un drogat obişnuit, probabil că prietenii lui ştiu totul de-acum şi asta o să grăbească puţin lucrurile. Oricum, mai devreme sau mai târziu, o să aflăm noi ce şi cum.

— Deci nu crezi c-o să ne încurce ancheta, spuse Olsson precaut.

— Despre ce sumă vorbim? întrebă Bäckström.

Poţi să înţelegi ce vrei, pămpălăule, se gândi el.

— Tatăl ei vrea să ofere recompensă un milion. Pentru început, spuse Olsson şi dintr-odată se făcu linişte.

— Ce prostie mai e şi asta? spuse Bäckström.

Taică-su a luat-o razna de tot. Mai bine mi-ar da mie banii ăia, se gândi.

— Cât mai costă o doză în oraşul ăsta? întrebă pe neaşteptate Rogersson şi dădu din cap spre un coleg din Växjö, împrumutat de la Narcotice.

— Depinde ce vrei să cumperi, spuse colegul de la Narcotice. Cam tot atât ca şi-n capitală, mă gândesc. Începând de la cinci sute, dacă vrei heroină. Amfetamină găseşti şi cu câteva sute. Iarba e aproape gratuită, dacă dai o tură până la Copenhaga[32].

— Da, şi ce dracu' să facă alde ăştia cu un milion? spuse Bäckström. O să fim călcaţi în picioare de drogaţi nebuni care or să vrea să ne vândă tot felul de poveşti cretine. Nu, fără recompense, spuse Bäckström şi se ridică. Şi dacă nu mai este nimic de discutat, propun să mai şi muncim puţin.

[32] Referinţă la zona liberă numită Christiania din Copenhaga, unde este tolerată vânzarea drogurilor uşoare.

După prânz, Bäckström se încuie în biroul lui şi aprinse lampa cea roşie ca să nu fie deranjat din gândit. De fapt, ar trebui să-mi aducă şi un pat, îşi zise. Cu întinsul pe masa de scris o terminase de mult şi, oricum, n-avea nicio pernă comodă la birou. Poate ar fi mai bine să găsesc ceva mai aproape, în centru, îşi spuse el, dar în clipa următoare, acest gând dătător de speranţă fu alungat de nişte bătăi discrete în uşă.

— Intră! urlă Bäckström.

Că te fac bucăţele, daltonistule! îşi spuse în gând.

— Să ştiţi că nu sunt daltonist, spuse Adolfsson, cerându-şi parcă scuze. Şi nici colegul, spuse şi dădu din cap către von Essen care stătea în spatele lui. Am dori să stăm de vorbă despre ceva cu şeful. E ceva interesant, să ştiţi.

Puştiul ăsta o să ajungă departe, se gândi Bäckström şi arătă amabil spre singurul scaun pentru vizitatori.

— Stai jos, băiete, spuse Bäckström. Adu-ţi un scaun de pe coridor, zise dând din cap spre von Essen.

Dacă nu vrei să stai pe jos, înfumuratule, se gândi el.

— Dă-i drumul, îi spuse pe un ton încurajator Bäckström lui Adolfsson.

— Ne-am blocat la o chestie, spuse Adolfsson. Ce i-a zis doamna aia de la SKL lui Enoksson. Ne-a povestit el la şedinţă. Chestia aia că ucigaşul nostru are un ADN diferit faţă de cel nordic. Mai pe şleau: că ar trebui să căutăm unul mai tuciuriu.

— Adolf are şi el un fix, spuse von Essen în treacăt, examinându-şi unghiile.

— Te ascult, spuse Bäckström şi se uită urât la von Essen.

Tu să-ți ții pliscul, zise în gând.

— E vorba despre colegul ei de grupă de la Academie. Erik Roland Löfgren îl cheamă, apropo. El e ăla care era în club în seara când Linda a fost omorâtă şi cu care nu reuşim să vorbim nicidecum la telefon.

— Erik Roland Löfgren? dădu din cap nedumerit Bäckström. Sună al naibii de exotic.

— Mă rog, dumnealui stă mai mult în oraş. L-am căutat chiar şi la domiciliu ca să-i oferim un beţişor de urechi, dar n-am reuşit să-l localizăm, constată von Essen, care păru să nu fi observat privirea urâtă.

— Gata, ține-ți gura, Essen, spuse Bäckström cât putu el de politicos. Mai departe, spuse el şi dădu din cap spre Adolfsson.

— E mai bine decât pare, să ştiți, spuse Adolfsson şi-i întinse lui Bäckström o fotografie. Asta e poza lui din legitimația de student. Nu-i negativul, adăugă el încântat.

E negru ca noaptea, se gândi Bäckström privind fotografia. Şi în clipa următoare simți din nou bine-cunoscutele vibrații.

— Ce ştim despre el? întrebă Bäckström, lăsându-se pe spate în scaunul lui.

Coleg de grupă cu Linda la Academia de Poliție, 25 de ani, adoptat din Africa de Vest, o fostă colonie franceză, la vârsta de şase ani, aterizat la părinți suedezi de treabă şi frați mai mari, cea mai tare afacere.

— Tatăl adoptiv e şef de secție la spitalul din Kalmar, maică-sa, directoare la un liceu. Tot în Kalmar. Oameni de vază, ca să zic aşa. Nu ca unii, copii de la țară, spuse Adolfsson care era fiul unui fermier din Småland şi crescuse la ferma familiei din Älmhult.

— Şi altceva ce mai ştim? întrebă Bäckström.

Deci, are şase ani când ajunge aici din Africa întunecată şi ce a învăţat acolo numai ăştia de teapa lui Brundin ştiu. Hai că-i din ce în ce mai interesant, se gândi.

— Note decente, n-a fost elev de zece, dar suficient de bun ca să intre la Academia de Poliţie, zise Adolfsson. Dacă şefu' înţelege ce vreau să zic, adăugă el, nu se ştie de ce.

— Interese, hobby-uri? întrebă Bäckström şi îl avertiză din priviri pe von Essen care dădu ochii peste cap.

— Are o slăbiciune pentru doamne şi se pare că-i tare de tot la fotbal, zise Adolfsson.

— Joacă în echipa Academiei, clarifică von Essen. Am auzit că e cel mai bun dintre toţi. Ziceam că-l cheamă Erik Roland Löfgren. El foloseşte numele Roland, dar toată lumea îi zice Ronaldo. E porecla lui. Probabil după brazilianul ăla, fotbalistul, mă gândesc, constată von Essen şi părea că, în ceea ce-l privea, prefera activităţi mai culte în timpul liber.

— Toată lumea îi zice Ronaldo, spuse Bäckström tărăgănat şi, fiindcă îi picase deja fisa cu agenda, toată camera i se părea că vibra, de acolo de unde stătea.

— Uitaţi cum facem, băieţi, zise Bäckström şi, ca să sublinieze ce avea de spus, se aplecă înainte peste masa de scris şi îi privi în ochi pe rând.

— În primul şi-n primul rând, spuse Bäckström ridicând un deget arătător grăsuţ. Nicio vorbuliţă nimănui, în afară de mine. Clădirea asta ia apă mai ceva ca o strecurătoare găurită. Şi, doi, aş vrea să aflaţi tot ce puteţi despre relaţia lui cu Linda. Acelaşi lucru-i valabil şi în privinţa asta. Niciun cuvânt, la nimeni.

Bäckström sublinie spusele lui ridicând şi degetul mijlociu drept.

— În al treilea rând. Nu-l agitați cu nimic. Lăsați-l în pace. Nu încercați să-l filați, pentru că oricum o să-l găsim.

Când o să-i vină vremea, îşi spuse el.

— 'nțeles, şefu'! spuse Adolfsson.

— Clarissimo, zise von Essen.

Imediat după plecarea lui Adolfsson şi von Essen, Bäckström îi convocă la el pe Knutsson şi Thorén. Le explică despre ce era vorba şi le spuse cum trebuiau să procedeze.

— Nicio problemă, în ceea ce mă priveşte, zise Knutsson.

— Mai bine, să nu trebuiască să citim în ziare despre fiecare mişcare pe care o facem, zise Thorén.

— Atunci să-i dăm drumul, spuse Bäckström.

În sfârşit se întâmplă ceva, se gândi.

— N-are cum s-o fi şters deja, spuse Knutsson. Mă rog, dacă e el, vreau să zic.

— Probabil că nu-i acasă şi nu răspunde la telefon, explică Thorén. N-avem cum să-l scoatem de tot din calcul.

— Tocmai de aia mă gândeam c-am putea începe prin a-i verifica telefonul mobil, spuse superiorul său.

Idioții naibii, se gândi Bäckström.

Un şef bun trebuie să se priceapă la împărțirea sarcinilor, se gândi Bäckström şi puse picioarele pe birou de îndată ce rămase singur. Şi trebuie să ia şi decizii. Ca de pildă, să seteze telefonul pe un mesaj automat, s-o şteargă pe furiş la hotel, să bea o bere rece şi să petreacă vreo două ore în compania lui Moş Ene[33]. În cel mai rău caz, dacă ardea sau ceva, colegii lui puteau să-l sune pe telefon. Că până una-alta, el era şeful.

[33] John Blund în orig.

29

După şedinţa de joi dimineaţă, Bäckström se întoarse mulţumit în cameră ca să se gândească liniştit la sarcinile lui.

Totul părea cât se poate de promiţător. Recoltarea probelor ADN din Växjö şi împrejurimi se derula mai bine decât s-ar fi aşteptat. Se apropiau cu paşi repezi de trei sute de voluntari care lăsaseră deja probe şi poliţia reuşise să taie de pe listă o jumătate dintre ei. Până şi cercetările legate de colegul de facultate al Lindei, Erik „Ronaldo" Löfgren, au început să prindă viteză. Adolfsson îl sunase deja pe Bäckström şi îl informase că el şi colegul von Essen au aflat o grămadă de lucruri interesante, pe care aveau să i le prezinte înainte de sfârşitul programului. Până şi Lolek şi Bolek păreau să fi rezolvat câte ceva.

— Meciul ăla de fotbal l-am dibuit, cred, spuse Knutsson.

— Sper că nu cu cineva de aici din secţie, spuse Bäckström.

— În niciun caz, zise Thorén şi păru aproape şocat.

— Asta ar mai lipsi. Am stat de vorbă cu un expert de-al nostru de la Informaţii, explică Knutsson. Un coleg pe care-l cunoaştem şi în care avem încredere amândoi.

Conform colegului de la Departamentul de Informaţii al Brigăzii Naţionale de Criminalistică, Ronaldo, legenda vie în vârstă de doar 25 de ani, se achitase cu cinste de datorie, ca de obicei, în ziua aceea de sâmbătă, 17 mai, când el şi colegii lui de la Real Madrid au jucat în La Liga împotriva duşmanilor vechi, FC Barcelona. În schimb, n-a dat trei goluri, asta în niciun caz. A dat unul

singur şi o pasă de gol, iar după meci, telespectatorii de pretutindeni l-au proclamat cel mai bun jucător al partidei, ca de multe ori înainte.

— Dar nu asta era ideea, spuse Knutsson.

— Că ăştia de aici au crezut c-a dat trei goluri, în mod greşit, explică Thorén.

— Dar care-i ideea? întrebă Bäckström.

Conform analistului de la Informaţii, care verificase mesajul din agendă, interpretarea cea mai probabilă a cuvintelor „Nume magic?" era că persoana care le-a scris — una la mână — pusese o întrebare — numai că, întrebarea respectivă — doi — trebuia înţeleasă retoric.

— Şi ce dracu' înseamnă asta în limba omenească? se întrebă Bäckström.

— Păi, chestia aia clasică, de pildă. Ştii, Bäckström. Aia cu papa. Are papa o pălărie amuzantă?

— Înţeleg, spuse Bäckström.

Sunt Lolek şi Bolek idioţi? se gândi.

Întrebarea retorică nu se referea doar la Ronaldo, cel cunoscut de întreaga lume, sau, în orice caz, de cea interesată de fotbal, ci la toate persoanele cu acelaşi prenume.

— Ce dracu' vrea să spună cu asta? întrebă Bäckström ridicând neputincios braţele. Academicienii ăştia or să bage în mormânt toată poliţia, se gândi el.

— Există cel puţin doi cu numele de Ronaldo, îi explică Knutsson. Fotbalistul Ronaldo, eroul meciului, şi un alt Ronaldo, care a prestat într-un alt domeniu la acelaşi nivel şi care are ceva legătură cu meciul respectiv.

— Aaa, am înțeles, spuse Bäckström. De ce dracu' nu mi-ați zis așa din prima? Linda s-a uitat la meciul cu Ronaldo la televizor, în timp ce propriul ei Ronaldo a stat în poalele ei pe canapeaua pe care ședeau împreună. Oare exagerez dacă zic că i-a tras-o de trei ori?

— Da, ne putem exprima și așa, spuse Thorén pe un ton placid.

— Conform analistului cu care am vorbit, asta ar fi interpretarea cea mai credibilă. Răspuns afirmativ, deci, zise Knutsson. Chiar dacă poate n-a spus-o chiar cu cuvintele astea.

— Trimiteți-l la un curs pe dobitoc să învețe să vorbească cu oamenii normali, zise Bäckström. Și care dracu' mai e treaba cu mobilul ăla?

— Progresăm, spuse Thorén. Merge înainte.

— Deși chestiile astea iau timp, desigur, clarifică Knutsson.

— Când? întrebă Bäckström.

— În weekend, răspunse Thorén.

— În cel mai bun caz, mâine, în cel mai rău caz, abia duminică, îl informă Knutsson.

— Ne auzim, spuse Bäckström și le arătă ușa.

Când Bäckström se așeză în cantina personalului ca să ia prânzul, colega Sandberg se apropie de el și îl întrebă dacă ar putea să ia loc.

— Sigur, spuse Bäckström și arătă spre un scaun liber.

În curând o să arate la fel de uzată ca restul hoaștelor de aici, se gândi el.

— Putem să vorbim pe șleau? îl întrebă Sandberg.

— Eu vorbesc numai pe șleau, spuse Bäckström ridicând din umeri.

— OK, atunci, spuse Sandberg şi părea că se pregăteşte să-şi ia avânt.

— Am urechea ciulită, spuse Bäckström. Dar nu aud nimic.

— Eu nu cred în chestia asta cu luatul probelor de la colegi, spuse Sandberg.

— Eu zic că merge trăsnet. Colegii ăia doi pe care i-am împrumutat de la Pază şi Ordine par foarte eficienți, spuse Bäckström.

— N-am crezut că există oameni ca ei înainte să mă fac polițist. Am sperat, în orice caz. Acum ştiu că m-am înşelat, din păcate.

Sandberg îi aruncă lui Bäckström o privire serioasă.

— Pentru mine...

— Polițist nu te faci, o întrerupse Bäckström. Polițist e ceva ce *eşti*. Adolfsson şi Essen, ăia sunt polițişti. Nu-i mai complicat de atât. E vreun coleg pe care-l ai la suflet în mod special? o întrebă el.

Începe să fie amuzant, se gândi.

— Până acum am reuşit să tăiem de pe listă fiecare coleg, spuse Sandberg.

— Da, probabil că se bucură băieții, spuse Bäckström rânjind.

— Eu, una, n-am obraz să mă duc la colegul Claesson şi să-l rog să ne dea un ADN de bunăvoie. Nu, după cât a avut de îndurat şi având în vedere cum se simte.

Sandberg scutură din cap şi îl privi cu o mină serioasă pe Bäckström.

— Altceva? spuse Bäckström şi aruncă o privire demonstrativă pe ceas.

— Da... păi, tu ce părere ai?

— Că o să se rezolve. O să-l rog pe Adolfsson sau pe careva, spuse Bäckström şi se ridică de la masă.

Ca să ai tu ceva de rumegat, vaco, se gândi el în timp ce-şi lăsă tava pe căruciorul cu vase murdare.

— Cum naiba l-ai convins pe moşu' să se lase chestionat? îl întrebă Bäckström pe Rogersson două ore mai târziu în maşină, în drum spre tatăl Lindei.

— L-am sunat şi l-am întrebat dacă putem să dăm o tură până acolo să stăm de vorbă cu el, spuse Rogersson.

— Şi n-a fost nicio problemă?

— Nu, deloc, spuse Rogersson.

Audierea tatălui Lindei dură aproximativ două ore. Cei trei au stat în biroul lui aflat la etaj. Bäckström nu scoase aproape nicio vorbă şi îl lăsă pe Rogersson să se ocupe. Se mulțumi să pună câte o întrebare din când în când. Discutară despre interesele Lindei, despre anturajul ei, despre cercul ei de prieteni şi Rogersson l-a întrebat pe tatăl ei dacă exista vreo persoană pe care credea c-ar merita s-o cunoască. Au fost două subiecte pe care le-au evitat cu grijă. Primul era legat de existența unui jurnal şi a unor notițe intime, iar al doilea, de starea sufletească a tatălui.

După aproximativ o oră, acesta îi întrebase dacă ar putea să îi servească cu ceva. Cu cafea sau altceva?

— Dacă n-aş fi de serviciu, v-aş fi rugat să-mi aduceți o bere rece, spuse Bäckström şi zâmbi vag. Rogersson se mulțumeşte cu un suc rece pentru că-i şofer.

— Cred că putem rezolva, constată tatăl Lindei, apoi se ridică de pe canapea şi deschise un cabinet vechi aflat

într-un colț al camerei. Aparențele înșală, adăugă el văzând expresia nedumerită de pe chipul lui Bäckström.

În cabinet se vedeau mai multe sticle și pahare de diferite modele. Și un frigider mic, cu gheață, apă minerală, sucuri și bere.

— Chiar voiam să beau o bere, spuse Henning Wallin. Propun să-mi țineți de urât, domnilor. În cel mai rău caz, va trebui să vă întoarceți pe jos la Växjö. Sau pot să-l rog pe băiat să vă ducă cu mașina.

— Sună bine, spuse Bäckström.

O să treci tu și peste povestea asta, se gândi. Chiar dacă arăți ca un cotor de măr scos pe cur. Chiar dacă ți-ai jumulit jumătate din față când ai încercat să te razi azi-dimineață.

— Vi se pare cunoscut individul? întrebă Bäckström și întinse fotografia cu Erik Roland Löfgren spre tatăl Lindei.

E vremea să trecem la subiect, se gândi el.

Tatăl Lindei cercetă fotografia cu atenție. Apoi făcu semn că da.

— E colegul ăla al ei de la școală. Parcă i se zicea Ronaldo.

— O cunoștea bine pe Linda? întrebă Rogersson.

— Nu, nu cred. Mi-ar fi spus dacă era așa. Eu nu l-am întâlnit decât o dată.

Rogersson dădu din cap spre el, semnalându-i să continue.

— A fost pe-aici cândva, în primăvară, pare-mi-se, spuse Henning Wallin. Îmi amintesc că l-am salutat. Dar aveam treabă în oraș, primisem o invitație la cină. Cred că voiau să se uite la un meci de fotbal. Linda are... avea... o grămadă de canale pe televizorul ei.

— Dar vi-l amintiți? întrebă Rogersson.

— Da, spuse Henning Wallin. E genul pe care nu-l uiți prea repede. Cel puțin dacă eşti un tată ca mine, adăugă el dintr-un motiv anume. Dar pentru că-mi dau seama unde bateți, vă zic încă de-acum: sunt sigur că Linda n-a avut nicio relație cu el. Restul nu mă interesează.

— Nu vi s-a părut genul iritant sau amenințător sau...? îl întrebă Rogersson.

— Mai degrabă cam linguşitor, constată Henning Wallin. În niciun caz genul pe care voiam să-l am ca ginere, adăugă el, apoi scutură brusc din cap şi-şi apăsă pleoapele cu degetul mare şi cel arătător.

— Nu am de gând să vă întreb cum vă simțiți, spuse Bäckström. Am avut şi eu un... o persoană foarte apropiată... care a pățit acelaşi lucru ca şi Linda. Aşa că ştiu ce simțiți.

— Serios?

Tatăl Lindei îl privi surprins pe Bäckström.

— Da, spuse acesta pe un ton sobru. Aşa că nu vă bat capul cu întrebări de genul ăsta. E în regulă, putem să continuăm?

— Da, spuse Henning Wallin. E în regulă. Ah, înainte să uit. M-am oferit să-l răsplătesc pe cel care îl găseşte pe criminal. Credeți că v-ar ajuta cu ceva?

— Nu, spuse Bäckström.

— De ce? întrebă tatăl Lindei.

— Pentru că ştiu c-o să-l prindem oricum, spuse Bäckström privindu-l cu expresia lui de polițist capabil.

— Bine, spuse Henning Wallin. Dar dacă o să vi se pară c-ați avea totuşi nevoie de o recompensă, nu trebuie decât să-mi dați un telefon.

— Am aici o listă scurtă cu câteva nume, persoane pe care Linda le cunoştea sau cu care s-a întâlnit, spuse Rogersson. E vreunul care vi se pare cunoscut?

Henning Wallin aruncă o privire rapidă peste lista cu persoanele din anturajul Lindei. Nu avu nimic de adăugat față de ce ştiau deja şi singurul despre care a făcut comentarii a fost unul dintre vecini, Marian Gross.

— E vecinul ăla, nu-i aşa? spuse Henning Wallin. Îmi amintesc că mi-a povestit ceva Linda despre el. Mi l-a descris ca fiind un moş extrem de libidinos. Cred că s-a mutat acolo după vremea mea.

— Ați stat acolo? În apartamentul în care a avut loc crima, adică? spuse Rogersson.

— A fost apartamentul meu, spuse Henning Wallin. I l-am cedat mamei Lindei după divorț. Şi ea l-a transformat în asociație de locatari. Pentru ea, banii au fost tot timpul pe primul plan.

— Dar n-ați locuit niciodată acolo, repetă Rogersson.

— Nu. Una dintre firmele mele suedeze a avut nişte birouri în acea clădire un timp, dar eu abia dacă am pus piciorul în clădire după ce am cumpărat-o. Doar nu credeți că e el? Gross ăla?

Rogersson ridică din umeri.

— Îi verificăm pe toți cei despre care credem că trebuie cercetați, zise.

— Nu tăiem pe nimeni de pe listă înainte să fim sută la sută siguri, accentuă Bäckström. Iar pe ăla care rămâne pe listă îl băgăm la mititica. Pe viață.

— Şi când o să se întâmple asta? întrebă Henning Wallin.

— În curând, spuse Bäckström. Aş putea să mă duc la bu... la toaletă înainte să plecăm? Se pare că treaba aia cu o bere după-masă i-a pus capac poliţistului bătrân, minţi el.

— Puteţi folosi baia mea, spuse Henning Wallin. Prima uşă de pe stânga.

— Cred că am terminat, spuse Rogersson, după ce Bäckström dispăru ca să se uşureze. Nu v-aţi mai adus aminte de nimic nou? Aţi vrea să mai adăugaţi ceva?

— Prindeţi-l pe descreieratul care a făcut asta. De restul mă ocup eu.

— Ne străduim, spuse Rogersson.

— Nu eşti prea beat ca să conduci? îl întrebă Bäckström pe Rogersson un sfert de oră mai târziu, în drum spre Växjö.

— Nu, spuse Rogersson. De obicei nu mă îmbăt de la o bere. Dar ca să schimb subiectul: nu ştiam c-ai avut o fată care a murit strangulată.

— N-am spus asta, replică Bäckström. Am zis „o persoană foarte apropiată".

— Dacă te referi la Egon, să ştii că nu eu l-am strangulat. Părea că s-a înecat. În plus, credeam că era un peştişor de aur.

— Mă refeream la Gunilla, spuse Bäckström.

Eu îmi mănânc şosetele dacă nu ăsta l-a omorât pe Egon, se gândi. Atunci, de ce tot vorbeşte despre el?

— Cine dracu' e Gunilla? spuse Rogersson iritat.

— Ei, ştii, Gunilla. Din cazul Gunilla, îi explică Bäckström. A murit strangulată, din câte ştiu.

— Dar de ce dracu'... aia era o curvă, spuse Rogersson.

— Da', dar o tipă tare veselă şi cumsecade, spuse Bäckström. M-am întâlnit cu ea de câteva ori când făcea trotuarul, cât mai era sănătoasă, biata femeie. Oricum,

tatăl Lindei a pus botul. N-ai văzut cum s-a luminat la față când a auzit că mai are un frate de suferință? Auzi, mai avem pe aici vreo pungă din aia pentru probe?

— În maşina asta găseşti de toate, spuse Rogersson. Vezi în torpedo, adăugă el.

— Buuun, constată Bäckström, care apucase deja să scoată de acolo o pungă de nailon, după care pescui anevoios din buzunar o batistă de hârtie pătată cu sânge.

— Deci de asta te-ai dus tu la budă, constată Rogersson.

— Da, n-aveam nevoie să mă uşurez, spuse Bäckström plin de el. Tăticul a aruncat-o în coşul de gunoi din baie.

— Ştii ceva, Bäckström? Tu nu eşti normal. O să vezi tu că într-o zi o să vină dracul după tine. Şi o să te ia personal cu coasa.

Rogersson dădu din cap emfatic.

30

Adolfsson şi von Essen erau deja în biroul lui Bäckström şi îl aşteptau când acesta se întoarse la sediul poliției. Adolfsson se ridică în trombă de pe scaun, imediat ce Bäckström intră pe uşă. Amicul lui se rezumă la o întoarcere politicoasă a trunchiului şi a capului ca să marcheze o atitudine în general prietenoasă.

— Sperăm că ne scuzați c-am intrat şi ne-am aşezat, şefu', zise Adolfsson. Nu voiam să stăm pe coridor să atragem priviri.

— Stai jos, Adolf, stai jos, spuse Bäckström binedispus şi se aşează şi el, răsuflând zgomotos, şi puse picioarele pe masă.

Puştiul ăsta o să ajungă departe, se gândi.

Erik Roland Löfgren fusese audiat încă de vineri seara, ziua în care Linda a fost omorâtă. Audierea a avut loc prin telefon şi cea care îl sunase pe mobilul lui fu inspectorul Anna Sandberg. Conform raportului, audierea a durat în jur de douăzeci de minute. Aceasta s-a rezumat la trei întrebări legate între ele şi, având în vedere că reprezenta doar un rezumat al discuţiei, raportul se întindea doar pe două pagini.

„Löfgren susţine că el şi Linda sunt colegi de grupă la Academia de Poliţie din Växjö, dar că nu îşi petrec şi timpul liber împreună. De cele câteva ori când s-au întâlnit în afara şcolii, aceştia au participat la diverse activităţi sociale iniţiate de şcoală, ori s-au întâlnit întâmplător la restaurante şi alte localuri din Växjö..."

„Mai departe, Löfgren afirmă că, deşi nu a cunoscut-o îndeaproape pe Linda, aceasta i s-a părut o fată veselă şi de treabă, pasionată de sport şi o colegă apreciată de toţi cei din grupa lor. Din câte ştie, victima n-a fost împreună cu niciun coleg de facultate sau cu vreun alt cunoscut de-al lui. Conform spuselor lui Löfgren, aceasta îşi petrecea timpul liber mai mult cu prietenele ei..."

„În ceea ce priveşte seara cu pricina de la Hotelul Municipal, Löfgren afirmă, printre altele, că a ajuns la local pe la ora 22:00, joi seara, împreună cu doi amici de la Academia de Poliţie, şi a părăsit localul pe la 03:45, vineri dimineaţa. După aceea, s-a dus acasă pe jos şi s-a culcat, deoarece le-a promis părinţilor lui că o să-i viziteze la casa lor de vacanţă de pe Öland, la sfârşitul săptămânii în curs, şi voia să se odihnească pentru a se putea deplasa

până acolo cu maşina. Cât timp a fost la Hotelul Municipal, Löfgren a văzut-o de mai multe ori pe Linda, dar cei doi doar s-au salutat, având în vedere că Löfgren stătea cu prietenii lui. Erau mulţi clienţi în local, dar Löfgren susţine că nu a observat nimic ieşit din comun în seara aceea. În rest, voia doar să spună că e şocat de ceea ce i s-a întâmplat colegei sale de facultate."

— Da, cam asta ar fi pe scurt declaraţia lui, spuse von Essen şi dădu din cap spre Bäckström.

— Şi mai există şi o anexă, spuse Adolfsson.

— Ajung şi acolo imediat, spuse von Essen şi dădu din cap liniştit. Colega Sandberg care l-a chestionat a adăugat şi un apendice la raport. Scrie aşa... citez... „subsemnata s-a aflat în acelaşi club de noapte al Hotelului Municipal în seara cu pricina... lucru semnalat oral conducătorului investigaţiei preliminare, dl comisar criminalist Bengt Olsson, la ora 13:15 azi... confirm că Löfgren a intrat în vorbă cu mine şi cu prietenii mei în seara aceea, că şi-a luat rămas-bun cu câteva minute înainte de ora 04:00 dimineaţa şi mi-a spus că se duce acasă pentru a dormi, deoarece urma să se trezească devreme în ziua următoare. Conform spuselor lui, intenţiona să-şi viziteze părinţii în weekend, la casa lor de vacanţă. L-am mai întâlnit pe Löfgren cu ocazia unei prelegeri despre violenţa în familie pe care am ţinut-o la Academia de Poliţie... Certific... Ofiţer de serviciu... Inspector Anna Sandberg".

— Şi ce părere avem despre treaba asta? îi întrebă Bäckström aruncându-le o privire vicleană.

— Păi, aia că n-o cunoştea bine pe Linda e o minciună, din păcate, constată Adolfsson.

— Dragă frate, spuse von Essen şi-l bătu uşor pe braţ. Nu poţi să le ai pe toate şi, dacă pierzi una, mai stau o mie la coadă, adăugă el pe un ton consolator. Adolf aici de faţă era puţin cam leşinat după victima noastră, explică von Essen. A flirtat cu ea de câteva ori cât timp a lucrat la recepţie.

— Ahaaa, chicoti Bäckström. Poate ar trebui să luăm o probă şi de la tine, Adolf?

— De detaliul ăsta m-am ocupat deja cu Enoksson, spuse Adolfsson, de data asta, destul de abrupt.

— De ce? îl întrebă curios Bäckström.

Chiar, de ce? se gândi.

— Păi, pentru că eu am găsit-o. Am fost la locul crimei şi m-am plimbat pe acolo. Mă rog, n-am stat să salivez peste ea, dar am atins-o ca să văd dacă e moartă, spuse Adolfsson. În plus, eu i-am sugerat lui Enok să-mi bage beţişorul în gură. Voluntar.

— Şi el s-a conformat, zâmbi Bäckström.

— Da, spuse Adolfsson.

— Deştept băiat, constată Bäckström. Dar hai să ne întoarcem la oile noastre. Cât de bine o cunoştea, de fapt, micul Ronaldo pe victima noastră?

— Din câte le-a povestit amicilor lui, se pare că s-a culcat cu ea, spuse Adolfsson. Din păcate, e adevărat. Şefu' vrea şi detalii?

— Am înţeles, spuse Bäckström. Ei, lasă detaliile. Muierile astea nu-s normale, nu vezi? O altă chestie, apropo de muieri. Colega noastră, Sandberg. Ce părere aveţi despre ea?

— Nu-i printre preferatele mele, spuse Adolfsson. Şi nu e nici colega mea, dacă e să fiu mai exact. E căsătorită cu un poliţist — aş prefera să nu zic ce cred despre el.

Lucrează la Näpo, în Kalmar, aşa că ne putem aştepta la ce-i mai rău.

— Suntem mai rezervaţi faţă de colega Sandberg, pentru că odată ne-a reclamat pentru abuz în serviciu, pe amândoi, constată von Essen. Cică am maltratat-o pe una dintre protejatele ei cu ocazia unei arestări. Primăvara, cândva.

— Păi, de ce, ce-a făcut? întrebă Bäckström.

— A încercat să-l muşte de gât pe baron când am vrut s-o băgăm în maşină, şi, având în vedere că are SIDA, m-am gândit c-ar fi mai bine să-i pun coş la gură, spuse Adolfsson.

— Nu ştiam că aveţi coşuri de gură în maşini, spuse Bäckström. Sună practic.

— Mi-am scos geaca şi i-am înfăşurat-o pe cap, spuse Adolfsson. Nici măcar trădătorii de la Reclamaţii Interne n-au avut de comentat.

— Uitaţi cum facem, şi să nu aflu că vorbiţi cu careva din afară, spuse Bäckström.

Apoi îşi dădu jos picioarele de pe birou şi se aplecă înainte ca să sublinieze ce avea de zis.

31

Skåne, sâmbătă, 19 iulie — duminică, 20 iulie

Şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică zburase la Skåne încă de la începutul săptămânii ca să conducă personal vânătoarea după cel mai periculos criminal al ţării. Maniacul de la Dalby, ucigaş în masă şi, în lumea

în care erau obligați să trăiască cei de seama lui Nylander, probabil şi ucigaş în serie. Ca să fie cât mai aproape de locul în care se efectuau căutările, adică Dalby şi împrejurimile sale, unde îşi trimisese trupele de intervenție rapidă, Nylander se cază la Grand Hotel din Lund.

Aici, personalul avu proasta inspirație să încerce să-i pună în cârcă apartamentul „Fritiof Nilsson Piraten"[34], dar după ce le explică motivul vizitei sale, aceştia îl schimbară cu o cameră dublă obişnuită, cu baie proprie. Civili imbecili care nu deosebesc o situație de urgență de una normală, se gândi Nylander.

Din păcate, însă, în seara de sâmbătă, în camera lui avu loc un mic incident.

Nylander era obosit după cele peste cincisprezece ore pe teren, canicula fusese greu de suportat şi nici cu aprovizionarea nu prea se descurcaseră. Înainte de culcare, când şi-a descărcat, sau, cel mai probabil, încărcat, arma din dotare (detaliile exacte au rămas un mister), Nylander a tras din greşeală un foc şi a nimerit oglinda din baie. Dar fiindcă nu părea să fi produs nicio pagubă serioasă, Nylander s-a spălat pe dinți, a luat pistolul şi l-a pus sub pernă, unde îl păstra de obicei când nu dormea acasă, fiind plecat cu treburi polițieneşti. Apoi s-a cuibărit sub pătură şi era cât pe-aci să adoarmă, când l-au trezit nişte bubuituri puternice în uşă.

În mod nefericit, glonțul rătăcit nimerise televizorul din camera de alături. Vecinul lui cu o predispoziție isterică se duse la recepție, țipând ca un apucat, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri cu rățoiul Donald. Personalul hotelului sună imediat la poliție şi spuse că „se

[34] Scriitor din Skåne, provincie care a jucat un rol important în romanele şi povestirile lui.

aud împuşcături violente din camera şefului Brigăzii Naţionale de Criminalistică". Prima maşină de patrulă a poliţiei din Lund sosi în nici două minute şi, de dragul siguranţei, plecase într-acolo şi un echipaj din Malmö.

După asta, situaţia scăpă de tot de sub control. Deşi Nylander le explică liniştit şi sistematic ce s-a întâmplat de fapt şi chiar le recomandă să se întoarcă la treburile lor, nimeni nu-l băgă în seamă. Colegii locali, nişte neprofesionişti, nu fură capabili să rezolve situaţia. În schimb, îi confiscară arma din dotare şi îl târâră până la sediul poliţiei din Lund, ca să-l audieze, cu toate că era miezul nopţii. În sfârşit, după audiere, l-au dus înapoi la hotel.

— Din păcate, va trebui să vă reclam pentru asta, spuse Nylander holbându-se la şeful pichetului, după ce îl lăsară în faţa hotelului.

— N-aveţi decât, îl aprobă şeful pichetului cu un accent de Skåne strident. Atâta timp cât îmi promiteţi să vă ţineţi mâinile pe pătură.

Maniacul pe care îl căutară fu găsit în dimineaţa următoare. Zăcea într-un adăpost obişnuit pentru pescari în apropierea localităţii Åhus şi fusese descoperit de proprietarul adăpostului, şi nu de echipa de intervenţii rapide, probabil pentru că făptaşul se afla într-o cu totul altă zonă decât cea în care se efectuau căutările. Judecând după miros şi după cantitatea larvelor din jurul lui, părea să fi zăcut acolo mai multe zile.

— Se pare că dobitocul şi-a băgat ţeava în gură şi a apăsat pe trăgaci, îi rezumă şeful unităţii lui Nylander.

— Vezi să-i se ia probe şi să-i anunţaţi şi pe colegii din Växjö, spuse Nylander.

Nişte ţărănoi, se gândi el. Aici trebuie să faci singur totul.

32

Växjö, duminică, 20 iulie

Duminică seara târziu, Knutsson şi Thorén bătură la uşa lui Bäckström la hotel. Colegii din Stockholm terminaseră cu verificarea telefonului mobil al lui Erik Roland Löfgren.

— Să nu-mi zici c-au lucrat în weekend, spuse Bäckström surprins.

— Probabil că vor să adune nişte ore suplimentare şi ei, ca noi toţi, răspunse Knutsson.

— S-a cărat sau mai e acolo? întrebă Bäckström.

Sper că s-a cărat dobitocul, se gândi el şi simţi brusc vibraţiile bine-cunoscute.

— Judecând după telefoane, se pare că-i tot pe Öland de pe la mijlocul săptămânii, spuse Thorén. Înainte de asta, se pare c-a fost aici, în Växjö.

— Ultimele semnale au fost percepute de antena din Mörbylånga, explică Knutsson. Părinţii lui au o casă de vacanţă prin zonă şi probabil că e acolo şi acum, stă cu burta la soare.

— Aşa, şi? Aţi aflat ceva interesant? întrebă Bäckström.

Idioţii, se gândi. Ce nevoie să aibă unul ca Löfgren să stea la soare?

— Cred că da, spuse Thorén extrem de încântat.

— Aşa se pare, zise Knutsson zâmbind pe sub mustaţă.

— Da? Ce? întrebă Bäckström. Sau e secret?

— Colega Sandberg pare să-l fi sunat de vreo mie de ori, constată Thorén. Prima oară în ziua uciderii Lindei.

— Da, spuse Bäckström oftând. Ceea ce nu-i deloc ciudat, având în vedere că ea l-a chestionat la telefon.

Cretini cu acte, îşi spuse el.

— Aşa ne-am gândit şi noi iniţial, zise Thorén.

— Doar că apoi am început să cugetăm mai bine, explică Knutsson.

— Serios? spuse Bäckström iritat.

Ăştia cine se cred?

Conform raportului întocmit şi semnat de colega Sandberg, aceasta l-a chestionat la telefon pe aspirantul Roland Löfgren vineri, 4 iulie, între orele 19:15 şi 19:35.

— Îl sună pe mobil. Cel mai probabil, de la biroul ei din secţie, pentru că legătura se face prin centrală, spuse Thorén.

— Bine, am înţeles, că nu-s retardat, spuse Bäckström. Şi care-i problema?

— Una la mână, convorbirea durează cam puţin, spuse Knutsson şi îi aruncă o privire şireată lui Bäckström. Doar patru minute. Se termină la 19:19.

— Şi ce dacă? spuse Bäckström. Probabil că a rugat-o să-l sune pe telefonul fix. O fi avut acoperire proastă, i s-a terminat bateria, ce ştiu eu?

Cât de cretin tre' să fii, se gândi el.

— I-aţi verificat şi fixul? îi întrebă.

— Urmează, spuse Thorén. E un abonament obişnuit făcut la Telia, telefonul e în camera lui de cămin. Dintr-o vilă mare de pe Doktorsgatan din centrul oraşului. Proprietarul e un medic cu cabinet particular de aici, din Växjö. Probabil vreun vechi coleg de-al lui taică-su, dar abonamentul e trecut pe numele tatălui, nu pe al lui, aşa că-i puţin mai complicat cu autorizaţia.

— Păi, n-au decât s-o rezolve,zise Bäckström. Şi cealaltă problemă care e?

— Pe scurt, ca să rezum, spuse Knutsson...

Pe scurt, problema era următoarea. Cineva îl sunase din nou pe Löfgren pe mobil la 19:20 prin centrala secției, fără ca acesta să răspundă. Au mai fost înregistrate cinci apeluri de la același număr, dar de fiecare dată a răspuns căsuța vocală, judecând după durata apelurilor. Ultimul apel a fost înregistrat la scurt timp după miezul nopții. După următoarele cincisprezece zile, numărul de mobil al lui Löfgren a mai fost apelat de zece ori de la centrala sediului poliției. Löfgren nu răspunsese la niciunul.

Şi de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, colega Sandberg l-a mai sunat de cinci ori de pe mobilul ei de serviciu, însă nici de data aceea n-a reuşit să dea de el. Apoi l-a mai sunat o singură dată de pe mobilul ei privat.

— Asta se întâmpla joi după-amiază, imediat după prânz, spuse Knutsson. De data asta se pare c-au reuşit să vorbească. Convorbirea a durat nouă minute.

— Cam dubios, constată Bäckström.

Ce dracului o fi învârtind? Nu la ora aia m-a atacat la cantină? se gândi.

— Da, chiar că-i ciudat, îl aprobă Thorén.

— Aproape misterios, dacă mă întrebați pe mine, spuse Knutsson.

— Noaptea e un sfetnic bun, spuse Bäckström.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi el.

— Încă o chestie, zise Bäckström înainte ca aceştia să apuce să dispară pe uşă. Nu suflați nicio vorbă nimănui.

— Bineînțeles, spuse Knutsson.

— *Very hush hush*, îi cântă în strună Thorén şi făcu semn cu ochiul drept, ducând un deget la gură.

— Ce? spuse Bäckström.

Te pomeneşti că-s şi francmasoni, se gândi.

— *Very hush hush*, şşşşt, adică, tălmăci Knutsson. Ca în filmul ăla despre colegii din Los Angeles din anii cincizeci. *L.A. Confidential*.

— E unul care zice *very hush hush* tot timpul, explică Thorén. Tare filmu'. Bazat pe un roman de James Ellroy. Ar trebui să te duci să-l vezi şi tu, Bäckström. Pe bune.

Nu exista nicio altă explicaţie. Sunt poponari, sută la mie, se gândi Bäckström înainte să adoarmă. Numai poponarii se mai duceau la cinematograf după ce s-au inventat televizorul şi video player-ul. Poponarii şi muierile, bineînţeles. Nici măcar copiii nu se mai duc la cinematograf, se gândi Bäckström, dar, în clipa aceea, fu învins de Moş Ene pentru că, atunci când se trezi, era deja lumină şi acelaşi soare nemilos începu să pătrundă prin crăpătura dintre perdele.

Azi fierb săpun din nenorocit, se gândi Bäckström în timp ce stătea sub duş şi lăsă apa rece să-i trezească simţurile, înaintea unei noi zile din viaţa lui de criminalist.

33

Växjö, luni, 21 iulie — duminică, 27 iulie

Mai nou, comisarul Jan Lewin începuse să citească *Smålandsposten*. Un ziar tot trebuia să citească dacă voia să fie la curent cu punctul de vedere al jurnaliştilor asupra lumii, în general, şi al cazului Linda Wallin, în particular.

Subiectul cel din urmă domina ştirile chiar şi în cel mai important ziar local, dar jurnaliştii de aici se abţineau de la speculaţii şi articolele lor păreau mult mai echilibrate şi erau scrise cu mai mult tact. Cu toate că, datorită legăturii lor cu Växjö şi cu locuitorii lui, ar fi trebuit să fie mai afectaţi de tragedia pe care o trăia familia Lindei decât reporterii de la ziarele mari din capitală.

Dar ziarele locale mai aveau spaţiu şi pentru altceva. Pentru puţină consolare în toată răutatea aceea omenească, exemplul cel mai bun în dimineaţa aceea de luni fiind un articol despre cea mai mare căpşună a lumii, care împărţea aceeaşi primă pagină cu ultimele noutăţi despre cazul Linda.

Ziarul publicase şi o fotografie cu căpşuna. Cutia de chibrituri clasică era şi ea prezentă ca referinţă, drept care cititorul putea trage concluzia că fructul în sine era mare cât o conopidă nedezvoltată sau un pumn de bărbat. Ziarul publica un interviu mai lung cu omul responsabil de această minune a grădinăritului, Svante Forslund, în vârstă de 72 de ani, şi unul mai scurt cu soţia lui, Vera, de 71 de ani.

Svante Forslund fusese profesor de biologie şi chimie la un liceu din Växjö, dar se pensionase de aproape zece ani. Locuia împreună cu soţia lui în ceea ce fusese cândva casa lor de vacanţă, aflată în apropierea localităţii Alvesta. Pasiunea principală a soţilor Forslund era grădinăritul. Deţineau un lot de aproape un hectar, cultivat cu plante menite să servească oamenilor drept hrană sau doar ca decor. Aveau acolo flori, ierburi pe care le foloseau drept condiment, plante medicinale, fructe şi tot felul de legume, cartofi, tot soiul de rădăcinoase şi alte legume sănătoase. Şi, desigur, şi câţiva stupi cu albine

pentru a garanta polenizarea paradisului lor privat. Şi nu în ultimul rând, soţii Forslund aveau şi câteva variante de Fragária ananássa, căpşunele constituind cea mai mare pasiune a vieţii lui Svante Forslund.

Căpşuna cu pricina era un hibrid american obţinut recent, Fragária monstrum americanum, căpşuna-monstru americană. Forslund observase exemplarul respectiv încă din săptămâna de după Midsummer, căpşuna cu princina fiind atunci deja mult mai mare decât celelalte din strat.

Forslund a decis să înceapă imediat un program special de îngrijire. Îndepărtă toate celelalte căpşune de pe plantă, pentru eliminarea concurenţei pentru nutrienţi, apoi luă măsuri speciale de udare şi de fertilizare, iar planta fu protejată de insecte, larve, păsări, iepuri de câmp şi căprioare. Paisprezece zile mai târziu, când Forslund a crezut că fructul a atins greutatea optimă, acesta a fost cules şi fotografiat şi publicat în ziar.

Pe lângă importanţa sa horticolă, Svante Forslund vedea şi un potenţial economic imens în căpşuna lui uriaşă. Cultivarea căpşunelor în Suedia se efectua în prezent pe 2 350 de hectare şi, conform părerii lui Forslund, în doar câţiva ani, recolta ar fi putut fi îmbunătăţită cu aproape patru sute la sută printr-o investiţie sistematică în căpşunele lui uriaşe din SUA. Pe aceeaşi suprafaţă şi cu costuri nesemnificativ ridicate pentru irigare şi fertilizare faţă de cele actuale.

Soţia lui, Vera, îşi exprimase şi ea punctul de vedere, însă nu părea deloc la fel de entuziasmată. Pe scurt, credea că fructul uriaş al bărbatului ei era apos şi lipsit de gust, şi, apelând la o formulare mai simplă, declară că

nici prin gând nu i-ar trece s-o folosească în vreo rețetă. În lumea Verei Forslund, o căpşună adevărată trebuia să aibă gustul din copilărie. Preferata ei era o variantă locală, care dădea fructe destul de mici, de un roşu-închis, cu pulpa tare, foarte dulci şi cu un gust plăcut de fragi de pădure. Plantele le moştenise de la părinții ei şi, deşi soțul ei era un Carl von Linné al zilelor noastre, nici măcar el nu reuşise să stabilească originea lor. În orice caz, acestea constituiau ingredientul principal din renumitul ei tort cu căpşune cu care îi servea pe copiii, nepoții şi prietenii ei în fiecare vară.

Un tort de vară simplu pe care cititorii ziarului puteau să-l prepare singuri dacă urmăreau rețeta: două–trei blaturi de pandişpan tăiate subțire, câteva picături din lichiorul ei de căpşune făcut în casă, mult gem făcut din aceleaşi căpşune, un strat gros de frişcă şi, de jur împrejur, un rând de căpşune feliate subțire, iar în mijloc, un exemplar frumos şi întreg din aceeaşi specie care să încoroneze creația.

Sună simplu şi delicios. Cam la fel ca torturile cu care îl răsfăța mama lui când era copil, se gândi Lewin, care se hotărî să decupeze articolul şi să-l lipească în carnețelul lui cu însemnări despre vizita de la Växjö.

34

Colectarea probelor ADN oferite voluntar în Växjö şi împrejurimi părea să se fi transformat într-un adevărat

succes. Poliția se apropia cu paşi repezi de cifra de patru sute. SKL apelase la resurse speciale pentru cazul Linda şi aproape jumătate dintre probele analizate puteau fi tăiate deja de pe listă.

— Şi cu colegii şi viitorii colegi cum mai merge? întrebă Olsson, fără vreun motiv evident.

— Bine, spuse Knutsson şi se uită peste hârtiile lui. Am primit opt probe. Toate oferite voluntar. Pe primii patru i-am şi şters deja de pe listă. Ne-au mai rămas doi.

— Da, de unul am promis că mă ocup eu, aşa că mai durează puțin, interveni Olsson. Nu vă faceți griji. Mă ocup eu, adăugă el din nou.

— Aşa, şi mai avem un cadet, constată Knutsson. Ia să vedem, spuse şi se prefăcu că se uită peste hârtiile lui. Coleg de grupă cu Linda, a fost în acelaşi club ca şi ea în noaptea respectivă. Erik Roland Löfgren pe numele lui, conform registrului Academiei.

— Pe el îl tot vânez la telefon. L-am sunat de o sută de ori, spuse Sandgren.

— Şi cum merge? întrebă Bäckström.

Şi spune-ne şi ce dracu' învârți, îşi spuse în gând.

— E vară şi vacanță, nu cred că-i mai complicat de atât. Oricum, am reuşit să dau de el săptămâna trecută, zise Sandberg. Era la părinții lui, în casa lor de vacanță de pe Öland, dar mi-a promis că ne sună de îndată ce se întoarce în Växjö.

— Câtă generozitate, mârâi Bäckström. Şi când am putea să ne întâlnim cu dumnealui? Când începe şcoala, la toamnă, sau cum? Cel mai uşor ar fi să-i rog pe colegii din Kalmar să dea o tură până acolo şi să-i ia nişte probe.

— Promit că-l mai sun, spuse Sandberg. Serios. Să nu uităm că vrem să se ofere, totuşi, voluntar. Nu e ca şi când l-am suspecta pe bune, adică.

— Vezi să rezolvi treaba asta, spuse Bäckström. Explică-i regulile studentului nostru. Altfel mă duc chiar eu după el. Doar că n-o să mai fie vorba de beţişoare de urechi, ci mai degrabă de probe de sânge.

— Se rezolvă sigur, spuse Olsson. O să se rezolve. Hai să nu ne agităm pentru un detaliu nesemnificativ.

— Dar nu mă agit deloc, spuse Bäckström. Lămuriţi-l pe dobitoc că nu-i cazul să se comporte ca un derbedeu de pe stradă suspect. Mă rog, dacă el chiar vrea să se facă poliţist. E doar o sugestie prietenească şi, dacă nu mai aveţi nimic de discutat, roiu', că am treabă. O grămadă chiar, spuse Bäckström şi se ridică de la masă.

După-amiază, Olsson îl rugă pe Bäckström să-i acorde câteva minute.

— Aş putea să schimb două vorbe cu tine, Bäckström? întrebă Olsson. Aş avea nevoie de un sfat bun de la un coleg cu experienţă.

Flutură-Puţă, se gândi Bäckström. L-ai rugat să-şi bage beţişorul în gură, dar amărâtul s-a spânzurat în pod şi acum vrei să plângi pe umărul lu' nen-tu' Bäckström.

Problema se dovedi a fi cu totul alta. În Växjö domnea o neliniţte generală după uciderea Lindei, mai ales în rândul femeilor tinere şi, privit dintr-o perspectivă socială, cazul Linda scăzuse simţitor calitatea vieţii pentru o categorie însemnată.

— Să mai îndrăznească să iasă şi să se distreze, fără să se teamă tot timpul de un eventual atac? trase concluzia Olsson.

— Interesantă întrebare, spuse Bäckström.

Chestia asta e mai haioasă decât m-aş fi aşteptat, îşi zise în gând.

— Sunt câțiva ani de când puteam garanta așa ceva, spuse Olsson. Resursele noastre nu mai ajung nici măcar pentru minimul necesar.

La ce v-or trebui resursele alea în gaura asta uitată de Dumnezeu, nu știu, se gândi Bäckström. Pentru mașini parcate ilegal și câini pierduți?

— Da, e de rău, aprobă Bäckström oftând.

— Suntem câțiva care ne-am gândit la niște soluții alternative și să știi că Lo a fost cea care a venit cu ideea, spuse Olsson.

— Te ascult cu maximă atenție, spuse Bäckström și dădu din cap cu o mină serioasă, aplecându-se înainte.

Cloșca noastră dragă, abia aștept, se gândi el.

— Bărbații din Växjö împotriva Violenței Domestice, spuse Olsson. Bărbați normali, cu bun-simț, „concetățeni", concetățeni și frați, adică bărbați și concetățeni, ca să zic așa, cineva din proiect s-a gândit la formularea asta... concetățeni și frați... bărbați care să se plimbe prin oraș seara și noaptea și să crească siguranța în oraș prin simpla lor prezență. Pot să se ofere să escorteze femei singure, de pildă, în drum spre casă de la vreun local, explică Olsson.

Ce tehnică genială de agățat, se gândi Bäckström. Până și Lo ar fi în stare să păcălească vreun concetățean miop și să-i ofere un număr slăbuț.

— Tu ce părere ai, Bäckström? repetă Olsson.

— Pare o idee grozavă, spuse Bäckström.

Cât de cretin poți să fii? se gândi.

— Nu crezi că există riscul să fim percepuți ca un fel de gardă civilă? întrebă Olsson dintr-odată neliniștit. Sau, și mai rău, că niște elemente neserioase ar putea să profite de activitatea noastră pentru a-și satisface interesele personale?

— Nu cred să existe un risc prea mare, spuse Bäckström. Cu condiția să-i verificăm îndeaproape pe voluntari.

Şi dacă-i ținem departe pe ăia de teapa stimabililor Karlsson Futăciosul şi Flutură-Puță, îşi spuse în gând.

— Serios? întrebă Olsson şi păru uşurat şi fericit în acelaşi timp. N-ai vrea să-ți dezvolți puțin punctul de vedere la şedința următoare cu micul nostru grup implicat în proiect?

— Bineînțeles, poți conta pe mine. Asta ar mai lipsi, să nu merg, spuse Bäckström. Asta, dacă într-adevăr credeți că pot să contribui cu ceva, adăugă el timid.

Abia aştept, se gândi.

Adolfsson şi von Essen continuară cercetările legate de aspirantul Löfgren şi în weekend, fără să se abată de la curs. În jurul lui Löfgren începuseră să se adune mai multe detalii supărătoare. Conform celor spuse chiar de el câtorva colegi de grupă, acesta întreținuse relații sexuale cu Linda din primăvară şi până la sfârşitul semestrului din mijlocul lui iunie.

Dar, fiind un tânăr care punea mare preț pe propria libertate, Löfgren hotărâse să pună punct relației secrete. Conform spuselor sale, Linda devenise prea ataşată de el şi se aştepta la prea multe, ceea ce nu mai era deloc pe gustul lui. Nimic dramatic, sub nicio formă, declarase el. Îi explicase doar că, pe viitor, trebuia să se mulțumească cu un loc în şirul lung de femei care îi stăteau la dispoziție. Cum reacționase Linda la asta nu se ştia. Părea să nu le fi povestit nimic prietenelor ei şi nu-şi făcuse nici vreun prieten sau vreun amant nou.

— Deci declarația aia din raportul lui Sandberg e o minciună, să înțeleg, spuse Bäckström.

— Aşa este, spuse Adolfsson şi scutură din cap. Şi e clar că nu-s nici laudele obişnuite. Băiatul a trecut ca buldozerul prin femeile din oraşul ăsta. Am stat de vorbă cu câteva. Pare că a luat la rând jumătate din Småland, constată Adolffson şi oftă adânc după ultima replică.

— Ultima lui parteneră de sex, spuse von Essen. Nu e ăsta, de obicei, un indiciu clar, apropo de identitatea făptaşului?

— Foarte bine! izbucni Bäckström. E mai bine decât bine, e tare ca piatra, îi asigură el.

Nu-i chiar prost poponarul ăsta aristocrat, se gândi Bäckström.

— Bună treabă, băieţi, zise Bäckström. Poate nu-i mai complicat de atât. Dacă avem şi baftă. Şi ce-au zis muierile alea? Le ia la palme de obicei?

— Mirosul bine cunoscut de piele, latex şi ham, spuse von Essen, deşi şi el era născut şi crescut în peisajul rural din Småland. Nu. Oamenii din oraşul ăsta au alte interese. Se pare că de regulă apare la locul faptei cu echipamentul necesar, ca să zic aşa.

Löfgren era tânăr, bine făcut, antrenat, şarmant şi arăta foarte bine. Şi, în ciuda celor douăzeci şi cinci de ani ai săi, părea să aibă o experienţă considerabilă şi un talent remarcabil în domeniul sexului. Conform sursei feminine cu care au stat de vorbă, acesta era la fel de dotat cum o cerea mitul despre bărbatul de culoare. Ceea ce-l făcea personajul principal al coşmarurilor bărbaţilor albi.

— Ronaldo e un adevărat Sex Machine, spuse ea şi zâmbi încântată. Dacă vrei să te faci praştie, n-ai să găseşti unul mai bun. E mare. Şi e supergros.

Exact la fel ca şi cu o puşcă de vânătoare ca lumea, se gândise Adolfsson după ce terminase de vorbit cu ea. E nevoie de exerciţiu, talent şi muniţie.

— Cam ca tine, Patrik, adăugă brusc sursa feminină a lui Adolfsson. Dar problema cu tine e că tipele încep să te şi placă. Mai ştii când voiai să-mi arăţi turnul ăla de vânătoare din care ai împuşcat primul elan?

— Mai bine nu ne abatem de la subiect, spuse Adolfsson.

Ca să pot să trec pe hârtie ce-am discutat, se gândi el.

Sex ciudat? Sex anormal? Kinky? Bondage? Sadism?

— Nu şi cu mine, constată sursa lor şi ridică din umeri. Normal că eram curioasă când toate prietenele mele vorbeau despre el. Şi n-aveam de gând să mă mărit cu el neapărat. Doar sex. La asta se pricepea de minune.

— Dar, na, adăugă ea. Dacă i-aş fi cerut aşa ceva, sunt sigură că nu m-ar fi refuzat. În niciun caz. De fapt, nici nu cred c-ar fi trebuit să-l rog. Şi-ar fi dat seama el şi singur. Doar e vorba de teritoriul lui.

Dar mai mult de atât n-au aflat.

— Pun pariu că e un sadic nenorocit, spuse Bäckström înfocat.

Da' las' că aflăm noi în curând, după ce-i cotrobăim puţin prin şifonier, se gândi el. Vibraţiile familiare deveniseră şi mai puternice.

Bäckström începuse să se acomodeze cu traiul la Hotelul Municipal din Växjö. Durerea cea mare provocată de pierderea lui Egon se domolise neaşteptat de repede şi în ultimele zile nici nu se mai gândise la el. Camera lui era curată şi patul făcut când se întorcea de la secţia de

poliție, după o zi de muncă istovitoare. Singurul lucru la care trebuia să se gândească în fiecare dimineață era să arunce prosoapele din ziua precedentă pe jos, ca nu cumva să le dea idei ecologiștilor extremiști din personal şi să-i oblige astfel să-i aducă altele curate. Şi-apoi, era timpul să mai lase un morman de haine murdare la spălat şi călcat. De data asta, fără să comită vreo ilegalitate, doar transpirase în ele pe timp de serviciu.

Bifă imediat punctele din programul său obişnuit: mai întâi, o bere rece de îndată ce intră în cameră. Apoi, un pui de somn, încă o bere în cameră şi ceva de mâncare. Înainte de culcare şi de întâlnirea cu Moş Ene, o conversație educativă cu Rogersson, încă vreo două beri şi eventual o tărie, două, discret. Şi, cireaşa de pe tort, mai nou: obişnuita convorbire telefonică cu reporterița lui de la postul de radio local. Ca să-i dea ocazia să se plângă că nu-i acordă niciodată două minute din timpul lui liber, deşi ea i-a promis că n-o să discute cu el probleme de serviciu.

Ca în seara aceasta, de pildă.

— Am cam multe pe cap, spuse Bäckström.

— Tu numai îmi promiți, oftă Carin.

Sigur a auzit de supersalam, din moment ce insistă atâta, se gândi Bäckström şi în clipa următoare auzi nişte bătăi cunoscute în uşă.

— Trebuie să închid, spuse Bäckström. Am ceva de rezolvat. Ne auzim.

Rogersson sosi cu un bax cu şase beri reci şi părea într-o dispoziție extraordinară.

— Tocmai am vorbit cu colegii de la Stockholm, spuse Rogersson şi rânji cu toată faţa lui suptă şi plină de cicatrice. Mi-au povestit ceva incredibil despre Bărbiuţă. Comisarului Åström cred c-o să-i placă în mod deosebit.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Ai grijă cum vorbeşti, beţivanule, zise în gând.

Povestea lui Rogersson conţinea toate adăugirile şi îmbunătăţirile obişnuite pe care le capătă toate istorisirile de îndată ce trec dintr-o gură în alta. Aceasta trecuse prin nenumărate guri în drumul ei dintre oglinda băii Hotelului Grand şi urechile curioase ale lui Rogersson.

— Zici c-a fost masacrul de pe Stureplan, a distrus jumătate din hotel, încheie Rogersson rânjind mulţumit cinci minute mai târziu.

— Şi-o fi prins bărbia în trăgaci când a vrut să-şi cureţe arma, îşi dădu cu părerea Bäckström. Dacă erai tu sau eu, am fi ajuns direct la mititica la colegii de la Malmö.

— Păi, e just? spuse Rogersson, scutură din cap şi sorbi şi ultimele picături din pahar.

— Doarme cumva Dolly Parton pe burtă? îl aprobă Bäckström.

— Ciudat că n-am văzut nimic în ziar, spuse Rogersson.

— Sunt sigur că se poate aranja, spuse Bäckström şi zâmbi şi el. O să vorbesc eu cu colegul Åström, poate reuşeşte să abordeze problema cu vreun mâncător de cur de-al nostru mai perspicace.

35

În dimineața următoare, *Smålandsposten* publică un articol mai lung despre o dispută culturală izbucnită în oraş. Jan Lewin se hotărî să-l decupeze imediat şi să-l adauge notițelor sale de călătorie.

Procurorul-şef şi, mai nou, reprezentantul Creştin-Democraților în parlament, Ulf G. Grimtorp, declarase război perspectivei populiste şi imorale care domina, după părerea lui, activitatea culturală promovată de consiliul oraşului Växjö.

Un proiect îl deranjase în mod special. Acesta era dedicat tinerelor imigrante din oraş. Fusese numit „Proiectul bicicleta şi înotul" şi avea ca scop instruirea imigrantelor tinere. Acestea urmau să participe la un curs de trei săptămâni în iunie, scopul fiind să învețe să meargă cu bicicleta şi să înoate, iar responsabilii proiectului găsiseră chiar şi o şcoală de vară, cu internat undeva la țară, într-un mediu relaxant, lângă un lac la care aveau acces exclusiv, plus instructori, biciclete şi colaci. Toate cele paisprezece participante au învățat să meargă cu bicicleta şi să înoate şi au absolvit proba finală cu brio.

Ziarul le intervievase pe trei dintre ele. Acestea declarară în unanimitate că realizările dobândite pe plan fizic le-au ajutat să evolueze şi pe plan intelectual, să se elibereze de cătuşele patriarhale care le limitau libertatea de acțiune şi să dobândească putere, independență şi respect de sine, obținând astfel condițiile de bază pentru a se putea dedica unor interese şi valori culturale mai tradiționale.

Funcționarul din cadrul departamentului cultural al consiliului, Bengt A. Månsson, responsabil pentru proiect

şi alte planuri „speciale", îl numise „un succes aproape fără precedent".

— Cei care sunt de părere că astfel de inițiative nu sunt culturale deloc n-au înțeles ce e cultura, de fapt, constată responsabilul proiectului.

În rest, plănuiau deja un proiect asemănător pentru sezonul de iarnă, în cadrul căruia participantele puteau să învețe să schieze şi să patineze, proiectul „schiul şi patina".

Conform parlamentarului Grimtorp, proiectul cu pricina era o prostie şi nimic mai mult. O scuză proastă, cusută cu ață albă din partea unor snobi de stânga implicați în viața culturală, pentru a sta cu burta la soare în compania unor femei tinere pe spezele muncitorilor, plătitori de impozite.

— Două sute de mii de coroane, tună Grimtorp. Ce treabă are asta cu cultura?

Bani care, conform părerii categorice a lui Grimtorp, ar fi trebuit rezervați activității teatrului de stat din Växjö, orchestrei de cameră locale, bibliotecii şi acțiunilor ei. Ca să nu mai vorbim despre faptul că astfel de proiecte puneau în pericol bursele acordate numeroşilor suflători de sticlă, pictori şi sculptori tineri şi promițători din Växjö şi împrejurimi.

Grimtorp ăsta pare nasol de tot, se gândi Jan Lewin şi, dintr-un motiv anume, îşi aduse aminte de vara aceea cu aproape cincizeci de ani în urmă când şi-a primit prima bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roşie. Cu siguranță același Valiant precum cel din benzile desenate cu Prințul Valiant. Îl întrebase pe tatăl lui şi acesta îi povestise despre nobilul prinț şi cavaler Valiant.

Prințul Valiant trăise cu mulți ani în urmă. Pe vremea aceea nu existau biciclete. În schimb, Valiant avea un cal. Un armăsar roşu puternic, care părea să fi fost la fel de îndărătnic şi greu de stăpânit ca prima bicicletă a lui Jan Lewin. Calul se numea Arvak, povestise tatăl lui Jan Lewin, fiind botezat după un alt cal pe nume Arvakr din mitologia islandeză, care trăgea soarele pe cer şi avusese cu siguranță destule de tras în vara aceea în care Jan Lewin a învățat să meargă cu bicicleta.

Despre asta şi multe altele puteai să citeşti în benzile desenate despre Prințul Valiant din *Allers Veckotidning*[35]. Jan Lewin şi tatăl lui cotrobăiseră o seară întreagă într-o grămadă de cutii şi cutiuțe din podul şopronului vechi, din casa lor de vacanță. Găsiră cu siguranță vreo sută de reviste cu poveşti despre nobilul cavaler Valiant, iar tatăl lui Jan Lewin îi citea din ele înainte de culcare, câte una sau chiar două despre viața aventuroasă a prințului.

Ceva nu era, totuşi, în regulă, se gândi Jan. El avea o bicicletă care se numea Crescent Valiant, botezată după Prințul Valiant, lucru care fusese confirmat şi de tatăl lui. În schimb, Prințul Valiant avea un armăsar roşu pe nume Arvak, pentru că pe vremea aceea nu existau biciclete. Şi atunci de ce bicicleta lui roşie nu se numea Arvak Valiant, ci Crescent Valiant? Şi cine era Crescent ăsta?

Poate Crescent era prenumele lui, s-a gândit Jan Lewin. Prințul Crescent Valiant. În orice caz, avea să-l întrebe pe tatăl lui dimineață, pentru că el ştia totul despre toate. Dar apoi adormi şi, din câte îşi amintea acum, după aproape cincizeci de ani, n-a mai avut ocazia să-i pună niciodată întrebarea. În schimb, s-a gândit mult

35 Săptămânalul Tuturor.

la asta pentru că nu-i era deloc clar, chiar dacă ştia o grămadă despre mitologie, în ciuda vârstei lui fragede.

36

În aceeaşi dimineaţă în care izbucnise dezbaterea culturală din *Smålandsposten*, grupul PC şi-a trimis analiza privitoare la cazul Linda Wallin prin mail, împreună cu profilul făptaşului. În plus, şeful grupului, Per Jönsson, îi anunţă că urma să sosească în Växjö imediat după prânz cu colegii, ca să discute despre concluziile lor cu membrii echipei de investigaţii.

Bäckström îşi petrecu dimineaţa citind raportul de douăzeci de pagini, ba oftând, ba gemând. Dar, în ceea ce priveşte crima în sine, cei din grupul PC păreau să-şi fi dat seama de tot ce-ar fi putut să ghicească şi orice poliţist cu creier, şi anume:

Că făptaşul nu pătrunsese în apartament prin efracţie, că o cunoştea pe victimă de mai demult, că actul sexual părea să fi fost iniţiat într-un mod paşnic, cel puţin dacă era să se gândească la ce s-a întâmplat mai târziu. Că totul a început printr-un act sexual consumat pe canapeaua din camera de zi, petrecut cu acordul ambelor părţi. Că aceştia doi s-au mutat apoi în dormitor, unde lucrurile au scăpat de sub control în ceea ce priveşte nivelul violenţei, că făptaşul a sugrumat-o pe victimă după sau în timpul penetrării anale, că s-a dus la duş, s-a masturbat şi s-a spălat, şi că a părăsit apartamentul prin fereastra dormitorului.

Urmau observațiile de rigoare, cărora niciun detectiv criminalist demn de profesia sa nu le vedea sensul, observații care constituiau, de obicei, sursă pentru coşmaruri. Conform acestora, nu era exclus ca Linda să fi uitat să încuie uşa, făptaşul să se fi strecurat în apartament pe furiş sau s-o fi păcălit să-l lase să intre. Sau să-i fi pus cuțitul la gât din prima clipă — cuțitul găsit la fața locului, de pildă — şi să-i fi scos bijuteriile, ceasul şi hainele şi s-o fi obligat să întrețină raporturi sexuale cu el pe canapeaua din camera de zi şi pe patul din dormitor unde a strangulat-o. În cel mai rău caz, făptaşul putea fi o persoană pe care victima n-o mai întâlnise până atunci.

Având în vedere profilul ataşat şi identitatea victimei, această ultimă variantă părea şi cea mai plauzibilă. Conform profilului întocmit, criminalul era un bărbat între douăzeci şi treizeci de ani şi locuia sau locuise în apropierea locului faptei, sau avea vreo legătură cu acesta. Cel mai probabil, locuia singur şi fostele lui relații fuseseră complicate, era considerat un „ciudat" de către cei din jurul lui, îi era greu să întrețină relații sociale mai lungi sau să socializeze măcar, era şomer sau muncea ocazional, executând lucrări mai simple.

În plus, era un individ cu grave tulburări psihice. În personalitatea lui se regăseau elemente haotice şi iraționale. Avea probleme mari legate de relațiile lui cu femeile. Din cauza unor traume din copilărie, ura femeile fără să fi fost conştient de acest lucru nici el, nici anturajul lui. Şi în niciun caz nu era un sadic obişnuit cu fantezii sexuale complexe.

Avea un temperament exploziv. Dacă i se punea cea mai mică piedică, putea să-şi piardă complet controlul şi

apela la violență extrem de repede. Niște trăsături care s-au manifestat cu siguranță și în trecut, motiv pentru care se afla cu certitudine în registrul poliției, fiind încadrat la infractori violenți sau care avuseseră probleme cu drogurile. Și, nu în ultimul rând, era o persoană puternică din punct de vedere fizic. Destul de puternică pentru a doborî și a strangula o femeie de douăzeci de ani care, totuși, era o polițistă în devenire, mai bine antrenată decât bărbații sau femeile de vârsta ei, și reușea să ridice cu douăzeci de kilograme peste propria greutate când se antrena la haltere. În plus, era destul de flexibil ca să poată sări pe un geam aflat la patru metri deasupra pământului.

Exact, și își lasă pantofii pe suportul din hol. Frumos și ordonat, unul lângă celălalt, și nu-l vede nimeni când se furișează pe geam, chiar dacă poartă patruzeci și cinci la pantofi, se gândi Bäckström și oftă zgomotos.

Cu toate acestea, comisarul Per Jönsson părea să-i fi impresionat pe cei mai mulți din publicul său calificat, după ce-și încheie prezentarea ce dură aproape o oră și-i invită să-i pună întrebări.

— Presupun că persoanele din sală au o mulțime de întrebări, spuse Jönsson și zâmbi adunării. Așa că, vă rog, nu vă jenați. Puteți să mă întrebați orice.

Ce bine, se gândi Bäckström. Atunci ai putea să începi prin a ne explica de ce te-au botezat Pelle Jöns[36] toți polițiștii cu creier de la Brigada Națională.

---

[36] Numele unui personaj dintr-un cântec pentru copii care începe astfel: „A fost odată o râmă pe nume Pelle Jöns, se temea de coțofene, se temea de găini".

— Poate aş putea să încep eu dacă n-are nimeni nimic pe suflet, spuse Olsson după o privire rapidă şi autoritară în jurul mesei.

Foarte bine, Olsson, se gândi Bäckström. Întreabă-l pe tâmpit de ce colegii de la Brigada Naţională au botezat grupul PC „Dosarele X".

— Vreau mai întâi să-ţi mulţumesc pentru timpul acordat, începu Olsson. Şi, mai ales, pentru prezentarea asta extrem de interesantă. Şi eu, şi colegii mei de aici, de la masă, suntem convinşi că analiza voastră o să joace un rol decisiv în munca noastră.

Dar nu şi în munca poliţiştilor adevăraţi, se gândi Bäckström. Că doar n-oi fi ajuns aşa de rău să mă iau după Pelle Jöns şi ideile lui hazardate.

— E un detaliu anume care mi-a atras atenţia atunci când am citit raportul vostru, continuă Olsson. Descrierea făptaşului. Nu pot să mă abţin să nu trag concluzia că avem de-a face din nou cu unul dintre tinerii ăia cu înclinări criminale şi un dosar penal încărcat.

— Da, există mai multe dovezi care indică exact asta, îl aprobă Jönsson. Deşi, pe de altă parte, nu e chiar sigur, adăugă el repede.

— Te referi la faptul că Linda i-a dat drumul în casă, spuse Enoksson.

— Da, deşi se mai întâmplă ca oamenii să uite să încuie uşa când ajung acasă, spuse Jönsson. Sau ca victima să fie un om de bună-credinţă şi să-i deschidă cuiva căruia n-ar fi trebuit să-i deschidă.

— Şi, oare, cum am putea să ne dăm seama care-i varianta corectă? spuse Enoksson care părea că gândeşte cu voce tare.

— Am şi eu o întrebare, dacă se poate, zise dintr-odată Adolfsson, deşi stătea cât se putea de departe, în fundul sălii.

— Te rog, spuse Jönsson afişând un zâmbet cât se poate de democratic.

— Mă gândeam la ce-au zis ăia de la SKL. Că ADN-ul criminalului ne-ar sugera că ar fi vorba de unul de-afară, spuse Adolfsson.

— De-afară? spuse Jönsson şi-l privi nedumerit pe interlocutorul său.

— Nu din Småland, adică, explică Adolfsson. O persoană străină, ca să zic aşa.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Jönsson şi păru, brusc, extrem de rezervat. Cred c-ar trebui să fim foarte precauți cu astfel de ipoteze. Aici este vorba de nişte cercetări care se află într-un... stadiu primar... sau cum să zic, spuse Jönsson, care îşi aduse aminte în ultima secundă de ce-i stătea pe limbă.

— Da, dar profilul se potriveşte perfect cu majoritatea străinilor de aici din oraş, se încăpățână tânărul Adolfsson. Chiar foarte bine. Întrebați-mă pe mine că ştiu, doar lucrez la poliția de proximitate.

— Nu cred că ne ajută să insistăm pe teoria asta, zise Jönsson. Cum spuneam, eu unul m-aş abține de la astfel de concluzii. Mai sunt întrebări?

Chiar mai multe, pare-se. Întrevederea dură în total trei ore. Trei ore irosite degeaba, se gândi Bäckström când terminară, în sfârşit.

— Zbor plăcut, Pelle, spuse Bäckström, afişându-şi cel mai jovial zâmbet când Jönsson îşi luă rămas-bun de la ei. Şi nu uita să-i saluți pe colegii tăi de la Dosare.

— Mersi, Bäckström, dădu scurt din cap Jönsson, fără a părea la fel de amuzat ca şi Bäckström.

După cină, Bäckström îşi adună din nou confidenţii în camera lui de hotel. Pe Rogersson îl informă deja în prealabil, aşa că acesta simţise şi el vibraţiile plăcute după ce Bäckström îi împărtăşi noutăţile. Adolfsson şi von Essen fură invitaţi şi ei, având în vedere că munciseră mult şi era mai bine să povestească ce-au aflat cu gurile lor. De fapt, ar fi vrut să-i infiltreze şi pe Lewin, şi pe micuţa Svanström, deşi ştia dinainte ce părere avea să aibă colegul lui.

Am avut dreptate sau am avut dreptate? se gândi Bäckström când Lewin îi bătu la uşă cu zece minute mai devreme de ora stabilită, ca să apuce să discute cu el între patru ochi.

— Cu ce te pot ajuta, Lewin? întrebă Bäckström şi îi zâmbi amabil musafirului său.

— Nu cred că mă poţi ajuta cu ceva, Bäckström, zise Lewin. Am mai spus-o şi o spun şi-acum. Nu se poate să faci propriile tale investigaţii în cadrul unei investigaţii şi să le ascunzi totul colegilor tăi.

— De ce, că am văzut că preferi să citeşti despre chestiile astea în ziare, zise Bäckström.

— De ce vorbeşti prostii? spuse Lewin. Ştii bine că nu-i aşa. Le evit la fel de mult ca şi tine sau oricine altcineva. Dar dacă e să mă întrebi pe mine şi având în vedere ce de oferte avem la dispoziţie, să ştii că prefer să înghit prostiile alea şi să nu mă comport ca tine.

— Ştii ceva? spuse Bäckström, zâmbindu-i vesel interlocutorului său. Propun să-i asculţi pe Adolfsson şi pe

amicul lui şi ce-au de zis şi colegii Knutsson şi Thorén înainte să te decizi.

— Mă rog, nu că mi-ar schimba părerea cu ceva, spuse Lewin ridicând din umeri.

— După aia te las pe tine să hotărăşti cum să continuăm, zise Bäckström.

— Serios? îl întrebă uimit Lewin.

— Da, cum să nu, zise Bäckström.

Ca să ai de ce să te minunezi, îşi spuse în gând.

Mai întâi, von Essen şi Adolfsson le prezentară concluziile cercetărilor lor.

— Tipul e ultimul partener sexual cunoscut al Lindei, dar minte în declaraţie, constată von Essen. Dacă e să ne luăm după ce zic, şi el, şi cunoscuţii lui, se pare că a părăsit hotelul undeva între trei şi jumătate şi patru, singur. Dacă a mers repede, înseamnă că a ajuns acasă la ea în cinci minute şi n-are niciun alibi pentru noaptea respectivă.

— Pantofii, izmenele? îl întrebă Lewin. Ce-au zis cunoştinţele ei de sex feminin?

— Având în vedere că şefii investigaţiei n-au făcut publice astfel de detalii, am zis că-i mai bine să nu întrebăm nimic, spuse Adolfsson. Şi oricum, fiecare bărbat suedez poartă lenjerie de genul ăla în perioada asta a anului.

Lewin se mulţumi să dea din cap.

Apoi Knutsson şi Thorén le-au dat raportul despre descoperirile lor şi până şi Lewin se arătă extrem de îngrijorat când le-au povestit despre prima convorbire telefonică dintre colega Sandberg şi aspirantul Löfgren.

— Mi-e greu să cred c-a avut timp să-i pună toate întrebările alea în doar patru minute, dacă e să ne gândim la concluziile din raportul ei, constată Knutsson.

— O femeie extrem de eficientă, spuse Thorén încântat.

— Nu-i exclus să-l fi sunat şi pe numărul lui de acasă, spuse Lewin.

— Nu, zise Thorén.

— Încă nu ştim, interveni Knutsson. Ăia de la Telia ne pun bețe-n roate pentru că fixul e pe numele lui taică-su. Iar persoana noastră de legătură s-a cam intimidat, se pare.

— Deci, ce zici? spuse Bäckström şi-l privi cu viclenie pe Lewin. Ce-ar fi de făcut?

— Da, ai dreptate, e cam încâlcită treaba. Ceva nu-mi sună bine nici mie, îl aprobă Lewin. Mă gândeam să-ți propun să mă laşi să stau de vorbă mâine cu procuroarea. Pare competentă şi o femeie de încredere. Sunt convins că o să ne lase să-l săltăm pe tip fără vreo înştiințare prealabilă şi, dacă o să continue să ne obstrucționeze, n-are decât să-l declare suspect şi atunci o să-i putem lua şi probe, indiferent dacă-i place sau nu individului.

— Mi se pare o propunere grozavă, spuse Bäckström şi zâmbi. Atunci te ocupi tu de procuroare. Între timp, eu şi băieții facem rost de ceva rezerve, ca să sărbătorim ca lumea când îl băgăm la mititica pe nenorocit.

37

De îndată ce Rogersson îi povesti despre masacrul de la Grand Hotel din Lund, comisarul „Åström" transmise

povestea mai departe, şoptind discret în urechile a trei jurnalişti de la trei ziare diferite. Cu toate astea, în ziare nu apăru niciun rând despre revoltătoarele evenimente. Vulturii ăştia nenorociți nu mai sunt în stare nici măcar de curățenie, se gândi iritat comisarul Bäckström.

În rest, ziarele de scandal şi cotidienele obişnuite erau pline de subiectele vechi. După ce bifară interviurile lacrimogene cu rudele victimelor masacrului, criminalul în masă de la Dalby fu expediat în lumea ştirilor pe scurt. Cazul Linda îşi reluă locul pe prima pagină a ziarelor şi aglomerația din jurul bufetului suedez de la Municipalul din Växjö crescu din nou considerabil.

La şedința de dimineață se vehicula cifra de patru sute de probe ADN sau mai mult, ceea ce însemna că se apropiau cu paşi repezi de un nou record național în recoltarea de probe voluntare. Cincizeci dintre ei fuseseră deja şterşi de pe listă pentru că ADN-ul lor nu se potrivea cu cel al criminalului. Unul dintre ei era vecinul Lindei, Marian Gross, a cărui dispariție de pe listă nu prea a întristat pe nimeni, nici pe Bäckström, care avea deja un suspect nou în mânecă. În plus, comisarului Olsson îi venise o idee promițătoare în ceea ce privea investigațiile lor viitoare.

Pornind de la profilul întocmit de grupul PC, Olsson a făcut câteva calcule demografice şi a ajuns la concluzia că nu trebuiau să mai recolteze probe decât de la vreo cinci sute de localnici ca să acopere tot spectrul din profil. După ce a stat de vorbă şi cu un funcționar de la Evidența Populației, şi-a dat seama că era chiar mai puțin de atât.

— Mi-a vorbit despre aşa-numita „speranță matematică", le explică Olsson. E o vrăjitorie din asta matematică,

şi dacă am înţeles eu corect, nu trebuie să recoltăm probe decât de la vreo jumătate. În situaţia în care alegem subiecţii la nimereală.

Ce dracu' a tot îndrugat acolo, se gândi Bäckström după şedinţă. Dacă era să se ia după propriile reguli, era de ajuns să-i ia probe unei singure persoane.

— Dacă vrei un sfat onest de la un poliţist bătrân, eu zic să te limitezi la străini, zise Bäckström.

— Nu-ţi face griji, dragă Bäckström, spuse Olsson care părea într-o dispoziţie surprinzător de bună. Nici eu nu sunt născut ieri şi am ajuns să cunosc corpii Pappenheimer. *Ich kenne auch meine Pappenheimer*[37], adăugă el cu mândrie în cea mai corectă germană de elev premiant, pe care o dobândise la cursurile serale ale Kvällsuniversitet, la care a participat împreună cu nevasta după o excursie vinicolă pe Valea Rinului, în vara precedentă. Şi nu uita c-ai promis că o să vii la întâlnirea noastră, îi reaminti.

— Da, sigur, spuse Bäckström.

Ce dracu' are de-a face Pappenheimer cu cazul nostru? se întrebă apoi în gând.

După şedinţa de dimineaţă, comisarul criminalist Jan Lewin discută cu procuroarea şi cu şeful investigaţiilor preliminare, comisarul Olsson. În schimb, Bäckström s-a remarcat prin absenţă, lucru grozav, după părerea lui Lewin.

---

[37] Citatul corect este *Ich kenne meine Pappenheimer* şi provine din opera lui Friedrich Schiller „Moartea lui Wallenstein" şi a ajuns să însemne „şi eu îmi cunosc aliaţii", „ştiu adevărul".
Corpii Pappenheimer (med.) — sunt granulaţii bazofile, dense din sânge. Apar în anemiile sideroblastice, intoxicaţia cu plumb, supraîncărcarea cu fier.

— În concluzie, ceva nu-i în regulă cu tânărul nostru, spuse Lewin după ce-şi prezentă teoria.

— Ajunge dacă-l aducem aici fără o înştiinţare prealabilă? îl întrebă procuroarea.

— Da, spuse Lewin. Dar dacă o să refuze şi-acum, eu zic să-i luăm probe cu forţa. Măcar să-l putem tăia de pe listă, dacă nu de alta.

— Dacă nu termină cu minciunile şi o ţine tot aşa cu comportamentul ăsta de mucos, o să-l reţin la secţie şi, cât timp meditează la zdup, o să-i iau şi probe de sânge, şi amprente, spuse procuroarea. Totuşi, e vorba de un caz de omor. Să ştii că nu mă amuză deloc prostiile lui.

— Dar chiar e nevoie de aşa ceva? interveni Olsson şi se foi agitat pe scaun. Vreau să spun că-i vorba despre un cadet de-al nostru şi nu seamănă deloc cu făptaşul din profilul grupului PC. Eu n-aş...

— În cazul ăsta, mai bine că eu sunt cea care decide, îl întrerupse procuroarea. Grupul PC! pufni ea pe nas. Ăştia nu fac altceva decât să inventeze prostii. Din câte ştiu, n-au rezolvat niciun caz până acum. Niciun caz de-al meu, oricum.

După-amiază, Bäckström se ţinu de promisiune şi participă la întâlnirea cu conducerea noii asociaţii, Bărbaţii din Växjö împotriva Violenţei Domestice. Fu servit cu cafea, tort de morcovi şi fursecuri, iar preşedintele asociaţiei, psihologul şi psihoterapeutul Lilian Olsson, deschise şedinţa urându-i bun venit.

— Pe mine şi pe colegul nostru, Bengt Olsson, ne cunoşti deja, spuse Lo. Bengt ne-a promis că o să ne ajute mica asociaţie în calitate de vicepreşedinte, dar voi, ceilalţi, nu vă cunoaşteţi încă şi mă gândeam că tu, fiind

musafirul nostru, să începi mai bine prin a te prezenta celorlalți membri ai asociației, Moa, celălalt Bengt al nostru, spuse ea şi-i zâmbi unui bărbat blond, înalt şi subțire, care îi zâmbi înapoi la fel de fericit, şi cel de-al treilea Bengt, Bengt Axel, continuă ea dând din cap prietenos spre un bărbat scund, slab şi negricios de la capătul scurt al mesei.

— Mulțumesc că m-ați primit, Lo, spuse Bäckström, împreunându-şi mâinile pe burta-i rotundă, şi le zâmbi cât putu de evlavios celor trei.

Trei fetițe în pantaloni şi una într-un soi de cămaşă de noapte roz. Foarte practic, având în vedere că pe toți trei poponarii, îi cheamă Bengt, îşi zise în gând Bäckström.

— Daaaa, spuse Bäckström alungind vocala „a" pentru că învățase deja să îi cânte în strună unei astfel de adunături. Mă numesc Evert Bäckström... dar toți prietenii mei îmi spun Eve, minți Bäckström, care nu avusese în viața lui vreun prieten apropiat şi toți i se adresau cu numele de familie încă din clasele primare. Ce să vă mai zic..., spuse Bäckström. Daaa... păi, sunt comisar al Brigăzii Naționale de Criminalistică... şi, ca de atâtea ori înainte, pot spune că am ajuns aici din cauza unor circumstanțe extrem de tragice.

Bäckström dădu din cap cu un aer sumbru şi oftă.

Nişte drăgălăşenii, ca să aibă la ce roade poponarii, îşi spuse în gând.

— Mulțumesc, Eve, spuse Lo, plină de afecțiune. Daaa... poate am putea să continuăm cu frații noştri concetățeni. Te rog, Bengt, spuse Lo şi dădu din cap spre figura negricioasă aplecată peste ceaşca sa de cafea şi felia de tort de morcovi din capătul mesei.

— Mulțumesc, Lo, spuse Bengt şi îşi drese vocea tulburat. Daaa... aşadar, cum spuneai şi tu, numele meu e Bengt Månsson şi lucrez la diverse proiecte culturale în cadrul consiliului orăşenesc, sunt responsabil pentru aşa-numitele proiecte speciale pe care asociația noastră nou-înființată urmează să le sprijine...

Un scumpic, ce să mai, şi mai seamănă şi cu tipul ăla de la Guvern, de la „şanse egale pentru toți". Ăla care are un tată cal, se gândi Bäckström, care nu-şi încărca de obicei memoria cu alte nume în afară de derbedei, bandiți şi colegi de la poliție.

— Bănuiesc că nu-i o muncă uşoară, spuse Bäckström. Cu toate proiectele astea, vreau să zic.

— Nu, spuse Bengt Månsson şi păru dintr-odată mai însuflețit. Am mult de lucru şi încerc să țin în frâu cheltuielile ca să nu pară că...

— Poate aş putea să-i dau cuvântul celui de-al doilea Bengt al nostru, îl întrerupse Lo care, din motive necunoscute, nu dorea să intre în detalii în ceea ce privește subiectul cu pricina, ci dădu doar din cap către amicul blond cu ochi albaştri al primului Bengt, întrerupt cu atâta grosolănie. Acesta părea de două ori mai înalt decât primul şi dădea impresia că a reuşit performanța de-a atârna atât peste masă, cât şi peste scaunul lui. Omul radia de căldură şi de empatie.

— Numele meu e Bengt Karlsson şi mă ocup de linia fierbinte pentru ajutorarea bărbaților cu probleme din oraşul nostru, spuse Bengt cel Înalt. Oferim sfaturi şi sprijin, chiar şi terapie comportamentală pentru bărbații care au comis diverse abuzuri aici, în Växjö. Şi n-aş zice că n-avem de lucru.

Îmi dau seama, la câte babe nebune există pe pământ, se gândi Bäckström. Dar văd c-ai fost cam derbedeu, îşi spuse el. Atunci când era vorba de astfel de diagnostice, era la fel de perspicace precum un medic de țară, care putea să distingă un pacient cu oreion de unul cu amigdalită.

— Înseamnă că n-a mai rămas decât mititica de mine, ciripi femeia îmbrăcată în cămaşă de noapte roz.

Hai, lasă că nu eşti tu aşa de mititică, se gândi Bäckström. Eşti de trei ori cât Lo, dacă asta te consolează cu ceva.

— Mă numesc Moa, Moa Hjärtén. Şi cu ce se ocupă una ca mine, te întrebi cu siguranță, Eve, continuă ea.

Păi, cu ce, eşti preşedinta liniei de urgență pentru femei cu probleme, preşedinta asociației pentru victimele abuzurilor şi a tuturor celelalte linii fierbinți pentru inimi albastre care există pe lume, se gândi Bäckström şi dădu din cap încurajator către ea, semnalându-i să continue.

— Da, păi, am înființat o linie de urgență pentru femeile din oraş, sunt preşedința asociației pentru victimele abuzurilor... şi... ce mai fac...

Am avut dreptate sau am avut dreptate, se gândi Bäckström.

— Da, continuă Moa. Şi am deschis şi un adăpost pentru victimele violului şi abuzului fizic. Le oferim femeilor un domiciliu anonim. De mai multe nu prea am timp.

Felicitări, spuse în gând Bäckström. Dacă o faci în regim privat, înseamnă că nu eşti chiar bătută în cap.

După aceea, grupul nou-format a avut ocazia să se minuneze de expertiza comisarului Bäckström, unul

dintre cei mai renumiți experți suedezi în crime deosebit de grave. Cum i-a mai spus și colegul Olsson, grupul se temea în principal de două lucruri. Să nu fie percepuți drept organizație paramilitară și să nu atragă bărbați neserioși cu intenții dubioase sau chiar criminale.

Bäckström făcu tot posibilul să-i liniștească.

— Deci, ca să recapitulez ce-am spus, nu cred că trebuie să ne facem griji pentru așa ceva, încheie Bäckström care, deși era un om spiritual, începu să folosească niște termeni cam pompoși.

— Și în ceea ce privește cealaltă problemă, eu zic că sunteți suficient de buni cunoscători ai firii umane ca să puteți să alegeți bobul de pleavă, adăugă el.

Iar pe tine, scumpete, o să te țin sub observație chiar eu, se gândi el și-i zâmbi extrem de prietenos colegului său din asociație, Bengt Karlsson.

După reuniune, asociația se întâlni cu reprezentanții media, însă Bäckström refuză să participe, invocând politica Brigăzii Naționale de Criminalistică în privința unor astfel de probleme.

— Oricât aș vrea, nu pot, spuse Bäckström oferindu-le același zâmbet pios de acum două ore.

Lo și amicii ei l-au înțeles perfect, așa că Bäckström se întoarse în biroul echipei de investigații ca să contribuie și el cu ceva la munca lor.

— Mi-l cauți, te rog, pe nenorocitul ăsta? întrebă Bäckström și-i întinse o foaie cu numele și semnalmentele lui Bengt Karlsson colegului său.

— Da, sigur, spuse Thorén mirat. Mă scuzi că te întreb, dar ce vrei cu el? Nu-i tipul ăla de la...

— *Very* şşşt, şşşt, rânji Bäckström şi lipi un deget de buze.

De îndată ce primi undă verde de la procuroare, Lewin îi trimise pe von Essen şi pe Adolfsson pe insula Öland după Löfgren. Conform ultimelor convorbiri de pe mobil, acesta se afla în casa de vacanţă a părinţilor de lângă Mörbylånga. Şi fiindcă Adolfsson era cel care urma să se ducă după el, Bäckström îi împrumută maşina lui de serviciu. În plus, îi dădu şi câteva sfaturi pentru drum.

— Dacă introduci adresa în calculator, maşina asta nenorocită o găseşte singură, spuse Bäckström. Şi dacă trebuie să-i daţi vreuna după ceafă, staţi în afara maşinii, ca să nu murdăriţi scaunele fără rost.

— Nou record, constată Adolfsson, cu o oră şi jumătate şi o sută şaptesprezece kilometri mai târziu, după ce parcă maşina în faţa casei de vacanţă a familiei Löfgren.

Era o casă mare, galbenă, din lemn, tipică pentru foştii comercianţi, cu poteci aşternute cu pietriş ce scârţâia sub tălpi, copaci cu umbră deasă şi o vedere superbă spre strâmtoarea Kalmar. Pe pajiştea din faţa casei se afla însăşi persoana pe care o căutau. Încălţat cu o pereche de pantofi de alergat şi purtând nişte pantaloni scurţi şi un maiou, aflat în toiul unei şedinţe de stretching.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor? îi întrebă amabil cadetul Löfgren.

— Vrem să stăm de vorbă cu tine, spuse la fel de prietenos Adolfsson.

— În cazul ăsta, va trebui s-o lăsăm pe mâine, pentru că tocmai mă pregăteam să dau o tură, spuse Löfgren, făcându-le cu mâna şi zbughind-o în direcţia opusă faţă de Växjö.

Von Essen se năpusti după el din reflex şi, spre cinstea lui, trebuie spus că avusese contact vizual cu el cu câteva sute de metri înainte să dispară printre tufişuri, lăsându-l în spate pe urmăritorul lui, care se opri pufnind ca o locomotivă.

— Tu vrei să prinzi un tip de culoare la douăzeci şi cinci de grade la umbră, spuse Adolfsson, care se făcuse între timp comod pe unul dintre scaunele din grădină, în aşteptarea colegului lui.

— Ai stat de vorbă cu părinţii lui? îl întrebă von Essen şi dădu din cap către casă.

— Nu-i nimeni acasă, se pare, zise Adolfsson.

— Îl sun pe Lewin, hotărî von Essen.

— Cum adică, a scăpat? îl întrebă Lewin cinci minute mai târziu.

— Cum adică, a scăpat? repetă Olsson peste zece minute.

— A scăpat. A fugit, pur şi simplu? întrebă procuroarea pe mobil un sfert de oră mai târziu.

— Le-a scăpat, pur şi simplu, îi explică Lewin. Şi-acum ce facem?

— Ce facem? repetă Olsson când Lewin îl sună a doua oară, după o jumătate de oră.

— Procuroarea zicea că noaptea-i un sfetnic bun, şi dacă nu dăm de el nici mâine, o să emită mandat de arestare în absenţa lui, zise Lewin.

— De ce dracu' n-aţi alergat după el şi nu l-aţi omorât în bătaie? urlă Bäckström, care era la fel de stacojiu la

față ca von Essen cu câteva ore în urmă, cu toate că nu se ridicase toată după-amiaza de pe scaunul lui de birou.

— Şefu', nu ne-a permis situația, dacă ne-nțelegeți, spuse Adolfsson.

— Am fi periclitat interogatoriul dacă l-am fi împuşcat ca pe un iepure, îl susținu von Essen pe tonul lui reconciliant de nobil.

Ai grijă cum vorbeşti, poponar nenorocit, se gândi Bäckström şi se holbă cu viclenie la colegul său cu sânge albastru. El, unul, nu s-ar fi abținut să adune câțiva câini şi elicoptere şi să blocheze tot podul[38].

38

La micul dejun din dimineața următoare, Bäckström citi *Smålandsposten* pentru prima oară în viața lui. Cotidianul local dedicase câteva pagini asociației recent formate, Bărbații din Växjö împotriva Violenței Domestice, dar ceea ce captă atenția lui Bäckström în mod special fu o fotografie cu membrii asociației care ocupa jumătate din prima pagină. În centru se vedea Lo Olsson, încadrată între Moa Hjärtén şi comisarul Bengt Olsson, flancați la rândul lor de micuțul Bengt Månsson şi uriaşul Bengt Karlsson, de două ori mai înalt decât el. Toți se uitau la cameră cu fețe serioase şi se țineau de mână.

Ce caraghioşi, se gândi Bäckström încântat.

Dar cei de la ziar nu păreau să împărtăşească părerea lui. Asociația primise numai laude şi redactorul-şef o

[38] Podul Öland care face legătura între oraşul Kalmar şi insula Öland.

aminti chiar şi în editorialul lui, plin de câteva formulări neobişnuit de poetice, comparând poliția cu „un gard de lemn cu prea puține scânduri care avea de înfruntat o lume din ce în ce mai haină". Conform aceluiaşi autor, nu doar că aveau nevoie de astfel de inițiative private, ci sosise timpul ca acestea să fie luate şi în serios. „Până şi noi, cei care locuim în oraşul acesta, în mod normal atât de paşnic, suntem nevoiți să recunoaştem că lupta împotriva criminalității crescânde e un lucru care ține, de fapt, de Responsabilitatea Noastră, a Tuturor", îşi încheie el articolul.

De unde dracului scot toate tâmpeniile astea? se gândi Bäckström şi vârî ziarul în buzunar, ca să poată să râdă în voie după ce se încuia în birou.

Lewin îşi petrecu noaptea în patul Evei Svanström, ca de atâtea ori în trecut, dar mai stătu treaz vreo oră după ce ea adormi, chibzuind de zor la tânărul Löfgren şi planurile lui. De îndată ce ajunse la serviciu, scoase din sertar mai multe dosare, le citi cu atenție şi, după încă alte câteva minute de chibzuială, trase concluzia că şi-a dat seama cam cum stăteau lucrurile. Dar ştiind că a mai greşit şi în trecut, hotărî să-i convoace totuşi pe von Essen şi Adolfsson şi să-i roage să verifice nişte informații.

— Am un indiciu vechi pe care vreau să-l verificați. Am menționat ceva legat de asta la şedința noastră de duminică, de pe şase iulie. Nu cred că-i cine ştie ce palpitant, dar aş vrea să stați totuşi de vorbă cu sursa informației. Göran Bengtsson îl cheamă pe individ. Aveți datele lui aici, spuse Lewin şi le înmână bilețelul.

— Gurra Galben-Albastru, da, îl ştim pe tip, constată von Essen.

— Poftim? spuse Lewin. Cum i-ai zis?

— Gurra Galben-Albastru, sau doar Galben-Albastru, aşa i se zice aici în oraş, clarifică Adolfsson.

— Asta fiindcă individul are... anumite înclinări politice, ca să mă exprim frumos, continuă Adolfsson, şi doi...

— ...datorită nuanţelor de maro de pe paleta lui politică, mă rog, metaforic vorbind, interveni von Essen.

— ...şi doi, pentru că s-a ales cu nişte vânătăi de nota zece când a vrut să sărbătorească ziua steagului suedez în Växjö cu prietenii lui, acum vreo doi ani, continuă Adolfsson. Băieţii au venit cu o grămadă de autocare, zic de ăştia de la Liga Antifascistă şi alte asociaţii asemănătoare, şi i-au bătut bine pe Gurra şi pe amicii lui. Era plin de vânătăi, exact în culorile steagului mult iubit. N-am apucat să intervenim, încheie el, şi rânji dintr-un motiv necunoscut.

— Omul zice că a văzut-o pe Linda cu un cioro... cu un bărbat de culoare înalt, se corectă Lewin. Pe la patru dimineaţa, în ziua crimei.

— Da, dar din partea lui nu trebuie să ne mire o astfel de observaţie, ca să nu mai zic că aspirantul Löfgren nu-i chiar singurul bărbat de culoare din Oraşul Muşeţel, spuse von Essen. În orice caz, dacă e să ne referim la ultimii ani.

— Aş vrea totuşi să daţi o fugă până la el şi să-i luaţi o declaraţie. Şi să-l puneţi să-l identifice pe om după fotografie. Puteţi să începeţi cu Löfgren, spuse Lewin şi le întinse o ţiplă cu fotografiile a nouă bărbaţi de culoare, dintre care una îl reprezenta pe Löfgren.

— Şi apoi să ne-o identifice pe Linda. Şi să respectaţi ordinea asta neapărat, sublinie Lewin şi le mai dădu nouă

fotografii, reprezentând tot atâtea tinere blonde, una dintre ele fiind Linda Wallin, victima din dosarul lor.

În acelaşi timp în care von Essen şi Adolfsson sunară la uşa garsonierei modeste a lui Galben-Albastru din Araby, din centrul oraşului Växjö, aspirantul Erik Roland Löfgren îşi făcu apariţia în faţa recepţiei secţiei de poliţie în compania unui avocat din Kalmar, vechi prieten de familie. Picase exact la ţanc, pentru că procuroarea tocmai se hotărâse să emită un mandat de arestare pe numele lui.

Gurra Galben-Albastru stătea în faţa calculatorului, complet adâncit într-un joc descărcat de pe pagina de web a organizaţiei americane White Aryan Resistances. Unul dintre tocilarii de la WAR concepuse o variantă adaptată etnic a clasicelor Desert Storm I-III, şi Galben-Albastru era în elementul lui când îi primi pe von Essen şi pe Adolfsson.

— Nou record, spuse Galben-Albastru cu obrajii îmbujoraţi de fericire. Într-o juma' de oră am killărit trei sute optzeci şi nouă de nasuri strâmbe.

— Ai timp să stăm de vorbă puţin? îl întrebă Adolfsson.

— Normal, pentru gabori, oricând, zise Galben-Albastru. Doar e datoria fiecărui suedez. Suntem în stare de asediu. Trebuie să strângem rândurile dacă nu vrem să ne invadeze cioroii, le explică el.

Löfgren nu era la fel de entuziast când îl poftiră în sala de audieri unde era aşteptat de conducătorul interogatoriului, Rogersson. Lewin era prezent pe post de

martor. Cadetul adoptă un ton la fel de formal ca şi reprezentantul lui legal, de două ori mai bătrân decât el.

— De ce crezi că vrem să stăm de vorbă cu tine, Löfgren? începu audierea Rogersson, după ce înregistră formalităţile de rigoare pe dictafon.

— Speram să mă lămuriţi voi, zise Löfgren dând din cap politicos.

— Deci nu ţi-ai dat seama singur? îl întrebă Rogersson.

— Nu, zise Löfgren scuturând din cap.

— Atunci o să-ţi explic eu, spuse Rogersson. Că-mi dau seama că eşti curios.

Löfgren se mulţumi să dea din nou din cap, dar părea mai degrabă vigilent decât curios.

— Să dea dreeeacu' dacă n-am sunat de vreo sută de ori să-ntreb ce dreeeacu' s-o-ntâmplă cu pontu'. Niggăru' a motroşit-o, sută la sută, spuse Galben-Albastru. Un tovarăş de-al vostru-i ţine spatele, sunt sigur. N-aţi văzut că, mai nou, colcăie de cioroi în poliţie? Căutaţi-i numa' la boaşe şi-l găsiţi pe ucigaş una–două.

— Ce-ai făcut când i-ai văzut? îl întrebă von Essen.

— Am salutat-o pe Linda. Că o cunoşteam de la secţie.

— Ce i-ai zis, mai exact? insistă von Essen.

— Am întrebat-o dacă n-are altceva mai bun de făcut decât să sugă la bățul ăla de lemn-dulce[39], spuse Gurra şi le zâmbi încântat. Şi încă ceva despre SIDA, pare-mi-se. Păi, la dracu', băieţii ăştia din lemn-dulce îs nişte bombe biologice ambulante, dacă te gândeşti câte căcaturi au în ei.

— Şi după asta, ce s-a întâmplat? interveni Adolfsson.

[39] Referire la cele mai populare dulciuri din Suedia, Danemarca şi Finlanda, cu gust de lemn-dulce şi înveliş de culoare neagră.

— La niggăr i-a sărit muştaru' şi s-a repezit la mine şi să mă ia dreacu' dacă nu era albastru la faţă, de mă gândeam ca să nu cumva să-l ating că dreacu' ştie, mor de herpes sau ceva. În cel mai bun caz, vreau să zic. Aşa că m-am tirat.

— Şi asta se întâmpla pe la patru dimineaţa pe Norra Esplanaden, la aproximativ cinci sute de metri de Hotelul Municipal, zise von Essen.

— Răspuns afirmativ, îl aprobă Galben-Albastru. Pe la patru, chiar în faţa sensului giratoriu, lângă circă.

— Avem nişte poze la care am vrea să te uiţi, zise von Essen. Îl recunoşti pe careva? întrebă şi scoase fotografiile cu Löfgren şi ceilalţi opt.

— Conform raportului unei colege de-ale noastre, susţii că n-ai întreţinut relaţii sexuale cu Linda, zise Rogersson. Afirmi că o considerai doar o colegă de grupă de la şcoală.

— Da, eram în aceeaşi grupă. Dar asta o ştiţi deja.

— Aşa este, spuse Rogersson. O ştim. Şi ştim şi c-ai întreţinut relaţii sexuale cu Linda. De ce nu ne-ai spus?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, răspunse Löfgren încăpăţânat. N-am avut nicio relaţie cu Linda.

— O întrebare simplă, oftă Rogersson. Te-ai culcat cu Linda? Da sau nu.

— Nu înţeleg ce are de-a face una cu alta, spuse Löfgren. Şi oricum, nu sunt genul care să discute despre aşa ceva.

— Ba eşti exact genul ăla, din câte am înţeles de la amicii tăi. Am stat de vorbă cu mai mulţi şi, din câte zic ei, te-ai lăudat luni întregi cu partidele tale cu Linda.

— Prostii, zise Löfgren. Eu nu discut despre aşa ceva, sunt minciuni.

— Minciuni, zici, spuse Rogersson. Dar dacă nu te-ai culcat cu ea, de ce nu răspunzi cu „nu"?

— Dar nici măcar nu înțelegi ce zic, spuse Löfgren.

— Înțeleg exact ce zici, spuse Rogersson. Şi ştiu că ai mințit în cadrul unei audieri şi te aud şi acum că eviți să răspunzi la o întrebare simplă şi directă.

— Care n-are nimic de-a face cu cazul vostru. N-am omorât-o pe Linda. Sunteți duşi cu capul dacă voi credeți că am omorât-o.

— Dacă eşti nevinovat, sunt sigur că n-o să ai nimic împotrivă să ne dai o probă de ADN, ca să te ştergem de pe lista suspecților, spuse Rogersson şi-i indică pedagogic o eprubetă subțire cu un bețişor de urechi, aflată lângă dictafon.

— Exclus, spuse Löfgren. Pentru că sunt nevinovat şi n-aveți nicio dovadă incriminatoare. Ştiu despre ce este vorba, de fapt, sunt sigur că asta e. Vreți să scăpați de un viitor coleg de culoare, zise Löfgren şi arăta la fel de revoltat cum vorbea. Despre asta e vorba. Restul e *bullshit*.

— Eu zic, totuşi, că minți şi faptul că minți un polițist care anchetează o crimă — o crimă în care, colac peste pupăză, victima e o colegă de-a ta de facultate — mă face să te suspectez, spuse Rogersson. Pentru noi nu-i vorba despre nimic altceva.

— Şi pentru voi, asta e de ajuns, se rățoi la el Löfgren. Nici măcar nu vreți să ascultați ce...

— Nu numai pentru noi, îl întrerupse Rogersson. Procuroarea e la fel de curioasă ca şi noi.

— Mă scuzați că vă întrerup, zise avocatul, dar ar fi interesant să auzim şi punctul de vedere al procuroarei.

— E foarte simplu, spuse Rogersson. Dacă Löfgren continuă să mintă şi refuză să ne spună ce-a făcut în noaptea crimei, doamna procuror îl consideră suspect în mod oficial şi va emite mandat de arestare pe numele lui.

Rogersson făcu schimb de priviri cu Lewin care dădu din cap.

— Atunci vreau să notați în procesul-verbal că eu unul nu împărtășesc părerea dumneaei, spuse avocatul.

— Am notat, spuse Rogersson. Și presupun că știți că nu cu poliția trebuie să vorbiți dacă vreți să faceți reclamație. O ultimă întrebare, Roland, înainte să te reținem...

— Am alibi, îl întrerupse Löfgren. Dacă ați apucat să învățați ce înseamnă alibi, ăștia din generația dumitale.

— El era, spuse Galben-Albastru și zâmbi triumfător ridicând fotografia lui Roland Löfgren.

— Hai să nu ne grăbim, Gurra, spuse von Essen. Ia-o încet.

— Pentru mine toți arată la fel, interveni Adolfsson. Cum poți fi așa de sigur?

— Pentru că-s expert în chestii din astea, spuse Galben-Albastru mulțumit. Mă pricep la fel de bine la cioroi ca eschimoșii la zăpadă sau laponii la reni. Hai să-l luăm pe ăsta, de pildă, zise Galben-Albastru și flutură poza cu Löfgren.

— Un negru albastru tipic. Din Africa, dacă mă întrebați pe mine. Dar nu de oriunde din Africa, că nu-i din Eritrea sau Sudan, sau Namibia, sau Zimbabwe și-n niciun caz nu-i bushman sau masai. Și nici kikuyo sau uhuru, sau watutsi, sau wambesi, sau zulu, sau...

— Stai așa, stai așa, îl întrerupse Adolfsson și ridică mâinile. Din ce regiune a Africii e? Nu-mi mai zice ce nu-i.

— Dacă mă întrebi pe mine, e de undeva din Africa de Vest, Coasta de Fildeș, vechea colonie franceză vest-africană, nigării francuzilor, gen, spuse Galben-Albastru și dădu din cap de parcă ar fi știut despre ce vorbește.

— Mulțumesc pentru ajutor, zise von Essen. Mai am o singură întrebare. Dacă ai putea să arunci o privire şi peste pozele fetelor...

— Hai, măi, Conte, lasă-mă, spuse Galben-Albastru. Încearcă să mă asculți. Doar am vorbit cu fata când am fost la secție, ți-am zis. Ea era. Sută la mie.

— Păi, arată-mi care dintre ele este, zise Adolfsson şi dădu din cap spre fotografiile cu Linda şi alte opt tinere.

— Hai, povesteşte-mi, spuse Rogersson. Zi-mi de alibiul ăla.

— Eram însoțit de încă o persoană când am plecat acasă la mine, zise Löfgren. Când am plecat de la hotel. Am fost împreună cu persoana respectivă până pe la zece dimineața.

— Ai declarat că ai plecat acasă singur, constată Rogersson. Să înțeleg că ai mințit şi în declarație? Păi, dă-mi un nume atunci. Cine e persoana care te-a însoțit?

— V-am explicat deja. Nu vă dau niciun nume, spuse Löfgren.

— Păi, ăsta nu-i cine ştie ce alibi, oftă Rogersson. După cum ştiu eu, vreau să zic. Din câte îmi amintesc din puținul pe care l-am învățat, profesorii ăia ne tot băteau la cap că e important să ştii exact cine e persoana responsabilă pentru alibiul ăla.

— Nu dau nume, repetă Löfgren. E chiar aşa de greu de înțeles?

— Şi-acum ce ziceți, băieți? spuse Galben-Albastru şi ridică fotografia din mână.

— Eşti absolut sigur că e ea, zise von Essen şi îi aruncă o privire lui Adolfsson.

— Cum adică, sigur? Sunt sută la mie, nu v-am zis? Doar am stat de vorbă cu ea de câteva ori când v-am vizitat la secție. O nesimțită, dacă vreți să știți.

— E o chestie amuzantă în ce zici, spuse Rogersson şi-l privi pe Löfgren răbdător.

— Ce chestie amuzantă? îl întrebă Löfgren. Eu nu văd nimic amuzant.

— Amicii tăi spun că te-ai lăudat de nenumărate ori că i-ai tras-o Lindei. Sunt cuvintele tale, te citez. Că i-ai tras-o şi alte expresii şi mai colorate, de care o să vă scutesc şi pe tine, şi pe avocatul tău.

— Asta e treaba lor. Eu n-am zis aşa ceva, spuse Löfgren.

— În ceea ce priveşte plecarea ta acasă de la hotel, în schimb, le-ai spus, citez, că te-ai dus acasă singur. Cineva te-a şi văzut, cică. Ai spus că te duci acasă să te culci.

— Da, şi ce-i cu asta? Doar n-o să mă trageți la răspundere şi pentru declarațiile altora. Şi oricum, cineva stă la uşă şi vrea să discute cu voi, zise Löfgren şi dădu din cap spre uşa crăpată de cineva, după câteva bătăi discrete.

— Ai două minute, Lewin? întrebă von Essen din cadrul uşii.

— Trucul ăsta îl ştiu, îi spuse Löfgren avocatului său. Unul dintre profesorii noştri de la şcoală ne-a povestit...

— Două minute, spuse Lewin, se ridică, ieşi din sală şi avu grijă să închidă uşa după el.

— Cred că avem o mică problemă, îi spuse von Essen lui Lewin.

— Exact ce-am bănuit şi eu de azi-dimineață, oftă Lewin.

— Ce ți-am zis? spuse Löfgren pe un ton triumfător şi-l bătu pe braț pe avocatul său. Cinci minute, nu două. Ți-am zis eu.

— Îmi cer scuze că trebuie să vă întrerup, domnilor, spuse Lewin şi dintr-un motiv anume se uită spre Rogersson.

— Dacă am înțeles eu bine, refuzi să ne dai numele persoanei care ar putea să-ți întărească alibiul, spuse Lewin.

— Mă bucur c-ai înțeles, în sfârşit, spuse Löfgren. Aşa este. Să ştii că e treaba voastră să aflați, nu a mea, să vă spun.

— Chiar mă simt mai bine că am ajuns la un numitor comun, măcar în privința asta, zise Lewin. Atunci vreau să te înştiințez că azi, optsprezece iulie, la ora paisprezece şi cinci, procuroarea a hotărât să emită mandat de arestare pe numele tău. Audierea se suspendă şi urmează să fie reluată mai târziu. De asemenea, am primit verde să-ți luăm şi amprentele, şi o probă ADN.

— Ia, stați aşa, se repezi avocatul. N-ar fi mai bine să mă lăsați puțin să stau de vorbă cu clientul meu şi poate găsim o soluție practică pentru problema asta?

— Vă propun să vă adresați direct doamnei procuroare, spuse Lewin.

— Ce dracu' te-ai grăbit aşa, băi, Lewin? spuse Rogersson iritat, cinci minute mai târziu, după ce au rămas singuri.

— Şi tu te-ai fi grăbit în locul meu, spuse Lewin.

— De ce să mă fi grăbit? îl întrebă Rogersson. Dacă m-ai fi lăsat încă vreo oră, aş fi stors numele ăla din el, asta dacă într-adevăr avea alibi. Şi aş fi avut grijă să-şi bage singur în gură bețigaşul.

— De asta mă temeam eu, spuse Lewin. Că ne umpli de o grămadă de hârțoage.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Rogersson.

— Tocmai mă pregăteam să-ți explic, spuse Lewin.

— Te ascult cu maxim interes, spuse Rogersson, zâmbind încurcat şi lăsându-se comod pe spate în scaun.

— Frățioare, rânji Rogersson cinci minute mai târziu. Şi când ai de gând să-i povesteşti şi lui Bäckström?

— Acum, spuse Lewin. De îndată ce dau de el.

— Asta tre' s-o văd şi eu, hotărî Rogersson. Te ajut să-l ții pe grăsan când se repede la mobilier.

O să am o zi tare de tot, se gândi Bäckström care, cu zece minute în urmă, îi văzuse pe von Essen şi pe Adolfsson trecând pe coridor cu un Löfgren destul de posomorât. Cei trei se îndreptau spre zdup, Bäckström era aproape sigur de asta. Colac peste pupăză, mai apăru şi Thorén ca să-i dea raportul cu privire la informațiile despre unul dintre membrii grupului Bărbații din Växjö împotriva Violenței Domestice, Bengt Karlsson.

— Karlsson ăsta pare să fi fost un nenorocit şi jumătate. Nu este genul care te ia cu zăhărelul, spuse Thorén.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Bäckström.

Şi ce să mai fac cu el acum când tuciuriul e-n colivie? se întrebă în sinea lui.

— Păi, stai să vezi. În total, a comis nici mai mult, nici mai puțin de unsprezece infracțiuni, conform cazierului, îi făcu rezumatul Thorén. Se pare că s-a specializat pe molestarea partenerelor lui de viață de până acum.

— Omul potrivit la locul potrivit, constată Bäckström mulțumit.

Omul perfect pentru fâsâita aia de Lo şi pămpălăul de Olsson, îşi spuse.

— Singura problemă e că ultima reclamație e de acum nouă ani, zise Thorén.

— S-o fi învățat minte de-atunci, spuse Bäckström. Acum nu dă în ele decât cu pumnul înfășurat într-un prosop flauşat. Sapă cât poți de adânc, încheie el, pentru că îi zări pe Lewin şi pe Rogersson care stăteau în uşă ca două găini ce nu sunt în stare să se ouă.

— Intrați, băieți, intrați. Tânărul Thorén tocmai se pregătea se plece, spuse Bäckström.

— Haideți, ziceți odată, spuse Bäckström cum scăpă de Thorén. L-ați încolțit pe niggăr? L-am văzut cu Adolfsson şi cu handicapatul ăla cu aere de nobil pe care-l cară după el peste tot. Îl duceau la mititica pe prost.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Bäckström, zise Lewin. Dar şi eu, şi Rogersson suntem convinşi că nu Löfgren e omul nostru.

— Hai, că asta mi-a plăcut, zise Bäckström şi râse încântat. Atunci ce căcat caută la zdup?

— Ajung imediat şi acolo, spuse Lewin, dar până atunci zic să te obişnuieşti cu ideea că-i nevinovat.

— De ce? întrebă Bäckström şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Pentru că are alibi, spuse Rogersson.

— Alibi, auzi, pufni Bäckström. De la cine mama naibii? De la Martin Luther King sau cine...?

— Nu vrea să ne spună, zise Lewin. Aşa că am profitat de ocazie să-l băgăm repede la zdup înainte să se răzgândească.

— Dar Lewin al nostru şi-a dat oricum seama care-i faza, zise Rogersson fericit.

— Despre cine e vorba? întrebă Bäckström, aplecându-se înainte şi holbându-se la ei cu ochii mijiți.

— Noi credem că-i în felul următor, spuse Lewin. Tânărul Löfgren părăseşte Hotelul Municipal pe la patru fără un sfert. Face mare tam-tam pe chestia asta, povesteşte la tot poporul că se duce acasă singur să se culce. Se opreşte cu câteva străzi mai încolo şi o aşteaptă pe femeia cu care — credem noi — s-a înţeles să se întâlnească încă din club. Femeia apare pe la patru şi cei doi se duc împreună acasă la Löfgren, unde se angajează în diverse activităţi previzibile în astfel de împrejurări, încheie Lewin oftând.

— Şi cine-i tipa? întrebă Bäckström, cu toate că bănuia deja răspunsul.

— Colega noastră, Anna Sandgren, conform unui martor cu care am stat de vorbă de curând, spuse Lewin.

— O omor, scroafa naibii! scoase un răget Bäckström şi sări de pe scaun. Să fiu al dracu' dacă n-o...

— Ba n-o să faci nimic, spuse Rogersson. O să te aşezi frumos şi o să te calmezi înainte să faci vreo comoţie cerebrală sau ceva şi mai rău.

Ce-o fi mai rău nu ştiu, se gândi Bäckström şi se prăbuşi pe scaun. O omor, îşi spuse din nou.

Cadetul Löfgren fu lăsat să părăsească celula de detenţie a poliţiei din Växjö înainte ca uşa celulei să apuce să se închidă în spatele lui. Cu aproximativ o oră mai târziu, Löfgren se afla deja în maşină cu avocatul său şi se îndrepta spre casa de vacanţă a părinţilor săi de pe Öland. Îi promisese însă sus şi tare procuroarei că avea să le stea la dispoziţie în viitorul apropiat şi că de data asta avea să şi răspundă la telefon dacă poliţia din Växjö ar mai fi avut nevoie să dea de el. Procuroarea îi dădu şi câteva sfaturi de drum. Fără a intra în detalii, femeia îl îndemnă să se gândească bine la ce profesie îşi dorea

pentru viitor. Löfgren lăsă în urmă atât amprente, cât şi un beţişor de urechi cu ADN-ul său şi, în plus, ca bonus, câteva probe de păr, fără ca toate acestea să-i fi folosit echipei de investigaţii.

În timp ce colegul responsabil pentru recoltarea probelor se ocupa de detaliile practice, Lewin făcea curăţenie după el şi amicii săi. Mai întâi, îi obligă pe toţi cei implicaţi îndeaproape în operaţiunile secrete ale lui Bäckström să depună un jurământ de confidenţialitate, după care se aşeză cu inspectorul Sandberg să stea de vorbă mai serios.

Bäckström se calmă şi el încet-încet. Furia i se mai domoli, cu toate că abia reuşise să iasă de sub dărâmăturile promiţătorului caz, pe care-l nimiciseră colegii săi incompetenţi şi de-a dreptul criminali. De data asta, Bäckström se simţi complet dărâmat şi nedreptăţit. Înconjurat de o gaşcă de idioţi. E timpul să găsesc ceva mai bun de făcut, îşi spuse cinci minute mai târziu, când păşi afară în fierbinţeala tremurândă din faţa sediului poliţiei, cu gândul să ajungă în patul moale din camera lui de hotel cu aer condiţionat şi să intre în cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice de pe drum.

Bäckström începu seara prin a da pe gât două beri reci din minibar, mai mult ca să le facă loc celor pe care le cumpărase pe drum. Cu toate acestea, nu simţi calmul acela plăcut care-i înceţoşa de obicei mintea. În cel mai rău caz, scroafa aia de Sandberg nu i-a sabotat doar ancheta, ci şi viaţa sufletească, îşi spuse în gând Bäckström. În lipsă de altceva, porni televizorul şi se uită din pat la un program cultural în care, conform ghidului TV, urma

să se discute despre uciderea Lindei Wallin. În realitate însă, nu era decât o lălăială între poponarii culturali obişnuiţi, care se pupau în cur pe rând.

Robinson-Micke, cunoscut atât din „Robinson", cât şi din „Robinson — Ediţia Vedetelor", student în anul doi la Institutul de Dramaturgie din Malmö, aplicase pentru o bursă în scopul realizării unui film documentar despre uciderea Lindei. Departamentul de cultură al consiliului din Växjö îl refuzase în faţă, dar Micke găsi un investitor privat care i-a promis că o să-l ajute. Manuscrisul era deja terminat şi rolul Lindei urma să fie jucat de o tânără numită Carina Lundberg, cunoscută publicului suedez sub numele de Nina din „Big Brother". Aceasta participase şi la Big Brother, şi la Antreprenori Tineri de pe Ekonomikanalen, un post de televiziune nou, studiase un timp la Academia de Teatru şi Film şi, mai nou, apărea sporadic şi în programele culturale de pe postul naţional. Ea şi Micke se cunoşteau de mai demult, iar Nina avea încredere în regizorul în devenire, cu toate că rolul victimei unui omor nu era deloc uşor. Cel mai mult se temea de scenele cu lesbiene în care ea şi partenerele ei ar fi urmat să poarte uniforme de poliţist.

Ce dracu' tot zice acolo? se întrebă Bäckström, dând mai tare şi ridicându-se în pat.

— Da, există foarte multe poliţiste lesbiene, explică Nina telespectatorilor. De fapt, aproape toate sunt lesbi. Am o prietenă poliţistă, ea mi-a zis.

— Povestea am gândit-o ca pe un triunghi clasic, spuse Micke. Îi avem pe Linda, e femeia pe care o iubeşte Paula, poliţistă, şi bărbatul din triunghi, criminalul, orbit de ură şi gelozie, simţindu-se exclus. Anxietatea castrării, după

cum ştiţi. Adică Strindberg, Norén, tot ce vreţi... o dramă masculină clasică, pur şi simplu.

— Da, sună credibil, îl aprobă moderatoarea cu entuziasm. Probabil că despre asta e vorba. Despre încă un bărbat castrat.

Neeeh, nu-i de ajuns să faci săpun din imbecili. Ar fi un tratament prea blând, se gândi Bäckström în timp ce închidea televizorul, chiar în secunda în care îi sună telefonul, cu toate că le ceruse în mod expres celor de la recepţie să nu fie deranjat.

— Mda, mârâi Bäckström.

Măi, să fie, se gândi el după ce puse receptorul în furcă.

Membrul asociaţiei Bărbaţii din Växjö împotriva Violenţei Domestice, Bengt Karlsson, îi trezi atât de mult interesul inspectorului Peter Thorén, încât îşi încălcă promisiunea pe care i-o făcuse lui Bäckström şi se văzu nevoit să-l implice în cercetările sale şi pe Knutsson. Chestia aia cu confidenţialitatea n-are cum să mai fie valabilă dacă ne gândim la ce circ a făcut Bäckis cu bietul cadet, se gândi Thorén.

Bengt Karlsson avea 42 de ani. De la vârsta de 20 de ani şi până la 33, Karlsson reuşise să adune în total unsprezece sentinţe penale pentru abuz şi comportament violent împotriva a şapte femei, prietene sau iubite de-ale lui, cu vârste cuprinse între 13 şi 47 de ani la data comiterii infracţiunilor. Judecătorii îl condamnaseră pentru cauzare de leziuni corporale grave, abuz, ameninţare, privare de libertate, abuz de natură sexuală, exploatare sexuală şi hărţuire sexuală, sentinţe din cauza cărora primise şapte condamnări separate la pedeapsa cu închisoarea. Patru

ani şi şase luni în total, din care efectuase aproximativ jumătate.

— Interesant personaj, spuse Knutsson, după ce citi repede datele adunate de Thorén din registrele electronice ale calculatoarelor lor şi ale tuturor bazelor de date care le stăteau la dispoziţie anchetatorilor.

— Dar de ce-o fi renunţat? întrebă Thorén. Ultima condamnare datează de acum nouă ani. Şi de atunci văd că nu mai are nici cea mai mică abatere.

— O fi trecut la un alt modus operandi, propuse Knutsson. Îţi mai aminteşti de hoţul ăla care a început să arunce în aer bancomate? Cred că a apucat să distrugă vreo douăzeci înainte să-l prindem. Timp în care individul se perinda pe la şcoli şi ţinea prelegeri despre cum a reuşit să scape de trecutul său delincvent.

— Crezi că s-a reprofilat de la femeile pe care le cunoştea bine, prietene sau iubite, la necunoscute? întrebă Thorén şi părea că gândeşte cu voce tare.

— Foarte probabil, spuse Knutsson. Şi credibil. Deşi mi-a mai sărit în ochi un detaliu. Îţi mai aminteşti de prelegerea aia ţinută de colegul de la FBI la Academia de Poliţie?

— Îmi amintesc, spuse Thorén. Era despre delincvenţi sexuali. Specialitatea colegului, din câte am înţeles. Altceva nu mai avea în cap. În afară de degeneraţi.

— Atunci îţi aminteşti, poate, ce zicea despre genul ăla de criminali în serie care se joacă de-a şoarecele şi pisica cu anchetatorul lor? Pe care-i motivează dacă se ţin cât mai aproape de cei care-i vânează.

— Îmi amintesc perfect, spuse Thorén.

O fi aşa de simplu? se gândi şi în clipa următoare simţi aceleaşi vibraţii ca şi colegul lui mai în vârstă, comisarul Bäckström, faţă de aspirantul Löfgren.

— Să i se ia probe, spuse Knutsson. Neapărat. Dar cum s-o facem să-i păcălim pe ăştia din conducere, inclusiv pe colegul Olsson?

— M-am ocupat eu de asta, spuse Thorén cu o oarecare mândrie. Colegii de la Malmö aveau deja în baza de date o probă veche de-a lui Karlsson. O recoltare de rutină, făcută acum cinci, şase ani, când investigau cazul Jeanette. Care n-a fost rezolvat nici acum, apropo, aşa că presupun că tipul e nevinovat.

— Dar atunci de ce nu i-au şters ADN-ul din baza de date? întrebă Knutsson.

— Nu cred că pot să-l arunce la gunoi oricum, zise Thorén indignat. SKL e obligat să le şteargă, e drept, dar colegii din Malmö au păstrat o copie la dosar. Am şi primit-o deja şi am trimis-o prin fax la SKL.

Bäckström nu se dăduse jos din pat şi se mulţumi să-şi sprijine spatele de un morman de perne. Arăta exact ca un pacient obez, bolnav de inimă. Aşa-i trebuie, scroafa, se gândi el gesticulând cu o mână grasă şi slăbită în direcţia minibarului.

— Dacă vrei o bere rece, e în minibar, îi spuse Bäckström colegei sale.

Sta-ţi-ar în gât, scroafă delincventă ce eşti, îşi spuse în gând.

— N-ai nimic mai tare? îl întrebă Anna Sandberg. Ziceam să-mi închei tura şi să dorm în oraş în seara asta. Aş avea nevoie de o tărie.

— Whisky, votcă, vezi pe raftul ăla, zise Bäckström şi arătă în direcţia respectivă.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi el.

— Mersi, spuse Anna Sandberg şi-şi turnă o porţie aproape ca a lui Rogersson. Tu nu vrei? întrebă ea şi legănă sticla de whisky a lui Bäckström.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi Bäckström. Mai întâi îmi sabotează ancheta, după care dă buzna peste mine şi îmi face cinste cu propriul meu whisky?

— Bine, unul mic de tot, spuse Bäckström.

Inspectorul Anna Sandberg venise ca să-i ceară scuze lui Bäckström. Se făcuse de râs ca naiba, îi spuse, şi Bäckström era prima ei oprire pe drumul spre Canossa. Problema a fost că Löfgren îi promisese la telefon că o să iasă la rampă ca un gentleman adevărat şi că o să le dea o probă ADN de bunăvoie — în caz că mai putea spune ceva în apărarea ei. Complet de bunăvoie şi fără să le fie de folos, bineînţeles, dar asta ar fi fost cea mai simplă soluţie pentru amândoi.

Faptul că nu-i povestise nimic lui Bäckström şi nu dăduse cărţile pe faţă când a văzut că Löfgren nu se ţine de promisiune era doar un semn de slăbiciune umană. Pe de o parte, sperase până în ultima clipă că lui Löfgren o să-i vină mintea la cap, sau că o s-o ajute măcar să iasă dintr-o situaţie, puţin spus, penibilă, pe de altă parte, habar n-avea ce plănuiau Bäckström şi colegii lui. Chiar dacă, după discuţia ei cu Lewin, îi înţelegea perfect de ce au ales să facă exact ce-au făcut.

— Aşa că trebuie să stau de vorbă cu o grămadă. Cu tine, cu Olsson şi cu bărbatul meu. Nu în ultimul rând, cu bărbatul meu, spuse Sandberg scuturând din cap şi luă o înghiţitură zdravănă din whisky-ul ei.

Ce dracului tot trăncăne aici, se gândi Bäckström. Muierile astea nu-s normale la cap.

— Eşti proastă la cap? spuse Bäckström. Doar n-ai de gând să-i povesteşti şi lui Olsson?

Da, se pare că Sandberg voia să-i povestească şi lui Olsson. Era mai bine să ia taurul de coarne şi, în cel mai rău caz, n-avea decât să-şi dea demisia din poliţie şi să se reprofileze.

— În treaba asta nu mă bag, spuse Bäckström. Dar nu înţeleg ce rost are să-i zici şi lui Olsson.

— Mai bine aşa decât să-şi dea seama singur, spuse Sandberg cu stoicism. N-am de gând să-i fac favoarea asta. Nici lui, nici altcuiva.

— Corectează-mă dacă greşesc, spuse Bäckström, dar vorbim de comisarul Bengt Olsson, sau nu? Anchetatorul criminalului cu apucături ritualice din pădurile adânci din Småland, care cade în transă meditativă de câte ori se ridică de pe budă şi vede că are o bucată de hârtie în mână.

— Deci zici să nu-i spun nimic, zise Sandberg, dintr-odată, încântată.

— Nu, spuse Bäckström scuturând din cap. Şi nici altcuiva. Lewin şi Rogersson au stat deja de vorbă cu ăia care ştiu câte ceva şi, dacă o să vrei să discuţi cu ei, or să dea doar din cap. Las-o baltă, mai bine.

Muierile astea-s tâmpite, se gândi Bäckström.

— Şi bărbatul meu? îl întrebă Sandberg. Şi el e poliţist, dar poate ai aflat deja.

— Îl gâdilă la orgoliu să audă din astea? întrebă Bäckström cu o mină uşor dezgustată.

Având în vedere că omul lucrează la poliţia de proximitate, te poţi aştepta la ce-i mai rău, se gândi el.

— Mi-e greu să cred, spuse Sandberg.

— Păi, atunci, zise Bäckström ridicând din umeri. Dacă nu te doare la cap, nu te legi.

— Pot să-mi mai pun puțin? îl întrebă ea legănându-şi paharul gol.

— Sigur că da, spuse Bäckström generos şi ridică şi paharul lui. Toarnă-mi şi mie puțin. Numai puțin.

Păcat că micuța Lo nu-i aici. Putea să învețe câte ceva de la un profesionist bătrân, îşi spuse Bäckström în gând. Colega Sandberg, de pildă, arăta deja ca un om renăscut. Până şi balcoanele ei începuseră să-şi recapete forma inițială. După doar două duşti şi câteva vorbe înțelepte, se gândi Bäckström.

— Hai, las-o naibii, Sandberg, spuse Bäckström ridicându-şi paharul. Polițist nu te faci. Polițist eşti şi un polițist adevărat nu-şi înfundă niciodată colegul.

Indiferent că-i vorba de o muiere care n-ar fi trebuit să se facă polițist, îşi spuse în gând.

În seara aceea, după cina obligatorie la hotel, Bäckström şi Rogersson se întoarseră în camera lui Bäckström, ca să poată discuta liniştiți despre sarcinile lor şi să găsească o soluție după eliminarea lui Löfgren de pe lista suspecților. Încet-încet, berile şi tăria se terminară şi Bäckström se resimțea atât de tare, încât nu mai avu putere să-l acompanieze pe Rogersson la bar şi să încheie seara într-o notă solemnă. Ziua de sâmbătă o petrecu dormind şi, bineînțeles, personalul leneş şi neserios al hotelului profită numaidecât de lipsa lui de vigilență, uitând să curețe camera şi să-i schimbe prosoapele.

39

În noaptea de sâmbătă spre duminică, în timp ce Bäckström dormea în patul lui nefăcut din Hotelul Municipal, mai avu loc un atac asupra unei femei, în plin centru al oraşului, la doar câteva sute de metri de hotel. Victima era o tânără de nouăsprezece ani, care se întorcea acasă singură după o petrecere. Când deschise uşa de la intrarea blocului aflat pe Norrgatan, pe la ora trei, un bărbat necunoscut s-a năpustit asupra ei din spate, a trântit-o pe cimentul din casa scărilor şi a încercat s-o violeze. Victima a ţipat şi s-a luptat pentru viaţa ei. Câţiva vecini fură treziţi de ţipetele ei şi infractorul dispăru de la faţa locului.

În cincisprezece minute, poliţia era în alertă maximă. Victima fusese transportată deja la spital. Locul faptei a fost restricţionat cu cordonul poliţiei, iar poliţiştii şi inspectorii judiciari de serviciu se aflau deja la faţa locului ca să chestioneze martorii şi să caute urme şi indicii. Trei patrule de poliţie porniseră în căutarea făptaşului prin zonă, în aşteptarea întăririlor, şi telefoanele începură să sune şi la anchetatorii cazului Linda. Comisarul Olsson stătea cu receptorul lipit de ureche în casa lui de vacanţă şi încerca să-şi tragă pantalonii cu mâna liberă, în timp ce se întreba unde şi-a lăsat cheile de la maşină. Comisarul Bäckström dormea liniştit. Învăţase din propria greşeală, aşa că şi-a închis telefonul mobil şi a scos din priză şi telefonul din cameră.

Când coborî la micul dejun şi Rogersson îi povesti ce s-a întâmplat, intervenţia era deja pe terminate, fără ca poliţia să fi elucidat circumstanţele atacului.

— Am stat de vorbă cu colega Sandberg acum câteva minute, spuse Rogersson.

— Şi ce-a zis? îl întrebă Bäckström.

— Că i s-a părut ceva suspect la reclamantă, spuse Rogersson. I s-a părut c-a inventat toată povestea.

Micuța Sandberg! Măi, să fie, se gândi Bäckström. Multe mai tre' să auzi înainte să-ți pice urechile.

În seara aceea, Bäckström îşi sună reporterița de la radio, dar, exact ca şi în weekendul precedent, îi răspunse doar robotul. Mamă bătrână, pe dracu', îşi spuse Bäckström şi în lipsă de altceva, comandă cina şi câteva beri în cameră, după care zăcu în pat şi butonă telecomanda aproape toată noaptea, înainte să adoarmă.

Jan Lewin începu să viseze din nou.

Suedia, în mijlocul anilor '50. În vara aceea, Jan Lewin împlinea şapte ani şi urma să înceapă şcoala şi să-şi primească prima bicicletă adevărată. Un Crescent Valiant roşu.

Casa de vacanță a bunicilor din partea tatălui de pe Blidö, în arhipelagul Stockholmului. Mama, tata şi el. Soarele strălucea zi de zi pe un cer senin. Vara fetelor bătrâne, obişnuia să spună tatăl lui, şi, în acea vară, concediul tatălui său părea că n-o să se mai termine niciodată.

— De ce i se zice aşa, tati? întreabă Jan Lewin.

— E o expresie, îi răspunse tatăl său. Se zice aşa despre o vară caldă şi lungă.

— Dar ce are de-a face cu fetele bătrâne? insistă Jan. De ce i se zice vara fetelor bătrâne?

— Probabil că le place să se încălzească, răspunde tatăl lui şi râde, ciufulindu-i părul, iar Jan se gândeşte că, da,

s-ar putea să aibă dreptate. E vara în care tatăl lui îl învață să meargă cu bicicleta.

Poteci pietruite, tufişuri întregi de urzici şi şanțuri. Miros de creuzet. Tata care aleargă în spatele lui, ținând portbagajul bicicletei, în timp ce el strânge ghidonul cu mâinile lui mici şi transpirate şi pedalează cât poate de repede cu picioarele lui bronzate, ca nişte bețe.

— Vezi că-i dau drumul! strigă tatăl şi, deşi ştie că nu trebuie decât să pedaleze şi să țină ghidonul, nu reuşeşte. Ori doar pedalează, ori doar cârmuieşte, şi uneori nu-l ajunge din urmă. Genunchi juliți, vânătăi pe fluierul piciorului, urzici, scaieți şi țepi.

— Hai să mai încercăm o dată, Jan, spune tatăl ciufulindu-l şi Jan se urcă din nou în şa.

Ține ghidonul şi pedalează, ține ghidonul şi pedalează, tatăl îi dă drumul, dar de data asta nu-l ajunge din urmă înainte să cadă.

Şi când se întoarce, acela care îl ridică de pe jos şi-l ciufuleşte nu e tatăl lui, ci colegul lui, Bäckström, rânjind.

— Cât de prost poți să fii, Lewin, spune Bäckström. Doar nu trebuie să te opreşti din pedalat doar pentru că nu te mai țin.

Ajuns la această scenă, Lewin se trezi, se duse la baie împleticindu-se şi lăsă apa rece să curgă, în timp ce îşi masa ochii şi tâmplele.

40

Växjö, luni, 28 iulie — luni, 4 august

În cadrul primei şedinţe de dimineaţă a săptămânii, comisarul Bengt Olsson, conducătorul investigaţiei preliminare, avu plăcerea să anunţe un nou record suedez. Ofensiva olssoniană a prelevării probelor de la locuitorii din Växjö şi împrejurimi era în plină derulare şi trecuseră deja de cinci sute de voluntari în weekend. Plus încă vreo câteva cazuri în care sursa provenienţei probei ADN era cam neclară, fiind compusă dintr-o doză de snus, o batistă de hârtie plină de sânge, un cotor de măr obişnuit şi o probă mai veche de la SKL cu numărul de înregistrare şters.

Viitorul lor coleg, cadetul Löfgren, fusese exclus de pe listă cu ajutorul clasicului beţişor de urechi, în timp ce colegul lor cu tendinţe sinucigaşe scăpase datorită dietei[40] sale sănătoase, fără să ştie nimic. Dintr-un motiv anume, Lewin profită de ocazie să le povestească despre cum a fost când au stabilit vechiul record, recent doborât. Asta fiindcă fusese implicat şi el, alături de Brigada Naţională de Criminalistică. Era vorba despre un caz de omor, cazul Petra, o femeie din Dalarna, doar că atunci n-au recoltat probe decât de la cinci sute de persoane, iar dosarul era deja vechi de câţiva ani, în continuare nerezolvat şi, practic, prescris. Lewin făcu însă greşeala să adauge o paranteză mult prea lungă la poveste, spre plictiseala tuturor.

[40] Aluzie la cotorul de măr de pe care s-a prelevat proba ADN.

— Îmi amintesc primul meu caz de omor, victima era o femeie tânără, spuse Lewin şi părea că vorbeşte mai mult pentru sine. Au trecut aproape treizeci de ani de atunci, mulţi dintre voi nici nu eraţi născuţi. Ziarele i-au spus „cazul Kataryna". Pe vremea aia nici nu auzisem de proba ADN şi ştiam că, dacă vrem să rezolvăm cazul, o s-o facem prin metodele vechi, nu cu tot felul de tehnici de criminalistică sau metode ştiinţifice noi. Tehnica criminalistică era ceva despre care se vorbea doar la tribunal, după ce noi, poliţiştii obişnuiţi, îl găseam pe infractor.

— Mă scuzi, Lewin, spuse Bäckström şi arătă spre ceasul lui. Ce-ar fi să ne spui poanta înainte de prânz? Că noi, ăştialalţii, mai avem şi treabă, să ştii.

— Imediat, spuse Lewin deloc intimidat. Pe vremea aia, rata de cazuri de crimă rezolvate era peste şaptezeci la sută. Azi nu rezolvăm nici jumătate. În ciuda tehnicilor noi şi a metodelor performante, şi mi-e greu să cred că avem de-a face cu cazuri mult mai grave decât atunci, zise Lewin şi dădu din cap gânditor.

— Şi atunci, care ar fi cauza? îl chestionă dintr-odată colega Sandberg. Sigur te-ai întrebat şi tu.

— M-am întrebat mult timp, aşa e, zise Lewin. Hai să luăm chestia cu ADN-ul, de pildă. Dacă funcţionează, atunci e un ajutor extraordinar, bineînţeles. Dacă ai o probă clară, bună, ca în cazul de faţă, spre exemplu. Şi dacă-l găseşti pe criminal.

— Şi atunci, care-i problema? insistă Sandberg.

— Păi, dacă ai un ADN clar, te gândeşti numai la firul ăsta şi uiţi de restul probelor şi până la urmă pierzi controlul asupra anchetei, spuse Lewin şi oftă. Adevărata muncă de poliţist, aia de bază, sistematică, adăugă el scuturând din cap şi zâmbind discret.

— Dacă vrei să-l găseşti pe infractor, nu înseamnă că trebuie să alergi de nebună, ca o găină decapitată, zise colega Sandberg şi zâmbi şi ea la fel.

— Da, ne-am putea exprima şi-aşa, zise Lewin şi îşi drese uşor vocea.

Ultimul punct din program era raportul prezentat de Sandberg despre cele mai noi informaţii legate de incidentul din noaptea spre duminică.

— Sunt atât de multe neclarităţi, că încep să cred c-a inventat totul singură, spuse Sandberg.

— Dar de ce? interveni Olsson. Doar nu e ceva cu care să te lauzi.

— Imediat, spuse Sandberg şi, brusc, adoptă acelaşi ton ca şi colegul ei mai în vârstă, comisarul criminalist Jan Lewin.

Nu exista niciun martor care să fi văzut atacul din scara blocului şi nici pe infractor. Şi nu exista nicio urmă, deşi Enoksson şi colegii lui aspiraseră la propriu atât „locul faptei", cât şi împrejurimile. Nu aveau decât relatarea victimei, care le spusese că a reuşit să se apere opunând rezistenţă, muşcându-l şi zgâriindu-l pe infractor, şi profilul întocmit pe baza relatării ei.

— Nu-i nicio problemă cu semnalmentele, insistă Olsson. Eu zic că-s nişte semnalmente foarte clare. Ce ştim? Bărbat singur, în jur de douăzeci de ani, constituţie atletică, aproximativ un metru optzeci, şapcă de baseball neagră, tricou negru, pantaloni negri tip sport, largi, adidaşi albi şi tatuaje pe ambele braţe. Ceva panglici late sau şerpi sau dragoni, care încep pe partea superioară a braţelor şi se termină deasupra încheieturilor. Făptaşul o

amenință mai întâi în engleză, dar cu un accent atât de ciudat, încât victima e convinsă că nu-i nici englez, nici american. Probabil iugoslav, sau ceva de genul ăsta. Că nu-i niciun secret, cel puțin, în cercul nostru restrâns, că așa arată, aproape toți. E o problemă din ce în ce mai evidentă, să știți, încheie Olsson.

— Da, e o descriere superbă, îl aprobă Sandberg. Eu zic c-a avut mare grijă să rețină fiecare amănunt, dacă e să ne gândim prin ce-a trecut.

— Sunt de acord cu tine, Sandberg, rânji Bäckström. Pare o fătucă tare alertă şi cu ochi buni. Se potriveşte perfect cu profilul nostru. Unde mai pui c-a avut timp să stea de vorbă şi cu ziarele de scandal şi cu câteva posturi TV, să le povestească prin ce-a trecut. Azi-mâine o vezi la Meteo pe TV3 sau cu țâțele în vânt la „Fermier caut nevastă".

— Mersi, Bäckström, spuse Sandberg. La asta mă gândeam şi eu. În mod normal, fetele care trec prin aşa ceva nu sunt în stare nici măcar să se uite în oglindă. Nici măcar nu mai au puterea să discute cu cineva apropiat, un membru al familiei. Nu vor decât să fie lăsate în pace.

Bäckström se ridicase din cenuşa lăsată de cadetul Löfgren, ochindu-şi deja următoarea victimă, şi se aruncase din nou orbeşte în foc. După şedință, îl luă deoparte pe tânărul Thorén ca să-l descoasă în legătură cu Bengt Karlsson.

— Ai avut dreptate, Bäckström. Domnul Karlsson nu pare deloc un drăguț, constată Thorén, după care îi făcu un scurt rezumat al cercetărilor sale.

— Să i se ia probe dobitocului, spuse Bäckström iritat.

— S-a rezolvat, şefu', spuse Thorén, apoi îi relată cu aceeaşi fermitate despre eforturile din trecut ale colegilor de la Malmö.

— De ce mama dracului nu mi-ai spus mai devreme? îl întrebă Bäckström cu faţa acră. E secret, sau ce?

— N-am avut timp, răspunse vesel Thorén. De asta îţi spun acum.

Tâmpit incompetent, se gândi Bäckström. Ăştia aleargă în cerc ca nişte curci bete.

— Ia loc, Lewin, ia loc, spuse Bäckström afectuos şi arătă spre scaunul pentru vizitatori din faţa biroului său. Ce se mai aude de planurile noastre? Începi să le dai de cap?

— Se rezolvă, spuse Lewin pe un ton neutru.

Venise cu două propuneri concrete care ar fi putut fi un început pe drumul cel bun. În primul rând, s-o audieze din nou pe mama Lindei. Cele două audieri de până atunci nu erau suficient de amănunţite, conform părerii lui Lewin. Dacă era să fie critic, nu obţinuseră nimic de la ea care să le fi fost de folos în anchetă. Pe de altă parte, ar fi vrut să-şi mai încerce o dată norocul cu Löfgren.

— Ştii bine că te ascult mereu, spuse Bäckström generos.

Cu toate că era să îngropi toată echipa cu niggărul tău, se gândi el.

— Propun să-l lăsăm pe Rogersson s-o audieze pe mama Lindei, spuse Lewin. Rogersson e maniacal de conştiincios când e vorba de aşa ceva.

— Nu-i aşa că-i ciudat? întrebă Bäckström. Când te gândeşti cât trage la măsea şi că aleargă la budă tot timpul.

— Despre asta nu ştiam nimic, spuse Lewin scurt. Dar poate că tu eşti mai informat.

— Bine, dar toată lumea vorbeşte despre asta, să ştii, spuse Bäckström rânjind. Şi negroteiul? De el cine se ocupă?

— Dacă te referi la cadetul Löfgren, mă gândeam să mă ocup de el chiar eu, spuse Lewin. Am senzaţia că-i mai uşor de descusut acum că l-am tăiat de pe listă.

— Sunt sigur. De data asta o să fie floare la ureche, îl aprobă Bäckström.

Iar tu, Lewin, o să iei Premiul Nobel. Mai devreme sau mai târziu.

41

Mama Lindei era la casa ei de vacanţă de pe insula Sirkö, aflată lângă lacul Åsnen, la câţiva zeci de kilometri sud de Växjö. O prietenă îi ţinea de urât şi, conform spuselor ei, mama Lindei încerca să supravieţuiască de pe o zi pe alta. Dar înţelegea că poliţia ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, aşa că se străduise să se adune într-atât încât să le poată răspunde la întrebări.

— Salutaţi-o din partea mea şi mulţumiţi-i, spuse Rogersson. Ajung cam într-o oră, cu colegul meu.

— Ştiţi să ajungeţi? îl întrebă prietena mamei.

— Ne descurcăm noi, zise Rogersson. În cel mai rău caz, vă sun din nou. Vă mulţumim mult pentru ajutor.

Bäckström se hotărâse să-l însoţească pe Rogersson. Simţea nevoia să mai iasă din oraş şi să facă puţină mişcare. De preferinţă într-o maşină cu aer condiţionat, unde putea liniştit să-i bârfească cu Rogersson pe colegii

săi absenți, care îi făceau viața un calvar. Şi apoi, era şi curios să vadă cum se prezenta mama Lindei.

— Dacă te uiți în stânga, vezi lacul perfect, spuse Rogersson după o jumătate de oră şi dădu din cap spre întinderea de apă albastră, care strălucea printre mesteceni în aerul încins. Mai avem vreo zece kilometri până la Sirkö. Terenul perfect pentru cei ca mine şi tine.

— Credeam că rachiul se face în Skåne, spuse Bäckström, care se simțea deja mult mai alert, în ciuda loviturilor încasate pe nedrept în ultima vreme.

— Ziceam că e un loc istoric pentru criminalistica suedeză, îi explică Rogersson. Cel mai cunoscut caz de dispariție de-al nostru din ultima sută de ani. Cel puțin la fel de spectaculos ca „Viola Widegren" din 1948. Aici a dispărut micuțul Alvar Larsson din casa părintească, într-o dimineață rece şi vântoasă de aprilie, din 1967, îi spuse Rogersson pe un ton aproape solemn. Am citit un articol interesant despre asta în Nordisk Kriminalkrönika acum câțiva ani. Nu pare să fi fost vorba despre un caz de omor. Probabil că băiatul a căzut, pur şi simplu, în lac când se juca pe-afară.

— Nu cred nici dacă mă pici cu ceară, spuse Bäckström. Bineînțeles c-a fost omorât. De un pedofil din ăla. Parcă văd cum colcăie locul ăsta de ei. Cum stau în căsuțele lor roşii şi descarcă filme porno cu copii de pe net.

— În 1967? Mă îndoiesc, spuse Rogersson. Că descărcau de pe net, vreau să zic.

— Puteau să găsească alte prostii, spuse Bäckström. Poate stăteau în buda din curte şi făceau laba lângă un teanc de reviste cu cercetaşi care se bălăceau în lac, goi. Ce ştiu eu?

— Văd că te pricepi la toate, spuse Rogersson. Dar cel mai mult te apreciez pentru perspectiva ta asupra umanității. Eşti un om inimos rău, dacă-mi permiți.

Ce dracu' l-a apucat şi pe Rogersson? se gândi Bäckström. Pare mahmur de-a binelea. Sper doar că mama Lindei e la fel de generoasă cu berile ca fostul ei.

Cei doi parcară maşina în fața unei căsuțe roşii cu lemnăria vopsită în alb şi cu un arbore îngrijit de generații[41], care umbrea peticul de pământ presărat cu pietriş din fața casei. În curte se mai vedeau un catarg cu un drapel, un liliac mare, o dependință cu o latrină, un ponton, un adăpost pentru bărci, cu saună încorporată, şi o plajă mică, pe malul lacului. Terenul cel mare aparținând casei era mărginit de poteci netezite frumos cu grebla, decorate cu pietre alese cu grijă de pe plajă, şi iarba era tunsă egal peste tot.

Pe scurt, era o casă de vacanță tipic suedeză, şi cei trei se aşezară, desigur, în jurul mesei de sub liliac. Bineînțeles, nu se servi nicio bere, ci suc de coacăze negre făcut în casă, cu multă gheață, turnat în pahare cu talpa înaltă de la vreo fabrică de sticlă[42] din apropiere, la fel de scumpe ca o navetă de bere. Şi dacă nu ți-ar umbla mintea aiurea, ai fi o femeie a naibii de bengoasă, se gândi Bäckström şi dădu din cap pios către Lotta Ericson, mama Lindei. Ai tu patruzeci şi cinci de ani, dar în mod normal arăți mult mai tânără de atât, sunt sigur, îşi spuse el în gând.

---

41 Vårdträd (în sued., în orig.) — copac plantat la construirea casei şi îngrijit de toate generațiile următoare; de obicei, stejar sau fag.

42 Regiunea Småland este renumită pentru fabricile sale de sticlă (Kosta Boda fiind una dintre mărcile cele mai cunoscute produse aici).

— Vă rog să ne întrerupeți dacă vă simțiți incomod, spuse Bäckström pe cel mai blând ton al său.

— Nu cred c-o să fie vreo problemă, răspunse mama Lindei, şi, dacă nu ar fi fost cu mintea aiurea, ar fi părut aproape binedispusă.

Mă întreb câte diazepame ai băgat în tine de când te-ai trezit, scumpo, se gândi Bäckström.

De-a lungul următoarelor trei ore, inspectorul Jan Rogersson făcu o demonstrație de conştiinciozitate, ridicându-se la aşteptările despre care vorbise colegul său, comisarul Jan Lewin.

Mai întâi, o întrebă pe mama Lindei despre fiica ei. Despre anii copilăriei şi ai adolescenței. Despre anii petrecuți în SUA, despre divorț şi cum a fost când s-au întors împreună în Suedia.

„O fetiță veselă şi alertă, căreia îi plăceau oamenii şi care era plăcută de toți, şi aşa a fost şi după ce Linda s-a făcut mare..."

„O perioadă grea din viețile noastre...", „ştiți cum e să te adaptezi la un mediu nou...", „Linda şi-a făcut prieteni noi, a început şcoala acolo...", „şi eu mi-am căutat un loc de muncă nou ca profesoară şi am continuat şi cursurile de perfecționare...", „când l-am cunoscut pe soțul meu, lucram ca secretară... aşa ne-am cunoscut...", „apoi ne-am căsătorit şi am născut-o pe Linda şi, cât timp am locuit în State, eram mai mult soție întreținută...", „un lucru e clar, mă plictiseam foarte tare, deşi Henning se simțea în elementul lui, eu şi Linda abia dacă-l vedeam...", „nu era cu noi aproape niciodată..."

„Dar, sigur, din punct de vedere economic, eram privilegiată, presupun. Semnasem un acord prenupțial, dar primul lucru pe care l-a făcut după ce ne-am întors în Suedia cu Linda, a fost să treacă apartamentul pe numele meu... apartamentul în care s-a întâmplat... şi acolo am locuit împreună până când, dintr-odată, Linda a decis... era deja la liceu... a hotărât, pur şi simplu, că, dacă taică-su a catadicsit să se întoarcă acasă, atunci o să stea cu el, la țară... dar când era în oraş, stătea la mine, oricum..."

Iubiți?

„Primul a fost un băiețel de culoare, coleg de clasă cu Linda, când locuiam în SUA... Linda n-avea decât şapte ani şi el, la fel... îl chema Leroy şi era aşa de scump, că-ți venea să-l mănânci din priviri... a fost prima iubire a Lindei..."

Şi după aceea? Alți iubiți cu care a întreținut relații sexuale?

Nu foarte mulți, conform spuselor mamei, deşi se abținea de la declarații categorice, având în vedere că Linda fusese foarte discretă cu privire la astfel de subiecte. Cea mai lungă relație a ei durase un an şi se teminase cu şase luni în urmă.

— Băiatul unor prieteni de familie. Una dintre puținele familii cu care mai țin legătura de când am divorțat de bărbatul meu. Un băiat de nota zece, i se zice Noppe, deşi îl cheamă Carl-Fredrik, dar cred că Linda s-a săturat de el, pur şi simplu, erau prea multe noutăți când a început Academia de Poliție.

Avea vreodată toane, era certăreață, avea dușmani, făcea scandal dacă cineva voia să-i facă rău?

Nu și în lumea mamei ei. Nu și când era vorba de fiica ei dragă, care, atunci când se comporta cel mai urât, nu era cu nimic mai neobrăzată decât majoritatea adolescentelor de vârsta ei — din câte a înțeles ea de la prietenele ei care aveau fete de vârsta Lindei — dar asta se întâmpla foarte rar. Defecte? Linda putea fi extrem de încăpățânată. Și uneori, puțin cam naivă. Prea onestă, credea că oamenii sunt mai buni decât era cazul.

În cei douăzeci de ani de carieră ai săi, Rogersson condusese sute de audieri cu apropiații victimelor. De aceea, nu întâmplător, ultima întrebare de pe lista lui se referea la însăși mama Lindei, care reacționase la fel precum celelalte dinaintea ei, deloc întâmplător. De ce voia să-i povestească despre sine? Doar n-avea nimic de-a face cu moartea Lindei. Dimpotrivă, era și ea o victimă. Cineva îi răpise singura fiică și acum lumea se aștepta să-și continue viața agățându-se doar de durerea ei.

Rogersson îi dădu răspunsurile obișnuite. Că trebuia să-l găsească pe ucigașul Lindei, atâta tot. Că nu credea că mama Lindei avea ceva de-a face cu moartea fetei, dar rostul unor astfel de întrebări era să descopere detalii pe care mama Lindei nu le vedea, tocmai din cauza durerii orbitoare. Mama Lindei păru să se împace cu răspunsul mai bine decât majoritatea mamelor chestionate de Rogersson.

Avusese mulți partaneri de viață noi după divorț? A existat vreunul care să se arate interesat și de fiica ei? A

avut de-a face vreodată cu cineva care să vrea să-i facă rău atacând-o pe fiica ei?

Sigur că avusese iubiți după divorț. Mai mulți chiar, dar cu majoritatea n-a avut decât relații trecătoare sau ocazionale, iar cea mai recentă se terminase cu mulți ani în urmă. Cu un coleg de serviciu, cu un coleg de-al unei prietene, cu câțiva făcuse cunoștință la școală, printre ei fiind chiar și tatăl divorțat al unuia dintre elevii ei. Și câteva aventuri scurte, mai ales în concediile din străinătate. De unul dintre ei se îndrăgostise așa de tare, încât au păstrat legătura mai mult timp. Dar relația a stagnat, redusă fiind la telefoane, mailuri și, treptat, doar tăcere.

Tipul era pe invers, clar. Și pe invers, și orb, se gândi Bäckström.

Nici nu-și putea imagina măcar că vreunul dintre aceștia ar fi putut s-o ucidă pe fiica ei. Din simplul motiv că nu erau genul ăla, că nu făcea cunoștință cu astfel de bărbați, și majoritatea nici n-o cunoscuseră pe Linda, iar câțiva dintre ei nici nu știau că avea o fiică.

— Probabil c-a fost atacată de un maniac, spuse mama Lindei. Doar v-am zis. Linda avea încredere oarbă în toți. Uneori era tare naivă.

— De ce dracu' am mai venit? întrebă Bäckström în mașină, în drum spre sediul poliției. Dacă mă întrebi pe mine, n-am aflat nimic.

De asta ce zici, pedantul lui pește? își zise în gând.

— N-a fost nicio problemă cu sucul ăla de coacăze, deși n-avea nici pic de alcool, spuse Rogersson. Dar să știi că

la un moment dat mi s-a părut că se gândeşte la ceva anume. Că încearcă să-şi dea seama de ceva. Ceva ce i-a trecut prin cap pe moment.

— Ce dracu'? întrebă Bäckström.

Rogge ăsta nu-i doar beţivan, e şi ghicitor în cărţi, îşi spuse el în gând.

— Habar nu am, răspunse Rogersson. Era doar o impresie. Am mai greşit şi înainte.

Rogersson ridică din umeri.

— Oare câte calmante o fi băgat în ea?

— Dacă mă întrebi pe mine, era dusă rău, spuse Bäckström.

Ca majoritatea muierilor, doar că arăta mai bine, se gândi.

— Păi, tocmai, măcar avem motiv să ne întoarcem şi să stăm de vorbă cu ea din nou, spuse Rogersson.

— Dacă nu de alta, măcar pentru că-i muiere fainâ, constată Bäckström. După ce-şi mai revine. După ce se mai calmează, vreau să zic. Să-mi spui când mai vrei să mergi că vin şi eu.

42

Cu toate că Löfgren părea complet schimbat şi aproape curtenitor şi cu toate că audierea n-a durat mai mult de o oră, iar de data asta părea să se fi abţinut de la minciuni, Lewin era convins că părea mai decent atunci când l-au audiat pentru prima oară, de şi-a bătut joc de ei.

După ce a fost eliminat de pe lista suspecţilor, Erik „Ronaldo" Löfgren uitase de reţinerile sale de gentleman

în ceea ce privește expunerea relației sale cu Linda. Prima oară se culcase cu ea pe la mijlocul lunii mai, acasă la tatăl Lindei. Inițial, au decis să se uite împreună la un meci de fotbal la televizor. Dar lucrurile au evoluat şi relația a durat încă vreo lună, până la încheierea semestrului. S-au întâlnit de patru, cinci ori în total, şi actul s-a consumat în apartamantul lui Löfgren din Växjö, în afară de prima oară. O dată au fost şi la film, o altă dată la cafea, dar de cele mai multe ori stăteau acasă şi se uitau la televizor sau la video, se relaxau ori făceau sex.

— Şi cine a pus capăt relației, tu sau ea? întrebă Lewin.

Nu era tocmai clar, conform tânărului Löfgren. Probabil că s-ar fi terminat oricum, dar inițiativa i-a aparținut, totuşi, lui.

— Lucrurile nu evoluau deloc, constată Löfgren ridicând din umeri. Linda era o tipă de treabă şi mişto, şi arăta şi destul de bine, nu era rea nici la pat, dar nici cine ştie ce. În orice caz, nu stăteam să-mi plâng de milă când nu eram împreună, vreau să zic. Aşa că am propus să dăm filmul înapoi şi să fim doar prieteni. Nici măcar prieteni din ăia care fac sex.

Şi despre ce fel de sex era vorba? Ce prefera Linda? Şi cine era mai întreprinzător, mai cu inițiativă, dacă putea fi vorba despre aşa ceva cu privire la partea intimă a relației?

Sex normal, obişnuit, nici prea mult, nici prea puțin, conform estimării lui Löfgren şi singurul care muncea era el.

— Linda era în formă perfectă din punct de vedere fizic. Se descurca cât de cât, dar numai dacă prestam şi eu. Eu

eram la volan şi ea pasagerul, ca să zic aşa. Nu era nasol, dar nici cine ştie ce. Ştiu că n-ar trebui să vorbesc despre ea aşa, acum c-a murit, dar văd că e important pentru voi... Mai mult de şase, şase jumate' nu i-aş da, pe o scară de la unu la zece, dar şi asta numai pentru că arăta super. Pe de o parte, nu prea avea experienţă, pe de alta... şi ştiu că sună urât... dar n-avea pic de pasiune.

— Am înţeles că eşti un tip cu experienţă în ceea ce priveşte femeile şi tocmai de asta îţi pun următoarea întrebare.

Lewin dădu din cap gânditor spre Löfgren, cu toate că ar fi preferat să tragă scaunul de sub el şi să-i dea cu el în cap.

— Nu ţi-a lăsat impresia c-ar fi preferat sexul mai dur? Ceva care s-o excite pe bune, vreau să zic, continuă Lewin.

— Nu, spuse Löfgren surprins. Aş fi observat sigur. Adică, dacă aş fi văzut că asta-i place, i-aş fi satisfăcut dorinţele. Dar sunt convins că prefera chestiile standard şi asta a şi primit.

Şi foştii iubiţi ai Lindei, relaţia ei cu părinţii, prietenii, prietenele, amicii, în general?

Nu prea discutau despre aşa ceva. Îi vorbise, e drept, despre fostul ei prieten. O catastrofă nucleară, în materie de sex, conform spuselor Lindei. În ceea ce-i privea pe prietenii, prietenele sau amicii ei, Linda îi povestise mai mult despre fete. Nimic ciudat în asta, spuse Erik Roland Löfgren, având în vedere că erau cunoştinţe comune şi cu două dintre ele avusese şi relaţii sexuale.

— Şi Linda ştia? îl întrebă Lewin.

— Nu. Eşti nebun, Lewin? Nimeni nu ştia. Discreţia e cea mai importantă, asta se ştie. Să nu le zici nimic tipelor. Numai tipele fac din astea, constată Löfgren. Numai ele îşi povestesc chestii intime. Adică, dacă mă culc cu prietena unui amic, n-o să mă duc să-i zic, logic. Asta dacă nu vreau să-mi rupă genunchii.

— Deci nu-i exclus ca Linda să fi aflat că te-ai culcat cu două prietene de-ale ei, spuse Lewin.

— Mă rog, mie nu mi-a zis nimic, spuse Löfgren iritat. Dar, da, sigur, ridică el din umeri. Tipele bârfesc non-stop.

Dar, conform lui Löfgren, o persoană era mai importantă pentru Linda decât oricine. Şi anume tatăl ei.

— Fetiţa tatii e puţin spus, zise Löfgren. Totul se învârtea în jurul lui. Nici nu trebuia să deschidă gura că primea tot ce-i dorea inima. Era ca-n Beverly Hills, să mor dacă nu era aşa. Nu ştiu dacă-l cunoşti, dar seamănă... adică, mă rog, semănau... al naibii de mult. Dacă ar fi fost de aceeaşi vârstă, ai fi zis că-s gemeni. Şi moşu' o suna din sfert în sfert de oră. Într-o seară, când era la mine, a sunat-o de trei ori pe mobil. Şi vorbeau încontinuu, cu toate că n-aveau nimic de împărţit. Bună, scumpa mea, bună din nou, tati, am uitat să-ţi zic ceva, scumpa mea. Adică, din astea, mă înţelegi.

Löfgren mimă că ţine un receptor la ureche.

— Nu-ţi plăcea de tatăl Lindei, spuse Lewin.

— Nu eu eram problema, pufni Löfgren. Ci mai degrabă el.

— Credeam că nu v-aţi întâlnit decât o dată, spuse Lewin.

— Da, şi mi-a fost de ajuns, spuse Löfgren. Mi-am dat seama imediat care era părerea lui despre mine. Despre cei ca mine, vreau să zic.

— Adică? îl întrebă Lewin.

— Un negru, spuse Löfgren. În micul lui univers, nimic nu conta în afară de asta. Unul ca mine era futut din start. Nu-i de mirare că a stat în SUA o grămadă. Tatăl Lindei era un rasist înverşunat.

— Dar Linda nu părea să-i fi împărtăşit vederile, interveni Lewin.

— Nu, dimpotrivă, ea voia să demonstreze că poți să-i placi şi pe cei ca mine. Sunt sigur că asta gândea. Adică-i plăcea pe bune de cei ca mine, tocmai pentru că eram diferiți. Şi asta mi se părea tare de tot.

— Ați discutat despre astfel de subiecte? întrebă Lewin.

Dacă da, nu cred c-a fost prea plăcut, se gândi el.

O singură dată, conform spuselor lui Löfgren. De data asta i-a zis ce părere are despre tatăl ei, şi că-i convins că e rasist.

— S-a enervat la culme, spuse Löfgren. În fond, îmi dădea dreptate, dar zicea că nu e vina bătrânului, de fapt. Că era o chestiune de generații şi că individul era cel mai cumsecade om de pe lume, că el nu generaliza, n-avea probleme decât cu persoana în sine, *bullshit*-uri din astea.

— Şi maică-sa? întrebă Lewin. Ce părere avea despre maică-sa?

— Una proastă, dacă e să mă întrebi pe mine, spuse Erik Roland cu un zâmbet strâmb. Se certau ca nişte tâmpite, o dată am fost chiar de față când s-a rățoit la ea la telefon. *Catfight* total.

— Credeam că Linda stătea la mama ei destul de des.

— Când era în oraş, da, şi când ştia că maică-sa e plecată. În rest, se ducea acasă la tăticul. Uneori lua chiar taxiul din oraş când ieşeam la vreo bere, deşi cred că o

costa vreo cinci sute de coroane până acolo, pe puțin, spuse Löfgren şi scutură din cap.

— De ce era aşa de supărată pe mama ei? întrebă Lewin.

— Cred că era tot din cauza tatălui ei, care era un fel de zeu, spuse Roland. Ştiu că mi-a tot zis că ea l-a părăsit, că n-o interesau decât banii lui şi aşa mai departe. Că mă-sa l-a dezamăgit pe tac'-su şi că din cauza mă-sii a făcut infarct şi tot circul.

— Te-ai întâlnit vreodată cu mama Lindei? întrebă Lewin.

— O dată, spuse Löfgren zâmbind. Am salutat-o, eram în oraş cu Linda şi cu o grămadă de amici de la şcoală. Asta se întâmpla în primăvară. Înainte să ne combinăm. Dar am salutat-o doar. Pe mama Lindei, vreau să zic.

— Şi ce impresie ți-a făcut? întrebă Lewin.

— Mi s-a părut super de treabă. Parcă e profesoară, sau aşa ceva, dădu din cap Löfgren.

— Altceva? Ceva care ți s-a părut dubios? întrebă Lewin. Îmi ascunzi ceva, se gândi el.

— Păi, bine, spuse tânărul Löfgren, rânjind. Arăta al naibii de bine. Adică, vreau să zic că are vreo patruzeci de ani, pe puțin, dar...

— Explică-i unui moş ramolit, spuse Lewin.

— Că tot vorbeam de pasiune, zise Roland. Dacă mă întrebi pe mine, mama Lindei era clar de nota zece. Dacă înțelegi ce vreau să zic. N-aş fi refuzat-o dacă mi-ar fi cerut-o pe față.

— Cred că înțeleg ce vrei să zici, spuse Lewin.

— Tocmai în asta consta ciudățenia, spuse Roland. Mama Lindei şi Linda, adică. Nu semănau deloc. Linda era o fată drăguță şi de treabă, o prietenă bună. În

schimb, maică-sa... Femeie trăsnet e puțin spus. Genul cu care puteai să faci înconjurul lumii. Să umbli pe unde n-ai mai fost niciodată.

— Serios? spuse Lewin și dădu din cap gânditor.

Serios? repetă el în gând.

43

Asociația Bărbații din Växjö împotriva Violenței Domestice fusese întâmpinată cu brațele deschise de reprezentanții mediei locale și, deși era vară și perioadă de concedii, aproximativ cincizeci de bărbați se arătaseră deja dornici să participe la activitățile ei. Oferta depășea cererea, practic. Viața de noapte din Växjö nu era cine știe ce agitată, asta ca să ne exprimăm eufemistic, cu atât mai puțin în perioada verii, așa că, pentru a echilibra resursele și cerința, asociația i-a împărțit pe voluntari în ture diferite. Ba mai mult, hotărâră ca Semenii să patruleze străzile și piețele orașului în echipe formate de câte doi inși. Asta însemna avantaje și în ceea ce privea planificarea activității. Pe de o parte, pentru că asta creștea și siguranța Semenilor, pe de altă parte, pentru că astfel îi puteau filtra mai bine pe neserioșii care ar fi reușit să treacă de ochii vigilenți ai conducerii asociației.

Aceasta se adaptase și la vremea de afară, imprimând tricouri albe cu inscripția „SEMENI" cu litere mari și roșii, plasate pe pieptul și spatele purtătorului. O modalitate simplă de a-i face vizibili pentru cei pe care se ofereau să-i protejeze, un fel de legitimație pe lângă cea pe care o purtau la ei, în caz de nevoie.

Comunicarea era cât se poate de simplă, Semenii asigurându-se că au numerele de mobil ale colegilor lor care patrulau străzile în ziua respectivă. Şi un număr de urgenţă cu apelare rapidă la poliţie, în caz că se trezeau în vreo situaţie periculoasă. În rest, asociaţia luase măsuri atât anticipative, cât şi prevăzătoare. Înainte de sosirea toamnei şi a schimbării vremii, dăduseră o comandă la o fabrică de confecţii din zonă pentru nişte pelerine de ploaie cu căptuşeală detaşabilă şi aceeaşi inscripţie. Interesul arătat de diferiţii sponsori fusese atât de mare — lucru deloc de neglijat în Småland — încât ar fi trebuit să umble în salopete, ca să aibă loc pentru siglele lor.

În lumina acestor evenimente, era cu atât mai regretabil ce li se întâmplă membrilor asociaţiei încă din prima săptămână de activitate. Aceştia căzură victimele unui incident neplăcut, care ar fi putut să se termine destul de urât. În noaptea de marţi spre miercuri, doi dintre membrii fondatori ai asociaţiei, care patrulau împreună cu alte două echipe în sectorul dintre cimitirul Tegnér, dispensarul medical, staţia de pompieri şi catedrală, au încercat să aplaneze un conflict iscat între vreo şase tineri care se certau în faţa McDonald's-ului aflat la intersecţia străzilor Storgatan şi Liedbergsgatan.

Toţi cei implicaţi erau imigranţi, copii sau adolescenţi, în afară de cei doi care porniseră cearta. Membrul asociaţiei, Bengt Karlsson, încercase să anihileze conflictul prin vorbe, ceea ce era primul pas în rezolvarea unui conflict, conform modelului propus de asociaţie — 1. discuţie paşnică — 2. mediere activă — 3. intervenţie fizică.

Cu toate astea, doi dintre ei începuseră să se bată de zor, încurajați de ceata de gură-cască de băieți și fete, situație în care Karlsson și colegul lui fură nevoiți să sară peste primii doi pași și să încerce să-i despartă pe bătăuși. Efectul intervenției lor s-a simțit imediat. Cei doi inamici s-au împăcat instantaneu și, împreună cu suporterii lor, s-au întors împotriva Semenilor, cu puteri înzecite. Noroc cu colegul lui Karlsson, care a dat alarma pe mobil încă din faza 1.

În câteva minute, o altă echipă de Semeni a ajuns la fața locului, alergând din direcția gării și încercând să-i ajute cât se putea, aplicând tehnica recomandată. Cam tot atunci sosi și Adolfsson cu von Essen, cu o mașină de patrulă. Din cauza lipsei de personal, cei doi fură nevoiți să-și pună uniformele și să lucreze o tură de noapte suplimentară, în locul celor de la Intervenții Rapide. Primul care se implică fu Adolfsson și, deși nu se știe la ce metodă a recurs cu colegul său, cei doi reușiră să-i despartă pe scandalagii într-o jumătate de minut, după care Adolfsson îi puse la pământ pe cei mai energici doi bătăuși.

— Tacă-ți fleanca, spuse Adolfsson. Și voi, ăștialalții, nu vă mai mișcați atât, ca să vă poată număra colegii.

După încă un sfert de oră de discuții, după ce notă numele celor șase imigranți tineri și ale celor patru Semeni, Adolfsson ridică mâna și îi expedie pe cei implicați în bătaie.

— Voi o luați încolo, le spuse Adolfsson tinerilor, arătând spre nord, spre Dalbo, unde presupunea că locuiesc, un fel de Rinkeby, Hjällby sau Rosengård[43] al orașului Växjö.

---

[43] Cartiere rău-famate din Stockholm, Göteborg și, respectiv, Malmö, în care majoritatea locuitorilor (în jur de 80%) provin din țări precum Irak, Somalia, Afganistan, Pakistan sau fosta Iugoslavie.

— Şi voi, în direcţia opusă, le spuse von Essen Semenilor din Växjö şi arătă în direcţia spitalului.

— Dar trebuie să patrulăm prin centru, interveni unul dintre Semeni. Ce să facem în sud?

— Propun s-o luaţi pe un drum ocolitor, spuse von Essen pe un ton diplomatic. Apropo, nasul ăla e rupt, sau...?

Leziunile fizice vizibile se limitau, din fericire, la un nas sângerând. Unul dintre Semeni încasase un pumn în timp ce încerca să-i despartă pe cei doi bătăuşi. Din păcate, însă, în toiul luptei, acesta nimeri în ghearele lui Adolfsson, care îl puse numaidecât la pământ, drept care se văita şi acum de spate şi de gât.

— Dacă vreţi, vă duc eu la spital sau acasă, propuse Adolfsson. Altfel, avem şi o trusă de prim ajutor în maşină. Daţi capul pe spate, respiraţi calm şi se rezolvă.

— Nu-i aşa de uşor, spuse von Essen încercând să aplaneze conflictul şi îi întinse o compresă Semenului şifonat. Să-i deosebeşti pe cei răi de cei buni în toiul luptei, mai ales dacă se rostogolesc claie peste grămadă pe jos, dacă mă înţelegeţi.

Semenul rănit l-a înţeles perfect. Nu voia să critice pe nimeni. N-ar fi denunţat niciodată un adolescent care l-a lovit peste nas din greşeală şi în niciun caz nu s-ar fi plâns de agentul Adolfsson care încercase doar să-l ajute.

— Un nas sângerând nu-i un capăt de lume, spuse Semenul şi zâmbi curajos. A fost o neînţelegere, atâta tot.

44

Investigațiile se derulau conform planului. Mai ales în ceea ce privea activitatea de prelevare a probelor ADN de la posibili făptași, care mergea atât de bine, încât până și Bäckström putu să înghită câte o înfrângere. Nici doza de snus, nici batista de hârtie nu-i ajutară cu nimic, dar singurul nor de pe cerul senin al investigației fu rezultatul analizelor ADN-ului lui Bengt Karlsson. Acesta se întoarse cu un fax de la SKL, trimis de un tehnician prost dispus și nedormit din cauza orelor suplimentare, care îi întreba pe cei din echipa de investigații dacă sunt analfabeți: „După cum puteți deduce dintr-o analiză mai veche a SKL, profilul ADN din dosarul cazului nu corespunde cu cel în cauză".

Din nefericire, Olsson se afla lângă fax în clipa în care a sosit mesajul, drept care i-l dădu lui Adolfsson și-l rugă să-l introducă în baza computerizată de date, împreună cu celelalte analize.

— Văd că numele-i șters. Ai vreo idee al cui poate fi? se întrebă curios Olsson pentru că nu uitase nici acum operațiunea secretă cu cotorul de măr aruncat de Claesson.

— Al nenorocitului ăluia de Bengt Karlsson, cred. Ăla din asociație, răspunse Adolfsson.

— Dar cine Dumnezeu l-a băgat în chestia asta? întrebă Olsson revoltat.

— Vorbește cu Bäckström, spuse Adolfsson și ridică din umeri. În orice caz, eu îl pun la „K". La K de la Kalle, sau Karlsson.

Olsson se duse glonț la Bäckström și-i puse aceeași întrebare ca și lui Adolfsson. Cum naiba i-a venit ideea

să-i ceară o probă lui Bengt Karlsson? Conform spuselor lui Bäckström, răspunsul era cât se poate de simplu. Ajungea să arunce o privire rapidă peste cazierul lui. Până şi un civil şi-ar fi dat seama c-ar fi o eroare profesională să nu-i verifice pe cei de teapa lui Bengt Karlsson. Bäckström era într-o dispoziţie extrem de diplomatică şi evită în mod conştient să-l numească ţărănoi pe Olsson, ştiind că aceia din provincie erau foarte sensibili la astfel de apelative, deşi până şi un ţărănoi ca Olsson ar fi trebuit să înţeleagă că angajaţii civili, spre deosebire de poliţiştii ţărănoi, nu se băgau niciodată în treaba şi în deciziile poliţiştilor adevăraţi.

Şi Olsson încercase să pară tolerant. În cazul lui Karlsson, era vorba de o poveste cu totul irelevantă, conform părerii lui Olsson. După ultima condamnare, Bengt Karlsson participase de bunăvoie la un proiect foarte util în regim de detenţie deschisă din cadrul spitalului Sankt Sigfrid. Specialiştii de acolo au încercat să modifice modelul de comportament al infractorilor care abuzaseră femei în repetate rânduri, cu ajutorul celor mai noi descoperiri ştiinţifice, iar Karlsson se dovedise a fi cel mai reuşit caz al lor. Bărbatul se schimbase complet, dintr-un pumn strâns devenise o palmă întinsă, şi, de ani buni, într-unul dintre cei mai energici activişti pentru ajutorarea bărbaţilor violenţi.

— Îmi dau seama că ţi-e greu să mă crezi, Bäckström, dar Bengt Karlsson e unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care-i cunosc. Genul care vrea să îmbrăţişeze toată omenirea, încheie Olsson.

— Te aud, Olsson, zise Bäckström.

Dar Linda i-a scăpat, se pare, îşi spuse în gând.

— Vreau să ştiu ce părere ai, Bäckström, zise Olsson pe un ton serios. Ce crezi, pe bune?

— Lupul îşi schimbă părul, dar năravul, ba, zise Bäckström, rânjind.

Din nefericire, colegul Lewin începuse să se comporte şi el din ce în ce mai bizar, cu toate că lucra la Brigada Naţională de Criminalistică şi ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Lewin pornise într-o campanie pe cont propriu, plimbându-se printre departamente şi punându-le întrebări ciudate colegilor săi, ceea ce, până la urmă, avea să-l bage în bucluc, se gândi Bäckström.

Mai întâi, Lewin avu o discuţie amplă cu Rogersson despre mama Lindei, şi nu despre victimă. Se interesă şi de nişte detalii stranii, precum unde au locuit, de fapt, cele două după ce s-au întors din SUA după divorţ, cu aproximativ zece ani în urmă?

— Din câte mi-a povestit, se pare c-au stat la aceeaşi adresă în toţi aceşti ani, spuse Rogersson.

Şi ce era aşa de ciudat în asta?

— Trebuie s-o întreb şi pe Svanström, spuse Lewin, care era extrem de discret când venea vorba de viaţa sa intimă şi nici prin cap nu i-ar fi trecut să-i zică Eva în faţa colegilor lui, când amanta lui nu era prezentă.

— Dă-i bătaie, spuse Rogersson şi rânji, nu se ştia de ce. Vorbeşte tu cu micuţa Svanström. Mai e ceva? întrebă el şi se uită demonstrativ la ceasul lui de mână.

— Un singur lucru, spuse Lewin. Dacă Rogersson ar fi fost amabil să-i dea un telefon mamei Lindei şi să-i mai pună o întrebare suplimentară.

— Cred că-i mai bine s-o faci tu, Rogersson, îi explică Lewin.

— Care era întrebarea? îi reaminti Rogersson. Ce vrei să ştii?

— Dacă ai putea să o suni s-o întrebi dacă are vreun câine, spuse Lewin.

— Un câine, spuse Rogersson. Te interesează dacă are un câine? E vreun câine anume sau merge şi cu un câine obişnuit?

— Era doar o idee, spuse Lewin evaziv. Sun-o şi întreab-o dacă a avut vreodată un câine, atât.

— Mă mir de ce te-a întrebat aşa ceva, spuse Bäckström, când el şi colegul lui se întâlniră în camera lui ca să se pregătească, conform obiceiului, pentru weekend. Nu eşti de părere c-a luat-o razna, pur şi simplu? Mie Lewin mi s-a părut tot timpul un ciudat şi un dubios. Nu cred că l-am văzut cu vreo bere în mână în toți anii ăştia de când îl cunosc.

Ce-o fi vrând cu potaia aia? se gândi Bäckström. Mă rog, nu că ar conta.

— Probabil s-a lovit la cap în tăblia patului în timp ce o călărea pe Svanström, rânji Rogersson şi scutură din cap.

— Păi, şi, ia, zi, a avut vreun câine? întrebă Bäckström care tocmai îşi adusese aminte de acel detaliu. Mama Lindei, vreau să zic.

— Nu, concluzionă succint Rogersson. N-a avut niciun câine. Nu-i plăceau câinii. Şi nici pisicile. Linda a avut un cal la un moment dat, pe care îl ținea pe moşia lui taică-su, şi nu în apartament. Mai mult de-atât n-am aflat.

În ciuda țărănoiului de Bengt Olsson care îşi băga nasul tot timpul unde nu-i fierbea oala şi a aiurelilor

procedurale ale lui Jan Lewin, şi în ciuda faptului că bătăuşul notoriu, Bengt Karlsson, reuşise să găsească o metodă prin care să-i păcălească în trecut, cu nouă ani în urmă, Bäckström fu într-o dispoziţie de milioane tot weekendul. Luni dimineaţă, când se duse la duş, i-a venit chiar să cânte.

— E ziua ta, mămico, şi-n dar ţi-am adus un ADN... un dar mai frumos nu se putea, fredonă Bäckström, în timp ce apa rece se scurgea pe corpul lui umflat, apoi se săpuni cât putu de bine sub braţe şi în celelalte pliuri şi încreţituri, ca să prevină orice miros viitor neplăcut.

Cel mai bine făcut poliţist al anului, îşi spuse încântat Bäckström, după ce admiră rezultatul în oglinda din baie. Păzea, doamnelor!

45

Stockholm, luni, 4 august

Luni dimineaţa, trupele de intervenţie rapidă luară parte la o aplicaţie militară de amploare la sediul poliţiei Kronoberg de pe Kungsholmen din Stockholm. Circulaţia în cartierele învecinate fu restricţionată, dar, din „considerente practice şi pentru binele locuitorilor", aceştia n-au mai fost evacuaţi, şi nici trecătorii care se aflau în zonă în momentul acela. Aşa se explica numărul mare de spectatori curioşi, care se adunară să urmărească exerciţiul. Nici primele echipe de cameramani de la posturile TV mai importante n-au întârziat să apară.

Patru membri ai trupelor de intervenție rapidă, purtând salopete și măști negre, precum și armele obișnuite din dotare, coborâră pe niște funii de pe acoperișul clădirii celei mai apropiate de stradă. Ajunși undeva pe la etajul nouă — judecând după intensitatea bubuiturii — aceștia montară câțiva explozibili slabi în jurul ferestrelor, le detonară și se cățărară în clădire prin geam. Firele telefoanelor de la centrală se încinseră imediat, la fața locului fu trimis un purtător de cuvânt pentru relația cu presa, iar reprezentanții media aflară că era vorba doar de niște exerciții obișnuite din cadrul proiectului „11 septembrie".

Trupele de intervenție rapidă simulau un atac împotriva conducerii poliției suedeze, mai multe detalii neputând fi făcute publice din motive lesne de înțeles, fără a afecta scopul manevrei.

Media părea mulțumită de explicația primită. Toate canalele TV au difuzat câteva secvențe de la fața locului, dar mai mult pentru că au surprins niște momente spectaculoase într-o perioadă de secetă informațională. Un reprezentant al trupelor de intervenție rapidă le explică telespectatorilor, în termeni simpli, ce se întâmplase de fapt.

— Noi facem exerciții tot timpul, explică el. Și de multe ori, din cauza obiectivului și a persoanelor vizate, nu ne putem ascunde de publicul general. Acest lucru e, din păcate, inevitabil, și ne cerem scuze dacă v-am speriat. La un moment dat, chiar ne gândeam să evacuăm și populația, dar am renunțat pentru că acest tip de exercițiu ține de jurisdicția poliției.

Și cu asta, treaba era încheiată. Angajații de la Salubrizare, supravegheați de câțiva polițiști obișnuiți,

adunară cioburile de pe peluza şi strada din faţa clădirii, iar poliţiştii înlăturară cordonul fără ajutorul angajaţilor de la Salubrizare şi totul reveni la normal. Vremea s-a menţinut neschimbată în vara aceea ciudată. Temperatura a oscilat între douăzeci şi treizeci de grade înregistrate la umbră, de dimineaţa până seara.

46

Växjö, luni, 4 august

Pentru echipa de investigaţii, săptămâna a început calm şi liniştit, într-o atmosferă aproape academică. La şedinţa de dimineaţă, Enoksson le prezentă ultimele rezultate ale inspectorilor judiciari pe care le primiseră de la SKL şi de la ceilalţi experţi, deveniţi deja familiari.

Aceştia verificaseră amprentele găsite la locul crimei. Cinci din ele proveneau de la persoane imposibil de identificat. Se presupunea că una dintre ele ar fi trebuit să-i aparţină în mod normal criminalului şi cei de la laborator aveau deja o idee care ar fi putut fi aceasta. Dar, nefiind totuşi siguri, au comparat fiecare amprentă cu cele aflate în registrul poliţiei, însă fără rezultat. Ceea ce, în cel mai rău caz, ar fi putut însemna că niciuna dintre ele nu-i aparţinea făptaşului, chiar dacă amprenta lui se afla în baza de date. Asta, pe de o parte.

Pe de altă parte, au fost analizate şi firele de păr, şi fibrele găsite la faţa locului. Zece fire de păr pubian,

două fire de păr de pe corp şi mai multe fire de păr ce proveneau de pe capul făptaşului. Proba ADN nu lăsa nicio urmă de îndoială în această privinţă şi alternative relevante nu existau. Celelalte analize chimice ale părului, sângelui şi spermei au contribuit şi ele cu informaţii suplimentare privind identitatea infractorului căutat.

— Chestia aia cu drogurile n-a fost o supoziţie prostească, spuse Enoksson şi, dintr-un motiv necunoscut, dădu din cap spre Bäckström, şi nu spre Lewin.

În firele de păr au fost găsite urme de canabis. Având în vedere că făptaşul nu s-a tuns de câteva luni — găsiseră fire de păr destul de lungi, şatene şi niciunul cărunt — specialiştii s-au putut pronunţa şi în privinţa frecvenţei consumului.

— Nu pare să fie un mare consumator. Conform celor de la SKL, e vorba de o persoană care apelează la droguri ocazional. Poate o dată pe lună, din două în două săptămâni, ceva de genul ăsta. În niciun caz nu e un consumator regulat.

Enoksson ridică din umeri, dar păru încântat de ce spunea.

— În plus, continuă Enoksson, tipul pare să aibă mai multe interese, pentru că în proba de sânge s-au găsit şi urme de amfetamine. Cu toate că n-am reuşit să prelevăm cine ştie ce. Având în vedere contextul, vreau să zic. Aşa că nu-i deloc rău.

— O persoană care, din când în când, fumează haşiş şi bagă şi amfetamine. Am înţeles bine? întrebă Lewin.

— Da, spuse Enoksson. Deşi „consumă" e un cuvânt mai potrivit. Există şi alte tipuri de consum în afară de fumat sau de filtrat. Moduri în care poţi să administrezi doza

zilnică, cum spun medicii. Părerea mea e că avem de-a face cu o persoană care consumă canabis o dată pe lună sau pe săptămână, fumând haşiş şi/sau marijuana. E cel mai obişnuit model de consum, mai ales la consumatorii ocazionali, dar există şi alte feluri, după cum bine ştiţi.

— Şi amfetamina? îi reaminti Lewin.

— Aceleaşi reţineri şi aici, spuse Enoksson. Amfetamină sau vreun alt stimulent al sistemului nervos central. Există mai multe preparate similare pe piaţă, pe care ori le-a injectat, ori le-a înghiţit, ori le-a băut. Conform celor de la SKL, nu pare să fie vreun consumator mare nici în cazul ăsta. Colegii din Linköping ziceau că pare să le consume la fel de rar ca şi canabisul. Din când în când, şi în cazul ăsta, consumatorul preferă tabletele sau varianta dizolvată în lichid.

— Nu pare narcomanul obişnuit, constată Bäckström mulţumit. Nu şi-a mai lăsat amprentele la nenea poliţaiu', se droghează doar ocazional şi îşi tunde părul la fel ca majoritatea bărbaţilor.

— Indubitabil, Bäckström, indubitabil, spuse Enoksson. Pe de altă parte, consumă canabis şi amfetamine. Iar în privinţa amprentelor, nu poţi să excluzi varianta cea mai rea: că alea nu-s amprentele lui, deşi mă îndoiesc că ne-ar fi scăpat. Şi ar mai fi şi o altă problemă, şi mai mare. Felul în care a omorât-o pe Linda. Eu, unul, n-aş zice că-i un tip obişnuit.

— Ori e albă, ori e neagră, spuse Olsson şi dădu din cap cu un aer subtil.

— Nici una, nici alta, dacă mă întrebi pe mine, spuse Enoksson sec. Şi detaliul cel mai interesant l-am lăsat la urmă. Da, zise Enoksson şi păru extrem de încântat văzând reacţiile publicului. Asta o să vă dea de gândit.

Pe rama şi pervazul ferestrei fuseseră găsite urme de fibre textile. O fibră de culoare albastru-deschis, provenind de la o bluză subțire, conform experților în textile de la SKL. Structura, grosimea şi celelalte proprietăți ale ei sugerau că bluza respectivă putea fi purtată şi pe canicula din Växjö şi în restul Suediei. Seara, cel puțin. Şi se pare că nu era deloc o fibră ieftină.

— Nu e o bluză obişnuită, spuse Enoksson. Fibra de care vă ziceam conține cincizeci la sută caşmir şi cincizeci la sută lână, dar o lână de calitate superioară. Cei de la SKL spun că o bluză ca asta poate costa câteva mii de coroane. E vorba de o marcă exclusivistă.

— Pare să fie genul de cadou pe care i-l putea face Lindei tatăl ei, spuse Sandberg ezitând. S-ar putea să provină de la un pulover de-al ei, nu credeți? Fibrele alea, vreau să zic.

— Şi crezi că l-a pus acolo la uscat sau la aerisit? spuse Enoksson.

— Exact. Tipic femeiesc. Voi nu v-ați gândit la asta, băieți? întrebă Sandberg şi se uită la colegii ei din jurul mesei.

— În orice caz, nu era în apartament, spuse Enoksson. În plus, s-au găsit şi urme de sânge pe câteva dintre fibrele de pe pervaz. Rămâne de văzut dacă făptaşul a împrumutat puloverul de la Linda sau de la mama ei, caz în care ne putem întreba ce a făcut cu tricoul lui — asta dacă nu s-a dus până acolo la bustul gol. Elementar, dragă Watson, zise Enoksson şi dădu din cap către Olsson.

— Da, am putea să aflăm, spuse Bäckström şi dădu şi el din cap spre Rogersson. Şi dacă e puloverul lui, nu cred că-i imposibil de găsit, concluzionă el.

— Da, dacă l-a cumpărat de la magazin, spuse Olsson şovăitor. Dacă e cum zice profilul celor de la PC, eu cred că l-a furat, mai degrabă.

— Aşa este, Olsson, zise Bäckström. Sunt de acord cu tine. Dacă nu l-a furat şi nici nu l-a smuls de pe un suport de rufe, e clar că l-a găsit pe o plajă din Thailanda, în concediu. Dacă e să cercetezi o crimă, păi, cerceteaz-o, nenică, nu te juca.

— Am înţeles aluzia, Bäckström. Retrag, zise Olsson cu un zâmbet vag.

Mai eşti şi modest, pămpălăule mic, se gândi Bäckström.

Vânătoarea după puloverul de firmă începu la telefon. Mai întâi, Rogersson o sună pe mama Lindei şi o întrebă dacă a avut o bluză de acest tip. Femeia era sută la sută sigură. Nu deţinuse niciodată o astfel de piesă vestimentară. Albastrul-deschis nu era culoarea ei.

Şi fiica ei? Nici Linda n-a avut un pulover albastru din caşmir? Mama ei nu-şi aducea aminte s-o fi văzut purtând aşa ceva, deşi Linda avea o grămadă de haine. Dar ca să fie sigur, era mai bine să-l sune pe tatăl Lindei, îi spuse lui Rogersson. Dacă era un cadou, era mai mult ca sigur că l-a primit de la el.

— Un pulover albastru-deschis, din caşmir, spuse Henning Wallin. Nu, nu i-am cumpărat nimic de genul ăsta. E drept că albastrul era culoarea ei preferată, dar nu şi albastru-deschis.

Convorbirea se încheie cu o propunere: Henning Wallin îi promise lui Rogersson că avea să discute şi cu menajera casei. Ea se pricepea mai bine la astfel de lucruri şi, indiferent dacă răspunsul era pozitiv sau negativ, avea să-i dea de veste de îndată ce vorbea cu ea.

— E ceva important? întrebă Henning Wallin.

— S-ar putea să fie, zise Rogersson. În stadiul ăsta, aproape totul e important.

— Puloverul ăla, îi zise Rogersson lui Bäckström o oră mai târziu.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Ce bine ar aluneca acum o bere! Cine dracu' are chef să discute despre pulovere pe canicula asta, se întrebă în gând.

— Nu pare să fi fost al Lindei. Am stat de vorbă cu tatăl ei, care a vorbit cu menajera, aceasta m-a sunat şi mi-a umplut capul cu cât a cusut şi a peticit şi a spălat şi a călcat şi a împăturit şi a aşezat şi a periat şi a făcut şi a dres ea în ultimii zece ani pentru Linda şi tatăl ei.

— Aşa, şi? întrebă Bäckström.

— Nu-şi aminteşte de niciun pulover albastru-deschis din caşmir care să-i fi amărât viaţa, spuse Rogersson. În orice caz, se pare c-a avut ceva de muncă martirul casei.

— Şi maică-sa? întrebă Bäckström.

— Nu-i culoarea ei. Nu i se potriveşte. Nu s-ar îmbrăca cu aşa ceva nici moartă, spuse Rogersson. Aşa că pe ea putem s-o uităm.

Cum adică, nu-i culoarea ei? se gândi Bäckström. Muierile astea nu-s normale, se gândi. Puloverul lui preferat avea dungi albastre, roşii şi verzi şi l-a găsit în Östersund când ancheta o crimă, cu câţiva ani în urmă. Fusese uitat, probabil, de vreun bogătaş nepăsător în restaurantul hotelului, înainte ca Bäckström să se îndure de el. În plus, era frig ca într-un cur de eschimos când a ajuns el acolo, deşi era doar începutul lui august.

Comisarul Lewin nu irosi niciun gând pe bluza albastră. Era prea bătrân ca să alerge după cai verzi. Toţi cei

care se pricepeau la munca de polițist ştiau foarte bine că trebuiau să aleagă detaliile importante de cele irelevante şi să se uite de două ori ca să-şi dea seama cum se legau lucrurile. Chestia aia cu domiciliile mamei, de pildă. În plus, putea să apeleze la cel mai bun ajutor în ceea ce privea cercetările practice.

— Înțeleg perfect ce vrei să zici, Janne, spuse Eva Svanström. Nu pricep de ce cred Bäckström şi ceilalți că povestea asta se rezumă numai la Linda. M-am gândit la asta tot timpul. Poate că tipul voia să se întâlnească cu mama ei, mai ştii? Am căutat fotografia din paşaportul ei şi, dacă arată cum am văzut, înseamnă că nu duce deloc lipsă de bărbați.

— Hai să nu ne pripim... Eva, spuse Lewin pentru că erau singuri, deşi, în ceea ce-l privea, prefera să i se zică Jan, şi nu Janne, indiferent de situație.

Conform părerii lui Lewin, majoritatea dovezilor indicau că Linda era, totuşi, ținta vizată a ucigaşului. Ea era victima şi, cu toate că trecuse prin nişte chinuri cumplite, Lewin era de părere că ea fusese ținta acțiunilor. Crima fusese una foarte personală şi unică. Faptul că ucigaşul a înfăşurat-o într-un cearşaf şi că a avut grijă să-i acopere fața şi corpul dovedea clar că acesta se simțea vinovat şi anxios şi că nu era capabil să se uite la ea.

În universul lui Lewin, acest detaliu reprezenta un semn clar. Majoritatea maniacilor care comiteau astfel de crime cu tentă sexuală nu făceau aşa ceva. De obicei, scopul lor era expunerea victimei într-o manieră cât mai provocatoare şi erau în stare să facă orice pentru asta. Ca s-o umilească şi după moarte, ca să-i şocheze pe cei care urmau s-o găsească, şi, desigur, pe urmăritorii lui. Dar,

mai ales, ca să-şi satisfacă propriile fantezii în timpul comiterii crimei şi ca să şi le întipărească în minte pentru viitor. Acelaşi lucru era valabil şi pentru soţi, foşti soţi şi alte categorii de iubiţi care, orbiţi de gelozie, ameţiţi de băutură sau de nebunie, şi-au atacat soţiile sau prietenele, le-au bătut sau le-au ciopârţit, transformând locul crimei într-o măcelărie.

Apoi mai existau şi alte detalii. Mici, dar deloc irelevante şi toate indicau spre Linda, nu spre mama ei. Aceasta nu mai locuia în apartament de o lună. Cum a început concediul, a şi plecat la casa ei de vacanţă. De cele câteva ori când a fost în oraş, a avut de rezolvat diverse comisioane. Linda a locuit singură în apartamentul ei. Cel mai probabil, trei săptămâni la rând, având posibilitatea să-şi întâlnească prietenii în voie.

— Vrei să fii absolut sigur că mama ei nu e implicată în niciun fel, spuse Eva Svanström şi îi zâmbi la fel cum o făcuse mama lui când era mic şi trebuia să fie consolat.

— Da, spuse Lewin. M-aş bucura dacă ar fi aşa, să ştii.

— OK, spuse Eva. Uite cum stau lucrurile.

Cu aproximativ zece ani în urmă, după despărţirea părinţilor, Linda şi mama ei au părăsit SUA şi s-au mutat înapoi în Växjö. Mama Lindei era născută şi crescută în Växjö, şi, în afara celor patru ani petrecuţi în State, a locuit acolo toată viaţa ei. La fel şi fiică-sa. Aceasta s-a născut la maternitatea din Växjö. Când a împlinit şase ani, fetiţa s-a mutat cu părinţii ei în Statele Unite. Patru ani mai târziu, chiar înainte de începerea şcolii, Linda s-a întors cu mama ei în Växjö şi s-a mutat în apartamentul de pe Pär Lagerkvists väg, pe care mama ei îl primise la partaj.

Mama Lindei era luată în evidența populației la adresa respectivă și nu s-a mai mutat de acolo de atunci. Desigur că pleca în concedii la casa ei de vacanță de pe Sirkö, pe care o cumpărase la un an după reîntoarcerea în Suedia. Acolo își petrecea concediile de vară, sfârșiturile de săptămână și celelalte zile libere.

Linda a fost înregistrată la aceeași adresă până la șaisprezece ani, când a terminat liceul din Växjö. Atunci s-a întors acasă și tatăl ei, cumpără o moșie mare la sud de Växjö și, după câteva luni, fiica lui s-a decis să stea la el. În primul an, Linda a făcut naveta de la un părinte la celălalt, având camera ei și acasă la mama ei, în oraș, și la tatăl ei, la țară, unde își mutase domiciliul. După absolvirea liceului și obținerea permisului de conducere și a propriei mașini, Linda părea să fi ales viața la țară în detrimentul celei de la oraș și dormea tot mai rar la mama ei.

Svanström n-a găsit nicio „urmă de bărbat" la adresa acesteia, cel puțin, nu oficial, la evidența populației. Singurele trecute pe adresa aceea fuseseră Linda și mama ei.

— Aha, oftă Lewin.

— Nu pari mulțumit nici acum, constată Svanström. Ar fi mai bine dacă mi-ai spune de ce. Ca să știu ce anume să caut.

— Nu știu nici eu, spuse Lewin. Despre vecinii din bloc ce-ai mai aflat? Ei de când stau acolo?

Conform spuselor lui Svanström, cu excepția unei persoane, toți locatarii blocului stăteau acolo cam de tot atâția ani ca și mama Lindei, ba unii chiar de mai demult. În ultimii zece ani nu s-a mai mutat în bloc niciun chiriaș

nou, în afară de bibliotecarul Marian Gross, care a profitat de ocazie când locuințele cu chirie au fost vândute chiriaşilor şi şi-a cumpărat un apartament în bloc, în urmă cu câțiva ani.

— Dar pe el l-ați întors pe toate părțile şi l-ați verificat din toate unghiurile între timp, spuse Svanström. Şi am înțeles că l-ați tăiat deja de pe listă pe baza neconcordanței ADN-ului.

— Dacă Gross a cumpărat apartamentul, înseamnă că a existat şi un vânzător, zise Lewin. Care s-a mutat de acolo.

— Nu şi în cazul lui, spuse Eva Svanström. Mă crezi sau nu, dar am verificat şi acest detaliu, chiar dacă mi-a luat ceva timp. Gross a cumpărat apartamentul de la un alt proprietar care locuia deja acolo când Linda şi mama ei s-au mutat în acel bloc, şi care stă acolo şi acum, explicația fiind că femeia era titulară pe două contracte de închiriat, sau, mă rog, avea două proprietăți. Am văzut că avea o firmă de contabilitate şi probabil a folosit apartamentul lui Gross ca birou. Ştii că e cam complicat din punct de vedere juridic să îți faci sediu de firmă într-un apartament. Mai ales când e vorba despre asociații mai mici de proprietari. Probabil că l-a vândut pe bani frumoşi.

— Margareta Eriksson, spuse brusc Lewin.

— Aşa o cheamă pe femeie, zise Svanström. Ştii ceva, Janne? Eu chiar nu-mi dau seama la ce-oi fi având nevoie de ajutorul meu. Da, e aceeaşi Margareta Eriksson care a apărut în ziare. Mai ştii povestea aia cu criminalul care a încercat să-i spargă casa în noaptea în care a omorât-o pe Linda.

— Exact, ea e, spuse Lewin şi, în sfârşit, simți că începe să i se facă ordine în gânduri. Puțină logică în existența lui.

— Dar eu nici acum nu înțeleg ce cauți, constată Svanström.

— Nici eu. Sincer îți spun, zise Lewin. Ştii ceva, Eva? Mai bine sun-o pe Margareta Eriksson şi vorbeşte cu ea.

— Dar tot nu ştii de ce vrei s-o sun? îl întrebă Svanström.

— E doar o împuşcătură, spuse Lewin şi zâmbi vag. O împuşcătură oarbă în noapte, la o țintă necunoscută, adăugă el.

— Bine, dacă asta te face fericit, zise Eva şi ridică din umeri.

47

Pacea şi liniştea fură curmate brusc după prânz şi căutarea paşnică a logicii şi a unui pulover albastru-deschis se transformă în ceva cu totul diferit. Voci ridicate, alergături pe coridor, uşi trântite, von Essen şi Adolfsson care au năvălit brusc în biroul echipei de investigații, cu port-arme, pistoale şi mine încrâncenate, i-au luat cu ei pe Sandberg şi pe Salomonsson, au scos din garaj o maşină de patrulă, au pornit girofarul de îndată ce au ajuns în stradă şi au plecat spre Kalmar în trombă.

Cu două ore în urmă avusese loc un viol pe Björnö, la zece kilometri nord de Kalmar, şi, spre deosebire de cazul celălalt, de această dată nu încăpea îndoială că era vorba de un caz serios, şi încă unul grav de tot. Victima fusese o adolescentă de paisprezece ani. Fata plecase să se scalde şi să facă plajă după micul dejun, împreună cu sora ei de şaisprezece ani şi cu prietena acesteia de aceeaşi vârstă.

După vreo oră petrecută pe plajă, victima a plecat să cumpere înghețată şi suc de la un chioşc din apropiere. Probabil că nu întâmplător, având în vedere că ea era cea mai mică. Fata traversa păduricea de pe malul apei când violatorul a atacat-o din spate, a tras-o într-un tufiş, a bătut-o până când a leşinat şi a violat-o. Îngrijorate că nu se mai întoarce, sora mai mare şi prietena ei au plecat în căutarea fetei. Deloc surprinzător, după cazul Linda şi reportajele din media. După o sută de metri, au găsit-o pe fată. Făptaşul stătea călare peste ea. Fetele au început să țipe şi făptaşul s-a speriat şi a fugit.

Victima a ajuns la spitalul din Kalmar după o jumătate de oră. Poliția a sosit la fața locului şi a împrejmuit locul faptei, apoi a început chestionarea primilor martori. O patrulă cu câini se afla pe drum şi urma să sosească într-un sfert de oră. Pe scurt, căutările erau în toi, şi patrulele de poliție care cercetau împrejurimile primiseră nişte semnalmente destul de clare. Conform declarației surorii şi a prietenei ei, cel pe care-l căutau semăna perfect cu făptaşul descris cu o săptămână în urmă de victima atentatului de viol din Växjö. Le rămaseră întipărite în minte mai ales tatuajele lui. Câteva panglici albastre, reprezentând ori şerpi, ori dragoni, pe ambele brațe, de la umeri până la mâini.

— Treaba asta nu-mi sună deloc bine, spuse Anna Sandberg când intră în sediul poliției din Kalmar alături de colegii ei. Se referea la dosarul din Växjö, pe care hotărâse să-l prescrie cu o zi în urmă, clasificându-l drept un caz inventat.

— Te gândeşti la tatuajele alea? o întrebă Salomonsson.

— Da, spuse Anna. Nu sunt deloc împăcată.

— Nu te mai gândi la ele, o consolă Adolfsson. Mai nou, toți derbedii care se respectă au un tatuaj din ăla. Zici că au nişte covoare chinezeşti pe corp.

— Poți să te relaxezi, Janne, am terminat, spuse Svanström şi flutură cu un teanc de hârtii spre Lewin, care stătea prăbuşit pe scaunul de birou, în spatele unui morman de hârtii cu totul diferite.

— Te ascult cu interes maxim, spuse Lewin şi se lăsă pe spate.

— Mă aşteptam să fie mai uşor, constată Eva Svanström. În orice caz, lucrurile s-au întâmplat în felul următor. Conform doamnei Margareta Eriksson, cu care am stat de vorbă acum vreo oră, se pare că nu-i nimic dubios cu contractele alea. Şi, în plus, tanti Eriksson e şi administratoare de bloc.

Cu aproximativ trei ani în urmă, cam pe vremea când chiriile au fost transformate în drepturi de proprietăți[44], doamna Margareta Eriksson şi-a vândut apartamentul lui Marian Gross, care se mutase în bloc în acel an. Tot atunci a cumpărat şi apartamentul de la ultimul etaj în care locuia acum, vânzătorul fiind Lotta Ericson, mama Lindei. Lotta Ericson s-a mutat la parter şi a locuit acolo cu fiica ei până la moartea acesteia în luna precedentă. Apartamentul a funcționat ca birou, apoi a fost închiriat la mâna a doua şi, la un moment dat, a fost şi gol, înainte de transformare. Şi proprietarul era mama Lindei, nu asociația locatarilor.

---

[44] Vezi nota 1.

— Se pare că Margareta Eriksson şi-a dorit un apartament mai mare, deşi locuia singură, spuse Svanström. Avea nevoie de vreo două camere pentru sediul firmei de contabilitate, în plus, îşi vânduse şi casa de vacanţă şi-i rămăsese pe cap mobilierul vechi, pe care nu voia să-l arunce.

— Da, pe când Lotta Ericson se descurca şi cu un apartament mai mic pentru că fiica ei deja se mutase, interveni Lewin.

— Da, spuse Svanström. Ţi-am mai zis că n-ai nevoie de ajutorul meu, îi spuse zâmbind.

— Ar mai fi câteva chestii, spuse Lewin.

— Am bănuit eu, zise Svanström. Dacă e s-o luăm de la început şi te întrebi care-i treaba cu Margareta Eriksson cu k şi doi de s şi Lotta Ericson cu c şi un s, află că nu sunt rude.

— Ţi-ai dat tu seama singură, spuse Lewin.

— N-a fost aşa de greu, spuse Eva Svanström. Mi-am dat seama imediat, după felul în care au schimbat apartamentele. Margareta Eriksson îşi scrie numele cu k şi cu doi de s, ca majoritatea suedezilor, şi o cheamă aşa după soţul ei. În schimb, Lotta Ericson s-a numit Liselotte Eriksson cu k şi doi de s, pe numele ei complet, Liselotte Jeanette Eriksson. Când s-a măritat, şi-a schimbat numele în Liselotte Wallin Eriksson şi, când s-a mutat în SUA, a început să-şi scrie numele cu c şi un singur s. Lotta a fost dintotdeauna numele ei de alint. Încă de mică. Atunci când a divorţat şi s-a întors acasă, a renunţat la numele de familie al fostului ei soţ şi câţiva ani mai târziu a depus chiar şi o cerere pentru schimbarea numelui. Aşa că, de opt ani încoace, o cheamă Lotta Liselotte Jeanette Ericson.

— Aha, spuse Lewin.

— Crezi că infractorul a greşit uşa, spuse Svanström.

— Da, spuse Lewin. M-am gândit şi la varianta asta. Din cauza declaraţiei Margaretei Eriksson din ziare şi când mi-am dat seama că numele ei de familie seamănă cu cel al Lottei. Dar, dacă e să mă gândesc mai bine, e meritul tău. Tu mi-ai spus c-ar putea fi un fost iubit de-al ei.

— Care voia să se întâlnească cu Linda? spuse Svanström. Adică zici c-a greşit uşa şi a urcat la fostul apartament? Eşti sigur? Doar n-avea mai mult de optsprezece ani când mama ei s-a mutat de la ultimul etaj.

— Ca să se întâlnească cu Linda sau cu mama Lindei, sau cu amândouă. Chiar nu mai ştiu, spuse Lewin şi se foi pe scaun. Dar, probabil că nu contează.

— Eu, dacă ar fi să apar la miezul nopţii la un fost iubit... după trei ani... cred c-aş suna în prealabil, spuse Eva Svanström.

— Te gândeşti la numerele de telefon. Tocmai voiam să te rog să verifici, zise Lewin cu un zâmbet vag. Cred c-ar trebui să vedem dacă Lotta Ericson şi-a schimbat numărul.

— Dacă tot ne-am apucat de cercetări, continuă Svanström.

— Exact, spuse Lewin. Exact.

Ce mai contează încă o împuşcătură la nimereală? se întrebă el.

— Tu ce zici de violul ăla din Kalmar, Rogersson? întrebă Bäckström, vârându-şi nasul în biroul colegului său.

— Nasoală treabă, spuse Rogersson.

— Are vreo legătură cu noi? Cu Linda, adică, spuse Bäckström.

— Niciuna, spuse Rogersson.

— Înseamnă că eşti de aceeaşi părere ca şi mine, spuse Bäckström.

— Asta e, n-am ce face, zise Rogersson şi rânji.

— I-am întrebat şi pe Lolek şi Bolek. Pe rând, ca să fiu sigur, spuse Bäckström.

— Şi?

— Lolek zicea că nu, dar i s-a părut un caz interesant. Şi spunea c-ar fi bine să vorbim cu cei de la VICLAS.

— Ce idei palpitante. Oare de unde le scot? întrebă Rogersson.

— Şi după aia l-am întrebat şi pe Lewin, spuse Bäckström.

— Şi ce zicea?

— Vrei să-ţi citez? întrebă Bäckström.

— Bineînţeles, spuse Rogersson.

— Cu toate că nu auzise despre caz decât la telefon, de la Sandberg, zicea că i se pare „puţin probabil ca făptaşul să fie acelaşi ca în cazul Linda".

— Da, tipic Lewin, spuse Rogersson. Schimbând subiectul, ce-ar fi s-o lăsăm baltă şi să ne tragem spre casă? Să avem timp să bem o bericioaică înainte de cină.

— O propunere excelentă, îl aprobă Bäckström.

— Dă la ştirile de pe TV4, spuse Rogersson două ore mai târziu, când urcară la Bäckström şi deschiseră două beri reci.

— De ce? îl întrebă Bäckström mirat, întinzându-se după telecomandă.

— Voiam doar să văd dacă mai am birou, spuse Rogersson.

— Ce tâmpenie, zise Bäckström cinci minute mai târziu şi stinse televizorul. Idioţii ăia au aruncat în aer tocmai

fereastra centrului de operațiuni al lui Bărbiuță. Dacă şi-a dat acordul, înseamnă că-i nebun.

— Am stat de vorbă cu băieții azi după-amiază, spuse Rogersson. Ziceau la fel ca tine. Că-i lipseşte o doagă.

— Ba, mai multe, zise Bäckström.

— Ce tâmpenie, constată din nou Bäckström după cinci minute.

— Pare să fi repetat figura de la Grand Hotel din Lund, spuse Rogersson. Văd c-a prins gustul oglinzilor de baie.

— Sau te pomeneşti c-o fi tras aiurea, spuse Bäckström. Poate a încercat să-şi facă de petrecanie. Nu cred că-i uşor cu o bărbie din aia. Numai că nu-i iese nicicum.

— Ce anume? întrebă Rogersson.

— De câte ori se vede în oglindă, îşi trage un glonț în cap. Numai că în imaginea din oglindă, spuse Bäckström.

48

Visele apăreau tot mai des. Aceleaşi vise despre vara aceea în care primise prima lui bicicletă adevărată, cu aproape cincizeci de ani în urmă, când tatăl lui l-a învățat să meargă cu ea. Doar că în noaptea aceea n-a mai visat despre o Crescent Valiant roşie, ci despre părinții lui.

Era o vară ciudată şi concediul tatălui său părea că nu se mai termină. Până la urmă, l-a şi întrebat. Tu câte luni de concediu ai, tati?

Tatăl lui s-a uitat cam mirat la el, dar apoi a râs şi i-a ciufulit părul, şi totul era ca de obicei. Atât cât să te învăț să mergi cu bicicleta, îi spusese tatăl. Nu contează

cât timp ne ia şi, oricum, serviciul ăla nu fuge nicăieri. Şi apoi îi mai ciufulise o dată părul. Contrar obiceiului său.

Fusese o vară lungă, de fete bătrâne, şi tatăl îmbătrânea şi el parcă pe zi ce trecea. Slab, bronzat şi cu pielea întinsă pe oasele capului. Arăţi cam slab, tati, îi spuse el.

Nu-i de mirare, răspunse tatăl lui. La cât am alergat vara asta.

Într-o noapte, Jan se trezi. Probabil din cauza unui zgomot. A coborât încet scările de la etaj şi, când a ajuns în hol, i-a văzut pe părinţii lui într-un scaun. Mama stătea pe genunchii tatălui său, cu braţele în jurul gâtului lui şi cu capul lipit de pieptul lui. Tatăl lui o ţinea de mijloc cu un braţ şi o mângâia pe păr cu mâna liberă.

O să fie bine, mormăi tata. O să fie bine.

Şi niciunul dintre ei nu-l observase, aşa că Jan se furişă înapoi în camera lui de la etaj şi, încet, încet, adormi la loc.

Dimineaţa, la micul dejun, totul era ca de obicei. Eşti gata, Jan? îl întrebă tatăl lui, punând pe masă ceaşca cu cafea.

Oricând, tati, răspunse Jan.

Şi apoi s-a trezit.

49

Victima de paisprezece ani a violului din Kalmar supravieţuise. Conform medicilor, starea ei era critică, dar

stabilă, iar din diagnostic reieşea faptul că sora ei şi prietena surorii o salvaseră de la moarte în ultima secundă, speriindu-l pe violator. Numai că, din păcate, cazul ei confirma o teorie de care poliția se temuse încă de la început. Şi anume că, în Småland, un ucigaş în serie viola femei tinere. Chiar în toiul concediilor suedeze.

Prima lui victimă fusese chiar Linda. Peste câteva săptămâni, acesta mai atacase o femeie, dar eşuase, ceea ce, conform specialiştilor citați de ziare, ar fi explicat şi apariția celei de-a treia victime la o distanță de doar o săptămână. Presiunea din sinea lui devenise atât de puternică, încât nu-i mai păsa nici dacă risca să fie prins.

Un profesor de psihologie judiciară de la Universitatea din Stockholm, considerat cel mai mare expert din țară în criminali în serie, dădea mai multe exemple de cazuri privind incapacitatea poliției de a descoperi din timp infracțiunile violente comise în serie. Poliția n-avea o viziune de ansamblu, se lăsa orbită de detalii şi existau şi deficiențe la nivel de comunicare internă. Mâna dreaptă „nu vedea" ce făcea mâna stângă. Le scăpau perspectiva de ansamblu, modelul crimei şi detaliile cele mai evidente.

— Nu observă că împăratul n-are haine, spuse profesorul de pe canapeaua emisiunii matinale de la TV4.

— Cum adică? îl întrebă reporterul.

— Că e gol, adică, explică profesorul.

Pentru prima oară în vara aceea, media începu să critice poliția în mod deschis, mai ales pe cea din Växjö. În ciuda numeroaselor urme, nu reuşiseră să-l găsească încă pe ucigaşul Lindei Wallin. Şi, chiar mai rău: conform unor surse anonime, nu obținuseră niciun rezultat

concret. Ancheta bătea pasul pe loc, cu toate că trecuse aproape o lună de la crimă.

Tânăra de nouăsprezece ani care fusese cât pe-aci să fie violată de criminal, cu o săptămână în urmă, apăru din nou în vizor. Poliția refuza să-i dea crezare, pur şi simplu. În loc să-l caute pe violator, o hărțuiră pe victima lui, iar prețul pentru incompetența lor a fost plătit de următoarea victimă. Editorialele celor mai importante ziare vorbeau despre un scandal iminent şi, în curând, echipa de investigații fu nevoită să-şi dedice majoritatea orelor de serviciu problemelor pe care cei mai mulți dintre ei le considerau, pur şi simplu, fanteziste.

Şeful poliției din Kalmar îl contactă pe colegul său din Växjö şi îi propuse să formeze o trupă de comando specială. Aveau de rezolvat o crimă şi două violuri, petrecute în aceeaşi lună, şi, pe deasupra, ultima faptă a infractorului le dădea de înțeles că individul era cât se poate de mobil. Şeful poliției locale din Växjö se arătă nesigur, dar îi promise colegului său că o să discute propunerea cu şeful investigației preliminare a crimei, şi că avea să revină cu un telefon.

Comisarul Olsson ridică problema încă de la începutul şedinței şi se declară deschis pentru mai multe alternative.

— Voi ce ziceți? îi întrebă Olsson pe cei adunați. Eu, unul, tind să cred că e vorba de acelaşi individ în ambele cazuri, mai ales că victimele ne dau cam aceleaşi semnalmente.

— Şi cazul Linda? îl întrebă iritat Bäckström. Tot ăla a omorât-o?

— Problema e că n-avem semnalmente, constată Olsson cu precauție.

— Aşa e, dar, dacă e să ne gândim mai bine, e singurul lucru care ne lipseşte, spuse Bäckström. Pentru că o să-l prindem noi cât de curând şi pe el. Dacă e cineva între voi care chiar crede că Linda ar fi fost în stare să-i dea drumul în casă unui şmecher ca ăsta, cu tatuaje şi pe cur, la trei dimineaţa, să ridice mâna acum. Mulţumesc.

— Scuză-mă că te întrerup, spuse Lewin şi îşi drese vocea precaut. Despre ultima victimă ce mai ştim? Au apucat să recolteze urme de spermă?

— Da, spuse Sandberg.

— Atunci o să aflăm cât de curând dacă are vreo legătură cu cazul nostru, zise Lewin.

— Da, aşa este, aprobă Sandberg şi părea deja mai însufleţită.

— Şi în ceea ce le priveşte pe fetele alea două, chiar nu înţeleg cu ce i-am putea ajuta pe colegii din Kalmar. Decât poate să le rugăm să se uite la pozele pe care le-am arătat şi martorilor noştri. Asta dacă n-au făcut-o deja între timp, zise Lewin, dregându-şi din nou glasul.

— S-a rezolvat, spuse Sandberg şi părea şi mai veselă.

— Aha! Păi, atunci e foarte bine, spuse Lewin. E un exemplu de colaborare perfectă între colegi.

— Tu ce crezi, Lewin? insistă Olsson. Vezi vreo legătură?

— Nu-mi place să mă pronunţ prea devreme despre astfel de lucruri, spuse Lewin. Dar, dacă tot m-ai întrebat, aş zice că bărbatul care a omorât-o pe Linda şi cel care a violat-o pe biata fetiţă din Kalmar sunt diferiţi şi că, îndată ce-am primit rezultatele de la colegii de acolo, pe lângă celelalte indicii, putem să uităm de violator.

Lewin dădu din cap spre Anna Sandberg.

— Să sperăm, spuse Olsson şi scutură din cap îngrijorat. Sper din toată inima că ai dreptate.

Ultimul punct din agenda lui Olsson fu să-i însărcineze pe Sandberg, Salomonsson, von Essen, Adolfsson şi încă doi agenţi din echipa de investigaţii să colaboreze cu colegii de la Kalmar şi să afle dacă există vreo legătură între uciderea Lindei, atentatul de viol din Växjö şi violul din Kalmar. În plus, urma să ia legătura cu unitatea VICLAS a Brigăzii Naţionale de Criminalistică şi cu grupul PC, ca să se asigure că nu le scăpase nici perspectiva analitică.

După ce s-a retras în camera lui şi cei însărcinaţi cu diverse probleme au dispărut la vânătoare, Bäckström îşi inspectă trupa rămasă.

— Păi, bine, spuse Bäckström. Cum stăm cu listele noastre? Avem destule beţişoare de urechi?

Lewin se întoarse în biroul lui şi fu vizitat imediat de Eva Svanström.

— Chestia asta cu numerele de telefon ale mamei o să mai dureze câteva zile. Am stat de vorbă cu cei de la Telia, dar registrul lor nu acoperă decât ultimii doi ani.

— Dar trebuie să aibă o arhivă, ceva, spuse Lewin, simţind imediat neliniştea aceea bine cunoscută.

— Da, sigur, spuse Svanström. Dar tipul cu care am vorbit zicea că o să dureze câteva zile să scoată la lumină datele care ne interesează.

— Nu-i nimic, zise Lewin.

Nu-i un capăt de ţară şi probabil că nici nu e relevant, se gândi el. La fel ca majoritatea împuşcăturilor în noapte.

50

Alnön, lângă Sundsvall, marți, 5 august

Lars Martin Johansson ajunse la ultima săptămână din cel mai lung concediu al vieții lui.

De aproape doi ani, Lars Martin Johansson era în concediu fără plată din postul lui de șef operativ în cadrul Poliției Secrete, conducând în schimb una dintre cele mai clasificate investigații din istoria poliției suedeze. Dar și această misiune se apropia de sfârșit. Restul detaliilor administrative puteau fi rezolvate de secretariatul lui, drept care Johansson și soția lui părăsiră Suedia cu o săptămână înainte de Midsummer, pornind într-un circuit european.

Soției lui îi plăceau călătoriile — oamenii, locurile și impresiile noi — în timp ce Johansson prefera o carte bună, un telefon mut și o masă gustoasă.

Indiferent de preferințele lor, cei doi se întorceau tot timpul în Suedia cu bateriile încărcate. Conform unei promisiuni mai vechi pe care o transformaseră între timp într-o tradiție, cei doi își petreceau ultima săptămână de concediu la ferma fratelui cel mare al lui Johansson, de pe Alnön, aflată în apropierea localității Sundsvall. Aici îi așteptau și mai multă liniște, mâncare și băuturi gustoase, două gazde generoase și degajate, care vorbeau serios când le spuneau să se simtă ca acasă. Cel mai important lucru, își zise în gând Johansson. Mai există ceva pe lumea asta care să poată fi comparat cu Suedia? Nu, nicăieri, se gândi Johansson, apoi oftă adânc de plăcere și adormi în șezlongul lui.

Johansson avea trei telefoane mobile. Unul privat, unul de la serviciul lui obişnuit şi unul care era atât de clasificat, încât nu-l folosea decât pentru apeluri externe. De dragul siguranţei, Johansson alese un aparat roşu şi programase personal tonul de apel din memoria telefonului. Cu excepţia volumului, acesta semăna perfect cu sirena poliţiei şi Johansson era mândru de el ca un cocoş. După ce-l instală, îi făcu şi o demonstraţie soţiei sale sunându-se singur, aşa că femeia putu să-i admire abilităţile tehnice. Dar când soţia lui auzi telefonul sunând pe bune pentru prima oară, proprietarul mobilului continuă să sforăie liniştit pe şezlongul său.

Nemţii ăştia au făcut probabil o ofertă în bani-gheaţă pentru toată regiunea, se gândi soţia lui Johansson care lucra ca administrator de fonduri la o bancă, puse deoparte cartea pe care încerca s-o citească şi răspunse la telefon.

— Daaa, spuse Pia.

Probabil că n-ar trebui să-mi spun numele, dacă nu vreau să ajung la închisoare, îşi spuse în gând femeia.

— *Enchanté*, răspunse o voce tărăgănată de la capătul celălalt al firului. Presupun că sunteţi cine bănuiesc, continuă vocea şi, oricât de mult mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneavoastră, va trebui să vă rog să mi-l daţi pe domnul.

— Cine îl caută? întrebă Pia. Că nu v-aţi prezentat.

— Mă tem că nu vă pot da un nume, constată vocea tărăgănată. Spuneţi-i doar că fostul asociat al lui Pilgrim ar vrea să schimbe o vorbă cu el.

— Şi dacă vă întreb despre ce este vorba, ajung la închisoare, spuse Pia.

— Dacă vă răspund, o să ajung eu, o corectă fostul asociat al lui Pilgrim şi păru aproape jignit de propunere.

— Mă duc să-l trezesc, zise Pia.
Parcă ar fi nişte copii, îşi spuse în sinea ei.

— Cu cine ai vorbit? întrebă curioasă Pia peste zece minute, după ce soţul ei încheie convorbirea murmurată pe care o purtase, nu se ştie de ce, în colţul terasei mari. Acesta lăsă deoparte telefonul cel roşu şi se prăbuşi oftând pe şezlong.

— Cu un vechi cunoscut, răspunse vag Johansson.

— Ah, e o cunoştinţă din aia secretă. Anonimă, spuse Pia.

— Cam aşa ceva, răspunse Johansson şi ridică din umeri. Lucrează la Guvern, e consilier pe probleme de securitate naţională, îl ajută pe prim-ministru cu diverse şi-l cheamă Nilsson, pe numele de familie.

— Aaaah, spuse Pia. Propria noastră eminenţă cenuşie. Un adevărat Richelieu suedez.

— Cam aşa ceva, zise Johansson. În direcţia asta, adăugă el.

— Şi ce voia? întrebă Pia.

— Nimic special, am pălăvrăgit doar puţin, spuse Johansson.

— Şi acum trebuie să pleci la Stockholm, constată Pia care cunoştea deja ritualul.

— Da, dar mă întorc deja mâine. Dacă nu te deranjează.

— Sună grozav, spuse Pia. Măcar dai şi tu o fugă acasă şi-mi aduci nişte chestii de care o să am nevoie dacă ne ducem la bairamul ăla din weekend.

— Da, sigur, aprobă Johansson. Sigur, repetă el, cu mintea deja hai-hui, încercând să evite discuţiile inutile.

— La un moment dat mi s-a părut că-i beat, zise Pia. Avea o voce...

— Probabil că era doar binedispus, încercă să medieze Johansson. Nu-i nici doisprezece, nu cred c-a luat încă prânzul.

— Da, înseamnă că era doar binedispus. Un nene vesel, zise Pia.

— Mi-e greu să mi-l imaginez în felul ăla, zise Johansson şi scutură hotărât din cap. Apropo. Ce zici de prânzul ăla? spuse şi aruncă o privire spre ceasul lui. Mâncăm şi noi ceva azi?

51

Stockholm, marți, 5 august

Înainte să plece de pe Alnön, Johansson îşi puse un costum şi o cămaşă bleumarin de in, îşi îndesă cravata în buzunarul de la piept pe moment şi luă un taxi până la aeroport. Apoi se urcă în avionul de doisprezece de la Sundsvall la Arlanda. Aici fu interceptat de şoferul lui de la Poliția Secretă şi dus direct la cina aşternută deja în vila consilierului pe probleme de securitate din Djursholm.

— Bine ai venit în umila mea casă! spuse consilierul şi schiță un gest ospitalier cu ambele mâini, de îndată ce Johansson îi trecu pragul. Sper că nu te deranjează dacă ne aşezăm în sufragerie.

— Cu cât e mai răcoare, cu atât e mai bine, îl aprobă Johansson, care era un pasionat al saunelor fierbinți.

Deci aşa arată unde stai tu, se gândi, plimbându-şi discret privirea între modelul complicat al parchetului,

lambriurile din lemn de culoare închisă şi tencuiala de ghips de pe tavanul înalt, fără a-i scăpa vreun covor persan, tablou olandez în ulei, sfeşnic de perete sau candelabru de cristal.

Mai întâi, cei doi s-au dus în bibliotecă pentru a termina cu detaliile practice, ca apoi să poată mânca liniştiți. Terminară în mai puțin de zece minute.

— Când ai putea să începi? întrebă consilierul.

— Luni, spuse Johansson.

— Grozav, zise consilierul şi se lumină la față ca un soare. Atunci putem să ne îndreptăm atenția către lucruri mai importante. N-am mâncat nimic de la prânz.

— Ce casă frumoasă, remarcă Johansson în drum spre sufragerie. Moştenire de la părinți?

— Eşti nebun, Johansson? Provin dintr-o familie extrem de modestă, mărturisi consilierul. Băiat de Söder, născut şi crescut pe dealurile din Södermalm[45]. Căsuța asta am cumpărat-o de la un amărât căruia nu-i mergea prea bine.

— Dar ție îți merge bine de tot, din câte am văzut, spuse Johansson.

— Extrem de bine, îl aprobă mulțumit consilierul. Şi chiar merit. Părerea mea.

Având în vedere că era mijlocul săptămânii, consilierul pe probleme de securitate spera că musafirul lui avea să-i treacă cu vederea oferta modestă de la masa de cină. Dar dacă era să privească partea bună a lucrurilor, trebuia să admită că îşi câştigau pâinea muncind pentru un guvern de stânga şi obiceiurile modeste țineau de viața

[45] Cartier din centrul Stockholmului.

de zi cu zi. Oricum, aveau motive întemeiate să sărbătorească promovarea lui Lars Martin Johansson şi faptul că angajatorii lui au avut inspiraţia să-l aleagă tocmai pe el.

— Mă tem că va trebui să te mulţumeşti cu atât, oftă consilierul. Aia e, cum ziceţi voi, poliţiştii.

În lumea în care îşi trăise viaţa consilierul în tinereţe şi până în prezent, cel mai important era să te întâlneşti la jumătatea drumului. Ambele părţi trebuiau să plece mulţumite de la masa negocierilor. Pornind de la acest crez existenţial, gazda lui Johansson spera că a găsit o soluţie care să fie pe placul musafirului său.

— Am înţeles că provii dintr-o familie veche de silvicultori din nord, aşa că mă gândeam să începem cu selecţia tradiţională de rachiu suedez, spuse consilierul şi arătă spre un colţ al sufrageriei unde o menajeră bătrână, îmbrăcată cu o rochie neagră sobră şi un şorţ alb, îi aştepta deja cu o sticlă plină.

— Mă rog, spuse Johansson. Rudele din partea maică-mii erau arendaşi, iar cei din partea lui taică-miu...

— Ei, da, dragul meu Lars Martin, îl întrerupse consilierul. Hai să nu lăsăm falsa modestie să ne înceţoşeze privirile şi să întunece un viitor strălucitor. Mai bine ne-am grăbi la bufet să ne înviorăm cu câteva păhărele din rachiul ăla şi să ne învelim sufletele neliniştite în mantaua de catifea şi mătase pe care o meritäm.

— Sună bine, spuse Johansson.

Avem aici diferite feluri de mâncare din sturion, îi prezentă consilierul, după câteva pahare de rachiu, când s-au aşezat în sfârşit la masa cu farfurii şi pahare pline. Sturion fiert, sturion rece înăbuşit, sturion prăjit, sturion

afumat, sturion maturat, sturion în sare şi icre de sturion cu plăcinte cu cartofi şi hrişcă, spuse gazda lui Johansson, arătând didactic cu furculiţa către fiecare fel de mâncare.

— Numai ăia care fac afaceri cu maşini vechi se îndoapă cu icre negre ruseşti, constată el, vârând în gură o lingură mare de icre de sturion. Oamenii normali mănâncă icre de sturion.

— Votca asta a fost extraordinară, spuse Johansson cu o mină de cunoscător, învârtind paharul înalt de cristal din mâna dreaptă.

Dar să ştii că în privinţa lui frate-miu te înşeli, că lui îi plac mai mult icrele de morun, cu toate că e vânzător de maşini, se gândi Johansson.

— Nu-i aşa? suspină mulţumit gazda lui. Am profitat de ocazie să şterpelesc câteva sticle când am fost în vizită la Putin acu' o săptămână.

Cina continuă sub cele mai simple auspicii. Consilierul pe probleme de securitate şi musafirul lui se descurcară cu ce putură, în timp ce scânteia rece a candelabrului de cristal continuă să strălucească deasupra capetelor plecate cu modestie.

Mai întâi, au gustat din prepeliţa umplută cu rădăcinoase gratinate, servite nici calde, nici reci, după care au trecut la o felie simplă de brânză de capră Camargue şi au încheiat tot la fel de modest, cu o înghețată de limetă şi lămâie, ca să se răcorească şi să-şi pregătească papilele gustative pentru cafeaua servită cu coniac şi praline de ciocolată, urmată de o selecţie de vinuri aduse din pivniţă chiar de consilier. Au început cu un Bourgogne roşu din prielnicul an 1985 şi au continuat cu un vin alcoolizat din Loire, cu anul recoltării nespecificat.

— Adevăratele vinuri se fac în Franța, spuse consilierul încântat şi îşi adulmecă paharul adânc cu nasul lung.

— Eu şi nevastă-mea bem mai mult vinuri italieneşti, spuse Johansson.

Consilierul se foi pe scaun iritat.

— Dacă vrei un sfat bun, Lars, eu zic c-ar fi mai bine să eviți riscurile de genul ăsta. Din considerente de sănătate, dacă nu de alta, spuse consilierul.

— Apropo, cum se mai simte Nylander? întrebă Johansson, când s-au întors în bibliotecă pentru a încheia cina cu câte un espresso dublu şi un păhărel din Frapin-ul consilierului, din 1900.

— De mult nu s-a mai simțit atât de bine, răspunse consilierul pe probleme de securitate. Are camera lui, trei mese pe zi, tot felul de pastiluțe roşii, verzi şi albastre şi are şi cu cine să vorbească.

— E la un sanatoriu privat? întrebă cu precauție Johansson.

— Sanatoriu privat, auzi la el, pufni pe nas consilierul. Există o limită la toate. Mai întâi transformă poliția într-o republică bananieră, după care se închide în biroul lui şi refuză să deschidă uşa, astfel că fotbalistul ăla amărât din guvernul nostru, vai mama lui, e obligat să-şi cheme armata şi să arunce în aer juma' de fațadă ca să-l scoată de acolo şi să-l târască până la spitalul de nebuni. Chestiile astea costă bani, nu glumă, încheie el indignat.

— Ulleråker[46], dădu cu presupusul Johansson.

— Exact, spuse consilierul cu emfază. Şi chiar la țanc.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă curios Johansson.

[46] Unul dintre cele mai mari spitale de boli mintale din Uppsala, actualmente numele unui cartier din acelaşi oraş, care găzduieşte şi în prezent un spital de boli mintale şi un azil de bătrâni.

— Nu mi-e clar, spuse consilierul şi ridică din umerii săi groşi ca nişte butelii. Se pare că a început cu un episod mai ciudat într-o cameră de hotel unde a tras în oglinda de la baie.

— Îți dai seama ce de trăsnăi le trec prin cap unora, spuse Johansson şi oftă flegmatic, ca un adevărat norrlandez.

— Probabil că s-a agățat cu bărbia de chestia aia rotundă când îşi curăța arma, speculă consilierul.

— Te referi la garda trăgaciului, spuse Johansson.

— *Whatever*[47], spuse consilierul dând din mână indiferent. Sau poate că sunt eu prea îngăduitor cu el, bâigui el.

După încă o oră de pălăvrăgeli şi câteva pahare din coniacul scump al consilierului, gazda lui Johansson propusé să joace o partidă de biliard. După părerea lui, ar fi putut încheia seara şi cu o gustare uşoară, după astfel de activități sportive. Dar Johansson auzise poveşti de groază despre asta, aşa că-l refuză politicos.

— Nu mă pricep la biliard, spuse Johansson şi scutură din cap.

— Dacă vrei, pot să te învăț, se oferi consilierul şi-l privi plin de speranță.

— Sigur, mi-ar plăcea, dar mai bine o lăsăm pe altă dată, spuse Johansson. Ar fi bine să mă duc şi eu acasă.

Johansson mulțumi pentru tratația splendidă, îşi comandă un taxi şi plecă spre apartamentul gol, al lui şi al soției sale, de pe Wollmar Yxkullsgatan. Şi adormi instantaneu, de îndată ce se puse în pat.

Nici ăsta nu-i tocmai sănătos la cap, se gândi Johansson înainte ca Morfeu să-l ia în brațele lui grijulii.

---

[47] Nu contează (engl.)

52

Växjö, miercuri, 6 august — duminică, 10 august

Comisarul Olsson intră în sală în toiul obişnuitei şedinţe matinale a echipei de investigaţii şi îi anunţă că poliţia din Kalmar reuşise să-l prindă pe violator. Administratorul unei unităţi de cazare pentru imigranţi, aflat lângă Nybro, l-a recunoscut pe unul dintre locatarii centrului după semnalmentele difuzate pe postul de radio local. Omul a sunat imediat la poliţia din Kalmar, dar aceasta se afla deja în drum spre centru. SKL le trimisese rezultatele analizelor cu o oră în urmă şi, spre norocul lor, proba recoltată de la victimă se potrivea cu ADN-ul unuia dintre cei 0,05% de bărbaţi aflaţi deja în baza lor de date.

Era vorba despre un refugiat de şaptesprezece ani din Republica Moldova, care se afla pe teritoriul Suediei de o lună. Poliţia îi luase probe ADN, în caz că băiatul ar fi vrut să facă vreo trăsnaie în cele câteva luni cât le lua să-l trimită din nou acasă. Acum era la zdup la poliţia din Kalmar şi, conform interpretului, nu voia să recunoască nimic. Dar măcar putea să-şi prelungească şederea în Suedia mai mult decât s-ar fi putut în mod normal. De moartea Lindei însă nu putea fi învinovăţit. ADN-ul lui nu se potrivea cu cel al criminalului.

— Bineînţeles că ne aşteptam la asta, constată Olsson. Dar pun pariu pe ce vreţi că el e vinovatul şi în cazul atentatului de viol, încheie Olsson şi dădu din cap încurajator spre Anna Sandberg.

Toți cei șase colegi care fuseseră însărcinați să colaboreze cu poliția din Kalmar și să urmărească firul violului se reîntoarseră acum la echipa de investigații. Restul detaliilor puteau fi rezolvate de Sandberg cu ochii închiși și cu ajutorul telefoanelor, rețelei interne și al faxului. Aveau lucruri mai importante de făcut.

— Păi, înseamnă că putem să ne continuăm treaba, la fel de drastici ca până acum, spuse Olsson. Apropo, ce se mai aude cu recoltarea probelor ălora?

Numai lucruri bune, conform colegilor lui Olsson. Au fost recoltate peste șase sute de probe de la voluntari și fostul record a fost depășit cu mult. Patru sute dintre ele fuseseră verificate și eliminate deja de pe listă.

— Lucrăm pe două linii, le explică Knutsson, aruncând o privire timidă spre Lewin. Pe de o parte, încercăm să-i cooptăm pe cei care locuiesc în cartierul în care a avut loc crima, pe de altă parte, îi căutăm pe cei care s-ar potrivi cu profilul grupului PC, iar probele sunt prelevate sistematic.

— Deci n-am putea spune că se lucrează la nimereală, îi asigură Thorén.

— Da, mai devreme sau mai târziu o să-l prindem în plasă, constată Olsson încrezător.

La obișnuita bere de seară, atotștiutorul Rogersson îl informă pe Bäckström că fostul lor șef fusese detașat altundeva.

— La Huddinge, la secția de psihologie judiciară? sugeră Bäckström care fusese acolo de mai multe ori pentru cercetarea unor cazuri.

— La Ulleråker, zise Rogersson. Probabil că-i de pe acolo de undeva, așa că-i convenabil, e aproape de nevastă-sa și de copii. Și mi se pare că a absolvit Academia la Uppsala.

— Şi cum se simte? întrebă Bäckström curios.

Conform sursei lui Rogersson, excelent. Lui Nylander i se încredinţase o sarcină prin care putea să-şi demonstreze responsabilitatea încă din cea de-a doua zi de internare şi în prezent se plimba cu căruciorul cu cărţi pentru pacienţi prin diferitele secţii ale spitalului.

— Se pare că se simte ca peştele în apă, constată Rogersson.

Bäckström se mulţumi să dea din cap. Oare cine îl îngrijeşte pe Brandklipparen? se întrebă Bäckström. Dar de ce mă gândesc eu la asta? Mă rog.

— Noroc, frăţioare, spuse şi-şi ridică halba. Să bem şi-n sănătatea lui Bărbiuţă.

De fapt, Nylander a fost un tip destul de amuzant, şi ceva trebuie să zic şi eu, îşi spuse în gând Bäckström.

Ediţia de joi a cotidianului *Dagens Nyheter* publică un articol polemic amplu, scris de bibliotecarul universitar Marian Gross şi citat şi în paginile de ştiri şi în editorialul ziarului, cu toate că articolul cu pricina fusese refuzat cu doar câteva zile în urmă de către *Smålandsposten*, din motive neelucidate. Gross era revoltat. Pe de o parte, din cauza incompetenţei cu care era tratat cazul Linda, pe de altă parte, din motive pur personale, din cauza abuzului la care fusese supus de către organele de poliţie.

Gross mărturisi că s-a gândit să-i ajute lăsându-se audiat, fără a se gândi la binele lui şi la riscurile la care se expunea. Era un lucru normal pentru el şi pentru fiecare om care trăia într-o societate democratică şi un stat de drept. Statutul de refugiat din Polonia, aflată sub influenţa Uniunii Sovietice, îl îndreptăţea, fără doar şi poate,

să depună mărturie despre cum era să trăieşti într-o dictatură. Şi mai era vorba şi de un angajament pe care şi-l luase personal. Le cunoscuse pe victimă şi pe mama acesteia. Nişte persoane încântătoare şi cele mai bune vecine pe care şi le-ar fi putut dori cineva. Era singurul care-l văzuse pe ucigaşul Lindei şi singurul care l-ar fi putut descrie şi, tocmai de aceea, atitudinea poliţiştilor faţă de el i se părea atât absurdă, cât şi jignitoare.

Aceştia au pătruns în apartamentul lui de două ori fără acordul lui şi l-au târât la sediul poliţiei, făcându-i tot felul de observaţii jignitoare şi rasiste şi expunându-l la audieri îndelungi, după care l-au obligat să le lase o probă ADN, cu toate că nu i-au putut oferi nicio dovadă incriminatoare. În plus, au avut tupeul să susţină că s-a oferit voluntar.

Iar când au primit rezultatele probelor, el şi avocatul lui au fost nevoiţi să dea zeci de telefoane şi să trimită tot atâtea scrisori, până când poliţia a catadicsit să-l informeze că l-au eliminat de pe lista suspecţilor. Cu alte cuvinte, era nevinovat şi n-avea nimic de-a face cu uciderea Lindei. Ceea ce era evident atât pentru el, cât şi pentru orice om cu scaun la cap. Dar nu şi pentru poliţia din Växjö şi acoliţii lor de la Brigada Naţională de Criminalistică din Stockholm.

Şi Gross nu era singurul maltratat. Un articol lung din secţiunea cu ştiri din acelaşi ziar cita o sursă înaltă din cadrul poliţiei, conform căreia au fost recoltate probe ADN de la aproape o mie de persoane din zona oraşului Växjö. Majoritatea, oameni cinstiţi, normali şi muncitori. Rezultatele arătau că niciunul dintre ei nu era vinovat.

Trei dintre ei fuseseră intervievați de cei de la ziar şi, în mod ciudat, printre ei se afla chiar şi o femeie. Niciunul nu era mulțumit de felul în care fusese tratat şi spuneau că nici nu putea fi vorba de „voluntariat". N-au avut de ales, pur şi simplu, şi, ca să evite viitoarele hărțuiri, au ales să se conformeze. Dar de unde voluntariat? Asta era o glumă proastă.

Cea mai revoltată se dovedise a fi femeia care nici nu înțelegea ce treabă aveau cu ea. Toți locuitorii oraşului ştiau că Linda a fost ucisă de un bărbat. Habar n-avea ce voia poliția cu ADN-ul ei. Pentru ea, asta era un mister.

Problema fusese pasată mai departe spre purtătoarea de cuvânt a poliției din Växjö care refuză orice comentariu. Conducătorii investigației nu comentau, în general, măsurile întreprinse pentru rezolvarea cazului Wallin. Asemenea comentarii ar fi putut periclita sau, în cel mai rău caz, chiar distruge rezultatele pozitive ale anchetei.

Dar sursa înaltă la care apelase ziarul nu părea deloc inhibată de regulile poliției. Conform părerii acesteia, nu exista decât o singură explicație. Singura femeie de la care recoltaseră probe (pe bază de voluntariat) avea, cel mai probabil, un fiu al cărui ADN li s-a părut interesant. Bărbatul însă era de negăsit. Femeia confirmă, de altfel, supoziția sursei în cauză. Avea, într-adevăr, un fiu, dar nu-şi dădea seama cum ar fi putut el să ajute poliția în rezolvarea cazului Linda. Conform mamei impacientate, băiatul ei nu era în stare să-i facă rău nici măcar unei muşte şi, în plus, locuia de doi ani în Thailanda.

— Cred că poliția nu mai ştie ce face, constată mama la sfârşitul interviului.

Din păcate, nu era singura de această părere. Redactorul-şef de la *Dagens Nyheter* detectă şi el mirosul dulce al nedreptății, precum şi semnele clare ale aceleiaşi confuzii şi disperări care au caracterizat cândva vânătoarea ucigaşului prim-ministrului Olof Palme, cu douăzeci de ani în urmă. Poate că era de aşteptat, având în vedere că majoritatea polițiştilor de la Brigada Națională de Criminalistică trimişi la Växjö ca să investigheze cazul Linda jucaseră un rol important şi atunci.

Până şi ziarul *Barometer* din Kalmar făcea referire la cazul Linda în editorialul său de pe prima pagină, doar că dintr-o perspectivă diferită față de colegii din capitală. Conform celor de la Barometer, era vorba despre un conflict între două culturi polițieneşti. Pe de o parte, poliția din Växjö, cu ale sale cunoştințe locale şi personale, „ne cunoaştem corpii Pappenheimer", care prefera să lucreze într-un cadru mai intim, obținând rezultate mai profunde, iar pe de altă parte, Brigada Națională, care trăia în lumea calculatoarelor, era obişnuită să aibă acces la resurse nelimitate şi aborda problemele dintr-o perspectivă mai generalizantă.

Şi *Barometer* părea să fi găsit câteva surse de informație în cadrul poliției. Conform uneia dintre ele, în rândul conducerii echipei de investigații, conflictele au apărut încă dintr-un stadiu incipient, iar asta nu-i ajuta cu nimic la anchetă, indiferent că aveau dreptate sau nu. În concluzie, toți îşi făceau griji, cu toate că era prea devreme să renunțe şi toți sperau că ucigaşul Lindei avea să fie găsit, cu toate că trecuse deja o lună de la săvârşirea crimei.

În dimineața aceea, ședința se prelungi până la prânz. Conversația se rezumă, în general, la ce fusese scris în ziare. Comisarul Olsson puse chiar o întrebare legată de asasinarea lui Olof Palme. Din curiozitate doar, desigur, nu ca să-şi critice colegii. Dar, totuşi.

— Tu trebuie să fi fost în echipa de investigații, Bäckström, spuse pe neaşteptate Olsson.

— Aşa este, confirmă Bäckström, pe tonul emfatic al polițistului care a avut de rezolvat toată viața cazuri de omor dificile. Problema e că niciunul din şefii de atunci n-a vrut să mă asculte.

— Am participat la nişte interogatorii, spuse Rogersson şi ridică din umeri. Şi acum, domnilor, vă rog să mă scuzați, dar mai am câte ceva de făcut.

Rogersson dădu scurt din cap şi plecă.

— Am fost şi eu în echipă, spuse Lewin. Mă rog, nu c-ar fi ceva ieşit din comun, având în vedere că aproape toți care lucram pe vremea aia la criminalistică în Stockholm eram implicați în ancheta Palme, în vreun fel. Mă rog, nici pe mine nu m-a ascultat nimeni, în caz că interesează pe cineva, adăugă Lewin.

Apoi se scuză şi el şi părăsi sala.

Bäckström însă nu avea de ales. Rămase pe scaun şi urmări cu disperare cum se duce pe apa sâmbetei încă o zi de lucru prețioasă. Aşteptă să se termine doar ca să-şi poată umple măcar maţul.

Se pare că Rogersson reuşise totuşi să plece din sala de interogatoriu. Bäckström îl găsi în cantina poliției. Luă loc lângă el după ce comandă „prânzul zilei" şi o bere slab alcoolizată, în lipsă de ceva mai bun.

— Stai bine? îl întrebă Rogersson de îndată ce se aşeză la masa lui.

— Da, spuse Bäckström.

— E iadul pe pământ la Stockholm, spuse Rogersson şi se aplecă peste masă, coborî tonul şi dădu din cap agitat către Bäckström.

— Să nu-mi zici că Bărbiuță a apărut la etajul unşpe cu căruciorul lui cu cărți! spuse Bäckström şi-şi unse felia de baghetă cu un strat gros de unt.

— Am stat de vorbă cu băieții de la serviciu, spuse Rogersson. Ştii cine o să fie şef în locul lui Bărbiuță?

— Nu, de unde dracu' să ştiu? spuse Bäckström.

— Johansson, spuse Rogersson. Lars Martin Johansson. Ştii, tipul pe care colegii de la Pază şi Ordine îl numesc Măcelarul din Ådalen.

— Ah, laponul ăla nenorocit. Glumeşti! spuse Bäckström.

— Sursă sigură, spuse Rogersson.

Sigură şi foarte stranie, având în vedere că întrunirea de la sediul guvernului în cadrul căreia, cu doar o oră în urmă, Lars Martin Johansson, fostul şef al Poliției Secrete, fusese numit noul şef al Poliției Criminalistice Naționale era încă în desfăşurare, astfel încât nici cel mai bine informat jurnalist nu aflase încă de ştirea care urma să fie făcută publică printr-un comunicat de presă emis de Ministerul Justiției câteva ore mai târziu.

Vineri seara, Bäckström îşi convocă echipa la o cină comună la hotel. Începură în camera lui Bäckström, ca să poată vorbi liniştiți despre sarcinile lor şi, de data asta, atât Lewin, cât şi cuplul Knutsson şi Thorén au acceptat

oferta generoasă a lui Bäckström de-a bea o bere cu el. Micuța Svanström nu bea bere, dar nu se lăsă mai prejos şi se întoarse din camera ei cu un pahar de vin alb, din sticla pe care o ținea în minibar.

— Măcar aşa pot să vă țin şi eu de urât, spuse ea.

Bäckström era furios. Nu era genul care să accepte căcaturi din partea unor țărănoi care, pe deasupra, mai erau şi laşi să-i spună în față ce aveau de spus. Le zise că s-a gândit de mai multe ori să se ducă la comisar şi să dea cu pumnul în biroul lui.

— Cu tot respectul pe care ți-l port, Bäckström, eu zic că nu-i prea constructiv, spuse Lewin.

— Pe bune? spuse Bäckström.

Al naibii trădător, îşi spuse în gând.

— Înclin să fiu de acord cu Lewin, spuse Rogersson, de parcă ar fi uitat că bea berea lui Bäckström. Şi oricum, după ce l-am trimis după gratii pe nenorocitul ăla, n-o să mai vorbească aiurea nimeni.

Încă un trădător, îşi spuse în gând Bäckström.

— E sigur un cunoscut de-al ei, spuse Lewin. Căruia i-a dat drumul de bunăvoie pentru că-i plăcea de el şi sunt convins că a făcut sex cu el, tot de bunăvoie, cel puțin la început. După care lucrurile au luat-o razna, cum bine ştim.

— Şi unde-l găsim pe idiot? întrebă Bäckström.

În schemele tale tâmpite, îşi zise.

— Normal că-l găsim, spuse Lewin. N-are cum să fi avut aşa de mulți cunoscuți. Îl găsim noi, mai devreme sau mai târziu.

Echipa coborî apoi la restaurant şi Bäckström, care îşi făcuse deja încălzirea, reuşi să-şi convingă colegii să mai bea cu el „una mică" înainte de cină.

— Cu şnapsul vă fac eu cinste, spuse Bäckström care găsise deja o soluție pentru problema băuturii, fără a fi nevoit să cheltuie vreun ban.

De la un pahar s-a ajuns la două, trei, patru chiar. Mai ales în ceea ce-i privea pe el şi Rogersson, dar şi pe Lewin. Lolek şi Bolek se îmbătară şi ei destul de serios înainte să dispară în oraş şi, de data asta, era clar că nu-i interesa oferta de filme de la cinematograf.

Bäckström se aşeză la bar cu Rogersson şi cei doi se întoarseră în camerele lor pentru binemeritata odihnă de noapte cam pe trei cărări, extrem de „şifonați". Bäckström întâmpină oarece probleme cu cardul care refuza să se potrivească la uşă, dar, într-un final, reuşi să intre, grație ajutorului lui Rogersson.

— Mai vrei una? întrebă Bäckström şi flutură din mână în direcția minibarului.

— Am băut destule, spuse Rogersson. Ah, da, am uitat să-ți zic o chestie.

— Te ascult, spuse Bäckström, în timp ce-şi aruncă pantofii din picioare şi se întinse pe o parte ca să adoarmă mai repede.

— Unul dintre jurnaliştii ăia tâmpiți m-a sunat să-mi spună că stăm şi ne uităm toată noaptea la filme porno, spuse Rogersson. Tu ştii ceva despre asta?

— Habar n-am despre ce vorbeşte, bâigui Bäckström.

Ce tot zice ăsta aici? Filme porno? La ora asta? îşi spuse în sinea lui.

— Nici eu, spuse Rogersson.

— Păi, şi ce i-ai zis? îngâimă Bäckström.

— I-am zis să se ducă-n pizda mă-sii, bineînțeles. Tu ce i-ai fi zis în locul meu?

— Să se ducă-n pizda mă-sii, bineînțeles, spuse Bäckström. Apropo, ce-ai zice de nişte ore de somn?

Duminică, 10 august, Linda Wallin fu îngropată de familia ei. La înmormântare au fost prezenți părinții ei, frații ei vitregi din partea tatălui şi în jur de vreo douăzeci de rude şi prieteni apropiați. Dar niciun jurnalist sau polițist. Comisarul Olsson fu trimis la plimbare de tatăl Lindei când l-a sunat şi şi-a oferit serviciile. Acesta se ocupase singur de detaliile administrative. Slujba avu loc în aceeaşi biserică în care Linda primise confirmarea cu şapte ani în urmă. Pe Linda o îngropară în mormântul cumpărat de tatăl ei, la întoarcerea în Suedia, pentru el şi urmaşii săi. Durerea lui era atât de nemărginită, atât de copleşitoare, încât faptul că unica lui fiică ajunsese acolo înaintea lui n-a mai putut s-o agraveze.

53

Stockholm, luni, 11 august

Lars Martin Johansson ajunse la locul lui de muncă în zori, la ora şapte. Pe biroul lui se aflau câteva teancuri de hârtii frumos ordonate. Pe unul dintre ele, secretara lipise un post-it cu observația „A se lua măsuri imediate?"

În vârful teancului se aflau mesajele Cancelarului de Justiție (CJ) şi ale ombudsmanului (O). Conținutul scrisorilor era aproape identic, ambele fiind adresate şefului poliției din districtul Kronoberg şi trimise mai departe şefului Criminalisticii pentru comentarii. Atât CJ, cât şi O s-au autosesizat din cauza comentariilor din ediția de joi, 7 august, a cotidianului *Dagens Nyheter*, care trăgea

un semnal de alarmă în privința metodelor aplicate în anchetarea cazului Linda Wallin şi, în special, în privința recoltării voluntare a probelor ADN. Nu în ultimul rând, atât scrisoarea lui CJ, cât şi cea din partea O erau acte diplomatice scrise la inițiativa celor doi, iar asta nu putea să însemne decât ce era mai rău.

Ce caută prostiile astea pe biroul meu? De ce nu le-au trimis direct la Ulleråker? se întrebă Johansson iritat, în timp ce-şi notă pe bilețel că vrea să se întâlnească numaidecât cu juriştii însărcinați cu această problemă. În rest, totul părea la fel în viața aceasta măreață a lui. Hârtii, hârtii şi iarăşi hârtii, se gândi.

54

Växjö, aceeaşi zi

Când echipa de investigații din Växjö se aşeză la masa cea mare, dornică să scape de prima şedință a săptămânii, nimeni nu bănuia ce nori întunecați se adunaseră deasupra anchetei lor. Dimpotrivă, toți aveau impresia că existau semne clare conform cărora soarele răsărise, în sfârşit, şi pe strada lor. Dar cu un minut înainte să înceapă, Enoksson îşi făcu apariția în sală şi-l întrebă pe Bäckström dacă îi permite să deschidă el discuția. Avea mai multe de spus şi, fiind vorba de Enoksson, şi nu de Olsson — care îl bucura nespus pe Bäckström prin absența lui —, Bäckström avea impresia că simte prezența iminentă a bine-cunoscutelor vibrații.

— Am o grămadă de povestit, în caz că interesează pe cineva, începu Enoksson şi, judecând după reacţia audienţei, părea să le fi trezit interesul. Colegii noştri din Kalmar au găsit un ADN identic cu cel al ucigaşului Lindei. Din păcate nu ne pot da încă un nume, dar eu zic că pare promiţător, continuă Enoksson.

Uite o metodă bună pentru captarea atenţiei publicului, îşi spuse el.

Dar fiindcă era o fire conştiincioasă şi didactică, Enoksson încercă să înlesnească procesul de asimilare a informaţiei printr-un tabel cu subpuncte, fotocopiat special pentru colegii lui, care astfel puteau să-l urmărească mai bine în timp ce vorbea. Primul subpunct se referea la uciderea Lindei şi ultimul, la rezultatele analizelor primite de la SKL cu doar o oră în urmă.

Linda fusese ucisă între ora patru şi cinci dimineaţa, vineri, 4 iulie, în apartamentul mamei sale de pe Pär Lagerkvists väg, localitatea Växjö. Luni după-amiază, 7 iulie, poliţia din Växjö a primit o sesizare referitoare la un Saab de vreo zece ani, furat şi găsit apoi la câţiva kilometri de locul faptei în aceeaşi zi în care a fost raportat că a dispărut. Aceeaşi maşină apăru şi în ancheta lor, vineri, 11 iulie, când cercetau infracţiuni comise în zona respectivă. Dar fiindcă au considerat-o lipsită de importanţă, reclamaţia cu pricina a fost tăiată de pe lista cu priorităţi. Acum însă aveau motive întemeiate s-o scoată de la naftalină.

— Din câte îmi amintesc, am zis că, dacă a fost furată la trei zile după uciderea Lindei, n-are cum să aibă vreo legătură cu cazul, spuse Enoksson.

În fine. Maşina fusese găsită duminică, aşa că n-avea cum să fi fost furată luni. Era ascunsă în pădure, la ieşirea de pe drumul naţional 25, care făcea legătura între Växjö şi Kalmar. O găsise proprietarul terenului, care obişnuia să-şi inspecteze proprietatea în fiecare dimineaţă. Plăcuţele de înmatriculare lipseau şi cineva a încercat chiar să-i dea foc, însă făcuse o treabă de mântuială. Având în vedere starea maşinii, părea că proprietarul s-a străduit să evite un ultim drum la cimitirul de maşini. Omul văzuse multe iniţiative private de acest gen. Pe scurt: nu i se păreau câtuşi de puţin amuzante.

Bărbatul a sunat la poliţia din Kalmar după-amiază, dar, din cauza crizei de personal, aceştia au trimis la faţa locului o patrulă de la poliţia din Nybro abia miercuri, 9 iulie. După ce s-au uitat la maşină şi au cercetat împrejurimile, poliţiştii au dat peste o pereche de plăcuţe de înmatriculare, azvârlite într-un şanţ, la aproximativ cincizeci de metri de maşină, în direcţia drumului naţional 25. S-a pus o întrebare prin staţie, s-a primit un răspuns referitor la proprietarul maşinii şi, pe undeva pe aici, lucrurile începură să devină interesante.

Diviziunea pentru reducerea şi prevenirea infracţiunilor din cadrul poliţiei teritoriale din Kalmar luase în serios propunerea ministrului justiţiei de a aborda cu mare atenţie infracţiunile minore şi cei de acolo au participat chiar şi la un proiect-pilot special, al cărui scop era să rezolve mai multe cazuri de furturi de maşini cu ajutorul celor mai moderne metode din tehnica criminalistică.

În vechiul Saab existau destule urme care indicau faptul că fusese furat. Motorul, de pildă, fusese pornit cu ajutorul unei şurubelniţe, iar încuietoarea de direcţie fusese forţată prin metoda clasică, hoţul blocase roţile şi învârtise apoi volanul cât a putut.

În scrumiera dintre scaunele din faţă, colegii din Västervik găsiră un joint cu un promiţător miros de Cannabis sativa. Poliţiştii introduseră mucul de ţigară într-o pungă resigilabilă pe care o expediaseră spre SKL pentru o analiză ADN, după care mutară vehiculul în curtea poliţiei din Kalmar, pentru eventuale cercetări tehnice noi în cadrul sus-numitului proiect-pilot.

După aceea însă, maşina, dar şi mucul de ţigară s-au pierdut în lumea calculatoarelor poliţiei. Poliţia din Kalmar n-avea nici cea mai mică idee că aceeaşi maşină fusese adusă în discuţie, chiar dacă doar preţ de două minute, şi de cei care anchetau cel mai important caz de omor din ţară. S-au mulţumit să-i trimită o scrisoare proprietarului vehiculului în care îl informau că i-au găsit maşina, dar nu primiră niciun răspuns. Omul nu părea interesat s-o recupereze.

La SKL, mucul de marijuana a ajuns tocmai în capătul listei din ce în ce mai lungi a analizelor ADN. În ciuda manevrelor politice ale ministrului justiţiei sau a intenţiilor diviziunii pentru reducerea şi prevenirea infracţiunilor din Kalmar, cu tot cu proiectul lor pilot, acesta a bătut pasul pe loc, aşteptându-şi rândul. Specialiştii de la SKL l-au descoperit abia după o lună.

Analizele au fost gata în data de opt august, vineri, spre seară, şi, când laboranţii au comparat-o cu restul probelor din baza lor de date, lămpile de avertizare au

început să clipească imediat. Din păcate, toți cei implicați în rezolvarea cazului de omor din Växjö şi, respectiv, în rezolvarea furtului de maşină din Kalmar au apucat deja să plece acasă. Împiedicați de regula confidențialității şi de alte motive triviale, Enoksson şi colegii lui primiră vestea bună de la cei de la SKL abia luni dimineața.

— Cam asta voiam să vă zic, constată Enoksson. Colegii au plecat de la Kalmar cu maşina. Ne-am gândit că-i mai simplu aşa, s-o aducă aici. Ah, şi încă ceva: colegii din Kalmar ne trimit un mesaj.

— Ce vor? îl întrebă Bäckström, deşi intuia răspunsul.

— Prostiile de rigoare, spuse Enoksson. Că, dacă avem nevoie de ajutor la cazul Linda, să-i sunăm.

— Nu cred c-o să fie nevoie, răspunse Bäckström. OK, băieți. Măcar acum avem ceva de rumegat. Dacă nu ăsta e cel mai anchetat caz de furt de maşină din tot regatul, atunci vă promit că arunc mănuşa.

Ați vrea voi, mocofanilor, îşi spuse în gând Bäckström.

55

În biroul şefului poliției teritoriale de la următorul etaj, nimeni n-avea idee despre entuziasmul din rândul anchetatorilor aflați cu un etaj mai jos. Dimpotrivă, şeful poliției teritoriale era extrem de îngrijorat şi, ca de atâtea ori, temerile lui erau împărtăşite şi de comisarul Olsson, loialul şi înțeleptul lui coleg.

Secretara îl sună deja dis-de-dimineață pe numărul de fix de la casa de vacanță, cu toate că era încă în concediu, doar ca să-l informeze că a primit două scrisori,

una de la CJ şi una de la O. Lucru de care a fost scutit în trecut, cu toate că lucra de aproape douăzeci şi cinci de ani la poliție şi, cu trecerea anilor, a avut de supravegheat din ce în ce mai mulți colegi. Neavând de ales, şeful poliției teritoriale se urcă imediat în maşină şi parcurse cei o sută de kilometri până la Växjö. Mai întâi, însă, dădu o fugă până la mult iubita lui soție. Ca întotdeauna, o găsi întinsă la soare, pe ponton, şi, ca de obicei, femeia dădu doar din mână când îi aminti, tot ca de obicei, de factorul de protecție solară.

Şeful poliției teritoriale îşi sună scutierul credincios din maşină şi, luând în considerare caracterul oarecum delicat al problemei, îl avertiză că trebuia să discute între patru ochi mai întâi şi să se abțină să-i informeze pe colegii de la Brigada Națională de Criminalistică.

— Sunt complet de acord, şefu', îl aprobă Olsson şi îi promise că o să-l roage pe Bäckström să se ocupe de şedință singur, fără a-i da însă explicații pentru absența sa.

După ce discutară despre problema cea nouă în linişte, la o cafeluță, se dovedi că erau de acord în mai multe privințe. Datele din articolul de ziar erau, desigur, şi tendențioase, şi exagerate, ca întotdeauna, dar, totuşi, Olsson sublinie faptul că s-a străduit să-i înfrâneze pe colegii de la Brigada Națională de Criminalistică de multe ori.

— E vorba de culturi polițieneşti complet diferite, cred, constată Olsson. Oricum, problema banilor nu pare să-i intereseze prea mult. Claxonează şi merg mai departe, ca să zic aşa.

În ceea ce privește răspunsul la scrisorile trimise de CJ şi de O, Olsson a promis să revină în curând cu diverse precizări şi completări, aşa că şeful lui n-avea de ce să-şi facă griji.

— În cel mai rău caz o să le citesc legislația, spuse Olsson şi se îndreptă de spate.

Olsson ăsta e ca o stâncă, se gândi şeful poliției teritoriale şi, dacă era posibil, ar fi vrut să-l roage să sune şi la noul şef al Brigăzii Naționale de Criminalistică. O convorbire de care trebuia să scape cât mai repede şi la care s-a gândit cu groază toată dimineața. Cum îi ziceau, Doamne? Măcelarul din Ådalen?

El îl văzuse doar de câteva ori, dar i-a fost de ajuns ca să înțeleagă că merita această poreclă. Un norrlandez înalt şi morocănos, care abia dacă deschidea gura, dar al cărui fel de-a privi nu contribuia deloc la pacea sufletească a celui privit. Un fel de țărănoi primitiv din poliție, fără spate, educație sau măcar vreo instruire juridică, se gândi şeful poliției teritoriale, înfiorându-se.

Poate ar fi mai bine dacă l-aş suna personal, totuşi, se gândi şeful poliției teritoriale şi, fără a sta prea mult pe gânduri, formă numărul care îi aparținuse fostului său coleg de şcoală cu doar o săptămână în urmă.

— Johansson, răspunse abrupt vocea de la capătul celălalt al firului.

Lars Martin Johansson nu era singurul care a fost sunat în ziua aceea. Comisarul Per Jönsson, şeful grupului PC, îl sună şi el pe Bäckström cam tot în acelaşi timp, în legătură cu ADN-ul găsit în maşina furată, de care auzise de curând. O ocazie excelentă ca să mă răzbun pentru comentariile nesimțite ale lui Bäckström, se gândi Jönsson.

— Nu prea înțeleg problema, întrerupse Johansson tiradele mult prea lungi ale şefului poliției teritoriale. Nu subordonații dumneavoastră conduc investigația?

Credeam că Bäckström şi ceilalţi colegi de la noi sunt acolo mai mult ca să vă dea o mână de ajutor.

Ceea ce, probabil, e de ajuns, având în vedere prezenţa lui Bäckström. Dar mă ocup eu şi de năpasta ăsta, se gândi Johansson.

— Ba da, aşa este, îl aprobă şeful poliţiei teritoriale. Şeful anchetei preliminare e un coleg de încredere, un comisar cu experienţă care lucrează aici, la noi.

— Mă bucur să aud asta, spuse Johansson. Atunci transmite-le băieţilor mei să se comporte civilizat, altfel or să dea de belea. Şi dacă vreţi să-i chem înapoi, o să am nevoie de o cerere în scris.

— Nu, deloc, deloc, fac o treabă excelentă, îl asigură şeful poliţiei teritoriale care, în ciuda căldurii, avea mâinile reci.

— Păi, bine, spuse Johansson.

Ce individ primitiv, se gândi şeful poliţiei teritoriale.

— Să-mi zici dacă greşesc, Pelle, spuse Bäckström, care părea extrem de binedispus. M-ai sunat ca să mă întrebi dacă tu şi amicii tăi de la arhivă ne puteţi ajuta cu ceva ce n-am ghicit deja singuri.

— Dacă ţii tu neapărat, Bäckström, spuse Jönsson pe un ton reţinut. Te-am sunat să-ţi ofer expertiza noastră analitică, apropo de ADN-ul găsit în maşina aia veche.

— Ah, păi, atunci am înţeles bine, spuse Bäckström. Mă suni ca să mă întrebi dacă mă poţi ajuta cu ceva ce am ghicit deja şi singur.

— Da, dacă preferi să-i zici tu aşa, spuse Jönsson.

— Negativ, răspunse Bäckström. Repet: negativ, zise el pe un ton răspicat şi închise telefonul, deoarece ştia din experienţă că asta era cea mai bună metodă de-a încheia o convorbire, mai ales cu o persoană precum Jönsson.

Să aibă la ce rumega, viermişorul, îşi spuse în gând.

56

În ziua următoare, cel mai mare ziar de scandal publică un reportaj despre înmormântarea Lindei — „PLÂNGÂND-O PE LINDA" — şi, judecând după conţinut şi fotografii, informaţia fusese obţinută de la surse externe. Textul era unul mediocru, foarte înduioşător, dar putea să se refere la oricare altă înmormântare de pe pământ. Imaginile pixelate înfăţişau un cimitir fotografiat de la distanţă şi un cerc anonim de rude şi prieteni îndoliaţi. Nici reporterul, nici fotograful nu erau anjagaţi ai ziarului. Amândoi aveau nume obişnuite şi ziarul nu le publicase pozele, ceea ce era cam ciudat, având în vedere că reportajul ocupa cea mai bună pagină rezervată pentru o ştire.

Dar lovitura cea mare se afla pe pagina următoare, cu titlul scris cu litere mari pe prima pagină — „ANCHETATORII CRIMEI S-AU UITAT LA FILME PORNO TOATĂ NOAPTEA" — aşa că, cititorul grăbit nici nu trebuia să se obosească să citească tot articolul ca să-şi facă o idee despre ce era vorba. În timp ce familia şi prietenii o însoţeau pe Linda pe ultimul ei drum, poliţiştii de la Brigada Naţională de Criminalistică, de la care lumea se aştepta să-l prindă pe ucigaşul ei, stăteau în camerele lor de hotel şi se uitau la filme porno.

— Nu înţeleg nimic, să mor eu, mârâi Rogersson, în timp ce se urcară în maşina de serviciu ca să parcurgă cei cinci sute de metri dintre hotel şi sediul poliţiei. Să mă ia dracu' dacă m-am uitat la vreun film porno.

— Hai, lasă, nu te ambala, zise Bäckström împăciuitor. Crezi că-i pasă cuiva de prostiile ăstora?

Capul lui Bäckström se limpezise mult de la ultima întâlnire cu Rogersson şi ştia că trebuia să-şi ia o faţă cât mai imobilă. Şi pentru că se pricepea de minune la aşa ceva, nu îşi făcea prea multe griji. N-avea decât să se prefacă neştiutor, să scuture din cap dacă-l întrebau ceva şi, la nevoie, să se arate indignat de tâmpeniile la care recurgeau cei care nu acceptau un „nu" cinstit.

Unul dintre ei părea să fi fost chiar Lars Martin Johansson. Acesta luă ziarul în biroul lui la cafeaua de dimineaţă, citi printre rânduri şi trase repede concluziile. Nu se ştia de ce, dar părea să-l bănuiască tot pe Bäckström, când îl chemă la el pe şeful direct al lui şi al colegilor acestuia.

— Stai jos, spuse Johansson şi dădu din cap spre şeful de departament şi scaunul din faţa biroului când sus-numitul se strecură sfios în camera lui.

— O întrebare, spuse Johansson. Cine l-a trimis pe Bäckström la Växjö?

Treaba asta era neclară, conform interlocutorului său. Dar de un lucru era sută la sută convins. Că nu el era cel vinovat. El era în concediu şi dacă n-ar fi fost, Bäckström ar fi fost ultimul pe care s-ar fi gândit să-l trimită să conducă ancheta din Växjö. Dimpotrivă, chiar a încercat să se asigure că una ca asta n-are să se întâmple.

— Zicea că vrea să verifice ceva dosare vechi, uitate, explică şeful departamentului. Foarte vechi, repetă el, dintr-un motiv necunoscut.

Johansson nu spuse nimic. Se uită doar la vizitatorul său şi privirea lui semănă extrem de tare cu cea la care se gândise nu de mult şeful poliţiei teritoriale din Växjö.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, şefu', eu zic c-a fost Nylander, spuse şeful departamentului şi îşi drese glasul nervos.

— Hârtie şi stilou, spuse Johansson şi făcu semn către victima lui. Aş vrea să ştiu următoarele...

57

Maşina furată a fost parcată în garajul poliţiei luni după-amiază. Enoksson şi colegii lui se apucară de lucru numaidecât şi, după doar douăzeci şi patru de ore, au reuşit să dezvăluie echipei de investigaţii prima lor descoperire. În maşină au fost găsite mai multe amprente. Două dintre ele se potriveau cu cele cinci urme de origine necunoscută, prelevate de la locul crimei. De asemenea, au fost găsite urme de fibră textilă albastră pe spătarul scaunului şoferului. Fibra a fost trimisă mai departe la SKL, dar, conform unor estimări preliminare (microscop de comparare exista chiar şi la departamentul de medicină legală al secţiei de poliţie din Växjö), aveau motive să creadă că era exact la fel ca cea găsită la locul faptei.

Şi tot restul. Mărunţişurile pe care le găseai dacă verificai cu atenţie un vehicul suspect. Nisip, pietriş, praf şi şomoioage de hârtie pe podea, o mulţime de fire de păr şi fibre textile pe covoraşe şi pe scaune, chitanţe vechi şi alte hârtii îndesate în torpedo şi în tot felul de alte locuri previzibile. În portbagaj se aflau un cric şi alte instrumente obişnuite, precum şi o salopetă roşie de iarnă pentru copii şi un scaun vechi pentru copii. Colegii din Nybro găsiseră, de asemenea, şi o canistră de zece litri, goală, aruncată la câţiva metri de maşină. În schimb, n-au fost găsite urme de sânge, spermă sau alte fluide corporale demne de interes.

Modul de operare al făptaşului era şi el grăitor. Şurubelniţa înfiptă în contact, încuietoarea de direcţie forţată în maniera clasică, mucul de la jointul rulat de mână din scrumieră, tentativa de-a da foc maşinii pentru ştergerea urmelor. Toate acestea indicau că aveau de-a face cu un infractor versat.

Un dependent de droguri cu un cazier bogat, care avusese treabă cu poliţia şi cu sistemul penitenciar şi în trecut. Până şi faptul că eşuase să dea foc maşinii, din cauză că nu avea destulă benzină în rezervor indica acest lucru. Aveau de-a face cu o persoană distrată, dezorganizată şi aflată sub influenţa drogurilor.

Existau două detalii care perturbau imaginea, după părerea lui Enoksson. Cu prima n-ar fi avut prea mari probleme. Fibra albastră de la puloverul scump putea fi explicată prin faptul că hoţul furase şi puloverul. Mai rămânea un fapt greu de digerat. Că amprentele lui nu se regăseau în baza de date a poliţiei. Dacă era cel pe care îl indicau toate dovezile, ar fi trebuit să se afle în registru, în schimb, dacă era excepţia care întărea regula, însemna că era prima excepţie de acest gen din cariera de treizeci de ani a lui Enoksson.

— Nu crezi că-i o pistă falsă? speculă Olsson. Lăsând la o parte amprentele lipsă, eu zic că se potriveşte perfect cu profilul pe care l-am primit.

Ce tot zice acolo? se gândi Enoksson uimit.

— Eu cred că-s amprentele făptaşului, spuse Enoksson. Ce rost avea să lase o pistă falsă care nu duce nicăieri? Nu că aş înţelege cum naiba a procedat. În rest, se potriveşte cu profilul obţinut de la colegii din Stockholm.

— Nu crezi că şi-a însuşit cunoştinţele astea din mers? Poate că s-a mutat aici de curând şi n-a avut când să ajungă în registrul nostru, propuse Olsson. Cam la fel ca violatorul, explică el.

— S-ar putea, zise Enoksson pe un ton nesigur. De ce naiba l-o fi lăsat Linda să intre...

— Asta n-o ştim, interveni Olsson care, dintr-odată, părea foarte mulţumit de el. Să nu uităm că, de fapt, nu ştim sigur cum a pătruns în apartament.

— Mă gândeam la o chestie, spuse Lewin pe o voce tărăgănată şi cu o expresie lugubră.

— Daaa, zise Olsson şi se aplecă înainte.

— Ah, nu, nimic, spuse Lewin. Uită ce-am spus, zise el şi scutură din cap. Discutăm altă dată. Era o idee răzleaţă, atât.

Audierea proprietarului maşinii şi a celorlalte persoane care ar fi putut contribui cu vreo informaţie lăsă în urmă şi mai multe neclarităţi. Căpitanul de avion, proprietarul maşinii — Bengt Borg, în vârstă de 67 ani, încă unul dintre numeroşii Bengt din dosarul Linda — nu mai folosise maşina de doi ani, de când a adus-o de la ţară. Mai avea una, mult mai nouă, pe care o conducea în mod regulat. După ce s-au pensionat, căpitanul şi soţia lui s-au mutat la casa lor de vacanţă de lângă Växjö, vizitând doar rar apartamentul din oraş, indiferent de anotimp. Vechiul Saab a rămas în parcarea ce aparţinea de apartament şi a stat acolo în ultimii doi ani, fără să fie mutat aproape deloc.

Una din fiicele lui îl mai folosea în trecut, dar de câţiva ani încoace îşi cumpărase maşina ei. Fiica aceasta avea treizeci şi cinci de ani, lucra în domeniul relaţiilor cu

clienții la aeroportul din Växjö şi avea o fată de şapte ani care începea şcoala în toamna aceea. Salopeta şi scaunul de copil din portbagaj erau ale ei şi, conform bunicului, aceste obiecte arătau foarte clar când a folosit ultima oară maşina mama fetiței. Scaunul era destinat pentru copii mici, iar salopeta roşie era pentru vârste cuprinse între 1 şi 3 ani, conform etichetei. Cu patru ani în urmă, adică, ceea ce corespundea destul de bine cu ce îşi amintea el.

Cel mai sigur ar fi fost s-o întrebe pe fiica lui, bineînțeles. Problema era că atât ea, cât şi soțul şi fata ei de şapte ani plecaseră în Australia, ca să exploreze acest continent palpitant timp de două luni. O idee foarte bună, conform tatălui, având în vedere că pe vremea aceasta în Australia era iarnă şi răcoare, timp în care, pe cealaltă jumătate a globului pământesc, domnea o caniculă care îl chinuia şi pe el, şi pe ceilalți locuitori ai Smålandului deja de câteva luni.

— Dar dacă e important pentru voi, aş putea să încerc să dau de ea, propuse amabil căpitanul de avion. Altfel, puteți să vorbiți cu ea peste o săptămână, când se întorc. Nepoată-mea începe şcoala la toamnă.

Inspectorul Salomonsson îi mulțumi pentru ofertă, dar credea că se rezolvă oricum.

— Nu vă mai amintiți s-o fi împrumutat altcuiva? îl întrebă Salomonsson.

Nu, îi zise căpitanul de avion. Mai avea o fiică, e drept, dar aceasta nu conducea pentru că n-avea permis de conducere. Fiica aceasta locuia de ani buni în Kristianstad, unde lucra ca avocat şi nu-şi vizita părinții decât rareori. Din descrierea lui, Salomonsson trase concluzia că nu ea era preferata tatălui.

— Şi alţi copii sau nepoţi nu am, constată căpitanul de avion. Din câte ştiu, adăugă el amuzat de propria remarcă.

De unde ştia că maşina a fost furată dimineaţă, pe 7 iulie, se întreba Salomonsson.

De fapt, nu era deloc sigur. La început, nici n-a băgat de seamă că nu era pe locul ei obişnuit, în parcarea din Högstorp, deşi şi-a parcat maşina cea nouă pe locul de lângă. Când a descoperit că ambele seturi de chei de la maşină atârnau în caseta pentru chei din holul apartamentului, a început să se teamă de ce era mai rău. S-a întors la locul de parcare ca să se mai uite o dată dacă nu cumva a uitat c-a parcat-o altundeva. Cu ocazia asta, s-a întâlnit cu vecinul lui cel mai apropiat şi a discutat cu el. Vecinul îşi amintea clar că a văzut maşina în parcare tot weekendul, lucru pe care l-a povestit, de altfel, şi poliţiei când a făcut sesizarea.

Cel mai simplu, conform căpitanului de avion, ar fi fost să discute personal cu vecinul lui, singura problemă fiind că acesta încerca să evadeze din canicula din Småland printr-o drumeţie în munţii Laponiei şi-l anunţase că se întoarce abia după două săptămâni. Dar mai era un lucru care îl nedumerea pe căpitanul nostru.

— Nu înţeleg un lucru, spuse acesta şi se uită curios la Salomonsson. De ce vă preocupă atât de tare o rablă veche?

— E vorba despre nişte măsuri noi pe care încercăm să le adoptăm în Växjö, spuse Salomonsson, încercând să pară convingător. Am vrea să depunem mai mult efort pentru prevenirea infracţiunilor de zi cu zi, explică el.

— Credeam că aveți probleme mai importante de rezolvat, spuse căpitanul de avion. Cu impresia asta am rămas după ce am citit ziarele. Chiar că te face să te întrebi încotro se îndreaptă țara asta, adăugă el.

În lipsă de altceva, poliția dedică două zile mersului din uşă-n uşă în cartier. Începură cu apartamentele care dădeau spre parcare şi continuară cu celelalte. La jumătate din cele la care au sunat nu le-a deschis nimeni. Polițiștii le lăsară bilețele în cutiile poştale şi câțiva dintre ei i-au sunat mai târziu la secție. Cineva, o persoană sau mai multe, luă legătura şi cu alții, pentru că, dintr-odată, mai mulți jurnaliști începură să sune la secție şi să-şi facă veacul prin zonă, făcând cercetări pe cont propriu. Ştirea că poliția ancheta un furt de maşină care avea legătură cu uciderea Lindei ajunse la majoritatea mijloacelor media în decurs de câteva ore.

Una dintre vecinele căpitanului avea chiar informații detaliate, dar, după ce au audiat-o, şi-au dat seama că se descurcă mai bine fără ea. După ce citi toate interogatoriile transcrise care aterizaseră pe masa lui, Rogersson lipi un bilețel pe declarația femeii şi scrise „Doamnă bătrână confuză. A se ignora. J.R".

Anna Sandberg fusese cea care o interogase. Doamna Brita Rudberg, în vârstă de 92 ani, pensionară văduvă, locuia în blocul cel mai apropiat de parcare. Apartamentul ei se afla la etajul întâi, cu o vedere excelentă asupra parcării cu pricina. Femeia declară că stătea pe balcon şi se uita la Saab-ul furat. În fiecare dimineață se trezea şi se aşeza câteva minute pe balcon, înainte să se facă prea cald ca să stea afară, iar despre dimineața aceea îşi aducea

aminte foarte bine. Era ora şase, vineri, 4 iulie, ora la care se trezea ea de obicei. Când se făcea întuneric mai repede, dormea mai mult, dar nici iarna nu se trezea mai târziu de şase şi jumătate.

Cel puţin la început, lui Sandberg i s-a părut că stă de vorbă cu o martoră adorabilă şi cât se poate de coerentă, în ciuda celor nouăzeci şi doi de ani ai ei, care habar nu are de crima de acum o lună şi cu atât mai puţin de maşina furată pentru care o chestionau. De unde ştia că era vineri, 4 iulie?

— Ah, păi, îmi amintesc foarte bine, spuse martora lui Sandberg zâmbindu-i. Era ziua mea, am împlinit nouăzeci şi doi de ani, adăugă martora. Am cumpărat o felie de tort cu marţipan de la cofetăria din centru cu o zi înainte, ca să am cu ce să sărbătoresc, şi îmi amintesc că am mâncat-o la cafea — că obişnuiesc să beau o ceaşcă în fiecare dimineaţă. L-am şi salutat, continuă apoi bătrâna. Stătea şi meşterea ceva la maşină şi-mi amintesc că m-am gândit că sigur pleacă la ţară. Dacă s-a trezit aşa de devreme.

— Aţi putea să mi-l descrieţi? Pe bărbatul care meşterea la maşină, cel pe care l-aţi salutat, spuse Sandberg şi, fără să ştie de ce, simţi brusc aceleaşi vibraţii ca şi Bäckström, deşi, de cele mai multe ori, el se înşela.

— Mi s-a părut că era fiul vecinului, spuse martora. Cel puţin, semăna cu el. Arată foarte bine, să ştiţi. Ca bărbaţii de pe vremea când eram eu tânără, îi explică ea.

— Fiul? întrebă Sandberg.

— Da, el, fiul căpitanului de avion, proprietarul maşinii, explică martora. Are un băiat care seamănă mult cu tânărul pe care l-am salutat. Un băiat şaten, elegant, bine făcut.

— Şi v-a salutat şi el? întrebă Sandberg. Când l-aţi salutat, vreau să zic.

De data asta, martora părea că ezită. Probabil c-a dat din cap, dar nu era sigură. În schimb, era convinsă că s-a uitat la ea. De mai multe ori, chiar.

Îşi amintea cum era îmbrăcat? Nici de asta nu era sigură. Probabil că purta genul de haine pe care le purtau tinerii de vârsta lui când era cald şi se pregăteau să plece la ţară.

— Pantaloni din ăia de trening şi tricou din ăla, spuse ea şi dintr-odată părea foarte nesigură.

— Pantaloni lungi sau scurţi? insistă Sandberg, străduindu-se să pară calmă şi prietenoasă şi să nu forţeze răspunsul.

Lungi sau scurţi? În privinţa asta, martora nu era sigură, dar dacă era să aleagă, ar fi zis scurţi, ţinând cont de canicula de afară. Dar de culoare nu-şi amintea deloc. Nici de culoarea pantalonilor (lungi sau scurţi), nici de cea a tricoului. Tot ce-şi amintea era că atât pantalonii, cât şi tricoul erau de culoare închisă. Dacă erau albi, şi-ar fi amintit sigur.

Şi pantofii? Îşi aducea aminte de ei? Martora părea şi mai nesigură. Dar nimeni nu se uita la pantofi, sau nu? Dacă ar fi fost ieşiţi din comun, şi-ar fi adus aminte sigur. Probabil că era în galoşi din ăia de cauciuc în care umblau toţi tinerii mai nou.

Nu era desculţ? Sigur?

Nu, în niciun caz. Pentru că asta ar fi bătut la ochi şi, deşi ea n-avea carnet de conducere, ştia că nu prea era comod să conduci o maşină desculț.

— Şoşoni din ăia de cauciuc, repetă doamna Rudberg şi dădu din cap. Din ăia de care poartă toți tinerii din ziua de azi.

De două lucruri însă era sută la sută sigură. În primul rând, că toate astea s-au întâmplat de ziua ei, ziua în care a împlinit nouăzeci şi doi de ani, vineri, 4 iulie, pe la şase dimineața. Şi, doi, că tânărul a meşterit la maşină vreo zece minute, după care s-a urcat şi a plecat de acolo, şi, ținând cont de felul în care era îmbrăcat şi de ora matinală, doamna Rudberg era convinsă că se ducea să se întâlnească cu nevasta şi cu copiii. În plus, era aproape sigură şi de un al treilea detaliu. Că, dacă nu era fiul căpitanului, atunci, cu siguranță, cineva care-i semăna foarte mult. Brunet, chipeş, bine făcut, arătos, ca bărbații de pe vremea ei.

Îşi mai amintea ceva din dimineața aceea? o întrebă Sandberg gândindu-se la ruperea de nori din ziua respectivă din Växjö, care ținuse de la şapte la opt.

— Nu. Ce altceva să-mi mai amintesc?

Doamna Rudberg îi aruncă o privire nesigură Annei Sandberg.

— Vreo altă întâmplare din ziua aceea, insistă Sandberg.

Nimic, conform martorei. Nu citea ziarele, la televizor se uita doar rar, radioul abia dacă-l pornea şi ştirile n-o interesau câtuşi de puțin. Prieteni nu mai avea de ani buni şi, din păcate, în ultimul timp, zilele se scurgeau cam la fel pentru ea.

După încă trei încercări, Sandberg îi povesti de cei treizeci de mililitri de ploaie care au căzut într-o oră în ziua aceea, adică singurele precipitații de pe teritoriul orașului din luna aceea.

Doamna Rudberg nu-și amintea de vreo rupere de nori sau de vreo ploaie. Probabil din cauză că intrase deja și se culcase puțin înainte să înceapă să plouă.

— Pentru că altfel mi-aș fi amintit sigur. La cât de secetoasă a fost vara asta, adăugă ea.

58

— Bătrâna e dusă cu pluta, părerea mea, spuse Rogersson în ziua următoare, când echipa de investigații a început să analizeze mărturia ei și a celorlalți martori.

— De ce crezi asta? îl întrebă Olsson care, de câteva zile încoace, ocupa un loc constant în peisaj, la capătul scurt al mesei.

— În primul rând, pentru că pilotul ăla de avion n-are niciun fiu și n-a avut niciodată vreunul. Singurul bărbat din familie, în afară de el, e ginerele lui. Acesta era ofițer de zbor la SAS și plecase în Australia cu soția lui, fiica cea mică a căpitanului, cu care era căsătorit de mai mulți ani. Familia părăsise Suedia miercuri, optsprezece iunie, două săptămâni și jumătate înainte de uciderea Lindei. Urmau să se întoarcă peste aproximativ o săptămână, când fiica lor începea școala. În plus, s-a enervat rău de tot când l-am sunat să-l întreb de un fiu pierdut. M-a întrebat ce dracu' învârt. Doar îi spusese deja unui coleg de-al nostru că are două fiice, o nepoată și un

ginere, dar niciun fiu, încheie Rogersson, holbându-se la Salomonsson.

— Şi fiica mai mare, interveni Lewin. Despre ea ce...

— Mersi, Lewin, îl întrerupse Rogersson. Are treizeci şi şapte de ani, e avocată în Kristianstad şi locuieşte cu cineva de cincisprezece ani, tot avocat. S-au cunoscut la Lund, în perioada studenţiei.

— Şi ce ştim despre el? întrebă Lewin.

— Că e o ea, printre altele. Fiica cea mare a căpitanului trăieşte cu o femeie şi nu cred că vrei să auzi ce ne-a spus taică-su când l-am întrebat de concubinul, sau, mă rog, concubina fiicei sale, zise Rogersson.

— Deşi chestia aia cu ziua de naştere e destul de specifică, insistă Lewin.

— Aşa am zis şi eu, şi Anna care a audiat-o, îl aprobă Rogersson. Până când am descoperit că bătrâna e născută pe 4 iunie, nu iulie. Asta dacă e să ne luăm după CNP-ul ei.

— O fi sărbătorit vreo aniversare. Cine ştie, poate îi place să găsească scuze ca să mănânce tort cu marţipan. Baba o fi dependentă de dulciuri, spuse Bäckström şi râse de i se scutură toată burta.

— Am înţeles, spuse Lewin şi oftă. Şi semnalmentele?

— Adică, vrei să zici că semăna cu fiul inexistent, spuse Rogersson.

— Da, spuse Lewin şi zâmbi discret.

— Neavând altceva mai bun de făcut, am stat de vorbă şi cu opticianul babei. Omul nu era prea impresionat, ca să zic aşa. Nu e oftalmolog, e drept, dar zicea că-i aproape oarbă. Şi n-a mai fost la el la control de şapte ani.

— Nu cred că mai are rost să despicăm firul ăsta, tu ce zici, Lewin? spuse Bäckström rânjind.

După şedinţa de dimineaţă, Eva Svanström s-a dus în camera lui Lewin ca să-l consoleze.

— Nu-i lua în seamă. Bäckström ăsta nu mi s-a părut niciodată chiar sănătos la cap şi Rogersson bea ca un porc. Probabil că era mahmur, ca de obicei. Ţi-am mai spus asta de nu ştiu câte ori.

— Ai venit să mă consolezi, spuse Lewin şi zâmbi vag.

— De ce, ce-i rău în asta? spuse Svanström pe tonul ei obişnuit. Dar nu numai. Vreau să-ţi şi povestesc ceva.

De ce, de ce nu putem să ne rezumăm la consolarea aia? se gândi Lewin.

Mama Lindei îşi schimbase numărul de telefon cu aproximativ trei ani în urmă, când s-a mutat dintr-un apartament în celălalt, în blocul în care stătea cu fiica ei. De obicei, abonaţii voiau neapărat să-şi păstreze numărul vechi, dar, dintr-un motiv necunoscut, Lotta Ericson a preferat să ceară un număr nou. Un număr secret chiar. Înainte de asta, figura în cartea de telefoane ca oricine altcineva.

Numărul cel vechi le-a revenit celor de la Telia care, după un an sau doi de carantină, i l-au dat unuia dintre abonaţii săi noi. O anestezistă care lucrase la spitalul universitar din Linköping, dar primise un post mai bun la spitalul din Växjö şi a ales să se mute acolo. Femeia în vârstă de 43 de ani se numea Helena Wahlberg şi locuia singură pe Gamla Norrvägen, la aproximativ cinci sute de metri nord de locul crimei, într-o parte a oraşului care, în mod previzibil, se numea Norr[48].

Numărul cel vechi transferat la noul client deveni şi el secret, lucru deloc surprinzător având în vedere

[48] Nord (în sued.).

profesia proprietarului său. Svanström încercă s-o contacteze, însă i se spuse că femeia era în concediu de o lună, dar că urma să se întoarcă la serviciu luni şi singurul lucru neobişnuit, apropo de asta, era că îşi începuse concediul tocmai vineri, patru iulie, în ziua în care a fost omorâtă Linda — o coincidenţă irelevantă, mai mult ca sigur.

— Vrei să cer o listă a convorbirilor ei? întrebă Svanström.

— Eu zic să aşteptăm puţin, spuse Lewin. Mai bine o sun mai întâi şi-o întreb. Şi mai voiam să te rog un lucru.

În ciuda faptului că martora lor de nouăzeci şi doi de ani îşi ratase ziua de naştere cu o lună întreagă, lui Lewin îi venea greu să se despartă de ea definitiv. Motivul era propria lui poveste — o deformaţie profesională tipică. Şi, probabil, personalitatea lui, dar de posibilitatea asta nu era deloc conştient. Femeia din faţa lui, în schimb, îşi aducea aminte de această trăsătură de fiecare dată când se gândea la el.

— Bunica mea a murit, dar dacă ar fi trăit, ar fi avut în jur de o sută de ani, explică Lewin. Conform Stării Civile, era născută pe douăzeci februarie, o mie nouă sute şapte, dar noi o sărbătoream mereu pe douăzeci şi trei.

— De ce? îl întrebă Svanström.

— Din câte mi-au spus ai mei, preotul a fost beat când a trecut-o în registrul de la biserică şi a greşit data naşterii, pur şi simplu. E vorba de câteva zile, nu de o lună, e drept, dar toată lumea încurcă iunie cu iulie.

— Da, e uşor să scrii n în loc de l, îl aprobă Svanström.

— De asta, avocaţii bătrâni obişnuiesc să accentueze literele din mijloc, ca să evite confuzia, spuse Lewin. Îmi amintesc că m-am mirat când am auzit prima oară.

Aveam un profesor cam nebun la Academia de Poliție căruia îi ziceam Profesorul Iulie. Mai mult de pronunția asta n-am învățat de la el. În rest, prostii, cică să apucăm sabia cu ambele mâini când vrem să-l speriem pe infractor. Faptul că toată poliția trecuse la bastonul de cauciuc de câțiva ani părea să-i fi scăpat, săracul. O dată ne-a ținut un curs întreg despre consecințele legale ale rănirii cu tăişul, în loc de partea netedă a lamei, până când cineva şi-a făcut curaj şi i-a spus de bastoane.

— Şi cum a reacționat? întrebă Svanström.

— S-a enervat, spuse Lewin.

— Cel mai simplu ar fi s-o întrebi. Pe martoră, zic, spuse Svanström.

— Poate, spuse Lewin oftând.

Poate ar trebui să discut şi cu opticianul ei, se gândi Lewin. Problema cu colegi precum Rogersson era că preferau să privească lumea în alb-negru. Deşi, în fond, Rogersson era un tip cumsecade, se gândi Lewin.

Când Eva se ridică să plece, lui Lewin îi veni din nou aceeaşi idee răzleață care îi trecuse prin cap cu câteva ore în urmă.

— Ar mai fi ceva. Mă tot gândeam la o chestie la şedință. Ştii că Enoksson zicea că un om care fură o maşină în felul ăla se pricepe la maşini.

Conform părerii lui Lewin, asta nu însemna că era vorba despre un hoț de maşini profesionist. Putea fi vorba, pur şi simplu, despre o persoană care avea cunoştințe tehnice. Un mecanic de maşini sau poate doar un entuziast, un om priceput la toate. Sau cineva care a învățat de la alții. Un paznic la vreun penitenciar sau la vreo şcoală de corecție, sugeră Lewin.

— Sau un polițist, spuse Svanström.

— Poate, zise Lewin. Deşi, eu unul, habar nu am, cu toate că lucrez ca polițist de aproape treizeci de ani.

— Cineva care a ştiut ce să facă, fără să rişte să ajungă în baza noastră de date în timp ce „aduna cunoştințe", trase concluzia Svanström.

— Exact, zise Lewin.

— În cazul ăsta, vorbim despre opusul bibliotecarului ăluia scârbos, Gross, spuse Svanström. Sau vreun alt aşa-zis om de cultură.

— Întocmai, zise Lewin.

În niciun caz, nu e ca Gross, îşi spuse Lewin.

Când Svanström plecă, nu reuşi să se abțină, bineînțeles. Fără a bănui că prin gestul lui nu făcea decât să confirme opinia lui Svanström despre caracterul lui, Lewin formă numărul anestezistei. Era numărul ei de acasă şi Lewin ştia că unii oameni aveau obiceiul să se întoarcă acasă din concediu cu câteva zile înainte să înceapă serviciul, printre ei fiind şi el.

— Nu pot să răspund acum, dar dacă-mi lăsați un nume şi un număr de telefon, promit să vă sun cât pot de repede, îi răspunse vocea înregistrată.

Poate a ieşit puțin, se gândi Lewin, dar, cu toate astea, nu lăsă niciun mesaj, ci închise doar telefonul. Probabil că vocea ei m-a convins, se gândi Lewin. Sună exact ca o anestezistă în jur de patruzeci de ani. Corectă, binevoitoare, alertă. Celibatară, conform Evidenței Populației, şi medic-şef la spitalul din Växjö, conform extrasului de la Taxe şi Impozite, scos la imprimantă de conştiincioasa Eva Svanström.

59

Cu două săptămâni în urmă, Bäckström le însărcinase pe cele două tinere colege din echipa de investigații să încerce să depisteze proveniența fibrei albastre de cașmir pe care, de dragul simplificării, o botezaseră „indiciul textil". Nu întâmplător a ales două femei. Bäckström se bucura că micuțele aveau ceva de făcut și nu-l încurcau pe el sau pe ceilalți colegi ai lui, polițiști get-beget.

Oricum, colegele lui își luaseră în serios misiunea. Conform celor de la SKL, era vorba de un pulover albastru-deschis, destul de subțire, și cele două polițiste vorbiseră cu fiecare expert care le-ar fi putut ajuta. Au stat de vorbă cu designeri vestimentari, fotografi de modă, experți în lumea modei în general, cu producători, angrosiști, reprezentanți ai unor lanțuri de magazine cu haine de marcă. Unul dintre ei o întrebase chiar și pe mătușa lui, obsedată de modă.

În caz că era vorba de un pulover bărbătesc, aveau de ales între vreo zece modele. Cel mai probabil, un pulover cu gâtul în V, cu mâneci lungi, fabricat în Marea Britanie, Irlanda, SUA, Italia, Germania sau Franța, la un preț între două mii și douăsprezece mii de coroane, în funcție de marcă. Dacă a fost cumpărat la reduceri, putea să fie mai ieftin, desigur. În niciun caz mai ieftin de o mie de coroane, asta ar fi însemnat o afacere grozavă, conform specialiștilor cu care vorbiră tinerele polițiste.

Oricum, nu părea să fi trecut pe la magazinele din Växjö sau împrejurimile lui. Niciunul dintre comercianți nu mai avusese un astfel de pulover în sortiment

în ultimii doi, trei ani. Au vândut câteva pulovere de caşmir, dar numai pentru femei şi în alte culori. Au mai rămas vreo douăzeci de magazine şi mall-uri din Suedia, dintre care majoritatea se aflau în Stockholm, Göteborg şi Malmö. Sau poate că fusese achiziţionat în afara ţării. Lucru deloc rar şi, dacă era să se gândească la preţ, poate că era mai ieftin aşa. Atât cererea, cât şi oferta erau mai mari în străinătate decât în Suedia, conform spuselor experţilor. Mai mult de atât nu reuşiseră să afle.

Mai rămânea varianta furtului. Cu ajutorul registrelor computerizate, cele două agente întocmiră o listă cu haine de marcă furate din depozitele importatorilor, angrosiştilor, magazinelor sau mallurilor din sudul Suediei în ultimii ani. Apoi trecură în revistă toate spargerile, furturile sau pierderile din case sau ale unor persoane private, înregistrate în baza de date a poliţiei. Nu găsiră niciun pulover bărbătesc de caşmir.

— Din păcate n-am ajuns mai departe, concluzionară detectivele de textile când îi dădură raportul lui Bäckström.

— Nu-i nimic, spuse Bäckström şi zâmbi jovial. Important e că v-aţi distrat şi voi puţin, fetelor.

Muierile astea n-au pic de simţ al umorului, stau îmbufnate tot timpul, se gândi Bäckström după ce colegele lui părăsiră biroul. E timpul pentru prima bere din weekend, se gândi el şi aruncă o privire spre ceas. Acesta arăta aproape trei. Era vineri şi timpul pentru activităţi mai plăcute. În niciun caz pentru pămpălăul de Olsson care se ivi pe neaşteptate în cadrul uşii şi voia să stea de vorbă cu el.

— Ai cinci minute, Bäckström? îl întrebă Olsson.

— Sigur că da, spuse Bäckström şi zâmbi amabil. O să mai treacă ceva timp până când ne putem căra de aici.

Olsson părea gata să petreacă jumătate din noapte discutând prelevările lor de probe ADN dacă Bäckström nu l-ar fi oprit într-un stadiu incipient. Olsson era îngrijorat şi îl informă că şi şeful poliţiei teritoriale îi împărtăşea sentimentele. Ca să aplaneze conflictul, Olsson s-a gândit să stea de vorbă cu el în mod democratic şi să asculte părerea fiecărui coleg.

— Să ştii că ne apropiem de şapte sute de voluntari, spuse Olsson, care tocmai primise cifra exactă de la Thorén.

— Da, merge trăsnet, îl aprobă Bäckström plin de entuziasm. E o chestiune de timp până când îl prindem pe nenorocit.

Ce zici de asta, mormolocule?

— Sunt sigur că ai dreptate, spuse Olsson, deşi nu părea deloc impresionat de cele auzite. Problema e că CJ şi O sunt pe capul nostru. Mie nu prea-mi pasă de ce scriu ziarele, dar încerc să ţin cont de critici.

— Da, ai dreptate, tu eşti conducătorul anchetei preliminare, accentuă Bäckström voios.

— Ce vrei să spui?

Olsson îi aruncă o privire bănuitoare.

— Tu rămâi în căcat dacă vor să-şi bată joc de noi şi asta nu cred că-i aşa de amuzant, spuse Bäckström cu cel mai empatic zâmbet al său.

— Mă rog, nu din cauza asta am decis să schimbăm priorităţile, îi spuse Olsson pe un ton agitat.

— Nu ziceai ceva de genul „să lărgim perspectiva"? îl întrebă Bäckström cu o expresie nevinovată.

— Fii sigur că m-am gândit şi la asta, Bäckström, dar am impresia că ar fi mai bine ca ancheta să se îndrepte într-o direcţie anume, zise Olsson.

— Deci ai renunţat la ideea de-a preleva probe de la toţi localnicii din Växjö, spuse Bäckström pe un ton vesel. Atunci ar fi mai bine să...

— Mă refeream mai mult la indiciul ăla cu maşina furată, îl întrerupse Olsson. O să luăm o pauză deocamdată cu probele şi o să încercăm să stoarcem cât putem din indiciul ăla.

— Te referi la baba aia de o sută de ani care a uitat când s-a născut? se întrebă Bäckström.

— De nouăzeci şi doi. Nu, poate nu la ea neapărat, dar să ştii că n-am terminat cu bătutul la uşi în Högstorp, iar Enoksson şi amicii lui vin cu surprize noi mai tot timpul după ce termină cu partea lor. Tu ce zici, Bäckström?

— Eu zic să trimitem băieţii din Liga Sala pe capul bătrânei, spuse Bäckström rânjind.

— Liga Sala? spuse Olsson. Mă tem că nu înţeleg...

— Nişte bijuterii de oameni. Îşi făceau veacul prin Bergslagen în anii '30, spuse Bäckström încercând să-şi aducă aminte de tot ce citise în Anuarul Criminalistic. Era singura carte pe care o citea, mai mult ca să verifice dacă îl aminteau în termeni destul de măgulitori în descrierea cazurilor pe care colegii lui debili se încăpăţânau să le împărtăşească publicului larg. Şi mai era şi gratis pentru că, de obicei, fura câte un exemplar de la serviciu.

— Da, ştiu. Dar ce legătură are Liga Sala cu martora noastră?

Olsson îl privi nedumerit pe Bäckström.

— Nimic, din păcate, spuse Bäckström. Şi-apoi, sunt morţi. Oricum, prin anii '30, tipii ăştia au gazat o babă după ce i-au spart casa. S-au ales cu şase coroane şi treizeci

de öre pe care bătrâna îi ținea sub saltea. O grămadă de bani pe vremea aia, să știi.

— Glumeşti, spuse Olsson.

— Nu spune asta, zise Bäckström.

Poate ar trebui să-l trimit pe Rogersson pe capul bătrânei, se gândi el.

60

Lars Martin Johansson, şeful cel mare al lui Bäckström, nu se gândea deloc la ceas, deşi era trecut deja de trei şi un şef de departament se foia şi transpira de zor pe un scaun din biroul secretarei lui de mai bine de o jumătate de oră. Lars Martin Johansson nu citise nici editorialul din *Svenska Dagbladet*, la cât de ocupat a fost cu verificarea activității lui Bäckström şi a colegilor săi din Växjö din ultima lună.

— Poți să-l trimiți înăuntru, spuse Johansson prin interfon şi, nu se ştie de ce, poate din cauza apropierii weekendului, şeful de departament se înfățişă pe partea cealaltă a biroului său în mai puțin de zece secunde.

— Am citit hârtiile de la tine, spuse Johansson.

— Vă ascult, şefu', spuse şeful de departament.

— Vreau să le arăți cuiva de la Financiar. Părțile dubioase le-am colorat cu roşu, spuse Johansson şi arătă spre dosarul de pe masă.

— Şi când vreți să fie gata? întrebă subalternul lui.

— Ajunge dacă le primesc luni dimineața. Doar e weekend, spuse Johansson generos.

— Atunci ar fi bine să vorbesc cu ei chiar acum. Înainte să plece, vreau să zic, spuse şeful de departament pe un ton nervos şi dădu să se ridice.

— Încă ceva, spuse Johansson. Aş vrea să arunc o privire şi peste investigaţie. Din câte am înţeles, colegii noştri de la PC au copii după aproape toate documentele.

— Şi când aveţi nevoie de ele, şefu'? întrebă şeful de departament.

— Ajunge peste un sfert de oră, zise Johansson.

— Mă tem că băieţii s-ar putea să fi plecat deja, spuse subalternul său şi aruncă o privire nervoasă spre ceas.

— Mi-e greu să cred, răspunse Johansson. Doar nu-i nici trei şi jumătate.

— O să am grijă să le primiţi într-un sfert de oră, şefu'.

— Excelent, spuse Johansson. Poţi să le laşi la secretară.

61

La exact o săptămână de la ziua onomastică a reginei Silvia, vineri, cincisprezece august, trăsnetul îl lovi drept în cap pe comisarul criminalist Evert Bäckström de la Brigada Naţională de Criminalistică. Cel puţin, aşa i-a descris el situaţia prietenului său cel mai apropiat, inspectorul Jan Rogersson, când a încercat să-i povestească despre năpasta nemeritată care căzuse asupra lui din cauza unei femei nebune.

— Zici că m-a lovit trăsnetul, spuse Bäckström.

— Ce-ţi place ţie să exagerezi, Bäckström, spuse Rogersson. Mai bine le-ai spune lucrurilor pe nume. Erai beat, ce să mai.

Totul a pornit destul de promițător, ca de obicei, având în vedere că era început de weekend şi că, din cauza raționalizării orelor suplimentare, n-avea voie nici măcar să pună piciorul în birou până luni dimineața. De îndată ce-a scăpat de pămpălăul de Olsson, în felul lui caracteristic, discret, Bäckström părăsi sediul poliției din Växjö şi se plimbă încet până la hotel. Ajuns în cameră, îşi scoase hainele, se îmbrăcă într-un halat de baie spălat şi călcat şi deschise prima bere rece din weekend, iar când Rogersson urcă la el cu respirația întretăiată şi cu fața stacojie ca un curcan gata să fie tăiat, Bäckström era deja la a treia bere.

— În sfârşit, e vineri, spuse Rogersson şi dădu peste cap o cutie de bere. Ai vreun plan pentru weekend?

— În seara asta va trebui să te descurci singur, tinere, spuse Bäckström, care profitase de timpul mort dintre cea de-a doua şi a treia bere ca s-o sune pe micuța Carin şi s-o invite la cină.

— Alertă la femei! spuse Rogersson care era un polițist cu intuiție.

— Mai întâi, să băgăm ceva la maț în oraş, că după aia ziceam să antrenez puțin supersalamul, zise Bäckström şi sublinie cele spuse trăgând o duşcă mare.

La început, toate au decurs conform planului. Bäckström şi însoțitoarea lui din seara aceea se bucurară de o cină satisfăcătoare la un restaurant de pe Storgatan, şi au consumat chiar şi câteva lichide, deşi Bäckström se străduia să-şi impună o limită, ținând cont de planurile lui şi pentru că voia să cruțe supersalamul.

În orice caz, până la urmă, cei doi aterizară în camera lui de hotel şi, cu toate că, dintr-un motiv misterios,

Carin a insistat să coboare la bar, a acceptat totuşi un păhărel de încălzire în cameră. Asta înainte să coboare la bar şi „să se pună pe băut". Dar din punctul ăla, nimic nu mai era clar, nici ora exactă, nici celelalte detalii. În niciun caz într-atât încât să stea şi să rumege la ele luni întregi cu colegii lui lipsiți de simțul umorului de la departamentul de investigații interne.

— Voiam să-ți arăt o chestie, spuse Bäckström afişându-şi cel mai şarmant zâmbet, înainte să se furişeze la baie.

— Bine, dar grăbeşte-te, se răţoi la el Carin de dincolo de uşă, sorbind din pahar, cu o atitudine dintr-odată distantă.

Mai rapid ca Superman în cabina de telefon, Bäckström execută manevra inversă în baie. După care înfăşură un prosop în jurul burții, se arătă în fața lui Carin în toată splendoarea lui şi lăsă cortina să cadă.

— Ce zici de asta, scumpi, spuse Bäckström trăgându-şi burta şi umflându-şi pieptul.

Un gest complet inutil, desigur, la fizicul lui, dar uneori trebuia să faci eforturi.

— Ai luat-o razna? Ia viermele ăla hidos din fața mea, ai auzit? țipă Carin de pe canapea.

În clipa următoare, îşi înşfăcă poşeta şi haina şi mărşălui afară din cameră, trântind uşa.

Muierile astea nu-s normale, se gândi Bäckström. Care vierme? Ce dracu' vorbeşte?

Mai întâi, Bäckström se îmbrăcă la loc. Apoi coborî la bar, dar singurul pe care-l întâlni acolo era Rogersson, care rânjea singur într-un colț. În lipsă de altceva mai bun, Bäckström hotărî să mai zăbovească pe acolo şi să

dea peste cap câteva pahare de tărie. După ce se întoarse în cameră, o sună pe Carin ca să-i ureze măcar noapte bună şi să-i demonstreze că nu era genul supărăcios, dar nici nu apucă să deschidă gura că femeia îi trânti receptorul în nas. Probabil că scoase aparatul din priză, pentru că după aceea nu i-a mai răspuns nici ea, nici robotul. Exact ca muierea aia nebună care mi l-a adus pe cap pe Egon, se gândi Bäckström.

62

Sâmbătă dimineaţa, Lewin a luat-o cu el pe Eva Svanström, cei doi s-au urcat în tren şi s-au dus la Copenhaga. O mică surpriză pe care o pregătise în secret şi care o entuziasmă de parcă ar fi fost un copil.

— De ce n-ai zis nimic? îl întrebă Eva.

— Păi, n-ar mai fi fost o surpriză, răspunse Lewin.

— Aoleu, abia aştept! Să ştii că n-am fost niciodată la Copenhaga, spuse Eva.

Mai întâi s-au dus la Tivoli[49] şi s-au dat pe montaigne rousse şi în carusel. Apoi s-au plimbat agale pe Strøget[50]. Au găsit o cârciumioară drăguţă în Nyhavn şi au mâncat un *frukost*[51] danez pe cinste, cu hering, sendvişuri[52] şi alte

[49] Parc de distracţii din centrul oraşului Copenhaga.

[50] Zonă pietonală cu magazine, cafenele şi restaurante din Copenhaga.

[51] Spre deosebire de celelalte limbi germanice, *frukost* în daneză înseamnă prânz.

[52] Smørrebrød (în dan.) — sendvişuri cu pâine de secară, unt, peşte sau alte umpluturi, servite pe post de aperitiv sau ca prânz, specialitate daneză, un fel de corespondent al tapasului spaniol.

specialități locale. Soarele bătea exact ca în Småland, dar căldura părea mai suportabilă, totuşi, şi Lewin se gândea că nu s-a mai simțit atât de bine de mult timp. Se simțea atât de bine, încât avu curajul chiar să abordeze un subiect care îl chinuia de câteva zile.

— Poate ar trebui să facem ceva cu viețile noastre, Eva, spuse Lewin, şi-i strânse mâna.

— Eu mă simt bine, spuse Eva. Nu m-am mai simțit niciodată atât de bine ca acum.

— Bine, ne mai gândim, spuse Lewin şi clipa trecu, dar totul părea în regulă în continuare.

Mai bine aşa, pentru că oricum n-ar mai fi îndrăznit să deschidă subiectul.

— Ce zici de noul nostru şef? întrebă Eva, care preferă să schimbe subiectul cât mai discret. Lars Martin Johansson ăla.

— Să ştii că îl cunosc, spuse Lewin. Am investigat un caz împreună pe vremea când era doar un agent de poliție obişnuit. Sunt vreo treizeci de ani de atunci, mai mult ca sigur. Înainte să ne cunoaştem noi doi. Cazul Maria. O femeie care a fost găsită sugrumată şi violată în apartamentul ei din Enskede.

— Povesteşte-mi mai multe, spuse Eva împletindu-şi degetele cu degetele lui. Cum e ca om? Johansson ăsta.

— Ca polițist nu-i prost deloc, spuse Lewin. Colegii obişnuiau să glumească pe seama lui, spunând că vede şi după colț. Avea o abilitate aproape înfricoşătoare de a ghici cum stă treaba.

— Polițistul care vedea după colț, repetă Eva încântată. Zici că e un serial TV. Dar ca om cum era? insistă ea.

— Cum era ca om, repetă Lewin. Era genul care călca peste cadavre fără a se gândi unde pune piciorul.

— Aoleu! Asta nu sună deloc bine, spuse Eva.

— Poate mă înşel, spuse Lewin. Nu semănăm deloc. Poate că nu l-am înțeles eu, atâta tot.

— Pare o persoană complicată, în orice caz, constată Svanström.

— Combinația asta a lui dintre intuiția de-a vedea lucrurile mai clar decât alții şi dezinteresul față de consecințele acestei abilități mă sperie puțin, cred, spuse Lewin. Nu aşa ar trebui să fie toți polițiştii ăia cu puteri supranaturale? Nu se zice că văd totul şi că nu le pasă de oamenii a căror soartă o afectează?

— În cel mai rău caz, ne mutăm, şi gata. Am auzit că la Stockholm au nevoie de oameni, spuse Eva. Fostul meu şef chiar a întrebat de mine.

— Ne mai gândim, spuse Lewin şi se aplecă înainte să-i miroasă părul, atingându-i uşor cu vârful nasului partea dintre lobul urechii drepte şi obraz.

În cel mai rău caz, nu poate fi mai rău decât acum, şi mai bine ca acum n-o să fie niciodată, se gândi el.

63

În noaptea în care s-au întors de la Copenhaga, Lewin a visat din nou despre vara aceea de acum aproape cincizeci de ani, când a primit prima lui bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roşie. Şi tatăl lui îşi luase concediu toată vara ca să-l învețe să meargă cu ea.

Cel mai rău era când se apropiau de casă. Poteca aceea pietruită din fața casei. Ultimii douăzeci de metri dintre poarta albă şi prispa casei, vopsită în roşu.

„Gata, îți dau drumul!" strigă tatăl şi Lewin strânge ghidonul cât poate şi pedalează, pedalează şi alunecă pe pietricele. Şi de data asta se loveşte rău de tot. Îşi juleşte coatele şi genunchii şi gândul de-a învăța să se dea cu bicicleta i se pare dintr-odată lipsit de sens şi sortit eşecului.

„Hopa sus, Jan", spune tatăl, apoi îl ridică şi-i ciufuleşte părul. „Hai să mâncăm un pic de ciocolată şi câte un sendviş cu caşcaval. Şi să-ți căutăm un bandaj."

Şi totul revine la normal.

64

Era duminică şi Johansson se întinse pe canapeaua din camera de zi a apartamentului său aflat pe Wollmar Yxkullsgatan, în Södermalm, Stockholm. Îşi pregăti un gin tonic mare cu multă gheață şi începu să răsfoiască dosarul Linda. Îi luă toată după-masa să-l citească, dar, având în vedere că soția lui era plecată cu o prietenă, avea tot timpul de pe lume şi, oricum, nimic mai bun de făcut. În plus, mai mult de atât nu te puteai apropia de un caz de omor adevărat, mai ales după promovarea asta, se gândi Johansson. Poate ar trebui să-mi caut de lucru la grupul PC? Par foarte neajutorați, săracii, se gândi Johansson, aruncând un ochi peste profilul infractorului.

Ce naiba fac oamenii ăia acolo? se gândi Lars Martin Johansson patru ore mai târziu, după ce termină de citit şi de gândit şi lăsă dosarul la o parte. Un polițist adevărat şi-ar da seama care-i treaba în mai puțin de o săptămână.

65

Växjö — Stockholm, luni, 18 august — duminică, 24 august

Lunea aceea se împlineau opt săptămâni de la începutul vânătorii după ucigaşul Lindei, iar Bäckström era deja sătul de toată povestea. Nu mai aveau voie să recolteze probe ADN de la nimeni, cu toate că până şi un pămpălău ca Olsson şi-ar fi putut da seama că în felul acela, mai devreme sau mai târziu, aveau să-l prindă sigur pe infractor. Şi nu mai apăreau nici detalii picante. Nicio descoperire interesantă sau vreun derbedeu după care să alerge. Doar bătrâne de o sută de ani plecate cu pluta, care nu-şi aminteau când erau născute şi ziceau că făptaşul semăna cu o persoană inexistentă. Plus ceilalţi aşa-numiţi „martori" care nu văzuseră şi nu auziseră nimic, dar care reuşeau, totuşi, să interpreteze totul greşit. Ca să nu mai vorbim despre ceilalţi nebuni vizionari cu făpturile şi vibraţiile lor de „dincolo". La urma urmei, ce naiba mai căuta el acolo? Era un loc deloc potrivit pentru un poliţist care voia să facă treabă pe bune. Era timpul să-şi strângă sarsanalele şi să plece la Stockholm.

În plus, aterizase în cel mai tâmpit oraş din lume. Plin de muieri nebune. Colac peste pupăză, toate ziarele, canalele TV şi posturile radio îi dădeau sfaturi cum să-şi facă treaba mai bine. Şefii mari se făceau remarcaţi prin absenţa lor, desigur, când era vorba să-şi pună obrazul pentru soldatul comun. Ca laponul ăsta nenorocit, de la care ziarele mari din capitală nu reuşiseră să stoarcă

nici măcar un comentariu. Asta dacă era să-i creadă pe cuvânt, iar de data asta, era puțin probabil că mințeau, își spuse în gând Bäckström.

Și dacă asta nu era de ajuns, se mai trezi și cu colega Sandberg pe capul lui. Aceasta închise ușa de la biroul lui și-i șopti la ureche puținul pe care-l avea de spus.

— Am primit o sesizare la adresa ta azi-dimineață, spuse Anna Sandberg.

— Ce-am mai făcut? întrebă Bäckström. În afară de muncit?

Am depășit norma de bețișoare de urechi recomandată de Brigada Națională de Criminalistică, își spuse el în gând.

Atentat de viol, conform reclamantei. Hărțuire sexuală, conform colegei care a înregistrat reclamația și care a preferat să o pună într-un dosar separat.

— Îți bați joc de mine? întrebă Bäckström, care ghicise deja de unde bătea vântul.

Să dau tocmai peste ea, din toate nebunele de pe pământ, își spuse în sinea lui.

Din păcate, nu, spuse Anna Sandberg. Conform sesizării, în seara de 15 august, în camera sa de la Hotelul Municipal, Bäckström a făcut mai multe lucruri, unele, pe bune, altele, deloc. Victima era o reporteriță de la postul de radio local, pe nume Carin Ågren, în vârstă de 42 de ani. Reclamanta era o prietenă apropiată de-a ei, președintă în asociația locală pentru ajutorarea femeilor abuzate, pe nume Moa Hjärtén. Singurul lucru pozitiv din toată povestea asta era că nu reușiseră să dea încă de presupusa victimă și, ca de multe ori în astfel de cazuri, nu existau nici martori.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse Bäckström. N-am atins-o cu un deget.

Ceea ce-i chiar adevărat, se gândi el.

— Nu e dosarul meu, spuse Sandberg şi dădu din cap. Mă gândeam c-ar fi bine să afli din timp.

— De Hjärtén asta îmi amintesc, spuse Bäckström. Nu e muierea aia umflată care se plimbă peste tot în cămaşa aia de noapte roz? Am cunoscut-o aici, la secţie. Părea o confidentă de-a lui Olsson.

— Mă rog, eu te-am anunţat ca să ştii, repetă Sandberg.

— Drăguţ din partea ta, Anna, spuse Bäckström cu cel mai relaxat zâmbet al său. În profesia asta eşti nevoit să înghiţi o grămadă de căcaturi, adăugă el cu un oftat obosit.

Şi bine-nţeles că n-are niciun martor, se gândi.

Lui Lewin nu-i fuse deloc uşor să dea de anestezistă. De îndată ce s-a întors la serviciu, colegii ei au avut nevoie de ea în sala de operaţii mai toată ziua şi n-avea timp să se întâlnească cu Lewin decât după-amiază. Asta, dacă era vorba despre ceva foarte important. Ceva care nu însemna că era nevoită să-şi încalce jurământul de confidenţialitate. Şi dacă venea el la ea, şi nu invers, mai ales că nu voia să-i spună despre ce era vorba la telefon.

Dar când s-a întâlnit cu ea în camera ei de la spital, totul a decurs nedureros şi mult peste aşteptările lui. Halat alb şi un stetoscop în buzunar. Păr scurt şi blond, subţirică, în formă, cu nişte ochi albaştri alerţi şi o privire care sugera vigilenţă, inteligenţă şi simţul umorului. Atractivă femeie, îşi spuse în gând Lewin. Mă rog, nu c-ar avea ceva de-a face cu misiunea mea.

Fără a intra în detalii prea mult, referitor la motivul vizitei sale, Lewin îi povesti pe scurt ce-l interesa. Primise cumva vreun telefon ciudat pe fix? Era interesat mai ales de apelurile din seara dinaintea plecării ei în concediu, sau din noaptea sau dimineața primei zile de concediu.

— Undeva în jurul datei de patru iulie, îi explică Lewin.

— E vorba de cazul ăla de omor, nu-i aşa? De viitoarea polițistă? întrebă femeia şi-l privi curioasă.

Activitatea cerebrală febrilă din spatele ochilor săi albaştri era mai mult decât evidentă.

— N-am zis asta, spuse Lewin şi zâmbi vag.

Poate e puțin cam prea atractivă, se gândi în sinea lui.

Şi, chiar aşa, nu spusese nimic de genul ăla. Ea era cea care rosti cuvintele şi nu se aştepta la vreun răspuns. Putea să-l deducă şi singură. Cu douăzeci şi patru de ore înainte să se întoarcă din vacanța ei din străinătate, nu ştia nimic despre cazul Linda. Dar după ce citi o mulțime de ziare vechi şi stătu de vorbă cu colegii ei în pauza de cafea de la serviciu, află la fel de multe ca toți locuitorii oraşului Växjö.

— N-am mai avut de-a face niciodată cu un polițist de la Omucideri. Şi cu atât mai puțin cu unul de la Brigada Națională de Criminalistică.

— Sigur e o experiență minunată, spuse Lewin.

— Aproape că mă bucur să vă întâlnesc, spuse femeia.

— Mulțumesc, zise Lewin.

Încotro se îndreaptă conversația asta, de fapt? se gândi Lewin.

— Păreți un om de nota zece. Nu aşa zic toți bărbații? Un om de nota zece? spuse ea. Şi să ştiți că s-ar putea să vă ajut. Nu prea înțeleg la ce vă trebuie informația asta, dar, mă rog. Să vă povestesc cum stă treaba.

Anestezista nu primea telefoane de la necunoscuți decât foarte rar. Aproape toate apelurile primite aveau legătură cu serviciul ei. Sigur că se mai întâmpla să răspundă şi la apeluri greşite, dar pe astea le uita numaidecât. Iar de apeluri neplăcute nu avusese parte deloc în cei doi ani de când stătea la Växjö.

— Niciunul care să-mi respire ciudat în receptor, spuse ea. Sper că datorită numărului secret, nu din cauză că am îmbătrânit, explică ea zâmbind.

Era unul dintre motivele pentru care îşi aducea aminte de convorbirea cu pricina. Celălalt motiv era că urma să plece în străinătate vineri, patru iulie. Urma să ia trenul până la Copenhaga şi apoi avionul până la New York seara târziu, iar pentru asta era nevoită să plece de acasă cel târziu la patru după-amiază. Singurul lucru care i-ar fi putut strica planurile era un caz acut sau vreo urgență care să necesite neapărat prezența ei la spital. Asta, fiindcă fusese de acord să înlocuiască în ultima clipă un coleg al cărui tată făcuse infarct vineri dimineață.

— Eram acasă şi dormeam când a sunat telefonul. Era în creierii nopții şi mi-am spus: gata, pot să-mi iau adio de la concediu, zise femeia.

În creierii nopții? se întrebă Lewin. Oare putea spera la o oră exactă?

— Conform ceasului deşteptător de pe noptieră, era două şi un sfert, zise ea şi zâmbi la reacția mirată a lui Lewin. Îmi dau seama că vă întrebați cum de-mi amintesc.

— Da, spuse Lewin şi zâmbi la rândul lui. În cel mai rău caz, va trebui să vă întreb dacă vă amintiți când v-ați născut.

Ceasul era un instrument important în viața unui anestezist. Mai ales în cazul apelurilor nocturne care

aveau legătură cu serviciul ei. În plus, avea o memorie de elefant când venea vorba de cifre şi, în mod practic, ţinea şi un carneţel şi un creion lângă aparat. Mai întâi şi-a notat ora apelului, apoi a ridicat receptorul.

— Fiind sigură că mă sunau de la serviciu, am răspuns din reflex, explică ea. Şi ca să le dau impresia că mi-au stricat şi concediul, şi somnul de frumuseţe, am încercat să mă prefac somnoroasă.

— Nu v-aţi spus numele când aţi răspuns? încercă să afle Lewin.

— Nu, spuse femeia. Voiam să le răspund doar cu un „aaaalo" somnoros şi tărăgănat. Deşi eram perfect trează. Mă gândeam că nu merită mai mult.

— Păi, şi cine v-a sunat? întrebă Lewin. Vă amintiţi?

Fusese sunată de un bărbat. Unul binedispus, politicos, nebăut şi, judecând după voce, cam de vârsta ei.

— Mai întâi mi-a spus ceva în engleză. *Long time no see*[53], sau ceva de genul ăsta şi că speră că nu m-a trezit din somn. Eu credeam în continuare că e un coleg care face pe glumeţul. Doar plecam în SUA în concediu. Dar, dintr-odată, nu mai eram aşa de sigură.

— De ce? întrebă Lewin.

— Mă gândeam că oricum mi-au stricat concediul, aşa că l-am luat din scurt. L-am întrebat câţi erau şi ce au păţit de data asta. Când mă sună la ora aia, ştiu deja că-i vorba de accidente de maşină, îi explică anestezista.

— Şi ce-a zis?

— Părea surprins. Părea că şi-a dat seama că a greşit numărul. M-a întrebat cu cine vorbeşte şi atunci l-am

[53] Nu ne-am văzut de mult. (engl.)

întrebat şi eu cu cine voia să vorbească şi în clipa aia mi-am dat seama că nu era un coleg, ci, pur şi simplu, cineva care greşise numărul.

— A mai zis ceva? întrebă Lewin.

— Da. Mai întâi a întrebat dacă a nimerit la Eriksson. Îmi amintesc exact pentru că mi s-a părut o formulare mai neobişnuită. Mă gândeam că se referă la compania de telefoane Eriksson şi am zis că-şi bate joc de mine. În clipa aia m-am înfuriat destul de rău şi i-am spus că a greşit numărul. Şi atunci tipul şi-a cerut scuze de vreo zece ori şi chiar părea sincer. Oricum, mă bucuram că nu-mi stricaseră concediul, aşa că i-am zis că-i în regulă, doar că-l rog să nu mai repete figura.

— Şi asta a fost tot, spuse Lewin.

— Nu, spuse anestezista şi scutură din cap. A mai spus ceva şi, fiindcă a spus-o într-un mod destul de şarmant, chiar am ţinut minte ce-a zis.

— Încercaţi să vă amintiţi exact fiecare cuvânt, o rugă Lewin şi îşi verifică dictafonul.

— OK, spuse ea. A zis ceva de genul „probabil nu-i o situaţie prea propice ca să vă invit la o întâlnire". Un „*blind date*", aşa a spus. „Probabil nu-i o situaţie propice să vă invit la un *blind date*", da, exact aşa. Şi cu asta a şi închis, înainte să apuc să-i răspund. Păcat, pentru că mi s-a părut chiar şarmant şi de treabă, constată femeia şi îi zâmbi lui Lewin.

— Binedispus, nebăut, de treabă şi şarmant, spuse Lewin.

— Exact. Nu se ştie cum s-ar fi terminat dacă nu m-ar fi sunat în toiul nopţii, spuse martora zâmbind şi mai larg. Îmi amintesc că abia am reuşit să adorm. Am stat în pat şi îmi făceam tot felul de scenarii, gândindu-mă că sigur era la fel de şarmant şi de chipeş cum mi s-a părut după voce.

— Aţi sperat c-o să vă sune din nou, spuse Lewin şi zâmbi şi el.

— Mă rog, răspunse martora lui. Poate nici chiar aşa. Nu-s chiar aşa de disperată. Încă.

— Dar nu v-a mai sunat, oricum, spuse Lewin.

— Nu, nu era printre apelurile înregistrate pe care le-am ascultat după ce m-am întors din concediu, spuse ea şi ridică din umeri. Numai apeluri obişnuite, plictisitoare. Dar de ce să mă fi sunat?

Poate că a găsit altceva mai bun de făcut, se gândi Lewin. Altfel te-ar fi sunat sigur, dacă e genul pe care mi-l imaginez.

— Dacă vă mai amintiţi ceva, sper că nu ezitaţi să ne sunaţi, spuse Lewin şi-i înmână o carte de vizită.

— Sigur că nu, spuse ea şi aruncă o privire peste cartea de vizită înainte de a o strecura în buzunarul de la piept. Şi dacă vreţi să vă fac turul oraşului, să mă sunaţi. Numărul îl aveţi deja.

De îndată ce s-a întors la secţie, Lewin şi-a sunat un prieten bun, fost coleg care între timp ajunsese comisar la Säpo şi care îi datora mai multe servicii. Cei doi vorbiră puţin despre ce-au mai făcut, după care Lewin a reuşit să spună ce voia de la el.

Era vorba despre o infracţiune gravă, chiar dacă nu se încadra în categoria problemelor de securitate naţională. Lewin avea nevoie să traseze un apel telefonic şi, în mod ciudat, cunoştea şi ora exactă la care fusese făcut, şi numărul apelat. Dar voia să afle numărul de pe care s-a făcut apelul, cine avea abonament pe numărul acela şi — dacă nu întindea coarda prea mult — cine era persoana care sunase.

— Te sâcâi cu lucrul ăsta pentru că ştiu că tu şi colegii tăi sunteţi imbatabili la chestiile astea, îl linguşi Lewin.

— Aşa este, îl aprobă prietenul lui vechi. Nu greşesc dacă presupun că-i vorba de cazul ăla de omor? Viitoarea poliţistă? Având în vedere că mă suni de pe un număr de Växjö.

— Da, spuse Lewin. Cât timp crezi că vă ia?

În caz că datele lui Lewin erau corecte şi apelul fusese dat la două şi un sfert dimineaţa, patru iulie, la numărul respectiv, putea să-i dea răspunsul într-o zi.

— Te sun mâine-dimineaţă, cel târziu, răspunse colegul. Nu trebuie decât să-mi ţii pumnii. Ştii şi tu cum e, din păcate, majoritatea infractorilor folosesc cartele din alea reîncărcabile care nu pot fi depistate mai târziu.

— Am senzaţia că n-a sunat de pe un număr din ăla, spuse Lewin.

Nu şi de data asta, se gândi el.

66

În sediul cel mare al poliţiei de pe Kungsholmen din Stockholm, la patru sute de kilometri nord de Växjö, şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică stătea în biroul lui şi simţea cum îi creşte tensiunea. În plus, dintr-un motiv absolut ridicol, dacă era să se gândească la dosarele pe care ar fi vrut să le vadă în acea dimineaţă pe biroul lui. „Circul Bäckström a sosit la Växjö", îşi spuse în gând Lars Martin Johansson.

Mai întâi s-a întâlnit cu o colegă tânără şi cumsecade de la Financiar, care îşi petrecuse tot weekendul încercând că găsească răspunsuri la semnele de întrebare lăsate de Johansson pe teancul de hârtii frumos aranjate pe care

le primise de la el. Fără succes, însă. Îi mai rămâneau o mulțime de facturi ciudate, acoperind te miri ce, de la „întreținere echipament" până la materiale de conferință și întâlniri cu surse anonime la diverse cârciumi. Toate emise pe numele aceluiași comisar Bäckström și însumând aproape douăzeci de mii de coroane. În plus, mai existau și niște retrageri de numerar neînregistrate. Făcute de același Bäckström, însumând în jur de douăsprezece mii de coroane. Plus facturile obișnuite pentru astfel de deplasări, ceea ce însemna că suma totală — neincluzând salariile și contribuțiile sociale — se ridica la trei sute de mii de coroane.

— Despre ce vorbim noi aici, de fapt? Între noi fie vorba, spuse Johansson și dădu din cap încurajator către ea.

— Despre cineva cu mâna lipicioasă și, între noi fie vorba, nu cred că e prima oară când face așa ceva. Și am impresia că numele de pe facturi îmi sună cunoscut.

— Dar ați văzut cazuri mai grave? spuse Johansson, care nu se simțise atât de energic de mult timp.

— Mult mai grave, îl aprobă femeia de la Financiar cu emfază. Am văzut o grămadă de facturi ciudate de-a lungul anilor.

— Care a fost cea mai ciudată? o întrebă Johansson curios.

— În ultimul an bugetar... două tone de fân. Asta se întâmpla iarna trecută, e drept că n-a fost o achiziție foarte scumpă. Câteva mii, din câte îmi amintesc.

— Cred că știu cine a semnat pentru factura aia, mârâi Johansson.

— Da, echipa de intervenții rapide avea nevoie de fân pentru un exercițiu, spuse femeia de la Financiar. Doar

ştiți că sar tot timpul de la înălțime şi vor să aterizeze pe ceva moale, mai mult ca sigur. Deşi, e clar. Nici factura comisarului Bäckström de la spălătoria din Växjö nu rămâne cu mult în urmă. Am cerut chiar şi o factură detaliată. Şi să ştiți că şi eu am un bărbat şi trei copii — nişte purcei, toți patru — dar asta rămâne între noi. În orice caz, în comparație cu Bäckström, sunt nişte amatori.

— Mai spuneți-mi, spuse Johansson cu o mină avidă.

Chiar în ziua în care comisarul Bäckström a ajuns la Växjö, unul dintre subordonații lui a lăsat un sac cu haine pentru spălat la hotel în numele lui. Acestea au fost returnate după câteva zile. Factura ataşată a fost semnată de Bäckström şi acoperea, conform unei notițe scrise de mână, „îngrijire echipament folosit în cadrul misiunii". Conform copiei după factura detailată cerută de responsabilul economic — care, dintr-un motiv anume, nu se afla pe factura originală — era vorba de spălarea a „27 perechi chiloți bărbăteşti cu mânecuță, 2 perechi izmene bărbăteşti, 31 tricouri, 14 perechi şosete, 9 cravate, 4 bluze cu mânecă lungă, 14 cămăşi, 3 perechi pantaloni, 2 perechi pantaloni scurți, 1 sacou şi 1 costum din trei piese, incluzând pantaloni şi vestă".

— Şi vestă, spuse Johansson şi zâmbi la fel de bucuros ca un copil mic. Aşa scrie? Şi vestă?

— Şi vestă, confirmă femeia de la departamentul financiar şi păru aproape la fel de amuzată ca şeful ei. Şi am impresia că l-am şi văzut. Era o oribilitate din aia maro cu dungi albe şi Bäckström nu-i genul care îşi schimbă hainele zilnic, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Fenomenal! spuse Johansson şi părea că vorbeşte serios. Uitați cum facem...

Când se întâlni cu şeful direct al lui Bäckström, Johansson era într-o dispoziţie de milioane. Dar, întrucât comisarul-şef habar n-avea despre acest lucru şi fiindcă avusese coşmaruri cu el trei nopţi la rând şi se temuse până acum de acea întâlnire, a crezut că are de-a face cu o experienţă din pragul morţii şi că era rândul lui să fie eviscerat.

— Păi, să vedem, spuse orbul, zise Johansson şi răsfoi voios un teanc de hârtii de pe birou. Apropo, nu vrei o cafea, ceva? întrebă el brusc şi dădu din cap spre musafirul lui.

— Ah, nu, mulţumesc, sunt bine, îl asigură comisarul-şef.

Omul e un sadic get-beget, se gândi el. Ce-i asta, o variantă cu buget redus a ultimei cine? O cafea şi o prăjiturică?

Pe Johansson îl interesau trei lucruri. De ce i-a trimis comisarul-şef tocmai pe aceşti şase colegi la Växjö? De ce l-a numit pe Bäckström şef de echipă? Şi care dintre ei a stat şi s-a uitat la filme deocheate pe canalul porno al hotelului? Ultima abatere fiind şi cel mai la îndemână exemplu pentru ce NU aveai voie să faci când te aflai în deplasare în interes de serviciu şi când angajatorul tău, Brigada Naţională de Criminalistică, era cel care achita facturile.

Conform comisarului-şef, situaţia era mai complicată de-atât. În primul rând, nu el fusese cel care a trimis echipa de investigaţii la Växjö. Cum i-a mai spus deja şefului său — şi cu tot respectul — el era în concediu pe-atunci şi decizia fusese luată de Nylander, predecesorul lui Johansson. De ce l-a numit Nylander şef de investigaţii pe Bäckström îi scăpa şi lui, iar în ceea ce privea filmul porno, lucrurile erau încă în curs de cercetare.

— Bine, bine, îl întrerupse Johansson. Dar sunt sigur că te-ai gândit şi tu. Văd că şi Jan Lewin e printre ei. De ce nu e el şeful? Pe vremea când ne-am cunoscut, era încă un poliţist decent.

— Nu-i place să fie şef, spuse comisarul-şef. Din câte ştiu, lucrurile s-au întâmplat în felul următor. Nylander a rugat-o pe secretara lui să-l sune pe Bäckström. Habar n-am de ce tocmai pe el. Bäckström a primit misiunea şi el a fost cel care a adunat colegii disponibili în acel moment. În privinţa lui Bäckström sunt rezervat, dar vă asigur că restul sunt OK. Lewin, de pildă, are şi experienţă şi e şi competent. Cred că-i unul dintre cei mai buni criminalişti din ţară.

— Mă rog, spuse Johansson.

Am văzut şi mai buni, îşi spuse în gând.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru Rogersson ăsta, continuă Johansson. Din câte văd, factura aia pentru filmul porno a fost emisă pe camera lui.

— Da, numai că în ziua aia el era la Stockholm. Şi-a predat maşina de serviciu vineri seara şi a preluat-o din nou duminică, pe la prânz, aşa că n-avea cum să fie el, spuse comisarul-şef.

— Află cine a fost, spuse Johansson, de data asta pe tonul lui obişnuit.

— Promit să fac tot ce-mi stă în putinţă, îl asigură comisarul-şef.

— Ajunge dacă afli cine a fost, spuse Johansson. Ca să ştiu pe cine să dau afară sau să mut la alt departament.

67

În dimineața în care Jan Lewin citi *Smålandsposten* — în liniște deplină, în cameră, înainte să coboare la micul dejun — șeful de achiziții Roy Edvardsson, în vârstă de 48 de ani, trona pe prima pagină, în mijlocul unei fotografii de format mare. Judecând după poză, acesta era un bărbat destul de plinuț, în floarea vârstei, purtând uniforma majorității bărbaților suedezi pe timp de vară: sandale cu șosete, bermude, un tricou în dungi și o șapcă cu pătrățele subțiri. Edvardsson stătea sprijinit de Mercedesul său într-o poziție relaxată și emana nu doar încredere în sine, ci și bogăție materială. Era născut și crescut în Växjö și lucrase acolo toată viața.

Motivul pentru care se putea citi despre el în *Smålandsposten* era un reportaj lung despre un studiu efectuat de *Livsmedelsverket*[54] conform căruia, locuitorii provinciei Småland optau mai rar pentru alimente ecologice decât restul populației suedeze, atunci când își făceau cumpărăturile zilnice. În ciuda eforturilor însemnate ale celei mai cunoscute locuitoare a provinciei, scriitoarea Astrid Lindgren, care făcuse tot posibilul să elibereze găinile din cuștile lor și să asigure o viață fericită porcilor, măcar până la Crăciun.

Reporterul ziarului ieșise pe străzile orașului și efectuase un studiu simplu, întrebându-i pe trecători despre părerea lor în ceea ce privește alimentele și celelalte produse bio. Majoritatea celor cu care vorbise confirmau rezultatele studiului efectuat de Livsmedelsverket, potrivit căruia, motivul pentru nemulțumirea celor cu o atitudine

[54] Agenția Națională de Siguranța Alimentelor.

negativă față de astfel de produse era cam același. Alimentele bio erau mai scumpe decât restul, dar aveau cam același gust ca și mâncarea obișnuită.

Nu același lucru se putea spune și despre Roy Edvardsson, în vârstă de 48 de ani, care, în ciuda profesiei sale, habar n-avea ce să răspundă.

— Nu mă întreba pe mine, spuse Edvardsson. Eu nu fac niciodată cumpărături singur. Sunt căsătorit de ceva timp.

N-am crezut că mai există specimene din astea, se gândi Lewin uimit și se întinse după foarfecă, pentru a-și completa amintirile despre perioada petrecută la Växjö cu un moment scurt din viața lui Roy Edvardsson.

68

După micul dejun, Lewin porni pe urmele colegilor săi și fiindcă făcu asta în cel mai mare secret, fiecare pas îi aducea mustrări de conștiință. Mai întâi, îl vizită pe opticianul martorei de nouăzeci și doi de ani ca să vadă care era, de fapt, situația cu vederea femeii.

Opticianul era un bărbat în jur de șaizeci de ani care cumpărase magazinul de optică, preluând afacerea de la tatăl său. Martora lui Lewin își cumpăra de treizeci de ani ochelarii de la el. În total, îi vânduse două perechi de ochelari noi, pe care le reparase de câteva ori, așa că nu se putea spune că era o clientă cu dare de mână. Ultima oară trecuse pe acolo cu șase ani în urmă. Controlul de atunci a dovedit că se descurca foarte bine și cu ochelarii pe care-i cumpărase cu cinci ani în urmă. După ce a

împlinit optzeci de ani, şi mai degrabă pentru că avea nevoie de rame noi.

Martora era mioapă, dar era un defect din naştere şi miopia ei nu se agravase prea mult cu trecerea anilor. Dacă avea ochelarii pe nas şi în caz că nu pătise ceva grav în ultimii ani, ar fi trebuit să-l vadă destul de clar pe bărbatul aflat la aproximativ douăzeci de metri de ea, despre care îi vorbea Lewin. Dar dacă nu-i purta, atunci n-avea cum să-l vadă. Exclus. De la distanța aia şi fără ochelari nu putea decât să perceapă mişcări sau să deosebească eventual un om de un câine, dar un câine de o pisică, de pildă, n-ar fi avut cum.

În plus, mai exista o problemă cu oamenii în vârstă şi cu vederea lor. O problemă care n-avea nimic de-a face cu domeniul optic, ci mai degrabă cu o realitate a vieții de zi cu zi, care nu trebuia ignorată de niciun profesionist conştiincios.

— Vederea bătrânilor e influențată de mai mulți factori, în afară de condițiile fizice şi psihice. Amețesc sau au vedenii mai des decât persoanele tinere şi îi afectează şi trecerea de la lumină la întuneric. Se întâmplă să se zăpăcească şi să amestece lucrurile, după care să funcționeze din nou ca de obicei. Uneori vin la mine şi probează o pereche de ochelari noi şi citesc şi cele mai mici semne din rândul de jos, după care, dintr-odată, nu mai reuşesc să citească nici rândul de sus, din cauză că au dormit prost ori s-au certat cu copiii sau mai ştiu eu ce.

— Dar dacă n-avea nicio problemă şi purta ochelarii, n-avea cum să nu-l vadă pe omul nostru. Mai ales dacă e vorba de cineva cunoscut, trase concluzia Lewin.

— Exact, îl aprobă opticianul. Dar ar mai fi partea psihică. V-am spus că uneori mai confundă oamenii. Poate

fi vorba despre un cunoscut, şi asta din cauza unei asemănări fizice, şi-atunci se întâmplă să-i descrie pe cunoscutul respectiv şi persoana pe care au văzut-o. Nu sunt medic, dar am avut de-a face cu mai multe cazuri de acest gen de-a lungul anilor.

Asta, pe de o parte, dar pe de alta? se întrebă Lewin şi oftă în sinea lui când sună la uşa apartamentului în care locuia martora lor. O rugase pe Eva Svanström s-o sune şi s-o anunţe în prealabil de vizita lui şi spera că de asta nu s-a uitat pe vizor înainte să-i deschidă.

— Numele meu este Jan Lewin şi sunt comisar în cadrul Brigăzii Naţionale de Criminalistică, spuse Lewin şi îi arătă legitimaţia, afişându-şi cel mai demn de încredere zâmbet.

Bătrâna pare alertă şi binedispusă, se gândi el plin de speranţă.

— Intraţi, intraţi, spuse ea şi-i arătă direcţia cu vârful bastonului ei îmbrăcat în cauciuc.

— Mulţumesc, spuse Lewin.

Şi pare şi cu boii acasă, se gândi Lewin şi se simţi tot mai plin de speranţă.

— Eu ar trebui să vă mulţumesc, spuse doamna Rudberg. Comisar? Asta nu-i de colo. Colega de dinainte, care a fost la mine acum două zile, era doar o agentă obişnuită, constată martora şi-şi privi cu curiozitate musafirul.

Mai întâi vorbiră despre ziua ei de naştere şi se dovedi că martora nimerise la acelaşi preot confuz ca şi bunica lui Lewin. În plus, a durat ani buni până când părinţii ei au descoperit data greşită şi i-au spus şi ei.

— Tata a descoperit data greşită abia când am început şcoala, explică ea. Dar între timp am primit un preot nou şi el n-a mai vrut să modifice nimic. Astfel că am lăsat totul aşa cum era.

Un timp chiar a iritat-o faptul că fusese înregistrată greşit. Dar cu trecerea anilor, o lună în plus n-a mai contat prea mult şi când a primit prima pensie, cu o lună mai devreme, chiar l-a binecuvântat pe preot.

— Dacă am noroc, poate primesc pensia o lună în plus, constată ea şi-i zâmbi lui Lewin. Aşa că n-am decât să-i mulţumesc.

Chestia cu ziua ei de naştere nu-i crease în schimb nicio problemă practică. Îşi sărbătorea ziua pe patru iulie, aşa făcuse mereu şi uitase s-o lămurească pe asistenta de poliţie în legătură cu greşeala preotului, asta pentru că nu s-a gândit deloc că ar fi fost relevant. În plus, vizitatoarea n-a întrebat-o nimic, aşa că a presupus că ştie cum stă treaba. Era doar o neînţelegere, nimic mai mult, şi era sigură că ziua în care-l văzuse pe bărbatul acela de pe balcon era patru iulie. Ieşise ca în fiecare zi din vara aceea şi cu ocazia zilei de naştere mâncase şi o felie de tort la cafea.

— Am luat chiar şi o tavă ca să nu trebuiască să mă plimb tot timpul până la bucătărie. E incomod cu bastonul ăsta, explică femeia.

Ne mai rămâne o problemă şi habar nu am cum s-o rezolv, se gândi Lewin.

— Şi sunt sigură că vă întrebaţi dacă purtam ochelari, spuse martora şi se uită la el peste rama ochelarilor.

— Aşa este, spuse Lewin şi zâmbi prietenos. Cum vă descurcaţi cu ochelarii aceia, doamnă Rudberg?

Foarte bine, spuse martora. De obicei, îi scotea abia când se cuibărea sub pătură seara şi-i punea mereu la îndemână, pe noptiera de lângă pat. Şi-i punea imediat ce se trezea, înainte să se dea jos din pat.

— Ce să caut pe balcon fără ei? spuse ea. Ar fi fost culmea. Nici n-aş fi găsit drumul până acolo.

Mai rămâne să lămurim problema individului pe care l-a văzut meşterind la maşina aia în parcare. Totul merge ca pe roate, se gândi Lewin.

Un bărbat destul de scund, cu părul închis la culoare, agil şi flexibil. Bine făcut, cum s-ar zice. Ca băieţii de pe vremea când era ea tânără.

— Deşi, pe vremea mea, bărbaţii n-aveau nevoie de atâta antrenament ca să fie în formă, spuse martora.

Câţi ani avea bărbatul? se întrebă Lewin.

Cam de vârsta ei, pe vremea când bărbaţii arătau în felul acela şi se uita după ei, sau, în fine, cu câţiva ani mai în vârstă, pentru că bărbatul era tot timpul mai în vârstă decât femeia pe vremea ei.

— Avea în jur de douăzeci şi cinci, treizeci, cam aşa, spuse bătrâna. Deşi, sigur, în ziua de azi, toţi arată la fel de tineri, aşa că s-ar putea să fi fost mai în vârstă, constată ea şi oftă.

— Doamna Rudberg crede că e cineva cunoscut, îi reaminti cu precauţie Lewin.

— Da, dar m-am înşelat amarnic, răspunse ea şi zâmbi încântată.

— În ce sens? întrebă Lewin.

— Cred că l-am confundat cu cineva, îi explică ea.

— Da, cu cine...

— Păi, am vorbit cu administratorul nostru de bloc acum două zile. A venit să-mi repare frigiderul pentru că face urât de tot, nici nu pot să dorm, atât de tare se aude, şi am început să discutăm despre maşina aia furată de care am auzit la radio şi atunci i-am povestit ce i-am spus poliţistei ăleia. Că am crezut că e fiul căpitanului care se pregătea să plece la ţară.

— Aşa, şi, o încurajă Lewin.

— Dar m-am înşelat amarnic, repetă femeia.

— Adică? întrebă Lewin răbdător.

— Păi, omul n-are niciun fiu, răspunse martora. M-am înşelat. Am dat cu bâta-n baltă, vorba lui tata.

— Deci era altcineva, cineva care vă amintea de un cunoscut, spuse Lewin.

— Sigur, spuse martora şi dintr-odată păru şi bătrână, şi obosită. Dacă n-are niciun fiu, înseamnă că aşa e.

— Administratorul doamnei Rudberg ştia că vecinul cu maşina n-are niciun fiu, spuse Lewin.

— Dacă e cineva care ştie lucruri din astea, ăla e el, spuse martora cu emfază. Îi cunoaşte pe toţi locuitorii din cartier. Ar fi culmea să nu-i cunoască. Căpitanul are două fete. Asta e sigur şi aici eram de acord amândoi. Dar eu nu pe ele le-am văzut. Chiar aşa de senilă nu sunt. Nu încă.

— Îmi dau seama că doamna Rudberg s-a gândit mult la treaba asta, insistă Lewin. Nu credeţi că-i cineva care a locuit aici sau vreun cunoscut? Sau cineva de care vă amintiţi de mai demult?

— Nu, spuse hotărâtă martora. M-am gândit mult, e drept, dar singurul cu care semăna e actorul ăla. Cel din

„Pe aripile vântului". Clark Gable sau cum îl chema. Doar că n-avea mustață.

— Clark Gable, fără mustață, spuse Lewin.

Chestia asta e din ce în ce mai amuzantă, se gândi el.

— Dar n-avea cum să fie el, oftă martora.

— Nu, spuse Lewin. Nu pare probabil.

— Nu, deloc, îl aprobă martora. Pentru că el ar fi cam de vârsta mea dacă ar fi trăit. Din câte ştiu, e mort, sau nu?

— Ba da, de mai mulți ani, spuse Lewin.

— Deci n-aveam cum să-l văd pe el, spuse martora şi dădu din cap.

Când Lewin s-a întors la sediul poliției, vechea lui depresie îşi făcu simțită apariția din nou. Apartamentul mic şi aglomerat, portretele cu membrii familiei, rudelor şi prietenilor bătrânei, care cândva au constituit un grup unit şi care acum erau morți cu toții. Mirosul special pe care-l simțeai în locuința oricărui bătrân, indiferent cât de minuțios ar fi făcut curat şi cu toate că putea să mai trăiască vreo douăzeci de ani. O femeie de nouăzeci şi doi de ani, alertă şi agilă pentru vârsta ei, care reuşea să-şi poarte încă singură de grijă, să-şi facă singură cafeaua şi chiar să ducă o tavă cu o singură mână. Niciun scaun cu rotile, nici măcar un cadru pentru mers, ci doar puterea şi energia de care era nevoie să iasă pe balcon cu ajutorul unui baston îmbrăcat în cauciuc.

Nimic care să amintească de anticamera morții oferită de căminele de bătrâni celor mai puțin norocoşi decât ea, chiar dacă unii dintre ei erau chiar mai tineri decât martora lui. Linoleum pe jos, un televizor care merge tot timpul pe un singur canal, peşte fiert şi supă de mere

mâncată cu linguriţa, un pat şi o saltea cu sprijin pentru spatele încovoiat şi plămânii obosiţi. Şi libertatea care consta în simplul fapt că toate astea aveau să dispară. Asta dacă mai erai conştient de existenţa morţii şi de faptul că te aştepta răbdătoare, indiferent cine ai fi fost în viaţa pe care ai trăit-o.

— Semăna cu Clark Gable? întrebă Sandberg o oră mai târziu.

— Da, dar imaginează-ţi-l fără mustaţă, spuse Lewin şi zâmbi discret.

— Am căutat o poză recentă cu ginerele căpitanului de zbor. Numele lui e Henrik Johansson şi are treizeci şi opt de ani. E pilotul ăla cu care e măritată fiica mai mică a căpitanului, spuse Sandberg.

— Şi cum ţi s-a părut? întrebă Lewin.

— Nu semăna deloc cu Clark Gable şi asta ţi-o spune o femeie care a văzut de mai multe ori „Pe aripile vântului" pe video, răspunse Sandberg. Ce zici de un portret-robot? În lipsă de altceva, mă gândesc.

— Doamne fereşte! spuse Lewin şi scutură din cap.

Cu Clark Gable? Ajunge dacă-i retuşăm mustaţa, se gândi Lewin şi începu să se simtă mai energic.

Olsson avu o discuţie între patru ochi cu Bäckström, dar acesta aflase deja subiectul conversaţiei de la Sandberg.

— Da, am auzit, spuse Bäckström voios. Femeia aia nebună în cămaşă de noapte roz pe care am întâlnit-o la şedinţa aia la care m-ai invitat. Singura şi ultima noastră întâlnire. Apropo, sunteţi prieteni apropiaţi?

— Nu vreau să mă înţelegi greşit, Bäckström, spuse Olsson ridicând mâinile ca să se apere, un gest care deveni

semnul lui distinctiv. Vreau să te avertizez doar. În caz c-o să auzi vreun zvon urât.

— Din păcate, a trebuit să mă obişnuiesc cu astfel de lucruri. Ştii câți colegi există în toată țara care sunt reclamați zilnic de tot felul de derbedei cu minți rătăcite pe care încercăm să-i ținem în frâu? întrebă Bäckström şi făcu un semn încurajator spre Olsson, care însă nu părea la fel de binedispus ca el.

— Din păcate, destul de mulți, din câte ştiu, spuse Olsson.

— În jur de două mii, spuse Bäckström cu emfază. Cincisprezece la sută din întregul contingent şi majoritatea sunt oameni serioşi care încearcă să-şi facă treaba.

— Da, e cumplit, îl aprobă Olsson, fără a intra în detalii referitoare la ce era atât de cumplit.

— Ştii câți dintre colegii noştri sunt condamnați anual? continuă Bäckström care părea că abia îşi făcuse încălzirea.

— Nu prea mulți, spuse Olsson.

— Eşti un tip amuzant, Olsson, spuse Bäckström. Între unu şi doi în fiecare an. Mai puțin de unu dintr-o mie dintre toți polițiştii ale căror cariere se străduiesc să le distrugă nenorociții ăştia.

— Da, nu e o situație prea plăcută, îl aprobă Olsson şi dădu să se ridice.

— De fapt, cred c-ar trebui să discut cu cei din sindicat şi să-i rog să facă o sesizare pentru acuze nefondate.

— Împotriva victimei? întrebă Olsson.

— Nu, împotriva nebunei ăleia în cămaşă de noapte roz. Nu ştiam că ați dat de „victimă", spuse Bäckström. Dar te las pe tine să decizi, sugeră el generos.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Olsson nervos.

— Dacă vrei s-o reclami, clarifică Bäckström. Pe nebuna în roz, vreau să spun.

Să văd ce zici de treaba asta, pămpălăule, se gândi în sinea lui.

— Nu cred că e nevoie, spuse Olsson şi se ridică.

— Şi ce-a zis Bäckström? S-a apărat în vreun fel? întrebă şeful poliției teritoriale, cinci minute mai târziu.

— Părea că nu înțelege nimic, spuse Olsson şi oftă. Zicea s-o reclamăm pe Moa Hjärtén pentru acuzații false. Se gândea să discute cu sindicatul.

— Dar chiar e nevoie de aşa ceva? gemu şeful poliției teritoriale. Apropo, ai stat de vorbă cu victima?

— Doar la telefon, spuse Olsson.

— Şi ce-a zis? întrebă şeful poliției teritoriale.

— Nu voia să discute deloc despre asta şi n-avea de gând să facă nicio reclamație, spuse Olsson. Dar pun pariu că e ceva putred la mijloc.

— Sunt convins, spuse şeful poliției teritoriale. De obicei, chestiile astea pornesc de la ceva concret, dar nu uita că vorbea totuşi despre un coleg şi, dacă victima nu vrea să facă o reclamație, chiar nu ştiu ce să facem. Am înțeles bine, s-a dat la femeia aia, Hjärtén?

— Poate ar trebui să stai de vorbă cu noul şef al lui Bäckström, sugeră Olsson. Johansson ăla.

— Te referi la Lars Martin Johansson, noul nostru ŞBNC? întrebă şeful poliției teritoriale.

— Da, exact, spuse Olsson. Oricum o să afle, mai devreme sau mai târziu.

— Promit c-o să mă gândesc, spuse şeful poliției teritoriale.

Ce-a păţit Olsson? se gândi în sinea lui. Cred că m-am înşelat în privința lui.

După-amiază, chiar înainte ca Lewin să se întoarcă la hotel, cunoştinţa lui de la Säpo îl sună ca să-i dea raportul referitor la numărul de telefon pe care-l căuta.

— Ai avut dreptate, Jan, constată colegul de la Säpo. E un număr de mobil obişnuit, de serviciu. Abonamentul e înregistrat pe consiliul orăşenesc din Växjö şi, dacă mă mai laşi douăzeci şi patru de ore, îţi dau şi numele celui care-l foloseşte. Sunt câteva sute de angajaţi cu telefoane de serviciu.

— Dacă ai chef. O să-ţi fiu recunoscător, bineînţeles. Numai să nu-ţi fac probleme, spuse Lewin.

Nu era nicio problemă, spuse cunoştinţa lui veche. Cei de la Säpo aveau o persoană de contact plasată strategic în consiliul orăşenesc, aşa că n-avea nevoie decât de douăzeci şi patru de ore ca să afle răspunsul.

— Atunci, ne-am înţeles, spuse Lewin. Şi, apropo, mulţumesc mult.

— N-ai pentru ce, zise cunoştinţa lui. Promit să te sun mâine şi atunci o să afli numele neastâmpăratului care sună la numere necunoscute, ca să-i scoale pe oameni din somn. Şi apoi ştiu că există şi alte detalii picante, dar despre astea vorbim când ne facem o imagine clară despre om.

— Chiar îţi mulţumesc, spuse Lewin.

Poate, poate nu, cine ştie, îşi spuse în gând Lewin şi, dintr-un motiv anume, începu să se simtă din nou prost dispus. Ca de fiecare dată când realiza că în curând avea să-şi dea seama de ceva care urma să influenţeze viaţa unor oameni concreţi, din carne, oase şi sânge.

69

În visele lui era şi mai rău, de obicei. În vise nu se simțea deprimat. Era de-a dreptul anxios şi senzația aceea îi făcea corpul să se legene, să se învârtă şi să se prăbuşească, şi dimineața găsea cearşaful leoarcă de transpirație şi adunat sub picioarele lui. Complet neajutorat în fața celorlalți, fără a se putea apăra gândindu-se la altceva, aşa cum făcea atunci când era treaz.

Dar nu acelaşi lucru se întâmplă şi de data asta.

Era o vară târzie, cu aproape cincizeci de ani în urmă. Jan Lewin tocmai îşi primise prima bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roşie. Botezată după nobilul cavaler Valiant care a trăit demult, într-o epocă în care nu existau biciclete, ci doar cai.

Jan nu-şi mai aminteşte pentru a câta oară fuge după el tatăl lui — ținându-l strâns de portbagajul bicicletei şi aclamându-l.

Jan se agață de ghidon, pedalează cât îl țin picioarele, dar de data asta nu mai ține ochii închişi înainte să cadă şi să-şi julească genunchii.

Îi mai rămâne să parcurgă doar ultima sută de metri de care se teme cel mai mult. Poteca pietruită dintre poarta albă şi veranda roşie a casei, unde mama face clătite, ca în fiecare joi.

Nu-ți fie frică, Jan, că nu se întâmplă nimic! strigă tatăl în spatele lui. Te țin eu! Nu-ți fie frică. Te țin eu!

Jan pedalează şi strânge ghidonul şi de data asta se ține mai bine pentru că tata îl sprijină din spate. Ajuns în fața casei, frânează cu grijă, pune piciorul stâng jos şi coboară de pe bicicletă.

Şi când se întoarce, vede că tatăl a rămas lângă poarta cea albă şi-i zâmbeşte cu faţa-i bronzată. E mult prea departe ca să-i poată ciufuli părul, dar nici nu e nevoie.

70

Şeful poliţiei teritoriale din Kronoberg *län*[55] nu trebui să-l sune pe şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică. Lars Martin Johansson îl sună chiar el miercuri, înainte de masă.

— O să fiu succint, spuse Johansson. E vorba de Bäckström. Dacă n-ai nevoie de el neapărat, o să-l revoc la sediu. Şi-ţi trimit oameni noi.

— Foarte bine, spuse şeful poliţiei teritoriale. Mă bucur pentru toate resursele primite şi, sigur, dacă aveţi nevoie de el pentru misiuni mai importante, atunci va trebui să mă conformez.

— Pentru misiuni mai importante, auzi, pufni Johansson. M-am gândit să-l chem acasă să-i dau două după ceafă şi după aia mai văd eu dacă-i dau vreo misiune sau nu.

— Dacă vă faceţi griji pentru reclamaţia aia, eu zic c-ar fi mai bine să aşteptăm să-l judecăm pe dragul de el, interveni şeful poliţiei teritoriale încercând să adopte un ton calm şi sigur.

— Habar nu am la ce te referi, spuse Johansson. Care reclamaţie?

Pus în faţa faptelor, şeful poliţiei teritoriale n-a mai avut încotro şi a trebuit să-i povestească despre sesizarea făcută la adresa lui Evert Bäckström, înregistrată cu două zile în urmă la sediul poliţiei din Växjö.

[55] Unitate teritorială şi administrativă din Suedia.

— Pare o reclamație extrem de ciudată, dacă mă întrebi pe mine, spuse Johansson cinci minute mai târziu, de îndată ce colegul său vorbăreț își terminase relatarea.

— Corectează-mă dacă mă înșel, continuă Johansson. Ați primit o reclamație din partea președintei asociației pentru ajutorarea femeilor din Växjö, care spune că Bäckström a hărțuit sexual o prietenă de-a ei, o jurnalistă? Și că jurnalista refuză să vorbească sau să-l reclame pe Bäckström, dintr-un motiv... necunoscut?

— Da, cam asta ar fi, pe scurt, îl aprobă șeful poliției teritoriale. Și ar mai fi declarația aia pe care am primit-o de la reclamantă ieri.

— Ajungem și acolo, spuse Johansson. Deci după ce ați luat legătura din nou cu victima, care refuză în continuare să facă o reclamație, prietena ei vine cu un soi de declarație transcrisă după amintirile victimei, referitoare la convorbirea telefonică pe care a avut-o cu reclamanta imediat după incident, convorbire la care a mai asistat cineva. O întrebare simplă. Celălalt martor cine e?

— E președintele asociației pentru ajutorarea bărbaților din oraș. Îl cheamă Bengt Karlsson, iar pe președinta asociației pentru ajutorarea femeilor o cheamă Moa Hjärtén și e...

— Nu mai înțeleg nimic, îl întrerupse Johansson. Am crezut că victima a vorbit doar cu Hjärtén. Ce vrea să ateste celălalt individ, Karlsson, sau cum ai zis că se numește?

— Da, aveți dreptate, e cam neclară treaba, îl aprobă șeful poliției teritoriale.

— Nu sunt de acord, spuse Johansson. După părerea mea, e vorba de o declarație falsă și-atât.

— Da, nu e bine, spuse șeful poliției teritoriale. Nu e bine deloc.

— Nu-i treaba mea să-ți dau sfaturi, spuse Johansson, dar dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă să rezolv treaba

aia cu reclamația sau s-o prescriu, înainte ca dragul de Bäckström să apuce să discute cu cei din sindicat.

— Așa credeți? spuse șeful poliției teritoriale.

— Omul ăla poate fi o pacoste mare de tot. Ați avea nevoie de o sută de jurişti ca să-l dejucați pe Bäckström. Ți-o zic ca să știi cu cine ai de-a face, îl avertiză Johansson.

— Vă sunt recunoscător pentru ajutor, spuse șeful poliției teritoriale.

— O să-l rog pe șeful lui Bäckström să ia legătura cu șeful investigației preliminare din Växjö și să lămurească detaliile practice, zise Johansson.

Șeful direct al lui Bäckström nu avu nimic de comentat. Raportul pe care-l primise de la departamentul financiar era și neplăcut, și incriminator. Deși el fusese în concediu, desigur, când s-a întâmplat totul.

— Și am mai auzit de la diverși că o jurnalistă l-a acuzat că și-a descoperit părțile intime în fața ei, spuse comisarul-șef și se înroși.

— Mare e grădina lui Dumnezeu! spuse Johansson oftând încântat.

— Când vreți să-l chem acasă, șefu'? întrebă comisarul-șef.

— Cât mai repede, spuse Johansson. Luni dimineață, cel târziu. Am o fereastră în agendă și mă gândeam să-l chem la mine, așa, scurt.

Ca să-i trag una după ceafă, își spuse Johansson.

— V-ați gândit pe cine să trimitem să-l înlocuiască? Aveți vreo dorință anume? îl întrebă comisarul-șef.

— Da, pe Anna Holt și pe blonda aia micuță, cum o cheamă, Lisa Mattei, spuse Johansson. Ăia de acolo nu le merită și e timpul să trimitem pe teren echipa de șoc, adăugă el jucându-se cu bretelele albastre.

— Mă tem că s-ar putea să avem o problemă, spuse comisarul-şef pe un ton nervos.

— Probleme nu există, zise Johansson. În lumea mea şi a ta nu există decât provocări.

— Niciuna dintre ele nu lucrează la mine, îl lămuri comisarul-şef. Anna Holt e comisar-şef la departamentul naţional de coordonare şi Mattei e suplinitoare la departamentul de analiză.

— Cu atât mai bine, spuse Johansson. Înseamnă că au nevoie să se mai plimbe puţin. Ocupă-te tu de asta. Cât poţi de repede. Ah, şi, apropo, dacă vrei să continui să mai lucrezi în subordinea mea...

— Cum adică, şefu'? spuse comisarul-şef.

— Eu nu-mi exprim niciodată „dorinţe" când sunt de serviciu, spuse Johansson. Dau ordine, atâta tot. Nu cred că-i aşa de greu.

O oră mai târziu, comisarul-şef se întoarse la şeful lui şi îl anunţă că misiunea a fost îndeplinită. Apoi, nu se ştie de ce, rămase înfipt lângă biroul lui Johansson.

— *Conform ordinului, încheie comisarul-şef, înjurându-se în gând pentru că nu avu curajul să stea drepţi în faţa lui în timp ce şi-a rostit replica.*

— Mulţumesc, spuse Johansson şi arătă spre el prietenos. Bine lucrat.

— Vreţi să staţi de vorbă cu ele, şefu'? Pot să le rog să vină la noi imediat dacă doriţi, spuse comisarul-şef cu o mină nevinovată.

— Bine, spuse Johansson. Trimite-le la mine chiar acum.

Din motive necunoscute, Holt şi Mattei nu păreau la fel de bucuroase ca şeful lor, deşi Johansson o rugă pe

secretară să le invite la cafea, pateuri daneze şi fursecuri. Holt dădu doar din cap. Era foarte ocupată la noul ei serviciu şi n-o amuza deloc faptul că trebuia să curețe după Bäckström. Mattei era binedispusă şi amabilă, ca de obicei, noua sarcină i se părea atât incitantă, cât şi interesantă, dar, având în vedere că voia să-şi ia un concediu prelungit începând cu întâi septembrie, ca să-şi termine studiile universitare, era de părere că n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile şi mai mult. Mai ales că şi acum lucra doar ca suplinitoare.

— Dar mai sunt aproape paisprezece zile până atunci. E un caz simplu de omor. Eu zic că îl rezolvați într-o săptămână, fetelor, se linguşi Johansson şi mai luă un pateu danez, profitând de faptul că musafirele lui nu s-au servit din platoul încărcat. În plus, v-ar face bine să mai ieşiți din birou şi să vă mişcați puțin, adăugă el. Să puneți urechea pe şine, să descoperiți că unu plus unu fac doi, să vă duceți seara târziu la suspect, tocmai a început să plouă şi voi vă ridicați gulerele când coborâți din maşină, îl vedeți stând liniştit în fața televizorului, nebănuitor, tipul s-a obişnuit deja cu gândul c-o să scape basma curată, şi-n clipa aia sunați la uşă, îl auziți apropiindu-se şi deschizând... Poliția! Am vrea să discutăm despre o problemă, spuse Johansson şi oftă adânc, tânjind după vremurile apuse.

— Asta sună bine şi frumos, Lars, numai că nu noi eram personajele principale acolo, spuse Holt şi îi zâmbi prietenos.

— Dar cine? întrebă Johansson rezervat.

— Tu eşti cel care vrea să plece la Växjö, Lars, spuse Holt de parcă ar fi vorbit cu un copil neastâmpărat. Dar pentru că n-ai cum, ne trimiți pe noi în locul tău.

— Mai bine te făceai psiholog, Anna, spuse Johansson şi zâmbi încurcat. Nu mă aşteptam la ovații, e drept, dar un „am înțeles, asta e" discret nu m-ar fi deranjat, să ştii.

— Bineînțeles, spuse Holt. „Asta e situația", „Să nu complicăm lucrurile inutil" și „Să nu ai încredere în coincidențe". Cele trei reguli de aur ale lui Lars Martin Johansson pentru fiecare polițist care investighează o crimă. Lisa și eu suntem, practic, deja în Växjö.

— Exact, spuse Johansson. Doar că, în cazul ăsta, având în vedere că trebuie să faceți curat după Bäckström, mai este și o a patra regulă la care ar trebui să vă gândiți.

— Te ascult, șefu', spuse Lisa Mattei, cu aerul elevului premiant care știe că este cel mai bun din clasă și nici nu se mai obosește să ridice mâna înainte să răspundă.

— Luați-o ușor cu alcoolul, fetelor. Ascultați sfatul unui bătrân veteran care a văzut multe la viața lui, spuse Johansson și mai vârî în gură un fursec de pe platoul plin.

71

Stockholm, miercuri, 20 august — duminică, 24 august

Holt și Mattei își petrecură următoarele două zile pregătindu-se pentru deplasarea la Växjö și preluarea cazului de la Bäckström. Holt încheie pregătirile practice într-o jumătate de oră cu ajutorul șefului lui Bäckström. Citirea dosarului nu-i luă decât douăzeci de ore și totul părea cum se aștepta să fie. Singurul lucru curios era că șeful ei lipsi în tot acest timp. Până vineri după-masă, când se înfățișă brusc în ușa biroului lor.

— Sper că nu vă deranjez, spuse Johansson și se așeză. Ia, să v-aud. Ce părere aveți despre cazul nostru? le întrebă făcând un semn spre teancul de hârtii de pe masă.

— Ce părere ai tu? spuse Holt care îl cunoştea pe Johansson de ani buni şi avea o oarecare vechime.

— Având în vedere că mă întrebi tu, Anna, spuse Johansson, care o cunoştea pe Holt de tot atâția ani şi avea o vechime şi mai mare decât colega lui, aş zice că povestea asta pare cât se poate se simplă şi de la sine înțeles. E vorba de o cunoştință de-a ei. Şi, probabil, şi a mamei, sau, mă rog, de cineva pe care l-a mai întâlnit. Doar i-a dat drumul în casă de bunăvoie, totul a început paşnic şi a escaladat abia mai târziu. Cu urmări fatale pentru ea, din păcate.

— Păi, cam asta e şi teoria mea şi a Lisei, îl aprobă Holt.

— Mă bucur să aud, constată Johansson. Mai ales că e vorba de un oraş mic precum Växjö, şi atât victima, cât şi mama ei par nişte oameni decenți, aşa că nu prea ne rămâne de unde să alegem. Duceți-vă şi arestați-l pe nenorocit. Unul ca ăsta n-ar trebui să fie liber. Nu cred că-i greu de găsit.

— Şi atunci de ce nu l-au găsit încă? întrebă Mattei şi-l privi curioasă pe şeful ei. Mi s-a părut c-au verificat destui până acum.

— Din cauza lui Bäckström, mai mult ca sigur, spuse Johansson şi oftă adânc.

— Păi, şi Lewin? interveni Holt. E şi el acolo. Şi ceilalți colegi la fel. Cu ei n-am mai avut probleme, din câte ştiu.

— Probabil că ei nu s-au gândit la varianta asta, spuse Johansson şi oftă din nou. Pentru că n-ai zice că o persoană normală, decentă se ocupă cu astfel de lucruri. Sau poate că, pur şi simplu, n-au avut încă timp. Nu vezi că aleargă care încotro cu beţişoarele alea de urechi? adăugă el şi ridică din umeri.

— Având în vedere practicile lui şi felul în care a omorât-o pe victimă, aş zice că nu-i chiar aşa de decent, interveni Holt. Nu pare normal deloc.

— Tocmai asta ziceam şi eu, spuse Johansson. Tipul şi-a ieşit din fire şi aţi văzut ce s-a întâmplat. Am avut un caz asemănător la un moment dat, cazul Maria, victima se numea Maria şi era profesoară, ca mama Lindei. V-am povestit? întrebă Johansson.

— Nuuu, spuse Holt.

Zici că-i copil, îşi spuse în sinea ei.

— Povesteşte-ne, şefu', spuse Mattei, carea părea chiar interesată.

— OK, dacă mă bateţi la cap atât, spuse Johansson.

Şi Lars Martin Johansson le povesti totul despre Maria, în vârstă de 37 de ani, care locuise în Enskede, lângă Stockholm, şi lucrase ca profesoară la un liceu din Södermalm. Singură, drăguţă, normală, obişnuită, plăcută de prieteni, cunoscuţi, colegi de serviciu şi elevi şi de toţi ceilalţi cu care stătuseră de vorbă. O persoană care nu părea să aibă niciun secret, nici în garderobă şi nici în sertarul noptierei. Dar care, cu toate astea, fusese găsită violată şi strangulată în locuinţa ei. Deşi era mijlocul săptămânii şi mijlocul iernii. Deşi n-a fost la cârciumă, ci a stat acasă şi a corectat lucrări înainte să fie omorâtă.

— Mai întâi am luat toate măsurile standard, constată Johansson. Am luat la verificat foştii iubiţi, prieteni, cunoştinţe, colegi, vecini, toate persoanele cu care s-a întâlnit în ultimele zile din viaţa ei. Şi, desigur, clasicele măsuri pe care trebuia să le iei când cercetai un caz de acest gen. Să-i verifici pe toţi violatorii şi voyeurii şi masturbatorii în public care s-ar fi putut afla în zonă şi al căror trecut a lăsat o urmă în registrul poliţiei.

— Şi ce-aţi aflat? întrebă Holt, cu toate că bănuia deja răspunsul.

— Nimic, spuse Johansson. Numai că unul dintre noi rămăsese blocat la o maşină misterioasă, văzută în zonă cu câteva zile înainte de incident. N-a trebuit mult şi ne-a picat fisa la toţi, constată Johansson, mulţumit de el.

Mă întreb cine a fost poliţistul ăla deştept, se gândi Anna Holt, deşi chiar şi un copil ar fi putut ghici răspunsul.

Maşina era parcată cam aiurea, în faţa unui garaj, şi, având în vedere că asta se întâmpla pentru a doua oară, iritat, proprietarul garajului sună la poliţie şi îl reclamă pe proprietarul vehiculului. Reclamaţia zăcu mult şi bine în dosarul lor, alături de alte sesizări. Proprietarul maşinii era un bărbat în jur de patruzeci de ani, cât se poate de normal şi obişnuit, fără antecendente, aşa că nimeni n-a băgat-o în seamă.

Până când „unul din gaşcă" a început să se întrebe ce căuta acolo.

— Victima locuia într-un cartier rezidenţial obişnuit. Maşina a fost văzută parcată în locul de care v-am spus la o oră târzie. Proprietarul maşinii era căsătorit şi tată a doi copii şi lucra ca inginer la fostul sediu al firmei Vattenfall[56] din Råcksta. Avea o casă în Vällingby, în celălalt capăt al oraşului. Nu-i de mirare că m-am întrebat ce caută acolo la ora aia, spuse Johansson, care ori alesese să-şi scoată masca, ori doar uitase de el şi-şi dăduse frâu liber.

[56] Furnizor de energie electrică.

— Şi care era, de fapt, situaţia? întrebă Holt, mai mult ca să i-o ia înainte colegei ei mai tinere care-şi asculta şeful cu răsuflarea tăiată.

Păi, vechea şi deprimanta poveste, conform spuselor lui Johansson. În cea mai clasică formă.

— V-am spus că era căsătorit, le reaminti Johansson. Când am luat-o la întrebări pe nevastă-sa, am aflat că era colegă de serviciu cu victima, ceea ce era o coincidenţă cel puţin ciudată. Făptaşul făcuse cunoştinţă cu victima când s-a dus să-şi ia soţia de la o petrecere a angajaţilor. Cei doi au început să se întâlnească în secret. La un moment dat însă, victima s-a săturat de toate promisiunile amăgitoare şi a terminat-o cu el. Din clipa aia, individul a început s-o fileze seara şi noaptea, ca să vadă dacă are un nou iubit. Într-o seară a urcat la ea şi a sunat la uşă şi, din păcate, ea l-a lăsat să intre şi lucrurile s-au sfârşit tragic, cum bine ştiţi. Tipul şi-a pierdut minţile.

— Păi, şi avea un iubit? întrebă Holt.

— Nu, n-avea, dar tipul a hotărât că avea totuşi, şi de la asta a pornit totul. Muncă obişnuită de poliţist, spuse Johansson şi ridică din umeri. Fără vrăjelile astea moderne, din zilele noastre, când oamenii au impresia că-ţi trebuie un laborator întreg ca să rezolvi cele mai simple probleme.

— Şi ce sfat ne dai pentru drum? întrebă cu nevinovăţie Holt.

— Tu şi Lisa n-aveţi nevoie de sfaturi de la un moş ca mine, spuse Johansson cu modestie falsă.

— Te-am întrebat din politeţe, zise Holt.

— Ştiu, spuse Johansson care nu păru să i-o fi luat deloc în nume de rău. Dar dacă tot m-ai întrebat, eu zic să începeţi cu mama Lindei.

— Colegii au audiat-o deja de trei ori, spuse Holt arătând spre dosarele de pe masa ei. Ultima audiere pare făcută chiar cum trebuie, cel puţin aşa am avut impresia.

— Femeia e în stare de şoc, sunt sigur, spuse Johansson şi ridică din umeri. Şi cred că se apără, fără să-şi dea seama neapărat de asta la modul conştient. Mai devreme sau mai târziu o să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Asta dacă nu şi-a dat seama deja.

— Deci zici s-o audiem din nou, spuse Mattei.

— Clar, spuse Johansson. Ar fi o eroare profesională să n-o faceţi. Şi, de preferinţă, înainte să facă vreo prostie, le spuse el.

Johansson şi soţia lui îşi petrecură weekendul la ţară, în casa unor prieteni apropiaţi din Sörmland. S-au simţit bine şi nu s-au întors acasă decât duminică, la prânz, ceea ce a însemnat că Johansson n-a apucat să o sâcâie cu întrebări referitoare la cazul Linda pe Anna Holt. Dar, imediat ce-a pus piciorul în locuinţa lor de pe Wollmar Yxkullsgatan, a apelat-o pe mobil.

— Care-i treaba? întrebă Johansson.

— Suntem pe tren, în drum spre Växjö, răspunse Holt. Nu prea am acoperire aici.

— Sună-mă pe mobil de îndată ce-aţi ajuns, spuse Johansson.

— Bine-înţeles, zise Holt şi îşi închise telefonul, oftând uşurată.

— Cine a fost? o întrebă Mattei curioasă.

— Tu cine crezi? spuse Holt.

— Omul ăla e fenomenal, oftă Mattei. Lars Martin Johansson. Omul care vede şi după colţ.

— Eu zic că s-ar simţi mai bine dacă ar putea să-şi vadă propriile picioare, constată Holt.

Ceva complexe oedipiene? se întrebă în sinea ei.

— Gândeşte-te la ce spui, Anna, zise Mattei şi duse degetul arătător în faţa gurii.

— Ţi-e teamă că ne aude? zâmbi Holt.

— Ăsta aude şi ce gândeşti, spuse Mattei.

— Să-mi zici dacă mă înşel... dar am impresia că îţi cam place de el.

— Îmi place de el? chicoti Mattei. Sunt îndrăgostită lulea de Lars Martin Johansson.

— Eu zic c-ar fi mai bine dacă s-ar gândi mai mult la greutatea lui, spuse Holt.

Dacă ar slăbi acolo, vreo cincizeci de kile, se gândi.

— Mie mi se pare destul de drăguţ aşa cum e. Deşi, sigur, nu m-ar deranja să aibă vreo douăzeci de ani şi vreo treizeci de kile în minus, spuse Mattei şi ridică din umeri.

Duminică după-amiază, Holt şi Mattei fură nevoite să se apuce de treabă pe loc, de îndată ce ajunseră la Växjö. Lui Holt nici prin cap nu-i trecu să-l sune pe şeful ei pentru un schimb de amabilităţi şi, când se eliberă puţin, Johansson i-o luă înainte.

— Nu m-ai sunat, spuse Johansson şi păru aproape rănit după ton.

Deşi e nouă seara deja, se gândi el.

— Am avut treabă, răspunse Holt.

Mă rog, habar nu am cum o să rezolv totul fără să fac infarct, comoţie cerebrală şi tot restul la un loc, îşi spuse în gând ea.

— Nu-i nimic, spuse Johansson, care nu era genul supărăcios decât când îi convenea lui. Cum merge treaba?

— Excelent, spuse Holt. Cazul e deja rezolvat.

— Ce? Cum adică? întrebă Johansson.

— Bäckström şi colegii de aici l-au reţinut azi-dimineaţă pe făptaş. Procurorul a emis deja un mandat de arestare pe numele lui şi mâine o să-l declare suspect pe motive întemeiate.

— Cine? Bäckström? Tu faci mişto de mine, spuse Johansson furios.

Ce tot zice femeia asta? se gândi.

— Bäckström şi ceilalţi colegi, clarifică Holt.

— Omul ăla n-a rezolvat un caz în viaţa lui, pufni pe nas Johansson.

— Dacă îmi promiţi că te aşezi şi nu mă mai întrerupi, poate îţi povestesc ce şi cum, spuse Holt.

— Sunt aşezat deja, zise Johansson, care se ridicase în picioare după ce stătuse întins pe canapea.

Bäckström, auzi, spuse în sinea lui.

— Mă bucur, spuse Holt. Iată, pe scurt, ce s-a întâmplat în cursul zile de azi...

— Te ascult, spuse Johansson.

Ce naiba se întâmplă? se gândi el.

— Mi-am dat seama, zise Holt. Dar m-aş bucura dacă nu m-ai întrerupe tot timpul.

De îndată ce încheie convorbirea cu Johansson, Holt îl trase deoparte pe Lewin.

— De felicitat, te-am felicitat deja, spuse Holt. Dar, te rog, fii drăguţ şi dă puţin filmul înapoi de dragul meu şi al Lisei. Povesteşte-ne ce ai făcut. Sunt sigură că ai avut parte de multe de când nu ne-am văzut.

— Mersi, spuse Jan Lewin. Păi, dacă vreți să aflați în mare... Știi și tu că lucrurile se derulează rapid odată ce le pui în mișcare, așa că nu e ca și când aș fi avut timp să vă ascund ceva.

— Povestește-ne, spuse Anna Holt.

72

De la un timp încoace, cazul Linda Wallin ocupa tot mai puțin loc în paginile ziarului *Smålandsposten* și, în ultima săptămână, acesta s-a mulțumit să raporteze că, în ceea ce privea investigația în sine, nu prea avea mare lucru de raportat. Nu se înregistraseră succese spectaculoase sau măcar ieșite din comun. Cu toate astea, investigația nu părea să fi ajuns într-un punct mort sau că bătea pasul pe loc. Se afla doar „într-o fază mai calmă și tehnică" și poliția adoptase o „perspectivă largă, fără a avea idei preconcepute", conform sursei anonime din cadrul echipei de investigații cu care stătuseră de vorbă.

Miercuri, însă, delincvența locală s-a reîntors pe prima pagină a ziarului care titra provocator: „FEMEIE MALTRATATĂ DIN CAUZA UNEI PERECHI DE PAPUCI DIN PIELE DE BIZAM".

Incidentul cu pricina avusese loc în ianuarie, cu o jumătate de an înaintea uciderii Lindei Wallin, dar fiindcă ancheta a întâmpinat mai multe piedici și complicații, dosarul n-a ajuns la judecătoria din Växjö decât acum. Făptașul, un bărbat de 45 de ani, fusese condamnat la despăgubiri și la închisoare cu suspendare, pentru că și-a abuzat partenera de viață de atunci, în vârstă de 42 de ani.

Jan Lewin citise articolul cu mare interes. Era un articol incitant, care dădea de gândit, iar pentru unul ca el, care lucra în domeniu, nu era greu să citească printre rânduri şi să-şi dea seama ce se întâmplase cu adevărat.

Undeva după Anul Nou, bărbatul condamnat şi partenera lui au decis să se despartă şi, având în vedere că apartamentul era înregistrat pe numele femeii, cel care a fost nevoit să se mute a fost concubinul ei. Cei de la *Smålandsposten* trecuseră cu nonşalanţă peste motivul separării, dar Lewin bănuia totuşi că femeia se săturase de el şi îl dăduse afară, pur şi simplu.

În orice caz, ea fusese cea care i-a făcut bagajul, dornică să-şi ia în posesie, în sfârşit, propriul apartament, dar când fostul ei partener îşi desfăcu bagajul în adăpostul lui temporar, la o colegă de serviciu, în vârstă de 33 de ani, căreia i se făcuse, se pare, milă de el, descoperi cu stupoare că lipsea cel mai preţios bun al lui. O pereche de papuci din piele de bizam, veche de şaizeci de ani, moştenită de la tatăl lui care, la rândul lui, o moştenise de la tatăl său, adică de la bunicul inculpatului.

Inculpatul se deplasă imediat la fosta lui parteneră şi o trase la răspundere. Unde erau papucii de bizam? Când aceasta i-a spus că i-a aruncat la gunoi, bărbatul a devenit violent. A apucat-o de braţ, a îmbrâncit-o şi a trântit-o la pământ, după care a lovit-o cu palma peste faţă în repetate rânduri şi a încercat să dea în ea cu picioarele. Poliţia, alertată de vecinii femeii, a întrerupt bătaia, l-a dus pe bărbat la secţia de poliţie, iar femeia a fost transportată la spital, unde medicii au bandajat-o şi i-au certificat leziunile. Apoi, cazul s-a dezvoltat conform schemei obişnuite, motivul pentru care sentinţa

întârziase atât de mult fiind faptul că declarațiile celor două părți implicate se băteau cap în cap, nu exista niciun martor.

Inculpatul lucra ca agent comercial la o firmă mare de automobile din Växjö. Tatăl său lucrase patruzeci de ani la aceeași firmă, începând de la mijlocul anilor '50 până la pensie, iar bunicul din partea tatălui vânduse mașini agricole pentru o firmă de lângă Hultsfred până la moartea lui, după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

În afara interesului pentru mașini și tractoare, inculpatul, tatăl inculpatului și bunicul lui mai aveau o pasiune în comun, și anume vânătoarea. O mare parte a procesului a fost dedicat cercetării acestei pasiuni și cei doi martori citați de avocatul apărării au încercat să explice ce însemna, de fapt, perechea aceea de papuci din piele de bizam pentru prietenul și partenerul lor de vânătoare. Pentru că un lucru era clar: aia nu era o pereche de papuci obișnuită.

Conform unei povești care circula în sânul familiei acuzatului, bunicul acestuia împușcase o duzină de bizami în timpul anilor grei de război, undeva în afara localității Hultsfred. Bărbatul își jupuise singur prada, prepară pieile și le lăsă apoi la un pantofar, căruia îi ceru să-i facă din ei o pereche de papuci comozi și călduroși. Zis și făcut. Papucii deveniră favoriții proprietarului lor, fiind aproape inestimabili în perioada iernilor reci de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Bizamul, *Ondatra zibethicus*, era un animal sălbatic extrem de rar în regiunea Hultsfred. Acesta era și foarte timid, greu de prins și nu mai mare decât un iepure tânăr.

Bunicului inculpatului îi trebuiră mai mulți ani ca să prindă destui, încât să aibă material suficient pentru o pereche de papuci. După moartea lui, papucii au fost moșteniți de fiul cel mare și, apoi, de nepotul lui. Istoria papucilor a circulat în sânul familiei timp de o jumătate de secol, fiind povestită în fața șemineelor aprinse din cabanele de vânătoare, acoperite de zăpadă și însuflețite de spiritul bărbătesc în care se adăpostiră bărbații familiei după partidele de vânătoare. Povestea papucilor devenise chiar o parte din tradiția orală a poveștilor de vânătoare smålandeze, conform avocatului apărării, care își încheie pledoaria accentuând importanța papucilor din piele de bizam pentru sănătatea psihică a acuzatului.

— Dar dumneata ai neobrăzarea să afirmi că e vorba doar de o pereche veche de papuci! constată cu indignare avocatul și o măsură din cap până-n picioare pe reclamantă.

De fapt, era și mai grav, cel puțin conform relatării detaliate de la tribunal, publicată de ziarul *Smålandsposten*. Reclamanta nu era doar fosta parteneră de viață a inculpatului, ci și asistenta unui medic veterinar și, cu toate că — „slavă Cerului" — nu avusese de-a face cu vreun exemplar al speciei *Ondatra zibethicus*, părea să dețină totuși destule informații despre bizami.

Povestea papucilor era o invenție tipic masculină, o poveste bombastică și exagerată, le explică ea curții și membrilor ei. Dacă bunicul ar fi redat din nou povestea aceea pe care a fost nevoită s-o asculte în toți acei ani cât a stat cu nepotul lui, toți membrii curții și-ar fi dat seama cât de mare mincinos e. La fel de mincinos ca urmașul lui, vânător și el.

Şi asta fiindcă bizamul a migrat din Finlanda în Norrland abia după 1944, adică la vreo mie trei sute de kilometri mai la sud şi câţiva ani buni după ce bunicul fostului ei iubit „a împuşcat" bizamii aceia pentru legendara pereche de papuci. Femeia a hotărât să nu zică nimic timp de ani buni, de dragul liniştii în familie, dar dacă tot se ivise ocazia, nu avea cum să mintă. Conform părerii ei de specialist, papucii fuseseră făcuţi din nişte piei de şobolan obişnuit, şi nu de bizam, acesta fiind observat în Småland abia în ultimii doi–trei ani, şi doar în câteva locuri.

Cam asta era, pe scurt, situaţia, conform reclamantei. Tot scandalul pornise de la nişte papuci vechi de o jumătate de secol, făcuţi din piei de şobolan, îmbibaţi de transpiraţie după trei generaţii de bărbaţi, iar dacă voiau să discute despre simbolistică emoţională, atunci cam asta era părerea ei despre papucii fostului iubit.

— Vă puteţi imagina cum miroseau, spuse reclamanta şi-i zâmbi judecătoarei şi celorlalţi membri ai curţii.

Păcat că nu s-a făcut poliţistă, se gândi Jan Lewin, în timp ce scotea foarfeca, pentru a-şi completa colecţia de articole despre şederea sa la Växjö.

73

Växjö, miercuri, 20 august — duminică, 24 august

Miercuri dimineaţa, Lewin ajunse deja la serviciu pe la şapte şi jumătate. Eva Svanström avea de rezolvat nişte

probleme personale şi, ca să evite perlele lui Bäckström, Lewin se grăbi să mănânce micul dejun singur. Dar Sandberg i-o luă înainte.

— Ce matinală eşti, Anna, observă Lewin şi-i zâmbi prietenos.

Dar nu pari deloc plină de energie, gândi în sinea lui.

— Lasă asta acum, spuse Anna, încercând să schimbe subiectul. Bătrâna a sunat din nou. Vrea să-şi corecteze mărturia.

— Aha! Da, păi, ea chiar e matinală. Şi energică, spuse Lewin şi dădu din cap încurajator.

— Voia să schimbăm chestia aia cu Clark Gable. Zice că se referea la Errol Flynn. Nu la Clark Gable din „Pe aripile vântului". Zice că el e prea rotund la faţă. Cel pe care l-a văzut ea avea faţa mai alungită, ca Errol Flynn. Dar detaliul cu mustaţa lipsă rămâne valabil.

— Bine că n-am apucat să publicăm portretul-robot, spuse Lewin zâmbind.

— Aşa este, spuse Anna şi-l privi nesigură. Dar a mai zis ceva. Nu ştiu... de când mi-ai spus că insistă să-şi sărbătorească ziua de naştere pe patru iulie, nu iunie...

— Ziceai că a mai spus ceva, îi reaminti Lewin.

— M-a întrebat dacă suntem siguri că vecinul ei chiar n-are niciun fiu, spuse Sandberg.

— Noi n-am găsit niciunul, zise Lewin. A mai spus ceva?

— Mi-a promis c-o să revină cu un telefon dacă-şi mai aminteşte ceva. Şi mi-a zis să te salut. Cred că ai impresionat-o.

— Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă Lewin.

Poate dacă mi-ai spune ce te preocupă cu adevărat, îşi zise în gând.

— Drăguț din partea ta, zise Anna Sandberg. Dar nu cred. Unele lucruri nu poți să le rezolvi decât singur. Dar, mulțumesc oricum.

I-a povestit bărbatului ei ce s-a întâmplat în noaptea aceea la cârciumă și acum toată viața ei e un haos, se gândi Lewin. E mai curajoasă decât mine.

La ședința de dimineață, Bäckström fu neobișnuit de discret, cu toate că Olsson nu era prezent. Îi întrebă doar dacă aveau vreo idee constructivă, acum că lumea ignorantă a băgăcioșilor le-a luat din mână bețișoarele pentru urechi. Lewin profită de ocazie să-i reamintească de ideile lui mai vechi.

— Cu riscul de-a mă repeta, eu zic că nu știm destule despre victimă, spuse Lewin.

— I-auzi, spuse Bäckström zâmbind pe sub mustață. La ce te referi, mai concret, dacă-mi permiți să te întreb?

Lewin nu era genul care să nu-i permită cuiva astfel de întrebări. Mai concret, se referea la noi audieri cu părinții, prietenii și amicii Lindei. În plus, ar fi vrut să aibă acces la notițele personale, un eventual jurnal, albume foto și celelalte lucruri personale pe care nu le văzuseră, dar care n-aveau cum să lipsească din viața unei tinere.

Bäckström oftă zgomotos. Îi promise că o să discute din nou cu Olsson și îi întrebă dacă mai are cineva ceva de adăugat. În caz contrar, avea lucruri mai importante de făcut.

— Haideți, fiți utili și vă fac cinste c-o prăjitură, spuse Bäckström.

Nimeni nu mai are chef de prăjituri, se gândi Lewin după ce-și adună hârtiile și se întoarse în camera

lui. Iar în ceea ce privea cealaltă problemă, părea că era pe cont propriu.

Imediat după prânz, Bäckström fu sunat de şeful lui. Nefiind pregătit pentru asta, Bäckström îi răspunse. Cum adică, să mă întorc la Stockholm ca să stau de vorbă cu un lapon nenorocit? îşi spuse în gând, în timp ce asculta distrat avalanşa de cuvinte de la celălalt capăt al firului.

— Nu te mai aud, zise Bäckström şi îndepărtă mobilul la un braţ de el. Mă auzi? Alo, alo, repetă Bäckström, apoi închise mizeria aia de telefon.

Mai bine să le anticipezi tu mişcările, decât să te prindă ei cu minciuna, se gândi Bäckström, care îşi sună imediat reprezentantul sindicatului să-i povestească despre abuzul juridic la care fusese supus. Nu-i trebui mult să-l ataţe pentru că semănau foarte mult şi, în plus, erau şi rude. De obicei, poliţiştii semănau în gândire. Din fericire.

— Treaba asta pute rău, Bäckström, constată reprezentantul sindicatului. Eu zic că-i timpul să ne înarmăm cu mult curaj şi să apucăm taurul de coarne.

Restul zilei l-a petrecut cizelându-şi plângerea împotriva lui Bengt Karlsson şi Moa Hjärtén şi, când a terminat, s-a dus la Olsson şi i-a spus să le înregistreze cum trebuie şi să rezolve problema cât mai repede, de îndată ce-i permit resursele disponibile. Era minimul pe care i-l puteai cere conducătorului unei anchete preliminare.

— Acuzaţii false, mărturie falsă, apel la dovezi false, agresarea unui organ de poliţie, calomniere, citi Olsson.

— Exact, spuse Bäckström. Avocatul sindicatului o să revină cu un telefon în caz că am sărit peste ceva, dar nu face nimic, cel mult o să completăm ce lipseşte.

— Stai puțin, Bäckström, spuse Olsson şi ridică mâna, conform obiceiului său. Nu crezi că te pri...

— Îmi cer scuze dacă greşesc, îl întrerupse Bäckström şi se holbă febril la Olsson, dar sper că nu încerci să muşamalizezi o sesizare referitoare la mai multe infracțiuni?

— Nu, sigur că nu, spuse Olsson. Mă ocup.

Şi acum ce fac? se gândi Olsson de îndată ce Bäckström dispăru din biroul lui. De parcă aş avea de ales, îşi spuse în gând, formând numărul lui Moa Hjärtén.

I-am dat ceva să aibă ce rumega pămpălăul, gândi Bäckström de îndată ce închise uşa după el. Cât despre el însuși, era timpul să bea o bere rece.

Jan Lewin îşi petrecuse ziua răsfoind încă o dată teancurile de hârtii de pe biroul lui. Fără să găsească ceva interesant însă. Persoana lui de contact de la Säpo n-a mai dat niciun semn, în ciuda promisiunii făcute, iar când a dat să-l sune el, i-a răspuns doar robotul. Probabil că s-a întâmplat ceva grav, îşi spuse Lewin, simțindu-se cu conştiința încărcată din cauză că nu reuşise să fie mai răbdător.

Eva Svanström se ivi în biroul lui chiar înainte să termine ziua de lucru şi-l anunță că a mai descoperit un detaliu minor legat de martora lor de nouăzeci şi doi de ani. Probabil, nesemnificativ. Pilotul de avion căsătorit de cinci ani cu fiica cea mică a căpitanului de zbor nu era părintele biologic al copilului femeii. Tatăl era un bărbat

de 35 de ani, de aceeaşi vârstă, deci, ca mama fetiţei, însă deloc genul care să-i lase gura apă unui poliţist sau unui angajat civil ca ea, de pildă.

— Omul locuieşte în Växjö de zece ani. Pare a fi un funcţionar din ăla din domeniul culturii. Şi n-are nici cazier, nu apare în registrele noastre, spuse Svanström şi îi întinse hârtia scoasă la imprimantă cu datele despre tatăl până acum necunoscut al nepoatei căpitanului de zbor.

Numele nu-mi spune nimic, se gândi Lewin. De ce naiba trebuie să-i cheme pe toţi Bengt în dosarul ăsta? Bengt Olsson şi Bengt Karlsson şi căpitanul de zbor Bengt Borg. Şi încă vreo douăzeci, treizeci de martori şi voluntari de la care luaseră probe ADN cu acelaşi prenume.

— Şi unde lucrează individul? întrebă Lewin mai mult ca să spună şi el ceva.

— Calculatorul îmi cam face figuri, aşa că trebuie să aşteptţi până mâine, spuse Svanström. La naşterea fiicei lui pare să fi lucrat la Teatrul Naţional din Malmö. Un funcţionar cultural, cum spuneam.

— Bine, lasă că se rezolvă, oftă Lewin şi, dacă nimeni altcineva n-avea chef s-o facă, era nevoit să stea de vorbă chiar el cu părinţii Lindei. Cultură, funcţionar cultural, îşi spuse în gând după ce colega lui închise uşa. Şi ce naiba sper să găsesc, oare?

În dimineaţa zilei de joi, jurnalista Carin Ågren îşi făcu apariţia la sediul poliţiei din Växjö, lucru complet neaşteptat, de altfel, şi depuse o plângere oficială împotriva lui Evert Bäckström pentru hărţuire sexuală. Având în vedere că asistentul care preluă plângerea fusese avertizat discret de către comisarul Olsson încă din

seara precedentă, acesta se apucă de lucru cât se poate de conştiincios şi o audie îndelung pe victimă.

Păzea, grăsane! îşi spuse în gând asistentul de poliție, plin de el, de îndată ce-i citi procesul-verbal lui Ågren şi primi acceptul şi semnătura ei.

Comisarul Bengt Olsson ajunse la aceeaşi concluzie după ce citi procesul-verbal în cauză, o oră mai târziu. Fiind o fire paşnică, după ce stătu personal de vorbă cu şeful lui Bäckström, care îi promisese c-o să rezolve problema cel târziu până la sfârşitul săptămânii, Olsson hotărî să-şi ia câteva zile libere şi să se retragă la casa lui de vacanță. Muncise aproape două luni şi era timpul să-şi încarce bateriile înainte de noile încercări ale săptămânii viitoare. N-aveau decât să-l judece colegii lui pe nenorocit, el, unul, nu voia să mai zăbovească acolo, îşi spuse Olsson înainte să plece la țară la soția lui dragă şi la liniştea relativă din satul smålandez.

Joi după-masă, cunoştința lui Lewin de la Säpo dădu, în sfârşit, un semn de viață. După scuzele de rigoare — din păcate, se iviseră nişte probleme neaşteptate — îl anunță că are destule de povestit, lucru care, spera el, avea să-l facă pe Lewin să fie mai îngăduitor.

Proprietarul telefonului mobil fusese identificat până la urmă. Omul lucra la departamentul de cultură al primăriei din Växjö şi abonamentul era plătit de primărie. Luni, şapte iulie, proprietarul mobilului anunță că-şi pierduse telefonul, undeva între trei şi şapte iulie. Joi, trei iulie, bărbatul îşi luă concediu şi, conform spuselor sale, îşi amintea clar că-şi lăsase mobilul pe masa de scris

din biroul său. Întors din concediu, nu a mai dat de el. A vorbit cu un coleg care se ocupa de telefoane, care blocă imediat numărul şi raportă telefonul ca fiind pierdut.

Cu toate astea, telefonul a fost folosit pentru două apeluri. Primul, la anestezista care îi trezise interesul lui Lewin, apelul fiind făcut după miezul nopții, la douăsprezece şi un sfert, pe patru iulie. Şi încă o dată, şapte ore mai târziu, în aceeaşi zi. Ambele apeluri fuseseră localizate de antena prin care s-a făcut legătura. Primul apel părea să fi fost dat din centrul oraşului, în timp ce următorul a fost înregistrat de o antenă din afara localității Ljungbyholm, la nici zece kilometri de Kalmar. De data asta, fusese apelat un număr de mobil. Dar, din păcate, deținătorul lui nu era de găsit. Era vorba de o cartelă reîncărcabilă obişnuită, care nu mai fusese folosită deloc după acel apel.

— Păi, cam asta e, constată cunoştința lui Lewin. Îți trimit un mail cu toate datele concrete şi, după aceea, eu zic că-i mai bine să preiei tu problema.

— Îți mulțumesc mult de tot, spuse Lewin, care anticipa deja ce urma. Apropo, ai putea să-mi dai, totuşi, şi numele abonatului nostru?

— Ah, am uitat să-ți zic? întrebă cunoştința lui Lewin, ascunzându-şi cu greu satisfacția. Vezi ce ciudat poate fi uneori? E vorba de un tip absolut obişnuit. Mă tem că n-o să te ajute cu nimic. M-a amuzat tare mult să-l caut. Dar nu-l găsesc nici în bazele voastre de date, nici în ale noastre. Pare a fi un cetățean normal, decent, de treabă, să mai continui? Mi-e greu să-l suspectez de ceva, cu atât mai puțin de ororile alea cu care se delectează alde... ăştia ca voi.

— Dar un nume îmi poți da, sunt sigur, spuse Lewin care cunoştea tot ritualul.

— Da, îl cheamă Bengt Månsson, spuse persoana de contact a lui Lewin. Îți trimit datele complete pe mail. Fotografia din paşaportul lui e destul de recentă. N-are nici un an, dacă-mi amintesc eu bine.

O dată nu se pune, dar de două ori e deja prea mult, se gândi Lewin care detesta coincidențele şi îşi amintea că auzise acelaşi nume de la Eva Svanström, înainte să fi plecat de la serviciu în ziua precedentă. Numele tatălui nepoatei căpitanului de zbor.

— Mulțumesc, spuse Lewin. Cred că am rezolvat problema definitiv, adăugă el, neştiind nici el de ce.

— Dacă zici tu, spuse colegul lui, care avea şi el ceva experiență şi-l cunoştea pe Jan Lewin de pe băncile Academiei de Poliție.

74

De îndată ce puse receptorul în furcă, Jan Lewin procedă la fel ca de obicei în astfel de situații. Mai întâi, închise uşa de la birou şi aprinse lampa cea roşie, după care scoase o foaie şi un creion şi încercă să treacă pe hârtie toate gândurile care se învârteau haotic în capul lui. Îi era mai uşor să tragă o concluzie dacă le vedea transcrise pe hârtie. În plus, se afla într-o situație neobişnuit de favorabilă: nu trebuia să-şi facă griji nici din cauza prezenței lui Olsson, nici din cea a lui Bäckström. Olsson îşi luase câteva zile libere şi plecase la țară şi Lewin n-avea niciun motiv să-l deranjeze cu bagatelele lui, iar Bäckström se

făcea remarcat prin absență și Lewin spera că își face deja bagajele pentru Stockholm.

Îmi mai rămâne să descurc ițele, se gândi Lewin. Ce indica sau nega, concret, faptul că acest Bengt Månsson, Bengt Axel Månsson, 35 de ani, responsabil pentru așa-numitele proiecte speciale inițiate de departamentul de cultură al primăriei orașului Växjö, tatăl nepoatei căpitanului de zbor, o persoană pe care n-a întâlnit-o și cu care n-a vorbit în viața lui, care nici măcar nu apărea în ancheta lui sau în vreo altă anchetă... ce sugera faptul că tocmai el a omorât-o (sau nu) pe Linda Wallin? Și unde a mai întâlnit numele lui? Chiar înainte să-l fi auzit de la Eva Svanström și apoi de la vechea lui cunoștință de la Säpo? Și brusc, Lewin își aduse aminte de prima bicicletă a lui. O Crescent Valiant roșie. Oare să fie posibil? se întrebă Lewin, amintindu-și de articolul vechi din *Smålandsposten* referitor la dezbaterea stârnită de proiectul cultural al primăriei la doar câteva săptămâni după uciderea Lindei, dezbatere care, deloc surprinzător, n-avea nicio legătură cu investigația lor.

Hai să începem cu profilul criminalului și, de data asta, să fim mai profesioniști, se gândi Lewin și dădu deoparte toate celelalte idei care se învârteau în capul lui. Faptul că Månsson nu se potrivea deloc cu profilul era puțin spus, dacă era să se bazeze pe puținul pe care-l știa despre el. Singurul detaliu plauzibil era faptul că bărbatul locuia pe strada Frövägen, în cartierul Öster, la doar doi kilometri sud de locul crimei. Dar în perimetrul acela trăiau cam jumătate din locuitorii orașului, lucru care nu-l ajuta deloc pe cel care-l căuta pe criminal. Cu

alte cuvinte, nimic nu se potrivea cu nimic şi Månsson nu semăna câtuşi de puțin cu profilul întocmit de grupul PC.

În acelaşi timp, faptul că apelul greşit la anestezistă fusese dat de pe mobilul lui îl punea pe lista suspecților. Sigur, poate că omul greşise, pur şi simplu, numărul şi deocamdată nu existau dovezi cum că ar fi cunoscut-o pe Linda sau pe mama ei, dar pe Lewin îl intriga oricum felul în care dăduse peste el şi apelul acela misterios.

Faptul că mobilul respectiv fusese pierdut sau furat era tot straniu, având în vedere ora şi data la care s-a făcut apelul. Şi chiar dacă a existat un hoț, de ce o fi sunat la două numere doar, unul dintre ele fiind tocmai fostul număr de fix al mamei victimei? Hoții de telefoane nu erau atât de reținuți de obicei. Şi, în mod ciudat, majoritatea lor căzeau pradă altora care îi uşurau de bunuri ce i-ar fi putut pune în situații extrem de incomode.

Şi mai era şi chestia cu maşina furată. Aceasta putea fi legată direct de făptaşul pe care-l căutau. E drept că Bengt Månsson n-avea nicio legătură cu ea, dar fiind tatăl biologic al nepoatei proprietarului maşinii şi dacă era s-o creadă pe martora lor de nouăzeci şi doi de ani care afirma că-l văzuse, însemna că aveau toate condițiile necesare pentru o confruntare fotografică.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Şi sper că bătrânica nu se culcă la fel de devreme cum se trezeşte, se gândi Lewin.

Mai întâi, însă, vorbi cu Eva Svanström care i-a promis c-o să se ocupe imediat de detaliile practice şi apoi cu Anna Sandberg. În primul rând, pentru că ea era cea care o găsise pe martora lor, şi-n al doilea, pentru că avea impresia că lui Sandberg i-ar fi prins bine să se gândească la altceva decât la problemele de familie. Şi apoi, în absenţa lui Olsson şi a lui Bäckström, el era cel care lua deciziile.

— Am senzaţia că ai dreptate, spuse Anna Sandberg care dintr-odată păru să fi uitat de situaţia haotică de acasă.

— Vedem noi în curând, spuse Lewin.

— Da. Uite-l aici. El e. Fiul căpitanului. V-am spus doar, spuse martora lor de nouăzeci şi doi de ani, o oră mai târziu, când se aşezară la masa ei de bucătărie şi puse degetul pe fotografia lui Bengt Månsson.

— Arată exact ca Erroll Flynn care juca în filmele alea cu piraţii, doar că ăsta n-are mustaţă, îi explică martora lui Lewin. Nu-i aşa că seamănă? Dar de ce Dumnezeului îşi neagă fiul vecinul ăsta al meu? adăugă ea brusc. E copil din flori sau ce?

Nu e fiu-su, e ginere-su, îi explică Lewin pe tonul lui cel mai pedagogic. În sensul de azi al cuvântului, sau cum naiba să-i explici chestia asta unei bătrâne de nouăzeci şi doi de ani, se gândi. Şi din Småland.

— Ah, păi, asta explică lucrurile, constată martora de îndată ce Lewin îşi termină pledoaria. Nici nu ştiu de câte ori l-am văzut cu căruciorul şi copila.

Adică acum vreo câţiva ani buni, se gândi Lewin. Mă rog, nu că ar conta câţiva ani în plus sau în minus, când tu însăţi ai aproape o sută.

— Auzi, mai ştii puloverul ăla albastru de caşmir? izbucni brusc Anna Sandberg, când se urcară în maşină ca să se întoarcă la secţie. Mi se pare că e genul de pulover pe care căpitanul de zbor l-ar cumpăra într-una din călătoriile lui în străinătate.

— Nu sună deloc hazardat, o aprobă Lewin, care se gândise la acelaşi lucru încă dinainte ca martora lor să pună degetul pe poza lui Bengt Månsson, însă nici prin cap nu-i trecuse să-i spună ceva colegei Sandberg.

Ar fi fost un gest lipsit de considerație şi complet inutil, se gândi Lewin.

— Ce zici, îi facem o vizită să-i arătăm nişte poze cu pulovere şi să-l întrebăm dacă a avut vreun pulover din ăla sau dacă a făcut vreodată cadou un pulover asemănător? îl întrebă Sandberg care părea destul de pornită să plece.

— Sigur, îi zise Lewin. Dar mai întâi facem altceva.

— Nu vrei să trezim ursul din somn, spuse Sandberg. Înainte de vreme.

— Exact, spuse Lewin. Mai întâi va trebui să aflăm cât putem de multe despre Bengt Månsson fără să trezim bănuieli. Pentru că nu vrem să-l avertizeze nimeni.

75

Bäckström părea hotărât să reziste până în ultimul minut şi atunci Lewin îşi dădu seama că n-are de ales. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat în trecut, trebuia să-l informeze pe colegul lui. Faptul că martora lor îl identificase pe Månsson nu se datora unei coincidențe neverosimile şi nu era vorba nici de împuşcături la nimereală pe

întuneric. Şi fiindcă Lewin — nu se ştie de ce — ajunsese să bată aceleaşi căi ascunse ca şi colegul său, hotărî să-i povestească totul în dimineaţa zilei de vineri, înainte de micul dejun, între patru ochi, în camera lui Bäckström.

Bäckström tocmai ieşise de la duş. Era roz ca un purcel, cu ochii uşor roşii şi într-o dispoziţie de zile mari.

— Stai jos până îmi trag pantalonii, spuse Bäckström. Vezi că am nişte tărie în minibar, dacă vrei, adăugă generos.

Lewin refuză invitaţia şi îi făcu un sumar rapid despre situaţia ivită. Lui Bäckström i se aprinseră toate becurile şi uită chiar să-şi pună pantalonii.

— Să-mi fut una, Lewin, spuse Bäckström. Eu zic că am tras lozul cel mare.

De ce vorbeşte la plural, oare? se întrebă Lewin şi oftă adânc în sinea lui. Totul revenise pe făgaşul normal.

Lewin îi propuse să stea de vorbă cu procuroarea de îndată ce întocmeau un dosar cu profilul lui Månsson şi posibila lui legătură cu investigaţia lor. Din câte îşi dădea el seama, puteau să termine cu asta chiar în după-masa aceea şi să-l ducă la secţie fără o avertizare prealabilă, imediat ce procuroarea le dădea undă verde. Povestea cu maşina furată şi mărturia doamnei Rudberg care-l recunoscuse pe Månsson erau dovezi suficient de solide. Mai ales dacă era să se gândească la motivul adevărat pentru care voiau să-l aresteze.

— Cred că-i la serviciu. Cel mai simplu ar fi să-l săltăm când pleacă de la birou.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Bäckström şi scutură din cap. Băiatul ăsta-i al meu. Îţi zic eu cum facem...

Mă întreb când a ajuns să fie al tău, se gândi Lewin când coborî la micul dejun.

De îndată ce a ajuns la sediul poliției, Bäckström şi-a convocat colaboratorii în biroul lui şi a împărțit sarcinile. Lewin, Knutsson, Thorén, Svanström şi Sandberg urmau să-l fileze zi şi noapte pe suspectul lor, Bengt Månsson. Nicio piatră nu trebuia lăsată neîntoarsă. Rogersson avea să rezolve nişte probleme vagi, sub directa supraveghere a lui Bäckström, în timp ce Bäckström avea să se ocupe de administrarea şi împărțirea sarcinilor, ținându-şi palma părintească deasupra capetelor lor. Desigur că nu-i putu lăsa să plece la drum fără să le dea câteva indicații prețioase.

— De data asta, cel mai important e să vă țineți pliscul. Nu suflați nicio vorbă cuiva care n-a fost prezent aici, spuse Bäckström. Nu uitați ce v-am spus despre Olsson, prieten la cataramă cu Månsson. Pun pariu pe ce vreți că Olsson e implicat şi el într-un fel sau altul şi ajunge să afle un cuvânt din ce-am discutat aici că se duce direct la Månsson. Şi nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce idei pot să-i vină unuia ca ăla.

— Aveam impresia că trebuie să te întorci la Stockholm, interveni Lewin.

Şi ce frumos te exprimi în ultima vreme, îşi spuse în sinea lui.

— Uită de asta, zise Bäckström. Niciun nenorocit nu părăseşte corabia până nu acostăm.

— Dar ar fi interesant să ştim ce ai de gând, insistă Lewin.

— O să organizez o partidă de filaj discret, spuse Bäckström. Nu vreau ca omul nostru să dispară ca măgarul în ceață

şi să-i mai vină cuiva de hac. Spune-i filfizonului ăluia şi lui Adolfsson că vreau să stau de vorbă cu ei. Şi puneţi-vă lacăt la gură, repetă el holbându-se, nu se ştia de ce, tocmai la Lewin.

— Bine-nţeles, Bäckström, spuse Lewin.

Niciun cuvânt în afara camerei ăsteia, se gândi el.

— Månsson, Bengt Axel, spuse inspectorul principal de poliţie şi baronul Gustaf von Essen când se ivi în biroul lui Bäckström, împreună cu Adolfsson. Nu e unul din „semenii" noştri dragi?

— Ba da, spuse Bäckström. O adunătură de psihopaţi şi violatori, toată gaşca.

Filfizonul ăsta nu-i chiar prost, spuse în sinea lui.

— În cazul ăsta el ţi-a murdărit uniforma de sânge, Adolf. Îmi amintesc că i-am notat numele. Şi pe-al lui, şi pe al celorlalţi implicaţi în scandal, constată von Essen dând din cap uşor către cel apostrofat.

— Deci l-ai pocnit deja pe drăguţul de el, spuse Bäckström încântat şi îl fixă pe Adolfsson.

Băiatul ăsta o să ajungă departe de tot, îşi spuse în gând.

— N-a fost chiar aşa, zise Adolfsson, după care-i povesti lui Bäckström despre intervenţia lor din faţa McDonald's-ului de pe Storgatan de acum trei săptămâni.

— Ce dracu' ai făcut cu uniforma aia? se răţoi la el Bäckström şi-l privi cu ochii strânşi pe Adolfsson, mai strânşi decât de obicei.

— Am şters-o cât am putut şi am agăţat-o în dulap, spuse Adolfsson. N-am avut când s-o las la spălătorie. Nu părea un drogat din ăla obişnuit, aşa că am zis că nu se

întâmplă nimic dacă o las în dulap, zise el şi ridică din umeri.

— Şi noi ce dracu' aşteptăm aici? spuse Bäckström surescitat şi sări în picioare, iar peste nici cinci minute, se înfăţişă personal la Enoksson cu haina lui Adolfsson.

Mai întâi îl puse pe Enoksson să se jure că nu spune nimănui nimic, apoi îi povesti şi lui cele întâmplate. Nici nu putea fi vorba să-l informeze pe Olsson. Din păcate, o serie de incidente dubioase sugerau că Olsson era, pe puţin spus, un risc de securitate evident, dar probabil că adevărul era şi mai sumbru.

— Cu tot respectul, Bäckström, dar nu cred că-i chiar aşa de grav cum zici tu, spuse Enoksson cercetând haina uniformei lui Adolfsson la lumina puternică a lămpii de la masa lui.

— Lasă asta acum, Enok, îl întrerupse Bäckström în felul lui politicos. Avem destul sânge?

În caz că era într-adevăr sângele lui Månsson şi nu era contaminat cu ceva ce nu descoperise încă, nu voia să rişte expunând haina la mai multe cercetări. În caz că era sângele lui, atunci da, aveau destul sânge, cât pentru zece analize ADN relevante.

— Când ne dai un răspuns? întrebă Bäckström.

Conform lui Enoksson, rezultatul analizelor putea fi gata la începutul săptămânii următoare şi în caz că nu întâmpinau niciun obstacol legal de genul acelora din ultima vreme. Mult prea târziu, spuse Bäckström dacă se gândeau că, mai mult ca sigur, aveau de-a face cu un criminal în serie, cel puţin conform colegilor de la grupul

PC, şi-n plus, n-aveau nici destule resurse să-l supravegheze până atunci.

— Nici nu mă gândesc, spuse Bäckström. Crezi că vreau să risc să măcelărească între timp jumătate din Växjö?

— Să văd ce pot să fac, oftă Enoksson. Din punct de vedere exclusiv tehnic, putem să obţinem un rezultat preliminar în douăzeci şi patru de ore, în caz că proba nu e contaminată. Dar nu uita că e weekend, spuse el. Şi, apropo, nu ziceai că pleci la Stockholm?

— Weekend? Care weekend? Eu vorbesc despre vânătoare de criminali şi tu-mi vii cu weekend şi alte prostii?

De aici nu pleacă nimeni nicăieri, îşi spuse Bäckström în gând.

— Te sun peste o oră, oftă Enoksson.

De îndată ce Bäckström dispăru cu haina uniformei lui Adolfsson ca să discute cu Enoksson, von Essen şi Adolfsson începură supravegherea subiectului lor, Bengt Månsson. Mai întâi au rugat o colegă mai tânără de la echipa de investigaţii din Växjö să-l sune pe Månsson la mişto şi să-l întrebe dacă ar putea să obţină o finanţare pentru un proiect dramatic cu şi despre imigrante tinere. În timpul acesta, cei doi îşi parcară maşina fără semnalmente la o distanţă discretă, într-un loc din care puteau să ţină sub observaţie intrarea principală a departamentului de cultură. După un sfert de oră, colega lor îl sună pe mobil pe von Essen şi dădu raportul. Nu numai că îl găsi pe Månsson la birou, dar îl prinse şi-n toane bune şi „extrem de interesat" de proiectul prezentat de ea. Omul i-a propus chiar să se întâlnească cât de curând şi să discute despre proiect între patru ochi.

— Şi cum ţi s-a părut? întrebă von Essen.

— Mi s-a părut că-i în călduri, spuse colega lor. Şi încă tare. Probabil că voia să se asigure că arăt la fel de incitant cum şi-a imaginat, luându-se după vocea mea. Să-mi ziceți dacă vă mai pot ajuta cu ceva, spuse ea şi chicoti, nu se ştie de ce.

— Ce zicea micuța Caijsa? întrebă Adolfsson de îndată ce colegul lui încheie convorbirea.

— Părea cam dornică să-l întâlnească pe Månsson, spuse von Essen.

— Da, păi, ea e dornică să se întâlnească cu oricine, spuse Adolfsson, căruia dintr-odată îi pierise tot cheful.

— Nu chiar cu oricine, spuse von Essen cu o mină nevinovată, pentru că fusese şi el cu Adolfsson la o petrecere a angajaților, cu câteva luni în urmă.

Enoksson se strădui cât putu să obțină rezultatele şi până la urmă reuşi să smulgă o promisiune din partea unei vechi cunoştințe de-a lui de la SKL. Femeia era oricum nevoită să lucreze în weekend şi spera să aibă timp şi de proba care urma să-i fie trimisă de Enoksson. Dar chestia aia cu „douăzeci şi patru de ore" putea s-o uite încă de-acum. În caz că primea proba în câteva ore, dacă aceasta nu era contaminată şi nu intervenea nimic urgent, putea să-i dea un răspuns cel mai devreme duminică, dimineață. Şi cel târziu, duminică după-amiază.

După şi mai multe rugăminți şi promisiuni, „ore suplimentare plătite", Enoksson reuşi să mai coopteze un coleg tânăr care se oferi să transporte proba la Lindköping, la două sute de kilometri de Växjö (doar dus), cu toate că era vineri după-amiază. Când în sfârşit haina de uniformă a lui Adolfsson a plecat spre SKL,

Enoksson răsuflă uşurat de trei ori şi îl sună pe Bäckström. Poate aşa scăpăm şi noi de grăsan, se gândi Enoksson, cu toate că era cunoscut ca fiind un om cu suflet blând.

— Duminică dimineaţă, gemu Bäckström. Dar ce dracului fac ăia acolo? Sunt singurul idiot care lucrează în poliţia asta nenorocită?

— Cel mai devreme, adăugă Enoksson.

— Bine, bine, nu sunt surd, spuse Bäckström şi închise telefonul.

Că şi murea dacă zicea „mulţumesc", se gândi Enoksson în timp ce-l sună pe Olsson ca să-l informeze despre ultimele noutăţi. În fond şi la urma urmei, el era conducătorul anchetei preliminare, dar, ca de atâtea ori, Enoksson trebui să se rezume la un mesaj înregistrat.

— Salut, Olsson. Sunt Enoksson. Te-am sunat ca să văd ce mai faci. Dacă vrei, dă-mi un telefon la numărul obişnuit, dacă nu, îţi urez weekend plăcut, încheie Enoksson care nu credea deloc în teoria cu haina lui Adolfsson, cum, de fapt, nu credea în niciuna din teoriile lui Bäckström.

Tot ce ştia e că tânjeşte din tot sufletul după mult iubita lui soţie şi după pacea casnică din satul smålandez.

76

Adolfsson şi von Essen petrecură toată vinerea supraveghindu-l pe Månsson. De cele mai multe ori, asta însemna stat în maşină şi aşteptat să se întâmple ceva, dar amândoi erau pasionaţi de vânătoare, aşa că nu li

s-a părut deloc ciudat. Faptul că Månsson îi văzuse cu trei săptămâni în urmă nu-i deranja cu nimic. Ideea era să vadă fără să fie văzuți și riscul să fie descoperiți era aproape inexistent. Și oricum, într-un oraș ca Växjö, toți dădeau nas în nas cu toții mai tot timpul.

Pe la patru după-amiază, Månsson plecă de la biroul lui de pe Västergatan, aflat deasupra sălii de concerte, însoțit de câteva persoane care, judecând după îmbrăcăminte și atitudine, păreau a fi colegii lui. Adolfsson făcu câteva poze discrete de la distanță și își notă timpul și locul în jurnalul lor de filaj. Subiectul lor se puse în mișcare, dar nimic din apariția lui nu sugera c-ar fi criminalul în serie de care-i avertizase Bäckström.

Mai întâi, Månsson și colegii lui s-au așezat la o terasă de pe Storgatan, la câteva străzi de locul lui de muncă. Au băut câteva beri, au mâncat aripioare de pui la grătar și au stat de vorbă. Apoi gașca s-a spart și toți plecară care încotro. Månsson o luă spre casă și, fiindcă blocul de pe Frövägen se afla la vreo doi kilometri de Storgatan și omul părea că vrea să se plimbe, Adolfsson și von Essen hotărâră să se despartă. Von Essen îl urmări pe jos, în timp ce Adolfsson rămase prin zonă în mașină.

Månsson merse pe jos până acasă și, în ciuda descrierii din profilul întocmit de grupul PC, părea că locuiește la vreo doi kilometri de locul în care presupuneau c-o omorâse pe Linda, cu aproximativ o lună în urmă. Cei doi se bucurau nespus, de altfel, că locuia chiar acolo. Și asta fiindcă în blocul de vizavi stătea un coleg de-al lor de la Circulație. Månsson locuia la etajul trei, colegul la

etajul patru şi nici că-ţi puteai dori o vedere mai bună dacă voiai să vezi ce face acasă Bengt Månsson. Adolfsson şi von Essen luaseră deja cheile de la apartamentul colegului lor înainte să plece de la secţie, imediat ce primiră o listă de la Thorén cu locurile frecventate de obicei de Månsson.

Colegul lor era în deplasare pe Öland tot weekendul, aşa că le-a împrumutat cheile de îndată ce îi povestiră despre ce era vorba. Nimic special, doar câteva ore suplimentare, că, deh, cineva trebuia să-i ajute şi pe colegii de la Narcotice, îi explicase von Essen. Foarte bine, băgaţi-i la zdup pe drogaţii ăia, spuse colegul lor şi-i dădu cheile, invitându-l să se simtă ca acasă. În apartament găseau tot ce aveau nevoie şi tot ce se putea găsi într-o locuinţă de burlac de 39 de ani, care lucra la Circulaţie în circumscripţia Kronoberg.

Când Månsson intră în casa scărilor, Adolfsson era deja pe poziţie, în apartamentul de vizavi, şi, în secunda în care îl zări pe Månsson intrând pe uşă, i se alătură şi von Essen.

— N-are nici măcar perdele, constată bucuros von Essen.

— Tipii ăştia intelectuali n-au perdele, îi explică Adolfsson, urmărindu-l pe Månsson cu propriul său binoclu, marca Zeiss, cu lentile care măreau imaginea de douăzeci de ori.

La scurt timp după ce se făcură comozi în noul lor adăpost, von Essen şi Adolfsson fură sunaţi de către Bäckström, care era curios să audă ce progrese au făcut.

Subiectul era singur acasă şi se uita la ştirile de la şapte şi jumătate, îi explică Adolfsson.

— Nu se ține de prostii? întrebă Bäckström.

— Nu, se uită doar la Rapport, spuse Adolfsson.

— Sună-mă dacă se întâmplă ceva, zise Bäckström.

— Bineînțeles, şefu', spuse Adolfsson.

— Mă întreb ce-i în capul lui, spuse Bäckström şi îl privi pe Rogersson care tocmai umplea două halbe de bere.

— De ce, ce făcea? îl întrebă Rogersson.

— Se uita la televizor, spuse Bäckström. Cine naiba se uită la televizor la ora asta?

— N-o fi având altceva mai bun de făcut, dădu cu presupusul Rogersson.

— Pun pariu că individul coace ceva, spuse Bäckström.

Conform jurnalului de filaj al lui Adolfsson şi von Essen, Månsson îşi petrecu seara de vineri în felul următor:

Månsson a stat în fața televizorului până pe la ora 21:30 şi, pe la sfârşit, a început să zapeze tot mai mult între canale. Ca majoritatea populației, părea să aibă vreo douăzeci. La 21:30 a vorbit cu cineva la telefon preț de câteva minute. Apoi a dispărut în bucătărie. A scos nişte farfurioare din dulapul de deasupra chiuvetei, ceva mâncare din frigider, a feliat o baghetă şi a aşezat totul pe o tavă, pe care a dus-o în camera de zi şi a aşezat-o pe măsuța de cafea din fața canapelei. Apoi s-a întors în bucătărie.

— Văd că se încinge treaba, îi spuse Adolfsson lui von Essen care stătea întins pe canapea şi se uita la un film la televizorul colegului lor de la Circulație.

— Ce face? îl întrebă von Essen în timp ce dădu la TV4 ca să nu piardă ultimele ştiri.

— Tocmai deschide o sticlă de vin, spuse Adolfsson. Şi scoate două pahare.

— Aoleu, spuse von Essen. Alertă la femei! Ascultă-mă pe mine!

La ora 22:05, o femeie blondă în jur de treizeci de ani, parcă pe stradă un Renault mic şi intră pe uşa blocului lui Månsson. Pe umăr avea o geantă mai mare şi în mâna stângă o pungă de la Systembolaget care, după aspect, părea să ascundă o rezervă serioasă de vin la cutie. Două minute mai târziu îşi făcu apariţia în apartamentul lui Månsson şi, la 22:10, cei doi erau deja pe canapea şi se dezbrăcau unul pe celălalt. Nu trecură nici cinci minute şi cei doi începură să facă sex pe canapea. Adolfsson avu ocazia să completeze jurnalul de supraveghere cu numeroase fotografii reuşite şi îşi notă numărul de înmatriculare şi modelul exact al maşinii femeii.

Activităţile sexuale au durat până după miezul nopţii, cu pauze scurte de mâncat şi băut. După un timp, Bäckström a sunat din nou ca să-i întrebe ce se întâmpla şi Adolfsson îi prezentă situaţia pe scurt.

— E cu o tipă. Până acum şi-au tras-o pe canapea. Acum au luat o pauză ca să mănânce, explică Adolfsson.

— A legat-o deja? întrebă bănuitor Bäckström. Cravate, cuţite, ceva?

— Nu, doar sex obişnuit. Până acum n-au făcut nimic ce n-aş fi făcut şi singur, explică Adolfsson. Dar Månsson pare alert şi energic pentru vârsta lui, atestă Adolfsson, care era cu zece ani mai tânăr.

Pe la doisprezece şi un sfert, lucrurile s-au mai calmat un pic. Månsson şi musafira lui au curăţat platoul şi au golit sticla de vin. Musafira a fugit în bucătărie şi s-a întors cu o cutie de vin alb de trei litri, în timp ce gazda alese un film de pe unul din numeroasele lui canale care difuzau filme. Nimic ciudat, doar o comedie romantică obişnuită, constată Adolfsson aruncând o privire rapidă peste pagina cu programul TV din ziarul din faţa lui. Pe la două şi jumătate, cei doi au părăsit camera de zi şi s-au dus în dormitorul aflat în capătul celălalt al apartamentului.

Adolfsson îl trezi pe von Essen care sforăia în patul colegului lor de la Circulaţie. Von Essen ieşi şi aruncă o privire discretă pe geam, apoi se întoarse şi confirmă că subiectul se afla în continuare în pat şi preluă supravegherea, după ce Adolfsson se aruncă în acelaşi pat şi adormi imediat. Totul fusese documentat cu atenţie şi numele proprietarei maşinii părea să se potrivească cu cel al persoanei pe care o bănuiau că e musafira lui Månsson. În plus, o surprinseră pe mai multe fotografii, în caz că ar fi fost greu s-o identifice.

De data asta, Bäckström nu prea reuşi să doarmă. Mai întâi, a stat şi a dezbătut problema cu Rogersson în camera lui, şi după ce, în sfârşit, scăpă de colegul lui parazit, ceasul arăta deja două. Trei ore mai târziu s-a trezit din nou şi reuşi să adoarmă la loc abia după un păhărel de tărie. Pe la şapte însă se trezi din nou şi, neavând altceva mai bun de făcut, se târî până la sala de mese, pentru nişte hrană binemeritată după o noapte stresantă şi dificilă.

Bäckström începu prin a-şi încărca farfuria cu obişnuita doză de magnecyl, şprot, omletă şi crenvurşti, după care luă câteva înghiţituri de suc de portocale. În sfârşit, începu să se simtă din nou om, gata să se arunce asupra crenvurştilor. Apoi mârâi un salut spre Lewin, care dădu din cap politicos şi chiar îşi coborî ziarul un pic, în timp ce, dintr-un motiv necunoscut, pe Svanströmiţa o apucă râsul şi nu se mai putu opri. Până la urmă, se ridică de la masă şi se năpusti în direcţia băii cu ochii roşii şi plini de lacrimi şi cu şerveţelul la gură.

Ce naiba a apucat-o şi pe asta? se întrebă Bäckström bănuitor, vârând în gură încă o bucată de crenvurst.

— Ce naiba a apucat-o? întrebă suspicios, holbându-se la Lewin.

Acesta nici nu părea conştient că tocmai fusese părăsit de o muiere isterică.

— Habar n-am, minţi Lewin, cu toate că se prinsese deja cu o zi înainte că Bäckström era singurul din secţie care nu citise încă procesul-verbal de la audierea jurnalistei, în care era vorba chiar despre el. Dar de ce să-i strice de dimineaţă ziua unui coleg, chiar dacă acel coleg suferea de numeroase tare umane şi defecte de caracter.

— Sincer, n-am idee, adăugă Lewin, apoi se scuză şi se ridică de la masă, cu gândul să se ducă după Eva Svanström.

Voia să se asigure că prietena lui se ţinea departe de Bäckström pentru tot restul zilei.

77

Månsson şi musafira lui nu păreau să fi avut probleme cu dormitul. Von Essen şi Adolfsson n-au avut niciun motiv să deschidă jurnalul de supraveghere decât abia pe la ora zece. Mai întâi zăriră un Månsson gol-puşcă, ivindu-se în hol şi dispărând imediat în baie, urmat după câteva minute de musafira lui, dezbrăcată şi ea. Aparent, cei doi erau extrem de preocupaţi de igiena matinală, pentru că le-a luat aproape o oră să iasă din baie şi să ia micul dejun în bucătărie — Månsson, cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului, iar musafira, într-un halat de baie.

Între timp se trezise şi Adolfsson. Proaspăt ieşit de la duş, se apucă numaidecât să pregătească micul dejun compus din cafea, ouă fierte, suc proaspăt stors şi sendvişuri. Nu dură mult şi Bäckström îi sună din nou pentru ultimele noutăţi.

— Care-i treaba? Mai trăieşte?

Bäckström păru neaşteptat de laconic.

— Da, şi e sănătoasă tun, îl asigură von Essen. Tocmai îşi bea cafeaua cu lapte cu gazda ei şi mănâncă un iaurt cu fulgi de ovăz, o felie de pâine crocantă cu multe verdeţuri şi nişte brânză degresată.

— Doamne fereşte, spuse Bäckström dezgustat. Ăştia-s bolnavi cu capul. Sună-mă dacă vezi că începe s-o strângă de gât.

Von Essen îi promise c-o să-l sune imediat, după care făcu un duş rapid, în timp ce Adolfsson preluă filajul şi adnotările. Şi asta fiindcă activităţile din blocul de vizavi

indicau faptul că subiectul lor se pregătea să părăsească apartamentul pentru alte destinații necunoscute.

Lewin şi colegii lui au irosit o jumătate de zi căutând o legătură între Bengt Månsson, Linda Wallin şi mama Lindei. Fără succes. Cu toate că au luat la verificat toate bazele de date accesibile, făcând uz de întreaga iscusință şi creativitatea pe care au deprins-o de-a lungul anilor.

Cea mai probabilă concluzie părea de-a dreptul deprimantă. Nu exista nimic care să indice o legătură între viețile familiilor lor, cea profesională, copilărie, interese sau hobby-uri. Nicio rețea socială comună, prieteni sau cunoştințe, care să dea de înțeles că se ştiau. Mai rămânea varianta întâlnirii accidentale şi slaba consolare a faptului că locuitorii unui oraş mic precum Växjö aveau să dea inevitabil nas în nas unul cu celălalt, mai devreme sau mai târziu.

O consolare slabă, cum spuneam, mai ales pentru Lewin care începuse să se simtă tot mai îngrijorat. Se înşelase oare? Unde naiba să fi învățat unul ca Månsson să pornească o maşină fără cheie sau să deblocheze încuietoarea de direcție? Ce treabă avea el cu traficanții de droguri? Şi cât de des se întâmpla ca un tip ca el să comită o crimă? Să violeze, să tortureze şi să stranguleze o femeie cu cincispreze ani mai tânără decât el? Singurul indiciu pozitiv până acum îl reprezenta raportul lui Adolfsson şi von Essen referitor la apetitul sexual insațiabil al lui Månsson. Deocamdată însă părea că se rezumă la un comportament sexual convențional. Asta pe de o parte. Pe de alta, însă, cine ştie, se gândi Lewin, mai mult ca să-şi alunge temerile.

Pe la ora şaptesprezece, Bäckström îi sună din nou pe Adolfsson şi von Essen şi-i întrebă de ce nu l-au contactat până atunci. Pentru că n-aveau nimic nou de raportat, conform spuselor lui von Essen, care să merite să-l deranjeze pe mult apreciatul lor şef. Doar ştia cât e de ocupat de obicei.

— Lasă prostiile, Essen, îl întrerupse Bäcktröm. Spune-mi ce face nenorocitul.

După micul dejun, Månsson şi musafira lui s-au îmbrăcat şi au aruncat câteva lucruri într-o geantă de voiaj, lucru ce sugera că urmau să plece într-o mică excursie, cel mai probabil, ca să se bucure de căldura verii. Dar ceva trebuie să se fi întâmplat în hol pentru că, pe neaşteptate, cei doi şi-au aruncat din nou hainele de pe ei şi s-au lansat în activităţi sexuale noi pe covorul din hol, spuse von Essen. Mai mult de atât nu putea să-i zică, pentru că nu reuşise să vadă nimic în afară de picioarele şi tălpile goale ale subiecţilor.

Interludiul misterios se termină însă destul de repede şi, după nici un sfert de oră, Månsson şi musafira lui au plecat cu maşina femeii. Judecând după comportamentul lor, cei doi păreau a fi extrem de binedispuşi. Adolfsson şi von Essen îi urmăriră de la distanţă. Månsson şi însoţitoarea lui se opriră după vreo zece kilometri, pe malul lacului Helgasjön. Cei doi au rămas acolo toată după-amiază, relaxându-se pe o pătură, discutând, făcând plajă şi baie. În plus, au savurat un picnic mai simplu. În aer erau douăzeci şi şapte de grade, iar în apă, douăzeci şi patru, şi până şi Adolfsson şi von Essen s-au răcorit cu o bălăceală scurtă, la o distanţă considerabilă, desigur, de subiecţii lor.

Cei doi s-au întors în apartamentul lui Månsson, după o scurtă oprire pentru nişte cumpărături, apoi şi-au luat rămas-bun pe strada din faţa blocului. Musafira plecă şi Månsson se întoarse în apartament. Ajuns sus, acesta îşi aruncă imediat hainele şi dispăru în baie, unde stătu mai mult de o jumătate de oră, după care ieşi cu acelaşi prosop albastru în jurul mijlocului. Îşi petrecu restul zilei întins pe canapeaua din camera de zi şi citind ziarele de scandal.

— Mai întâi *Aftonbladet* şi apoi *Expressen*, constată von Essen pe un ton neutru.

— Nimic dubios? întrebă Bäckström bănuitor. Nicio partidă în aer liber pe malul lacului?

Nimic de genul ăsta, îl informă von Essen, declarându-se, totuşi, rezervat în ceea ce privea activităţile lui Månsson din baia proprie, care duraseră mai mult de o jumătate de oră.

Ce dracu' învârte nenorocitul? se gândi Bäckström şi aruncă o privire suspicioasă pe ceasul lui. Era deja ora şase, lucru de-a dreptul revoltător, pentru că nu apucase încă să bea nicio bere. Măcar de asta să mă ocup, se gândi Bäckström. Prevăzător din fire, îl trimisese deja pe Rogersson la un Systembolaget deschis şi sâmbăta, ca să reîntregească rezerva de alcool pentru ultima lui noapte petrecută în Växjö, noapte care promitea a fi foarte lungă. Şi dacă puturoşii ăia de la SKL n-aveau să se ţină de cuvânt, asta era, n-avea încotro, trebuia să mai rămână o noapte, îşi spuse în gând Bäckström. Era înconjurat de idioţi şi incompetenţi şi totul dura o veşnicie înainte să fie rezolvat. Iar laponul ăla înfumurat pe care social-democraţii l-au făcut şef peste el şi peste colegii lui n-avea

decât să-şi vâre manifestul partidului în cur. Nimeni nu putea să-l acuze pe Bäckström că-şi lasă treaba nefăcută, se gândi Bäckström, simţindu-se mult mai vioi.

Bengt A. Månsson — cu A. de la Axel — părea un om cu tabieturi, dar, în acelaşi timp, şi o persoană cu o atitudine liberală faţă de viaţă, unul care dădea dovadă de o flexibilitate considerabilă în ceea ce privea alegerea partenerelor lui. Seara de sâmbătă începu la fel ca precedenta. Månsson se tolănise pe canapea şi se uită la televizor preţ de câteva ore, după care, pe la nouă jumate, dădu câteva telefoane şi apoi se duse în bucătărie să pregătească obişnuitul platou. Puse pe tavă câteva felii de pâine şi diverse gustări, nişte farfurioare, două pahare şi o cutie de trei litri cu vin alb, lăsată acolo de musafira sa din seara precedentă. Deştept băiat şi strângător, se gândi Patrik Adolfsson, născut şi crescut în Småland[57]. Oare de la cine i-o fi rămas vinul ăla cu care a servit-o pe blonda de ieri?

O jumătate de oră mai târziu, în faţa intrării blocului lui Månsson îşi făcu apariţia o nouă femeie. Spre deosebire de cea din seara precedentă, aceasta era brunetă şi mult mai tânără, ceea ce explica, probabil, de ce venise pe jos, şi nu cu maşina. În orice caz, cinci minute mai târziu, ateriză la rândul ei pe canapeaua gazdei sale, după care lucrurile şi-au urmat cursul obişnuit.

— Ai văzut ceva interesant? întrebă von Essen care stătea la masa de bucătărie şi citea *Svenska Dagbladet*, în timp ce Adolfsson se ocupa de munca de supraveghere.

[57] Locuitorii provinciei Småland sunt consideraţi extrem de zgârciţi de către ceilalţi locuitori ai Suediei.

— Brunetă, în jur de douăzeci de ani, cu sâni mult mai mari decât ai blondinei, rezumă Adolfsson. În plus, se pare că s-a ras acolo jos. Poate din cauza căldurii.

— Ia, să văd, spuse von Essen, ridicându-se de la masă şi smulse binoclul din mâinile lui Adolfsson fără a sta prea mult pe gânduri.

Pare genul mai puţin sofisticat, se gândi el.

— S-o fi săturat de fire de păr în gură, dădu cu presupusul Adolfsson.

— Eşti un romantic incurabil, fratele meu, oftă von Essen, după care lăsă binoclul din mână şi se reîntoarse la paginile de economie din *Svenska Dagbladet*, sperând că fondurile în care a investit o să-l ajute într-un final să repare toate acoperişurile stricate pe care le moştenise de la părinţii lui.

— Cum stă treaba? întrebă Bäckström la telefon o oră mai târziu.

— La fel ca şi ieri, spus von Essen.

— Aceeaşi cucoană? întrebă Bäckström.

Or fi găsit vreo informaţie despre ea, apropo? se întrebă Bäckström. N-am auzit niciun pâs de la Lewin şi colegii lui, deşi i-am rugat să-mi dea o fotografie şi o descriere.

— Nu, cucoana asta e brunetă şi pare să aibă în jur de douăzeci de ani, genul mai simpluţ, spuse von Essen, fără să intre în detalii care ar fi putut să-l atâţe pe unul ca Bäckström.

— De câte ori i-a tras-o? întrebă Bäckström, nu se ştie de ce.

— De trei ori în două ore, spuse von Essen, după ce aruncă o privire rapidă în jurnal. Dar văd că-i iar acolo, aşa că eu zic că putem spera la mai multe.

— Pfuai, ce om bolnav, gemu Bäckström. Pe canicula asta nenorocită...

Adolfsson şi von Essen petrecură restul nopții dormind pe rând în patul colegului. Pe la şapte dimineața, musafira lui Månsson plecă, veselă şi energică. Probabil pentru că lucrează ca asistentă socială, amărâta, îşi spuse în gând baronul von Essen, în timp ce inspectorul din el mai notă ceva în jurnalul lor. În schimb, Månsson a dormit având conştiința împăcată şi nici măcar n-a condus-o pe musafira lui la uşă. În ceea ce îl privea pe von Essen, acesta începuse să se simtă cam obosit şi sătul de sforăiturile colegului său din fundul apartamentului. E timpul să se întâmple ceva, se gândi, apoi căscă zgomotos şi se uită la ceas. În clipa următoare, îi sună mobilul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă von Essen.

78

O jumătate de oră mai târziu, sună şi telefonul lui Enoksson. Fiind genul care se trezea devreme, Enoksson apucase deja să citească ziarul şi să pregătească micul dejun la care voia să-şi invite soția, mult mai puțin energică.

— Enoksson, răspunse el.

— Stai jos? îl întrebă colega lui de la SKL şi, în clipa aceea, Enoksson ghici ce voia să-i spună.

— Măi, să fie, spuse după două minute, când colega lui termină de vorbit.

Se pare că mai există minuni, se gândi Enoksson, deşi cel pe care-l văzu în faţa ochilor minţii era un coleg mic şi îndesat de la Brigada Naţională de Criminalistică din Stockholm.

— S-a întâmplat ceva? întrebă von Essen.

— Gata, facem săpun din nenorocit, şuieră Bäckström la capătul celălalt al liniei şi, în clipa aceea, von Essen îşi dădu seama că aşteptarea lui şi a lui Adolfsson luase sfârşit. Cel puţin, pentru moment.

Bäckström şi Rogersson se alăturară echipei de filaj într-o jumătate de oră, parcară maşina în spatele blocului şi încercară să nu atragă deloc atenţia asupra lor. Bäckström purta o cămaşă hawaiiană, ochelari de soare, sandale cu ciorapi şi s-ar fi încadrat perfect în fundalul unui film vechi de spionaj cu acţiunea plasată undeva în Indiile de Vest. În schimb, Rogersson arăta absolut normal, dar fiindcă intraseră în bloc la un minut unul de celălalt, nimeni nu remarcă acest lucru.

Von Essen îi puse rapid în temă. Månsson era în continuare în pat. Dormea, mai mult ca sigur. Asta dacă nu sărise pe balcon sau pe una dintre cele două ferestre din celălalt capăt al apartamentului. Mai erau uşa de la intrare şi cea de la subsol, ambele în partea din faţă.

— Să mergem să-l săltăm pe nenorocit, spuse Bäckström exaltat. Îmi împrumută cineva o pereche de cătuşe? Pe ale mele le-am rătăcit pe undeva.

— Cu tot respectul, şefu', interveni Adolfsson. Nu ştiu dacă-i o idee bună.

— Vrei să suni echipa de intervenții rapide, sau ce? îl întrebă Bäckström.

Tipic. Se sperie tocmai cel la care nu te aştepți. Băiatul putea ajunge departe, totuşi, se gândi el.

Lui Adolfsson nici prin gând nu-i trecuse să sune echipa de intervenții rapide. În schimb, avea nişte observații pur practice, pe care ar fi vrut să i le împărtăşească şefului său. Probabil că Månsson i-ar fi recunoscut pe toți, în afară de Rogersson. Mai ales pe Bäckström cu care a stat în aceeaşi încăpere timp de mai multe ore, iar aspectul de polițist înnăscut al lui Rogersson nu-i ajuta nici el. În plus, Månsson avea şi vizor pe uşă şi, sigur, puteau să spere că o să le deschidă fără să se uite, dar nu puteau ignora faptul că avea timp destul să-şi taie jugulara cu cuțitul de pâine sau să sară de la etajul trei.

— Eu chiar am fost martor la o fază din asta, spuse von Essen. Un caz de extrădare. Tipul şi-a tăiat gâtul, după care a sărit de la balcon. Probabil că voia să meargă la sigur. Tristă poveste. Şi aici, în oraş, din toate locurile de pe lume.

— Aştept în continuare o propunere, zise Bäckström şi se holbă furios la tovarăşii lui.

— Tipul pare leşinat după femei, aşa că eu zic să facem în felul următor, propuse Adolfsson. Schema asta funcționează de fiecare dată la cei ca el.

În timp ce Bäckström şi colegii lui plănuiră singura acțiune cu adevărat bărbătească din cazul lor, Lewin se ocupă de tot restul, ca de obicei. Mai întâi, îl sună pe conducătorul anchetei preliminare şi îi lăsă un mesaj în căsuța vocală, spunându-i să-l contacteze cât poate

de repede. Apoi o sună pe procuroare care îi promise că ajunge la el într-o oră. Cel mult.

După aceea, o rugă pe Anna Sandberg să ia cu ea un coleg şi să se deplaseze până la mama Lindei. Nu voiau să afle ştirea de la altcineva şi cu atât mai puțin de la vreun reprezentant al mediei. În plus, trebuiau să se asigure că e cineva la ea care s-o sprijine în momentele acestea. Acelaşi lucru era valabil şi pentru tatăl Lindei, iar Lewin îi încredință sarcina lui Knutsson, cu maximă încredere. Îi sugeră să-l contacteze la telefon şi, dacă tatăl Lindei şi-ar fi exprimat vreo dorință specială, se puteau ocupa şi de asta, mai mult ca sigur.

În timp ce Lewin construia acest *puzzle* polițienesc cu mâini ferme, având grijă ca toate piesele să nimerească unde trebuie, Bäckström şi băieții lui primiră întăriri în persoana unei colege tinere din grupul de investigații local care se prezentă drept „Caijsa cu C şi i şi j". Aceasta vorbise la telefon cu Månsson cu două zile în urmă şi îi spusese c-o cheamă Houda Kassem, o imigrantă din Iran, pasionată de teatru, care spera să obțină sprijin financiar pentru un proiect la care se gândise cu prietenele ei. În ceea ce privea activitățile pentru ziua aceea însă, Caijsa vru să adopte un rol nou, având în vedere că Månsson habar n-avea cum arăta Houda Kassem.

— Mă gândeam să aplic trucul clasic cu sondajul de opinie. Să mă plimb prin zonă şi să întreb localnicii cum se simt aici, în cartier. E rețeta perfectă pentru unul ca el, spuse Caijsa şi-i făcu cu ochiul lui Adolfsson, ridicând legitimația de la institutul de sondaje de opinie „Piața" care atârna de gâtul ei.

— Pare o idee excelentă, spuse Rogersson, înainte ca Bäckström să apuce să strice un plan simplu şi eficient.

— Vedeţi că s-a trezit, constată von Essen de la locul lui de la fereastra din bucătărie. E în bucătărie în nişte chiloţi amărâţi şi bea apă direct de la robinet. Eu zic că vinul ăla la cutie nu-i bun de nimic.

— OK, păi, atunci, să-i dăm drumul, spuse Bäckström pe un ton oficial, în timp ce îşi supse stomacul şi-şi umflă pieptul, făcând cămaşa hawaiiană să se unduiască. Şi vedeţi să-i puneţi cătuşele alea ca lumea, să nu alergăm pe aici ca nişte cretini, zise el şi se holbă la Adolfsson şi von Essen.

Caijsa avusese perfectă dreptate. Månsson îi deschisese uşa cu zâmbetul pe buze. Arestarea deloc dramatică de după nu dură mai mult de cincisprezece secunde. Von Essen apăru de după colţ cu legitimaţia în mână, în timp ce Adolfsson duse mâinile lui Månsson la spate şi-i puse cătuşele cu un gest aproape delicat.

— Ce-i asta? Mă confundaţi cu cineva, spuse Månsson, aparent rănit şi complet nedumerit.

— L-am săltat pe nenorocit, se răsti Bäckström la Lewin prin mobil. Trezeşte-i pe puturoşii ăia de la judiciare şi spune-le să-şi mişte cururile. Vreau să se apuce de apartament cât mai repede. Deja avem două maşini de patrulă pe stradă la vedere şi parcă văd că în curând mă trezesc aici cu toţi vulturii de la presă.

— Colegii de la judiciar au plecat deja spre voi, spuse Lewin. În rest, totul a decurs normal, sper, zise el încercând să-şi mascheze îngrijorarea din voce.

— Da, nu mai e aşa de şmecher, spuse Bäckström şi gemu mulţumit.

Mă întreb dacă o fi fost vreodată, se gândi Lewin.

79

Lewin fu nevoit să se ocupe de detaliile practice toată după-amiaza. Mai întâi, o sună pe procuroare.

— N-am primit rezultatele de la SKL decât azi, la prânz, explică Lewin. Înainte de asta aveam doar câteva ipoteze vagi, aşa că nu voiam să te deranjez degeaba. De asta n-am sunat mai devreme, se scuză el.

Procuroarea n-avea nimic de comentat. Dimpotrivă. Se simţea doar uşurată şi, de îndată ce primea rezultatele definitive de la SKL, avea să emită un mandat de arestare pe numele lui Bengt Månsson. Până una-alta, Månsson rămânea în custodia poliţiei şi Lewin era bine-venit s-o însoţească la celulă. Avea de gând să-i transmită personal decizia ei. Växjö era un oraş mic unde lumea se cunoştea şi procuroarea era chiar curioasă să-l întâlnească.

— Nici măcar nu l-am văzut până acum, spuse ea. Ah, apropo. Unde e Olsson?

— Şi-a luat liber tot weekendul, spuse Lewin. Eu l-am sunat, dar n-am reuşit să-l prind. Sper să ne sune el.

Lewin ridică din umeri. Şi ce-o vrea cu Olsson, mă rog? se gândi el.

— Mă tem că nu-i deloc genul spectaculos ca înfăţişare, zise Lewin când păşiră pe coridorul care ducea spre celula de detenţie. Având în vedere ce-a făcut.

— Aşa sunt toţi, de obicei, constată procuroarea. Cei pe care i-am întâlnit eu, cel puţin.

Månsson nu arăta deloc spectaculos. Stătea pe priciul lui din celulă şi părea complet absent. Exact ca toţi

ceilalți care îşi pierdeau identitatea în felul acesta, cel mai concret fel în care-ți puteai pierde identitatea într-o societate democratică. Mai întâi i-au scos cătuşele şi l-au înregistrat. Apoi i-au luat toate hainele şi i-au dat o pereche de izmene, ciorapi, pantaloni şi o cămaşă, toate însemnate cu sigla închisorii. Precum şi o pereche de papuci din pâslă, pe care putea să îi poarte dacă dorea. Apoi l-au pus să semneze un proces-verbal cu toate bunurile lui.

După un timp, sosiră doi inspectori judiciari. Månsson fu fotografiat, măsurat şi i se luară amprentele, atât de pe degete, cât şi de pe palme. Apoi inspectorilor judiciari li se alătură un medic, care-i luă probe de sânge şi-i recoltă fire de păr de pe cap, corp şi organul genital, după care îl examină cu atenție. Probele au fost introduse în punguliție, recipiente şi tuburi din sticlă sau plastic, etichetate, sigilate şi semnate. Tocmai se pregăteau să-l lase singur, când Månsson deschise gura de bunăvoie, fără să-i fi fost adresată o întrebare.

— Pot să aflu despre ce este vorba, de fapt, aici? îi întrebă.

— Procuroarea ajunge imediat, îl asigură un inspector judiciar. O să vă dea toate informațiile de care aveți nevoie.

— Nu prea mă simt bine, spuse Månsson. Iau nişte medicamente pe care nu m-au lăsat să le aduc aici. Au rămas acasă. În cabinetul din baie. Pentru astm.

— Discutăm şi despre asta imediat. Între patru ochi, spuse medicul şi zâmbi prietenos.

— Tipul arată foarte bine, constată procuroarea, după ce se întoarse cu Lewin la biroul echipei de investigație.

Zici că n-are cazier? Adică, dacă e să ne gândim la ce s-a întâmplat...

— Arată ca un actor de cinema din anii '50, o aprobă Lewin. Da, n-are cazier.

— Dar nu pare în apele lui, spuse procuroarea şi părea că gândeşte cu voce tare. Crezi c-o să recunoască ce-a făcut?

— Nu ştiu, spuse Lewin. O să vedem.

Nu că ar mai conta, având în vedere restul dovezilor, gândi el.

În timp ce toţi alergau care încotro ca nişte găini bete, Bäckström dădu o tură prin birourile poliţiei şi primi felicitările binemeritate de la colegi. Dintr-odată, toţi păreau bucuroşi ca nişte copii. Până şi specialistele în textile care erau acre ca două lămâi, cu o săptămână în urmă, îi zâmbiră şi începură să chicotească de îndată ce l-au văzut.

— Mă bucur să te văd, Bäckström, zise una dintre ele. Apropo, felicitări, spuse ea, aparent şi mai binedispusă.

— Păcat că trebuie să pleci, spuse cealaltă. Dar poate ne mai dai o şansă? Să ne cunoaştem mai bine, vreau să zic.

Ceva nu-mi miroase a bine, se gândi Bäckström, dar neştiind nimic, se mulţumi să dea doar din cap. Scurt şi bărbătesc.

— O să vă descurcaţi voi şi fără mine, spuse Bäckström.

Ţărănoi şi muieri nenorocite, se gândi el. Şi oricum, e timpul pentru o bere rece.

Rogersson stătea în camera lui şi părea destul de mohorât.

— Ziceam c-ar fi mai bine s-o şterg spre casă, îi explică Bäckström.

— Vin cu tine, zise Rogersson. Numai să scap de dosarele astea şi să schimb două vorbe cu Holt.

— Holt? spuse Bäckström. Acritura aia e deja aici?

— Am văzut-o pe coridor acum câteva minute, confirmă Rogersson. Şi pe blonduţa aia care lucra la Säpo. Mattei pare-mi-se că o cheamă. Lisa Mattei. Maică-sa e ceva comisar-şef la Säpo. O scorpie, dacă e să mă întrebi pe mine. Stăteau şi discutau ceva cu procuroarea noastră. În curând, muierile astea or să-şi asume meritul pentru tot succesul nostru.

— Ne vedem la bar, la hotel, spuse Bäckström şi se ridică repede. Vezi să nu te îmbeţi că o să conduci până acasă.

Apoi Bäckström alese cea mai discretă cale ca s-o evite pe Holt. Poate ar trebui să-l sun pe tatăl victimei, să-i dau vestea cea bună, se gândi Bäckström când ieşi pe stradă.

În timp ce Bäckström stătea liniştit în camera lui de hotel şi-şi sorbea binemeritata bere rece, îi sună telefonul. Era tatăl Lindei. Se pare că nenorocitul de Knutsson îl sunase deja încercând să-şi asume meritul pentru rezolvarea cazului.

— Am auzit că vă întoarceţi acasă, spuse Henning Wallin.

— Situaţia e cam complicată acum, spuse Bäckström fără să intre în detalii. Dar l-am băgat la zdup pe cel care a omorât-o pe fiica dumneavoastră, aşa că nu trebuie să vă mai faceţi griji în privinţa asta. O să facem săpun din nenorocit, îl asigură Bäckström.

— Aş vrea să ne vedem, totuşi, insistă Henning Wallin. Dacă altceva nu, măcar să vă mulţumesc personal.

— Poate fi cam complicat, practic vorbind, spuse Bäckström. Am băut deja o bere, explică el.

— Îl pot trimite pe băiat să vă aducă cu maşina, spuse Wallin.

— Da, în cazul ăsta..., poate, spuse Bäckström în continuare nesigur.

— Aş vrea să vă dau ceva, insistă Wallin.

— OK, bine, spuse Bäckström.

Mă întreb ce vrea, se gândi el.

O oră mai târziu, Bäckström se tolăni comod pe canapeaua din faţa şemineului din camera de zi imensă a lui Henning Wallin. Din consideraţie faţă de gazda lui aflată în doliu, renunţase la cămaşa Hawaii şi bermude în favoarea unor haine mai potrivite din garderoba lui variată. În mână ţinea un pahar de whisky din malţ de orz exclusiv şi simţea că viaţa îi surâde din nou. Chiar şi Wallin arăta mai energic faţă de cum era la ultima lor întâlnire. În plus, părea că nu-i mai tremura mâna dreaptă când se bărbierea.

— Ei bine, cine-i individul? întrebă Henning Wallin, aplecându-se înainte şi uitându-se la Bäckström.

— Un tip care mi-a atras atenţia încă de la început, spuse Bäckström şi sorbi gânditor din lichidul de culoarea chihlimbarului. E vorba de intuiţie, zise Bäckström timid, în timp ce ridică mâna dreaptă şi îşi frecă degetele. Nu că m-aş baza pe asta, dar la câtă experienţă am, mi-am dat seama imediat că tipul e dubios, explică Bäckström şi sublinie cele spuse cu o înghiţitură serioasă de whisky.

— Şi cum îl cheamă? întrebă Wallin.

— N-am voie să vă spun, zise Bäckström. În etapa asta a investigaţiei.

— Rămâne între noi, spuse Wallin.

— OK, atunci, spuse Bäckström şi îi povesti totul, în timp ce Wallin continua să-i umple paharul.

— Pare să cunoască multă lume din oraş, concluzionă Bäckström. Din păcate, e prieten bun şi cu cretinul ăla de Bengt Olsson, aşa că mi s-a părut cam ciudat să...

— Da, şi-n plus, a fost amantul neveste-mii, îl întrerupse Wallin, care brusc se înroşise tot. Poate ar trebui să vă dau ceva, spuse el şi se ridică.

După un timp, Henning Wallin se întoarse cu unul din numeroasele albume foto din casa lui, care documentau petrecerile şi ocaziile festive mai importante organizate de el.

— Poftiţi, spuse Henning Wallin şi îi întinse o fotografie din album. Aş mai găsi şi altele dacă aş căuta. E făcută în ajun de Midsummer, acum trei ani, explică el. Linda s-a încăpăţânat s-o invite pe mama ei şi ea a venit cu iubitul ei de atunci. Cel actual, dintr-un şir lung de iubiţi. Cel puţin, aşa cred.

— M-am gândit eu că-i vorba de ceva de genul ăsta, zise Bäckström.

— Puteţi s-o păstraţi, spuse Wallin. Dar treziţi-o puţin la realitate pe stricata aia. Ea şi aşa-zisul ei iubit sunt cei care au răpit-o pe singura mea fată de lângă mine.

— Se rezolvă, spuse Bäckström generos şi strecură fotografia în buzunarul interior, înainte ca gazda lui să se răzgândească.

— O iau drept o promisiune din partea singurului om în care pot să am încredere, spuse Henning Wallin.

— Nu vă faceţi griji, spuse Bäckström. Dar cred c-ar cam trebui să plec.

— Băiatul vă duce acasă cu maşina, spuse Wallin. *One for the road*[58], spuse el şi umplu din nou paharul lui Bäckström.

În timp ce Bäckström bea whisky scump, Rogersson îşi predă dosarele şi stătu de vorbă cu Holt.

— Ziceam să mă întorc şi eu cu Bäckström, explică Rogersson. Să am grijă ca grăsunul să ajungă acasă întreg.

— Altfel aş cam avea nevoie de tine aici, spuse Holt. Cel puțin pentru câteva zile.

— Restricția la orele suplimentare, zise Rogersson şi ridică din umeri de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze.

— Nu cred c-ar fi nevoie de ore suplimentare, spuse Holt.

— Nu prea mă simt nici bine, zise Rogersson. Am cam întins coarda în ultimul timp.

— Vezi cum conduci, zise Holt.

Ce practic să ai un băiat bun la toate, se gândi Bäckström în timp ce îşi luă adio în hol de la Henning Wallin.

— Asta e pentru dumneavoastră, spuse Wallin şi-i întinse o cutie de whisky, aceeaşi marcă cu care îi făcuse cinste.

— N-am voie să accept cadouri, spuse Bäckström şi luă cutia de la el.

— Nu ştiu despre ce vorbiți, spuse Wallin şi zâmbi ştrengăreşte. Şi cred că ați mai uitat ceva, adăugă el strecurând un plic maro în buzunarul hainei lui Bäckström.

În orice caz, nu-s poze, se gândi Bäckström pe bancheta din spate a Range Roverului negru al lui Wallin, în

---

[58] Una pentru drum (engl.)

timp ce pipăi cât putu de discret plicul maro din buzunarul hainei. Chestie de instinct. E clar că nu-s fotografii, îşi spuse în gând.

— Poţi să te opreşti puţin la secţia de poliţie? întrebă Bäckström. Trebuie să dau o fugă până la birou şi să iau nişte chestii pe care le-am uitat acolo.

Nicio problemă, zise băiatul. Şeful lui îi spusese că poate rămâne la dispoziţia lui Bäckström toată după-amiaza. Sau şi mai mult, dacă era nevoie.

Bäckström lăsă cutia de whisky pe bancheta din spate, cât timp dădu o ultimă tură pe la serviciu şi îşi luă rămas-bun de la colegii lui incompetenţi care gândeau cu fundul.

Avea un exemplar cu urechi de măgar din *Smålandsposten* în buzunarul interior, pe care se gândea să-l dea lui Holt drept cadou de rămas-bun. Dacă nu de alta, măcar ca să-i mulţumească pentru ultima lor colaborare şi pentru faptul că aproape reuşise să-i saboteze o anchetă cu cincisprezece ani în urmă. A trebuit să-şi folosească toată experienţa, intuiţia şi viclenia ca să rezolve cazul acela. Anna Holt e o vacă ordinară, aşa slabă cum e, îşi spuse Bäckström.

Dar mai întâi îl bifă pe pămpălăul de Olsson. Asta drept încălzire.

— Salutare, Olsson, spuse Bäckström rânjind. Nu ştiu dacă ai auzit, dar ţi l-am prins pe criminal cu puţin înainte de prânz.

— Da, chiar voiam să...

— Las-o baltă, Olsson, îl întrerupse Bäckström în felul lui empatic. E o poveste al dracului de tristă, mai ales că-i

un prieten de-al tău. Înțelegi de ce a trebuit să fiu mai precaut.

— Chiar nu ştiu la ce te referi, spuse Olsson cu o expresie jignită, dar fără prea multă implicare. Dacă faci aluzii la Månsson, vreau să subliniez că e vorba doar de o cunoştință pe care am făcut-o prin serviciu şi în stadiul ăsta...

— Zi-i cum vrei, Olsson, îl întrerupse Bäckström şi zâmbi şi mai prietenos. Dar dacă aş fi în locul tău, aş sta totuşi de vorbă cu şeful meu. Înainte să citească în presă despre ce s-a întâmplat, explică Bäckström în felul lui grijuliu.

Să trecem la următorul fraier din grup, îşi spuse în gând Bäckström şi o luă spre Lewin care, ca de obicei, încercă să se ascundă în spatele unui teanc mare de hârtii.

— Mulțumesc pentru ajutor, Janne, spuse Bäckström, apăsând fiecare cuvânt pentru că ştia că Lewin ura să i se zică Janne.

— N-ai pentru ce, spuse Lewin.

— Păi, nu prea am, aşa e, îl aprobă Bäckström. Dar ai făcut tot ce-ai putut şi pentru asta îți mulțumesc.

Îi mai rămânea partea cea mai amuzantă, cea pe care o amânase până în ultimul moment. Discuția cu Anna Holt care avusese nesimțirea să-i ia deja locul, deşi trecuseră doar câteva ore de când a ajuns acolo — desigur, după ce el s-a ocupat deja de tot.

— Văd că ți-e greu să pleci, Bäckström, constată Holt zâmbind neutru.

— Mă rog, am avut ceva treabă pe-aici, spuse Bäckström. Mă gândeam să-ți dau doar câteva sfaturi înainte să plec. Chestiuni de detaliu.

— Şi eu care credeam că nu mai eşti de serviciu, zise Holt.

— Serios? spuse Bäckström şi zâmbi prietenos.

— Nu ştiu de ce, dar am crezut că ai început deja să chefuieşti, spuse Holt şi ridică din umeri.

— Mă rog, spuse Bäckström. Dar dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă cu „colegul" nostru, Olsson, continuă el în timp ce-i înmână *Smålandsposten*. Dacă te uiți pe prima pagină, o să înțelegi la ce mă refer.

— N-o fi chiar aşa de rău, spuse Holt şi se mulțumi să arunce o privire fugară pe ziar. Dar mulțumesc oricum. O să încerc să nu uit.

— Încă ceva, spuse Bäckström care păstrase ce era mai bun la sfârşit. Cum merge cu legătura dintre victimă şi ucigaş?

— Lewin şi ceilalți lucrează din plin la partea asta, îi explică Holt. Aşa c-o să se rezolve sigur.

— Altfel, m-am ocupat eu şi de asta, spuse Bäckström şi îi întinse fotografia primită de la tatăl victimei.

De asta ce părere ai, pizduliceo? îşi zise încântat Bäckström, cercetând-o pe Holt care se holba la fotografia primită de la el.

— Ce-i asta? întrebă Holt.

— Cea din mijloc e victima noastră, îi explică Bäckström. În stânga o avem pe mămicuța ei şi în dreapta pe infractorul nostru. Motivul pentru care par aşa de veseli şi de energici e că e chef la ferma tatălui Lindei, toată familia e acolo şi sărbătoreşte Midsummer. Poza a fost făcută acum trei ani. Pe vremea aia, micuțul Månsson pare că făcea flotări peste mămica victimei. De ce a trebuit s-o omoare şi pe fată nu mi-e clar încă, dar sunt convins c-o să afli toate detaliile de la maică-sa. Draga de ea...

— Poza e de la tatăl Lindei, spuse Holt, mai degrabă făcând o remarcă decât întrebând, pe un ton mai degrabă constatativ decât interogativ.

— E de la o sursă anonimă, spuse Bäckström cu o expresie solemnă. Şi dacă mai ai nevoie de ajutor, te rog să-mi dai un telefon.

— Mersi, spuse Holt. Promit că te anunț dacă mai e ceva.

De îndată ce se întoarse la adăpostul oferit de camera de hotel, Bäckström numără bancnotele din plicul maro *inexistent*. Ca să fie sută la sută sigur, le numără de două ori. Obținu același rezultat de ambele dăți. Însemna că nu se înşelase. Nenorocitul ăla se scaldă în bani, se gândi Bäckström, după ce termină de numărat banii.

Bäckström îşi adună toate catrafusele şi puse ultimele trei beri împreună cu cutia de whisky la îndemână, deasupra celorlalte lucruri, într-un rucsac mic. Ceva, acolo, de drum, pentru un polițist epuizat. Înainte să-şi predea cheia la recepție, Bäckström profită de ocazie să-şi prezinte punctul de vedere, referitor la calitatea serviciilor de la hotel.

— Faceți bine şi instruiți-i pe amărâții ăia de la spălătorie, spuse Bäckström. Şi chelnerii ăia ar putea să se mişte mai cu talent, ca să nu mai zic de orbii ăia de la bucătărie.

Portarul îi promise c-o să se ocupe de tot până data viitoare şi le ură drum bun lui Bäckström şi Rogersson.

80

Stockholm, luni, 25 august

În drum spre casă, Bäckström se tolăni comod pe bancheta din spate. Rogersson conducea. Prefera partea practică, simplă a sarcinii. Bäckström îşi bău berile cât mai erau reci şi apoi trecu la whisky-ul bun de malţ. Din când în când, îşi mai strecură mâna în buzunarul hainei, plimbându-şi vârfurile degetelor peste conţinutul plicului maro, visând cu ochii deschişi la titlurile din ziare. „Omul care a rezolvat cazul Linda", se gândi Bäckström şi oftă adânc, înfiorându-se de plăcere. Cu puţin înainte de Nyköping, adormi de-a binelea şi se bucură de Binemeritatul Somn al Luptătorului. Se trezi abia când Rogersson se opri în faţa blocului său de pe Kungsholmen. Ca de atâtea ori înainte, comisarul Bäckström de la Brigada Naţională de Criminalistică se întoarse la bază triumfător.

Tocmai de aceea, în dimineaţa următoare, îi luă ceva timp să înţeleagă că laponul ăla afurisit de după birou avea o cu totul altă părere despre misiunea lui. Nu tu flori, nu tu tort, nici măcar cu o ceaşcă amărâtă de cafea nu-l servise, deşi ceasul arăta abia ora opt şi Bäckström se trezise cu noaptea în cap, ca să apuce să facă un duş, să se spele pe dinţi, să îşi cumpere bomboane mentolate şi să pregătească un răspuns potrivit la mulţumirile cordiale ale şefului său. Ce dracu' se întâmplă? Încotro ne îndreptăm noi, ăştia de la poliţie? se gândi Bäckström.

Johansson era complet dezinteresat în ceea ce privea dosarul Linda Wallin şi de felul în care rezolvase Bäckström puzzle-ul: o combinaţie clasică de intuiţie, experienţă şi muncă asiduă. În loc să-i mulţumească, îl luă la şuturi direct cu nişte facturi misterioase, retrageri de numerar, o factură pentru un film porno, trecută în contul camerei lui Rogersson, ore suplimentare nejustificate şi alte detalii irelevante, trecute pe seama lui de aşa-zişii experţi de la serviciu.

— N-ai decât s-o lămureşti cu cei de la Financiar, încheie Johansson încruntându-se. Vorbeşte cu secretara, vezi că ţi-a făcut deja o programare la ei.

— Cu tot respectul, şefu', dar să ştiţi că-s poliţist, nu şi contabil, se revoltă Bäckström. Cât despre cealaltă chestie...

— Tocmai mă pregăteam să discut şi problema asta, îl întrerupse Johansson şi deschise următorul dosar de pe masa lui imensă. E vorba de reclamaţia aia de săptămâna trecută.

— Vă referiţi la reclamaţia aia fără reclamant, nu-i aşa, şefu'? spuse Bäckström pe un ton viclean.

— Nu ştiam că sunt mai multe reclamaţii, constată Johansson cu o mină dezinteresată. Cea pe care o am aici, în faţă, a fost făcută de Carin Ågren. Hărţuire sexuală. Înregistrată joia asta. Şi reclamanta a fost audiată în aceeaşi zi.

— Şi atunci, eu de ce n-am văzut-o? întrebă îndurerat Bäckström.

— Cea mai simplă explicaţie e că n-au apucat să-ţi arate hârtia înainte să pleci. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Am discutat cu ei şi or să ia legătura cu tine în cursul zilei, spuse Johansson.

— Şi ea ce zice? întrebă Bäckström, holbându-se iritat la Johansson şi la hârtia din mâna lui.

— Zice că ți-ai fluturat crenvurştiul în fața ei, spuse Johansson. Detaliile le poți discuta cu cei de la investigații interne.

Ce dracu' tot zice ăla acolo, se gândi Bäckström. Care crenvurşt?

În rest, nu prea mai erau multe de adăugat, conform spuselor lui Johansson. Departamentul financiar avea să ia legătura cu Bäckström în privința facturilor, juristul lor, în privința reclamației, şi şeful direct al lui Bäckström avea să se ocupe de detaliile practice. Lui Bäckström nu-i rămânea decât să ia o decizie. Prefera să îşi ia concediu de odihnă, concediu medical sau concediu fără plată pe timpul investigației?

— Cum adică, concediu medical? spuse Bäckström revoltat. Nu sunt deloc bolnav. De mult nu m-am mai simțit atât de sănătos. Cred c-ar trebui să discut cu cei de la sindicat.

— Baftă multă, Bäckström, spuse Johansson.

81

Växjö, luni, 25 august — vineri, 12 septembrie

Începând cu ziua de luni, 25 august, şi până vineri, 12 septembrie, comisarul de poliție Anna Holt susținu douăsprezece audieri, unele mai scurte, altele mai lungi,

cu Bengt Månsson. Procurorul-şef Katarina Wibom, comisarul Lisa Mattei şi asistentul de poliție Anna Sandberg îşi asumară pe rând rolul de martor oficial. Prima audiere fu cea mai scurtă şi Anna Holt rămase singură cu Bengt Månsson.

— Numele meu e Anna Holt şi sunt comisar de poliție în cadrul Brigăzii Naționale de Criminalistică, se prezentă Holt.

Şi am patruzeci şi trei de ani, continuă în gând Holt. Mamă singură, cu un copil, Nicke, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, destul de mulțumită cu viața mea, aşa cum e ea acum, cu toate că unele lucruri ar putea fi diferite, dar timpul va arăta cu siguranță dacă merită să îmi fac griji.

— Atunci poate îmi poți explica de ce sunt aici, spuse Månsson.

— Pentru că eşti bănuit de uciderea Lindei Wallin, spuse Holt.

— Mi-a zis deja femeia aia, Wibom, spuse Månsson. Sună de-a dreptul grotesc. Habar nu am despre ce vorbiți.

— Nu-ți aminteşti nimic, spuse Anna Holt.

— Dar nu-i normal să-mi amintesc, totuşi? Dacă am omorât pe cineva? Aşa ceva nu se uită.

— S-a mai întâmplat, sunt sigură, spuse Holt. Ştii ceva? Propun să uităm partea asta pentru moment.

— Şi atunci de ce să mai stăm aici?

— Ca să-mi povesteşti cum ai făcut cunoştință cu Linda, spuse Holt. Poți să începi cu prima întâlnire.

— Da, sigur, spuse Månsson. Dacă e de ajutor... Sigur că îți pot povesti cum am cunoscut-o pe Linda. Nu e un secret.

Conform procesului-verbal, audierea s-a terminat după patruzeci şi trei de minute şi Katarina Wibom,

curioasă din fire, se întâmpla să aibă drum prin fața biroului lui Holt după o jumătate de oră.

— Cum merge? întrebă Wibom.

— Conform planului, spuse Anna Holt. Omul nu-şi aminteşte nimic despre crima în sine şi, având în vedere ce s-a întâmplat, chiar m-aş fi mirat dacă-mi servea o poveste diferită. Mi-a spus cum le-a cunoscut pe Linda şi pe mama ei. Şi să ştii că vorbeşte cu mine, e comunicativ. Şi cooperant, în ciuda situației. Mai mult decât te-ai putea aştepta, oricum, trase concluzia Holt şi zâmbi prietenos.

— Dar poate vrei să ştii ce-a spus, zise Holt.

— Dacă ai timp, spuse procuroarea.

Månsson a întâlnit-o pe mama Lindei pentru prima oară la o conferință, în mai, cu trei ani în urmă. S-au discutat diferite proiecte sociale şi culturale, inițiate de consiliul orăşenesc, adresate în special tinerilor imigranți. Lotta Ericson se afla acolo în calitate de profesoară de liceu cu mulți elevi din alte țări. Månsson era responsabil de proiect, reprezentant al departamentului de cultură al primăriei. Cei doi s-au plăcut încă de la prima pauză de cafea. Au ieşit în oraş şi au luat cina împreună la câteva zile după aceea, seara încheindu-se în patul lui Månsson din apartamentul de pe Frövägen. Apoi lucrurile au reintrat în făgaşul lor firesc şi Månsson o cunoscu pe Linda pentru prima oară, cu ocazia unei petreceri de Midsummer, organizată o lună mai târziu la ferma tatălui ei, aflată lângă Växjö.

— Şi după asta ce s-a mai întâmplat? întrebă curioasă procuroarea.

— Nu ştiu, sinceră să fiu, spuse Anna Holt. I-am propus să întrerupem întâlnirea şi să continuăm mâine, şi, fiindcă n-a protestat, a rămas cum ne-am înţeles.

— Eşti îndrăzneaţă, spuse procuroarea.

— Nu cred, să ştii, zise Anna Holt. Mi-a lăsat impresia că îl atrage mai mult genul greu de cucerit. Aşa că încerc să fiu puţin mai distantă.

— A încercat să se dea la tine? o întrebă procuroarea.

— A încercat să se prezinte într-o lumină favorabilă, asta-i clar, constată Holt. O să vedem noi cum o să evolueze relaţia asta, spuse ea ridicând din umeri.

— Vai, ce palpitant! exclamă procuroarea şi se înfioră de plăcere.

— Întotdeauna e palpitant, ai dreptate, spuse Anna Holt.

În ziua în care Anna Holt a început audierea lui Månsson, poliţia a invitat reprezentanţii media la o conferinţă de presă. Cea mai aglomerată din istoria poliţiei din Växjö. În mijlocul podiumului stătea conducătorul anchetei preliminare, procurorul-şef Katarina Wibom, încadrată de comisarul criminalist Bengt Olsson şi secretarul de presă al poliţiei din Växjö. În extremitatea flancului stâng se vedea un Lewin lipsit de tragere de inimă, care nu primi nicio întrebare din partea presei, dar care ajunse totuşi să fie filmat din cauza limbajului său corporal sugestiv. Apăruse de două ori la ştiri, în două secvenţe mai lungi. Lewin executase o mişcare misterioasă cu mâna, un fel de şurub, semn că nu era deloc interesat de ce se discuta în faţa lui şi, în mod curios, ajunsese să ilustreze răspunsul comisarului Olsson la singura întrebare directă care i-a fost pusă acestuia.

Mai întâi, se porni o avalanşă de întrebări referitoare la făptaşul lor şi procuroarea reuşi să răspundă la cele mai multe, în timp ce secretarul de presă încercă să păstreze ordinea printre jurnalişti şi să împartă cuvântul cât putea de imparțial între cei care țipau la fel de tare. Fără a intra în detalii prea multe, procuroarea le spuse că avea să emită ordonanța de arestare pe motive plauzibile deja în ziua următoare sau, dacă nu, cel târziu, miercuri. Asta fiindcă aştepta nişte analize şi, în rest, n-avea alte comentarii. Cu atât mai puțin despre persoana celui care se afla în arest preventiv la sediul poliției.

După întrebările obişnuite despre identitatea ucigaşului, jurnaliştii se calmară destul de repede. Nu exista niciunul în sală care să nu ştie cum îl chema, unde locuia şi cu ce se ocupa. Fotografia, adresa şi numele lui apăruseră deja pe internet şi *Dagens Nyheter* şi cele patru ziare de scandal mai importante aveau să repete figura în ziua următoare. Vânătoarea de rude, cunoştințe, colegi de serviciu, vecini şi oricine altcineva care avea ceva de comentat, adevărat sau fals, nu conta, pornise.

După aceea, o lăsară în pace pe procuroare şi trecură la poliție şi la cum a început totul. Lui Bengt Olsson i s-a cerut să facă un comentariu referitor la prima etapă a investigației preliminare, dar acesta hotărî să dea un răspuns evaziv. Întrebarea făcea referire la critica ombudsmanului şi a cancelarului de justiție față de cei aproape o mie de locuitori ai oraşului nevinovați cărora li se luaseră probe ADN. Conform spuselor lui Olsson, reducerea echipei de investigații de la treizeci la douăsprezece polițişti indica faptul că ancheta se afla deja într-o fază cu totul nouă.

Criminalul fusese găsit datorită acestor probe ADN? se întreba reporterul programului de ştiri Rapport. N-avea cum să intre în detalii, spuse Olsson, dar un lucru era clar: tehnica jucase un rol decisiv în ultima etapă a investigaţiei. Şi în clipa aceea, gâtul subţire al lui Lewin îşi făcu apariţia la televizor.

Lewin se întoarse în biroul lui imediat după conferinţa de presă. Încercă să uite tot ce auzise şi să se apuce de rezolvarea misterului puloverului bărbătesc exclusiv de la care provenea, cel mai probabil, fibra textilă albastră găsită la locul crimei. Ideea lui Sandberg de a-l întreba pe căpitanul de zbor nu fusese deloc deplasată. Căpitanul le-a spus că a achiziţionat un astfel de pulover pe aeroportul oraşului Hong Kong. La reducere şi cu un preţ special, desigur, şi, colac peste pupăză, tocmai la Hong Kong, unde puteai să găseşti haine de lux la un preţ de nimic.

— Dacă îmi amintesc bine, preţul iniţial era de nouă sute nouăzeci de dolari, iar eu l-am găsit la nouăzeci şi nouă, spuse căpitanul încântat.

După aceea i s-au prezentat mai multe poze cu diverse pulovere bărbăteşti, iar căpitanul se opri la unul albastru-deschis, cu guler în V şi mânecile lungi.

— Exact aşa arăta. Calitate, ce să mai. Răcoros vara şi călduros iarna. A fost puloverul meu preferat tot anul, conchise căpitanul de zbor.

Dar ce s-a întâmplat cu el?

Păi, într-o zi, a dispărut şi de atunci nu l-a mai văzut niciodată.

Dar nu cumva i l-a dat partenerului de viaţă de atunci al mezinei? se întrebă Anna Sandberg. Exclus, conform

căpitanului de zbor. Singurul lucru pe care ar fi vrut să i-l dea era un şut în fund. Dacă ar fi aflat ce ştia acum, i-ar fi dat un şut zdravăn. În ceea ce-l privea pe Bengt Månsson şi uneltirile lui, nu putea decât s-o trimită la fiica ei, deşi spunea că i-ar fi recunoscător dacă ar lăsa-o în pace câteva zile, ca să apuce să se reculeagă după ultimele noutăți. El, unul, încercase să reducă legătura cu Månsson la minimum, pe vremea când acesta încă făcea parte din viața fiicei lui. Marele mister, conform părerii căpitanului de zbor, era că anumite femei nu păreau să priceapă nimic când venea vorba despre anumiți bărbați, indiferent cât de deştepte, frumoase şi fermecătoare ar fi fost. Ca fiica lui, de pildă.

— Oare Månsson a împrumutat sau... da, chiar a furat puloverul? se întrebă Anna Sandberg care abia aştepta să discute pe îndelete cu fata căpitanului de zbor despre bărbații imprevizibili. Dacă nu altfel, măcar aşa, ca între femei.

— Nu mi se pare deloc exclus, pufni cel întrebat. Întotdeauna l-am crezut capabil de ce-i mai rău.

— Adică? întrebă Anna Sandberg.

Ah, nu, nu de o crimă, bineînțeles. În seara precedentă, când, împreună cu familia lui, a aflat vestea, au rămas şocați cu toții. Erau încă şocați. Ca să nu mai vorbească despre problemele practice care s-au ivit tocmai acum, când nepoata lui urma să înceapă şcoala. În ceea ce-l privea, îşi dăduse seama destul de devreme de cum stă treaba cu domnul Månsson.

— La ce vă referiți? îl întrebă Sandberg.

Fiica lui trăia deja cu Månsson şi era gravidă în luna a şaptea când căpitanul a avut prima premoniție. Viitorul

socru şi un fost coleg de-al lui au avut nenorocul de a se întâlni cu Bengt Månsson într-un restaurant din Växjö. Dar omul nu era singur. Culmea era că a avut obrazul să o prezinte pe tovarăşa lui de la masă drept o „colegă de serviciu".

— Nesimțitul n-a avut nici măcar decența să plece la Kalmar sau Jönköping, constată căpitanul de zbor.

Un tip deloc demn de încredere, un fustangiu şi un adulter notoriu, mințea de înghețau apele, arunca în stânga şi dreapta cu banii, nu făcea diferența dintre ce era al lui şi ce era al altuia, nu era în stare să se ocupe de propriul copil, nici măcar nu se străduia s-o facă, mai mult îl folosea drept pretext ca să împrumute Saab-ul vechi al căpitanului şi misterul cel mare era că fiica lui avusese nevoie de doi ani să-şi dea seama de lucrurile pe care el, tatăl ei, le bănuia încă din prima zi.

— Bineînțeles că mi-a furat puloverul, spuse căpitanul de zbor. Am bănuit-o tot timpul. Şi probabil că ăsta-i cel mai puțin grav lucru pe care l-a făcut.

Percheziția desfăşurată în apartamentul lui Bengt Månsson n-a scos la iveală niciun pulover. Dacă exista sau a existat un astfel de pulover, era clar că dispăruse. În general, nu s-a găsit nimic care să prezinte interes. Apartamentul lui Månsson era surprinzător de curat. În ciuda mărturiei vecinilor cu privire la valul de femei tinere care s-au perindat pe acolo de-a lungul anilor cât a stat el. Mai interesant era ceea ce lipsea. Cu o lună înainte, de pildă, Månsson îşi înlocuise hard-diskul cu unul nou.

— Puloverul l-a aruncat deja, zic eu, îi spuse Enoksson lui Lewin. Tot atunci când a scăpat şi de maşină. Mă rog, părerea mea.

După discuția cu Enoksson, Lewin își notă numărul de mobil de la care sunase Månsson în dimineața morții Lindei. „Ultimul număr apelat", trecu Lewin pe lista lui de priorități din calculator.

82

— Povestește-mi cum a fost când te-ai întâlnit cu Linda, începu Holt cea de-a doua sesiune de audiere din ziua următoare, apoi se aplecă înainte, își sprijini coatele pe masă, zâmbindu-i interesată și privindu-l cu niște ochi curioși.

— Prima oară am întâlnit-o la petrecerea aia de Midsummer, acasă la tatăl ei, dar atunci eram cu..., răspunse Månsson și o privi cu mirare pe Holt.

— Știu. Mi-ai povestit ieri, îl întrerupse Holt și părea aproape nerăbdătoare. Și a doua oară?

A doua oară s-au întâlnit complet întâmplător, spuse Månsson. O lună mai încolo. O întâlnise întâmplător în oraș. Deloc surprinzător, dacă stăteai în Växjö. Cei doi începură să discute, se duseră la o cafenea și băură o cafea. Înainte să se despartă, Månsson i-a dat numărul său de telefon.

— Și despre ce-ați discutat? întrebă Holt.

Genul de lucruri despre care discuți când te întâlnești cu o persoană pe care ai mai văzut-o doar o singură dată. Linda era o fată veselă, de treabă, chiar amuzantă, cu un simț al umorului mai special. Scotea perlă după perlă,

multe *understatements*, multe *one-liners,* spuse Månsson, lucru pe care-l apreciase pentru că, din câte văzuse el, era ceva neobişnuit la o femeie. Cu toate astea, era conştient că e prietenul mamei Lindei şi asta constituise şi subiectul principal al discuţiei.

— Aţi discutat şi despre ea, constată Holt cu mirare, de îndată ce Månsson a deviat conversaţia în direcţia la care se aştepta.

Conform spuselor lui Månsson, Linda fusese cea care a deschis subiectul. L-a întrebat dintr-odată, complet neaşteptat, şi Månsson îşi amintea cuvânt cu cuvânt întrebarea ei.

„Povesteşte-mi de mami. Încă mai sunteţi perechea secolului?"

În clipa aceea, Månsson hotărî să-i răspundă la fel de onest şi de direct. Îi explică Lindei că n-a fost vorba de aşa ceva nicio clipă. Că o plăcea pe mama ei, bineînţeles, care era o femeie atât frumoasă, cât şi inteligentă. Dar nici vorbă de pasiunea vieţii. Nici pentru ea, nici pentru el. În plus, nu prea semănau deloc. Mama Lindei era mult mai în vârstă decât el şi ducea o viaţă diferită, mult mai burgheză. Asta ca să dea doar un exemplu. Şi fiindcă amândoi îşi dădeau seama de acest lucru, se întâlneau tot mai rar — ultima oară fiind la acea petrecere la care făcuse cunoştinţă cu Linda — şi de atunci au vorbit doar la telefon. Cu o zi înainte să plece în concediu, o sunase să-i ureze călătorie plăcută. Mama Lindei îl expediase după câteva cuvinte şi Månsson îşi dădu seama că povestea lor s-a terminat definitiv. Cel puţin, asta a fost impresia cu care a rămas după ultima lor conversaţie la telefon.

— Şi Linda cum a reacţionat când i-ai spus asta? întrebă Anna Holt, la fel de curioasă.

A reacţionat în felul ei caracteristic, direct şi articulat, şi probabil de asta îşi amintea atât de bine replica ei.

— A spus ceva de genul: *„Lucky you"*[59], zise Månsson. „Mami a mea e o *bitch*[60], să ştii." În engleză, adică. Asta fiindcă a copilărit în State, îi explică el.

În aceeaşi zi, Lewin reuşi să elucideze două dintre enigmele de pe listă într-un fel la care un poliţist trecut prin viaţă ca el nu putea decât să viseze. Mai întâi, poliţia din Växjö a primit un apel de la o infirmieră de douăzeci şi şapte de ani din Kalmar, dornică să le povestească câte ceva despre cazul Linda Wallin, câteva lucruri elucidante de care îşi dăduse seama abia atunci, în dimineaţa aceea, după ce a citit DN la serviciu şi a văzut cine era ucigaşul. Thorén, care era de serviciu la recepţie, a preluat apelul şi, de îndată ce-a terminat de vorbit, a sărit în maşină şi a plecat în trombă la Kalmar cu Knutsson, ca s-o interogheze pe femeie.

Aceasta fusese sunată pe mobil de către Bengt Månsson tocmai în dimineaţa zilei de vineri, patru iulie. Månsson era în Kalmar şi se întreba dacă nu cumva avea chef să se întâlnească cu el. Asta aşa, complet spontan, pentru că în seara aceea avea de gând să se ducă la concertul celor de la Gyllene Tider de pe Bergholm. După câteva detalii practice, printre care o întâlnire contramandată şi altele, Månsson se înfăţişă acasă la ea şi, în decursul a zece minute, cei doi aterizară în pat. Şi au continuat aşa

[59] Eşti un norocos (engl.)

[60] Ticăloasă (engl.)

toată după-amiaza, exact ca şi în cele trei dăţi când l-a mai întâlnit pe Månsson.

Prima oară s-a întâmplat la mijlocul lunii mai, când ea şi nişte colegi de serviciu s-au dus la teatru şi Månsson i-a însoţit pe post de ghid. După spectacol, de îndată ce-a reuşit să scape de colegii ei şi a călcat peste pragul casei lui Månsson, cei doi au făcut sex. Şi ca să economisească timp, au început preludiul chiar în taxi, în drum spre apartament.

Dar de data aceea, actul n-a fost prea reuşit. După-amiază, într-o pauză de sex, Månsson a rugat-o să-l lase să folosească maşina ei de spălat. Voia să spele un pulover scump, albastru-deschis, pe care, într-un mod nefericit, îl murdărise de pete de rugină în ziua precedentă. Ajutase un vecin care meşterea ceva la maşină şi, când s-a întins sub caroserie, şi-a murdărit puloverul. În plus, s-a julit cu ceva şi pe burtă, dar când fata i-a atras atenţia, a dat doar din mâini. Era doar o zgârietură mică.

Femeia i-a explicat că puloverul acela trebuia spălat de mână şi, pe cât se poate, în apă foarte rece. Mai ales dacă era murdar de sânge. Nici nu putea fi vorba de maşina de spălat, lucru ştiut de toate fetele şi cu atât mai puţin de băieţi. Aşa că îi spălă puloverul de mână, îl puse la uscat, după care se reîntoarse la activităţile de dinainte cu proprietarul puloverului. Seara s-au dus la concert. Puloverul era tot pe sfoară, dar Månsson avea la el o geantă sport cu nişte haine de schimb, aşa că n-a avut nevoie de el. În plus, au fost douăzeci de grade afară, toată seara.

După concert, femeia s-a întâlnit cu nişte cunoştinţe vechi din Västervik şi, cât a stat de vorbă cu ei, Månsson a dispărut pur şi simplu. Sigur că era aglomeraţie şi oamenii se îngrămădeau spre ieşire dornici să plece, dar totuşi:

parcă l-ar fi înghițit pământul. Femeia l-a căutat vreo jumătate de oră, până când s-a întâlnit cu o prietenă, o colegă de serviciu care fusese cu ea la teatru când l-a întâlnit pe Månsson pentru prima oară. Conform spuselor prietenei, aceasta îl surprinsese pe Månsson dispărând din parc împreună cu o femeie tânără, alta decât cea care fusese lăsată baltă de același Månsson.

— Bănuiesc că nu te-ai bucurat deloc, constată inspectorul Thorén în felul lui empatic.

Nu, martora lui nu s-a bucurat deloc, dar nu asta o enervase cel mai rău. Nu intenționa să se căsătorească cu Månsson și, cât timp îl aștepta pe Prințul Fermecat, îi ajungea pentru ce avea ea nevoie. Din punctul ăsta de vedere n-avea de ce să se plângă. Ce-a iritat-o la culme și „a scos-o din pepeni" a fost nesimțirea lui, faptul c-a lăsat-o să-i spele puloverul.

Primul lucru pe care l-a făcut când s-a întors acasă a fost să vâre puloverul în geanta lui sport rămasă la ea și să arunce totul la gunoi. În zilele următoare a sperat că o s-o sune să-i explice ce s-a întâmplat, dar degeaba. Nici gând.

— Ai aruncat totul la gunoi? întrebă Thorén.

Da, puloverul, o pereche de izmene murdare și eventual și câteva mărunțișuri de care uitase între timp, plus geanta în care se aflau hainele. Totul aterizase în container și, având în vedere că gunoierii din cartierul ei ridicau gunoiul o dată pe săptămână, nu mai credea c-o să găsească ceva acolo.

— Sper că a fost de-ajuns c-am stat de vorbă cu tine, spuse Knutsson care prefera să evite cuvântul „mărturie".

— Ziceai că ai observat julitura de pe abdomen când erai cu el, îi reaminti Thorén fetei. Îți aminteşti cumva cum arăta rana respectivă?

Ca o julitură obişnuită, spuse martora. O julitură aflată la câțiva centimetri deasupra buricului.

Cât de adâncă? Vreo inflamație? Era infectată? Cât părea de veche?

Nu era foarte veche, părea curată şi îngrijită, să fi avut vreo zece, cincisprezece centimetri şi părea veche de vreo zi, maximum două. Exact cum i-a spus el.

Părea să se fi rănit cu ceva ascuțit şi cel mai simplu ar fi fost dacă Thorén şi-ar fi ridicat cămaşa ca să-i arate cam pe unde era. N-avea de ce să se ruşineze, doar era asistentă, asta era profesia ei, concluzionă martora.

— Mulțumesc pentru ofertă, spuse Thorén şi zâmbi. Dar ce-ar fi dacă aş face o schiță după indicațiile tale?

— Da, exact, spuse martora cinci minute mai târziu, dând din cap spre schița lui Thorén. Nu ți-a trecut niciodată prin cap să te faci grafician în loc de polițist?

— Nu, deloc, spuse Thorén la fel de zâmbitor. Deşi mereu mi-a plăcut să desenez. Deci, zici că era o rană de vreo zece centimetri, aflată la toți atâția centimetri de buricul lui, între piept şi buric, adică?

Exact aşa era, îl aprobă martora şi în caz că-i promiteau că n-o să mai zică la nimeni, putea să-i asigure sută la sută, având în vedere că sărutase rana respectivă de mai multe ori. Puțin Desivon şi câteva pupicuri, asta

fusese propunerea ei. Månsson a refuzat Desivonul şi s-a mulţumit cu pupicurile.

— Ce tipă tare, oftă Thorén în maşină, în drum spre Växjö.

— De ce n-ai profitat să-i arăţi muşchii de pe abdomen? răspunse Knutsson care dintr-odată îşi pierduse cheful de glume.

— Mă gândeam c-o să ţi se pară jenant, spuse Thorén şi oftă încântat.

— Micuţul Månsson pare să fi fost extrem de activ, zise Knutsson, deşi ar fi vrut să schimbe subiectul.

— Bine că n-a trăit pe vremea lui Zorn[61], spuse Thorén care, deşi era poliţist, nutrea o pasiune ascunsă, dar sinceră, pentru artele frumoase.

— Lăsând la o parte micul incident cu tomberonul, eu zic c-ar trebui să fim mulţumiţi, îl aprobă Lewin câteva ore mai târziu când află ce a avut de spus martora lor. Dar chestia aia cu Zorn n-am înţeles-o, adăugă el, uitându-se la Thorén.

Păi, interesul lui Månsson pentru femei, îi explică Thorén. Părea să fi fost combinat chiar cu Toate Fetele din Småland. Sau cu majoritatea, oricum. Exact ca Anders Zorn care, conform bârfelor despre el, părea să se fi ales cu cincizeci şi cinci de copii nelegitimi, recunoscuţi ca fiind ai lui, în perioada în care a fost activ ca pictor.

— Cincizeci şi cinci de copii, doar în circumscripţiile Orsa şi Gagnef. Norocul lui că fetele din ziua de azi

[61] Anders Zorn (1860–1920), unul dintre cei mai faimoşi pictori suedezi, cunoscut, printre altele, pentru portretele şi nudurile sale feminine.

folosesc anticoncepționale. Culmea e că tipul a reușit să se limiteze la un singur copil, spuse Thorén.

83

— Și a treia oară când v-ați întâlnit? întrebă Holt.

La fel de curioasă, la fel de interesată și prietenoasă ca atunci când a început audierea cu peste o oră în urmă.

— Povestește-mi. Ce s-a întâmplat?

Conform spuselor lui Månsson, Linda a fost cea care l-a sunat mai întâi pe numărul pe care i-l dăduse cu câteva zile în urmă și, sincer vorbind, acest lucru l-a luat prin surprindere. Tocmai fusese ziua ei. Împlinise optsprezece ani cu o zi înainte și tatăl ei a organizat o petrecere mare pentru ea și prietenii ei la conac. Și Linda voia să continue petrecerea cu Bengt Månsson, între patru ochi.

— Și la ce te-ai gândit când ai auzit una ca asta? întrebă Holt.

— Sincer să fiu, am rămas mască, spuse Månsson. Eu unul n-aveam de gând s-o sun și faptul că m-a sunat ea m-a luat complet pe nepregătite.

— Și ea ce-a zis?

— Păi, tocmai asta m-a surprins cel mai mult. M-a întrebat dacă mă poate scoate în oraș, la o cină. Ca să sărbătorim faptul că e femeie adultă.

— Și tu ce-ai zis?

— Am propus să împărțim nota, spuse Månsson.

— La care ea...

— Nici să nu mă gândesc. Că nu ieşeam cu maică-sa. Aşa vorbea mereu. Ți-o servea drept în față, fără ocolişuri.

— Ai rămas surprins, constată Holt.

— Păi, mi s-a părut destul de dezghețată, ca să zic aşa, spuse Månsson. Mă rog, ştiam de taică-su şi de câți bani avea. Îmi povestise mama Lindei... Lotta, adică. Şi am fost şi acasă la el, aşa că m-am prins cam cât erau de bogați.

Şi după asta, cei doi s-au întâlnit, au luat cina la un restaurant din centrul oraşului, au stat de vorbă şi s-au distrat împreună.

— Şi cine a achitat nota până la urmă? se întrebă Holt cu o mină la fel de curioasă, deşi începuse să se străduiască tot mai mult.

— Da, păi, ea, spuse Månsson, în continuare surprins. M-am oferit să plătesc partea mea, dar ea se hotărâse deja. A făcut o chestie din asta, voia să arate că nu mai e minoră şi că putea să invite un tip ca mine la cină dacă avea chef. În plus, zicea că e aproape sigură că are mai mulți bani decât mine şi avea dreptate, aici nu puteam s-o contrazic. Şi să nu uităm că vorbim despre o fată care tocmai a împlinit optsprezece ani.

— Şi, după asta, v-ați dus acasă şi ați rămas acolo împreună, spuse Holt care n-avea de gând să rateze o astfel de şansă.

— Da, spuse Månsson. Ne-am dus acasă la mine şi am făcut dragoste.

— Povesteşte-mi cum a fost prima oară, spuse Holt.

Păi, cum spunea, au făcut dragoste. Nu doar sex. A fost mai mult de atât. După care Månsson a scos o sticlă cu vin şi apoi au discutat şi au dormit împreună şi, în

dimineața următoare, au luat micul dejun acasă la el. Exact așa s-a întâmplat și simplul fapt că acum stătea acolo și-i explica ce s-a întâmplat îl exaspera. Nimerise într-o situație complet absurdă, pe care n-o înțelegea. Doar nu-i făcuse niciodată rău Lindei și nici n-a avut de gând să-i facă rău vreodată.

— Știi ceva? spuse Anna Holt, privindu-și ceasul. Eu zic c-ar fi mai bine să continuăm mâine.

— Deci recunoaște că s-a culcat cu ea? o întrebă procuroarea pe Anna Holt în timp ce luau prânzul împreună.

— Da, nu e chiar prost, constată Holt.

— Și restul? Amnezia aia de vineri? N-a mai încercat să abordeze subiectul?

— A încercat cu o jumătate de gură pe la sfârșit, dar l-am oprit eu, spuse Holt.

— Vrei să mai aștepți? întrebă procuroarea.

— Da, până când ajunge la partea cu vizita în apartamentul ei, spuse Holt. După ce-am aflat tot ce-a făcut în ziua aia în care a omorât-o pe Linda.

— Până atunci?

— Până atunci și cred că abia atunci o să te chem și pe tine să-l asculți, spuse Holt.

— Ai vreo idee cum o să se termine? întrebă procuroarea.

— Sigur că da, spuse Holt. Știu exact cum o să se termine.

— Vrei să-mi împărtășești și mie?

— Îți pot scrie pe o foaie, dacă-mi promiți că n-o s-o citești înainte să termin cu el.

— Mai bine lasă. Oricum n-aș reuși să mă abțin. Sunt genul care citește notițele altora pe ascuns, când ceilalți ies din cameră.

— Şi eu, spuse Anna Holt. Aşa fac toţi poliţiştii adevăraţi, presupun. Mă bucur să întâlnesc în sfârşit şi un procuror care face la fel.

84

Miercuri dimineaţa, Bengt Månsson a fost arestat pe baza unui mandat emis de judecătoria din Växjö, fiind bănuit de uciderea Lindei Wallin. Rezultatele definitive de la SKL, care indicau faptul că ADN-ul găsit la locul crimei îi aparţinea sută la sută, sosiseră deja cu o zi înainte. Cu toate astea, Månsson şi avocatul lui negau că ar fi omorât-o. În ceea ce-l privea, n-avea niciun comentariu, decât că era nevinovat şi că toată situaţia aceea i se părea de neînţeles. Anna Holt alese în mod conştient să nu fie de faţă la arestarea lui. Pentru ea era mai important să nu distrugă încrederea pe care încerca s-o obţină din partea lui. Månsson n-avea voie s-o vadă în situaţii neplăcute. Dimpotrivă, voia să-l facă să creadă că lipsea tocmai fiindcă nu credea în ce spuneau ceilalţi despre el. Nu era mai complicat de atât.

— Chiar a întrebat de tine, spuse procuroarea când i-a povestit despre cele întâmplate Annei Holt.
— Ce bine, spuse Holt. Am sperat c-o să întrebe.

După prânz, Holt a urcat singură la Månsson şi l-a scos din celulă. Apoi l-a întrebat dacă l-ar deranja prezenţa unei colege mai tinere la următoarea sesiune de audieri.

— Dacă nu vrei, o lăsăm baltă, spuse Holt de îndată ce citi umbra de îndoială din ochii lui.

— Nu, nu mă deranjează, răspunse Månsson. Dacă e OK pentru tine, e OK şi pentru mine.

— Atunci rămâne cum am stabilit, spuse Holt.

Audierea dură trei ore, timp în care Lisa Mattei nu rosti decât cinci propoziţii. Dar, pe neaşteptate, Månsson îi adresă o întrebare în mijlocul audierii.

— Îmi cer scuze că vă întreb, spuse Månsson. Poate sună ciudat, dar... chiar sunteţi poliţistă?

— Da, spuse Lisa Mattei şi zâmbi şi mai amical decât Holt. Dar să ştiţi că nu sunteţi primul care îmi pune întrebarea asta.

— Nu arătaţi deloc ca o poliţistă. Dacă înţelegeţi la ce mă refer, spuse Månsson.

— Ştiu, zise Lisa Mattei. Cred că e din cauză că nu fac altceva decât să citesc o grămadă de hârtii, zilnic. Uneori mai şi ascult, e drept.

Apropo de relaţia lui Bengt Månsson cu Linda Wallin: fata tocmai împlinise optsprezece ani şi el treizeci şi doi, dar Anna Holt n-avea de gând să comenteze deloc diferenţa de vârstă. Cel puţin, deocamdată. Poate săptămâna viitoare, dacă totul mergea cum sperase.

— Povesteşte-ne despre relaţia ta cu Linda, începu Holt.

Relaţia lor nu putea fi numită serioasă, în niciun caz. Diferenţele dintre ei erau prea mari. De obicei, se întâlneau, şi-atât. Poate de vreo douăzeci de ori în total, în trei ani. Mai des la început şi mai rar în ultima vreme. Ultima oară când s-au întâlnit a fost în primăvară când ea

l-a sunat să-i spună că s-a despărțit de prietenul ei. Dar, sigur, i-a plăcut mult de Linda. Mult de tot, chiar, şi dacă era să fie sincer, fusese şi îndrăgostit de ea un timp. Cel puțin, la început, dar luând în calcul diferențele dintre ei, a considerat că nu-i cazul să-i facă mărturisiri romantice.

— Şi totuşi, am impresia clară că şi Lindei i-a plăcut de tine, spuse Holt.

Fără dubiu că era aşa, confirmă Månsson, ceea ce nu făcea decât să complice lucrurile în situația aceea. La un moment dat, i-a spus că a scris despre el în jurnalul ei şi, în clipa aceea, Holt detectă aceeaşi schimbare în ochii lui Månsson ca atunci când l-a întrebat dacă îl deranjează prezența Lisei Mattei.

— Ştiu, spuse Holt. Ştiu că i-a plăcut mult de tine, repetă ea fără a intra în detalii referitor la sursa din care aflase asta.

— Mă mai gândeam la o chestie, schimbă macazul Holt, vrând să-i deturneze atenția de la jurnalul cu pricina. Nu prea voiam să-ți vorbesc despre asta, dar în caz că te deranjează, îmi zici şi, gata, am încheiat subiectul.

— Aşa, spuse Månsson, părând dintr-odată mai precaut.

— Nu-i niciun secret, ca să zic aşa, dar... am impresia că ai ceva experiență în materie de femei, spuse Holt şi ridică din umeri. O grămadă de experiență, chiar, zise ea zâmbind.

Månsson pricepuse aluzia, dar nu-i plăcea deloc formularea aceea. „Experiență" era un cuvânt dur, cinic. În vocabularul lui, un sinonim pentru „uzat". Lui Månsson îi plăceau femeile. Întotdeauna i s-a părut uşor să discute cu ele, să fie în preajma lor, să petreacă timpul cu

ele. Prieteni n-a avut niciodată şi nici nu i-au lipsit. Dar, sigur. Fusese împreună cu mai multe femei de-a lungul anilor dacă asta voia să insinueze. Îl plăceau, se simţea bine în prezenţa lor. Femeile îl făceau fericit, vesel şi liniştit, pur şi simplu. Nu era mai complicat de atât.

— Nu mi se pare deloc complicat, îl aprobă Anna Holt. Înţeleg perfect ce vrei să zici, dar mă întreb care a fost treaba cu Linda.

— Te referi la lipsa ei de experienţă în materie de sex, spuse Månsson.

— Exact, zise Holt. Despre asta voiam să ştiu mai multe. Despre cum vă comportaţi în pat, tu şi Linda.

Cât se poate de normal, conform spuselor lui Månsson, ceea ce nu era deloc greu cu o fată ca Linda, mai ales când la mijloc erau şi sentimente.

— Sex normal, de cuplu, trase concluzia Holt.

— Ne comportam exact cum te-ai comporta şi tu dacă ai fi cu cineva pe care îl placi şi îl respecţi, îi explică Månsson. Dar, da, OK. Sex normal, dacă preferi.

Şi restul? se întrebă Holt. Celelalte femei cu care avusese o relaţie amoroasă şi care erau mai experimentate decât Linda? Tot sex normal făcea şi cu ele?

Nu tot timpul, recunoscu Månsson, dar atâta timp cât era vorba de reguli stabilite şi acceptate de ambele părţi, nu vedea nimic greşit în asta. Nu atâta timp cât era ceva ce le plăcea amândurora, ceva ce nu-l leza în niciun fel pe celălalt.

— Citeşte un articol din ăsta la nimereală dintr-o revistă obişnuită şi-o să înţelegi la ce mă refer, spuse Månsson.

— Înțeleg perfect, aprobă Holt. Dar să știi că nu de asta te afli aici și stai de vorbă cu mine.

— Adică?

— Ce-ai spus adineaori, despre acțiuni mature, înțelegere reciprocă și așa mai departe. Sunt complet de acord cu tine. Și de ce n-aș fi? E vorba despre viața ta personală.

— Știi ceva? continuă Holt privindu-și ceasul. Propun să ne oprim aici și să reluăm discuția mâine. N-o să crezi, dar am stat aici peste trei ore.

— Mulțumesc că m-ați lăsat să particip, spuse Lisa Mattei, zâmbindu-i lui Bengt Månsson. Mi s-a părut foarte interesant, sincer. Mai ales ce-ați spus despre diferența dintre a avea experiență și a fi uzat. Mi s-a părut o formulare frumoasă.

— Mulțumesc și eu, spuse Bengt Månsson.

— Ei, bine? Ce părere ai despre micuțul Bengt Axel, întrebă Holt de îndată ce-a rămas singură cu Mattei.

— Nu-i genul meu, zise Lisa Mattei. Mă rog, nu că eu aș fi genul lui, adăugă ea ridicând din umeri.

— Dar cine-i genul lui? întrebă Holt.

— Oricine, dacă e să te iei după ce spune.

— Dar tu ce crezi?

— Nimeni, în afară de el însuși, bineînțeles, spuse Lisa Mattei și scutură din cap. Dacă scoți transcrisul la imprimantă și înlocuiești „femeie" cu „mâncare", o să înțelegi ce vreau să zic. Avem de-a face cu un caz tipic de bulimie. Ăsta e, un bulimic.

— Altceva? se întrebă Holt.

— Jurnalul, zise Mattei. Ăla despre care toți cred c-a fost ascuns de tatăl Lindei.

— Ce facem cu el? Dacă e adevărat ce spui, zise Holt.

— E clar că el l-a ascuns. N-o să-l găsim niciodată, dar Månsson crede că l-ai citit, aşa că poate-i mai bine să nici nu-l găsim, zise Mattei încântată. În cel mai rău caz, poate o să vrea să-l răsfoiască şi avocatul lui.

— Şi de ce se teme, crezi? întrebă Holt.

— Anna, spuse Mattei şi oftă. Păi, ştii prea bine de ce.

— Că jurnalul Lindei nu conţine doar pasaje despre sex normal, de cuplu, zise Holt.

— Vezi? spuse Mattei. Şi asta cu toate că stai de vorbă cu una care n-a făcut nici sex normal prea des. La ce-oi avea nevoie de mine, nu ştiu...

85

Toată lumea ştia cine era ucigaşul Lindei. Şi mult prea mulţi păreau să-l cunoască şi personal. Marele Detectiv, Publicul lucra în trei schimburi şi biroul echipei de investigaţii fu inundat de o avalanşă de ponturi despre Månsson.

Mai întâi i-a sunat dealerul lui Månsson. Acesta îl contactase pe omul lui de legătură de la Narcotice. Bineînţeles că nu era genul care să-şi vândă clienţii obişnuiţi. Pe de altă parte, Månsson nu mai era un client obişnuit. Nu că ar fi fost mai ciudat decât ceilalţi. Se aproviziona de câteva ori pe an, de cele mai multe ori, cu canabis. În plus, mai era şi rău-platnic. Omul tocmai primise o pedeapsă de doi ani şi jumătate şi se întreba dacă n-ar putea primi o favoare în schimbul informaţiei.

Cam tot atunci îşi dădu seama şi Knutsson de felul în care operase Månsson atunci când furase Saabul. Un

vechi coleg de facultate din Lund îl sunase să-i spună că lucrase cu Månsson câteva veri la rând într-o şcoală de corecție din Skåne. Månsson era genul practic, pasionat de meşterit, cu toate că aparențele indicau opusul. Chiar el făcea caz din asta, prezentându-se drept neîndemânatic. Dar talentul lui cel mai mare era la femei. Nu că asta ar fi fost o noutate pentru Knutsson.

Restul apelurilor proveneau doar de la femei tinere. Anchetatorii nu se aşteptau să aibă de-a face cu atâtea femei, care să vrea să le povestească despre experiențele lor personale cu Månsson. Şi mai multe voiau să redea poveşti auzite de la prietene. Una dintre informatoare era şi mai interesantă decât restul. Aceasta avea o prietenă care ajunsese să îi mulțumească lui Dumnezeu că era încă în viață. Conform spuselor ei, femeia petrecuse seara de joi, trei iulie, cu Månsson, dar s-a prins că ceva nu era în regulă, aşa că a plecat, pur şi simplu.

Două ore mai târziu, Knutsson şi Sandberg o audiau de zor şi, ca de multe alte ori, povestea pe care o auziră de la ea diferea față de cea de la telefon. Dar, din punct de vedere polițienesc, era în continuare extrem de interesantă şi-n plus, datele se potriveau cu cele deținute de ei.

În seara aceea de joi, pe la ora zece, femeia se deplasă până la apartamentul lui Månsson de pe Frövägen, Öster. Mai fusese acolo în vara aceea şi lucrurile au decurs şi acum ca de obicei. Cei doi aterizară pe canapeaua din camera de zi a lui Månsson. Dintr-odată, însă, femeia a spus „nu".

— Habar nu am de ce, sinceră să fiu, spuse ea şi se uită la Anna Sandberg. Brusc, mi-a pierit cheful.

Şi el ce-a făcut? se întrebă Sandberg.

A continuat avansurile, dar văzând că se împotriveşte, s-a oprit.

A fost violent? A bruscat-o?

— Nu, spuse martora. Doar s-a enervat cumplit. Ca un copil mic.

Şi fiindcă martora se enervase şi ea, îşi aranjase bluza, se încheiase la pantaloni, îşi luase poşeta şi plecase în trombă.
— Doamne, îți mulțumesc, spuse martora. Dacă aş fi rămas, m-ar fi strangulat şi pe mine, sunt sigură.

Sau şi mai rău, se gândi Anna Sandberg. Dacă i-ai fi făcut pe plac, aşa cum făceai de obicei, Linda Wallin ar fi fost probabil în viață şi acum. Apoi Sandberg îi puse întrebările clasice legate de preferințele sexuale ale lui Månsson şi martora îi răspunse la fel ca şi celelalte femei cu care a vorbit.

Månsson era un trofeu mult dorit în rândul tuturor femeilor. Îi plăcea să preia inițiativa în timpul actului. Era chipeş, atletic, un futai trăsnet, un armăsar antrenat pentru orice obstacol. Sever, dacă era nevoie şi dacă voia partenera, deschis la majoritatea propunerilor şi posibilităților. Dar nu şi violent, nu voia să rănească pe nimeni şi în niciun caz nu se implica în relațiile astea ca să-şi satisfacă nevoile sadice.
— Tocmai asta mi se pare ciudat, spuse martora. Eu nu mi-am dat seama niciodată că ar fi sadic. În orice caz, nu cu mine, constată ea şi scutură din cap.

Pentru că i-ai făcut pe plac şi pentru că niciodată nu l-ai scos din sărite când a fost cu tine, se gândi Sandberg.

Nu erai genul ăla, probabil, îşi spuse Knutsson.

86

Faptul că Lisa Mattei participă ca martoră şi la cea de-a patra audiere a lui Månsson nu era deloc întâmplător. Holt voia să-i forţeze mâna criminalului şi avea nevoie de Mattei ca să-i abată atenţia şi să-i uşureze suferinţa. Comportamentul prietenos al lui Mattei, aspectul ei blând şi inocent, faptul că era o femeie tânără complet neinteresantă pentru Månsson se potriveau perfect cu planul lui Holt.

— Ieri îmi ziceai că de obicei făceai sex normal cu Linda, începu Holt. Apoi mi-ai dat de înţeles c-a scris despre voi în jurnalul ei.

— Aşa e, spuse Månsson, aruncându-i o privire precaută.

— Întotdeauna există o excepţie de la regulă, spuse Holt. Ştiu că tu şi Linda întreţineaţi raporturi sexuale normale, de cele mai multe ori. Dar ce se întâmpla când nu era aşa? Când experimentaţi cu jocuri sexuale? Vreau să-mi povesteşti şi nu cred nici măcar că e un subiect penibil pentru tine.

— Nu, spuse Månsson. De ce-ar fi? Nu e nimic ciudat în asta. E genul de chestie pe care orice adult o face cel puţin o dată cu partenerul său.

Dar n-a fost chiar aşa de uşor cum şi-au închipuit, pentru că Annei Holt i-au trebuit două ore ca să-l

convingă să admită că o legase de câteva ori la mâini pe Linda în timpul actului sexual. Ceea ce fusese un progres imens în relația lor, în sfârşit, dacă erau să-l creadă pe cuvânt.

Linda nu era experimentată în materie de sex. Înainte să se culce pentru prima oară cu Bengt Månsson, mai avusese doar patru parteneri. Primul, la paisprezece ani, şi nu fusese nici măcar băută. Voia să termine repede şi atât. Toți partenerii ei de până atunci erau de vârsta ei. Şi nu ajunsese niciodată la orgasm cu ei. Doar când se masturba. Prima oară s-a întâmplat la vârsta de şaisprezece ani, când a urmărit cu exactitate instrucțiunile celui mai cunoscut terapeut sexual din țară, publicate în suplimentul de duminică al celui mai mare ziar de scandal. Îi povestise toate astea lui Bengt Månsson, primul Amant adevărat din viața ei.

Cu Bengt Månsson ajungea mereu la orgasm. De obicei, de mai multe ori chiar, de fiecare dată când se culca cu ea. Deja a doua oară, chiar dacă atunci n-au făcut decât sex normal. Majoritatea cuplurilor aveau probleme în privința asta, mai ales la început, şi atunci s-a întâmplat să descopere ceva interesant.

— Mi-am dat seama că îi plăcea dacă o strângeam tare chiar înainte de punctul culminant, explică Månsson.

Primele dăți nici n-au mers mai departe. Linda a fost cea care a venit cu propunerea. De fapt, nici nu i-a spus explicit ce voia. Stătea doar întinsă pe spate în patul lui. Făcuseră deja sex o dată. El stătea lângă ea şi o mângâia. Dintr-odată, Linda a scos cordonul de la halatul ei de baie şi şi-a întins mâinile spre el, lipindu-şi încheieturile. El a legat-o cu grijă la mâini şi apoi de spătarul patului, cu

mâinile deasupra capului. În tăcere şi înţelegere deplină, şi încredere maximă din partea Lindei, care voia să elibereze mâinile amantului ei.

— Îţi dai seama ce diferenţă, constată Månsson. Dacă vrei să ai orgasm, trebuie să te concentrezi pe stimularea simţurilor. E vorba de stimulare fizică şi psihică, explică el.

A legat-o. Sigur că da. A bătut-o? Niciodată. A chinuit-o fără s-o bată? Niciodată. Nici măcar nu i-a vorbit urât vreodată, spuse Månsson. Lindei nu-i plăcea aşa ceva. I se părea jignitor şi sigur şi-ar fi pierdut interesul dacă făcea asta. Calea pe care voia s-o exploreze era cea a tăcerii, a izolării şi a intimităţii secrete dintre ei.

— Sex consimţit, nimic mai mult, nimic mai puţin, clarifică Månsson. Faci ceva ce vrei, dar ceva despre care n-ai îndrăznit să-i povesteşti nimănui. Şi, de fapt, nu tu eşti partea activă în povestea asta.

— N-ai numit-o niciodată curva ta? îl întrebă Holt din senin.

Niciodată, spuse Månsson. O dată îi spusese că e o fetiţă obraznică şi chestii de genul ăsta, dar asta doar aşa, în glumă, cu zâmbetul pe buze şi Linda s-a prins că era doar în joacă.

— Vă prefăceaţi, spuse Holt.

— Dacă preferi, spuse Månsson şi dintr-odată păru că adoptă un ton mai încordat.

— Ce părere ai despre treaba asta, Lisa? întrebă Holt după audiere.

— Of, spuse Mattei. De ce întrebi o fată mare despre aşa ceva? De ce crezi că o grămadă de femei normale aleargă după bărbaţi „puternici"? Şi aterizează în pat cu unul

ca Månsson? Månsson nu era un bărbat adevărat. Nici măcar om nu-l pot numi.

— Şi atunci ce-i? întrebă Holt.

— Un soi de instrumentist sexual, dacă mă întrebi pe mine. Vreau să zic... cât de amuzant e să afli că e nevoie de stimulare fizică şi psihică în timp ce faci sex? Cât de neexperimentată trebuie să fii să nu-ţi dai seama că el tocmai cu asta se ocupă? Şi cât de excitant e să descoperi chestia asta?

— Nu mi se pare deloc excitant, o aprobă Holt.

— Singurul detaliu interesant, după părerea mea, şi singurul motiv pentru care ne aflăm aici şi-l ascultăm pe domnul Månsson e ce se întâmplă în capul dumnealui într-o situaţie rară în care o femeie nu-i cântă în strună.

— Ce situaţie? întrebă Holt.

— Următoarea, spuse Mattei. Imaginează-ţi că-i frustrat încă de la început. Că are un singur gând în cap. Să golească „pompa", ca să citez o expresie romantică de-a tipilor. Şi persoana cu care e ghiceşte ce-i în capul lui şi refuză să-i cânte în strună. Şi închipuie-ţi cât de frustrat e dacă îşi mai şi dă seama de asta. Că s-a făcut de râs.

— În situaţia asta, o partidă cu Bengt Månsson nu mai e deloc amuzantă, trase concluzia Anna Holt.

— Da, şi-n situaţia asta o strangulează pe Linda Wallin — dar nu te aştepta s-o recunoască vreodată.

— Nici măcar faţă de el însuşi?

— Nici măcar faţă de tine sau de mine, spuse Mattei.

— Ai vreo sugestie, ceva? insistă Holt.

— Măcelăreşte-l, spuse Mattei şi zâmbi candid. Nu c-ar recunoaşte aşa, dar m-aş bucura dacă ai face asta. Nu cred să fi avut de-a face vreodată cu un ucigaş atât de plictisitor, stupid şi încrezut.

87

Munca pe rupte, conştiinciozitatea şi creativitatea nu-l caracterizau doar pe Lewin, ci şi pe colegii lui cei mai apropiaţi. Tocmai de asta şi reuşiră să schiţeze un rezumat al celor mai importante evenimente din trecutul lui Bengt Månsson la doar cinci zile după ce l-au reţinut.

Vârsta: 35 de ani. Născut la Spitalul Municipal din Malmö, într-o dimineaţă splendidă de duminică, în mai, când vara părea c-o să zăbovească pentru prima oară mai mult în Skåne. Primul copil al unei mame necăsătorite, în vârstă de 30 de ani. Tatăl: necunoscut. Probabil că el ar fi fost veriga lipsă în clarificarea misterului ADN-ului străin, apărut într-o etapă incipientă a anchetei, când încă nu se cunoştea identitatea făptaşului şi care încă îi dădea dureri de cap lui Lewin.

Mama, în schimb, nu părea deloc ieşită din comun. Provenea dintr-o familie de fermieri de lângă Ängelholm şi rudele cu care au vorbit o descriau drept o femeie frumoasă şi optimistă, cu picioarele pe pământ şi un spirit întreprinzător. Când a împlinit douăzeci de ani, s-a mutat la Malmö şi, în doar zece ani, şi-a făcut propriul salon de înfrumuseţare în centrul oraşului, într-o zonă extrem de atractivă, şi numărul angajaţilor ei era într-o creştere continuă. Conform surorii ei mai în vârstă, femeia îl întâlnise pe tatăl lui Bengt Månsson într-un concediu petrecut pe Insulele Canare. Mai multe detalii nu putea să le ofere, din păcate.

În schimb, le arătă poze cu Bengt Månsson colegilor de la Malmö care o audiaseră. De la poze drăgălaşe de

bebeluş până la cele cu el purtând chipiu de student, nouăsprezece ani mai târziu, când era deja un tânăr extrem de chipeş. Cam ca actorii de pe vremuri, doar că fără mustaţa care era la modă pe-atunci. Pentru mătuşa lui, totul părea absurd şi de neînţeles, singura ei consolare fiind că, mai devreme sau mai târziu, poliţia avea să-şi dea seama că a făcut o greşeală cumplită.

Când Bengt a împlinit cincisprezece ani, mama lui a întâlnit pe cineva. Un bărbat cu cincispreze ani mai în vârstă decât ea. Un afacerist destul de realizat, care, în mod ciudat, era încă burlac. Un an mai târziu, cei doi s-au căsătorit şi Bengt s-a ales cu un frate vitreg şi un tată adoptiv. Familia s-a mutat într-o vilă frumoasă şi scumpă din Bellevue, la marginea oraşului. Mama lui a vândut salonul, obţinând un preţ bun, şi s-a mulţumit cu rolul de casnică, muncind ocazional de acasă pentru o firmă germană de cosmetice şi produse pentru îngrijirea părului.

Păreau nişte oameni cinstiţi care îşi vedeau de treaba lor. Nişte burghezi demni de respect. Nicio observaţie ciudată din partea vecinilor, a şcolii, a autorităţilor sociale sau a poliţiei. Nici în legătură cu Bengt, nici cu vreun alt membru al familiei. Bengt fusese un elev de nota zece în şcoala primară şi, în jur de opt, când a terminat liceul. Avea o constituţie atletică, deşi nu era interesat prea tare de sport şi era plăcut de amicii lui, fără să fi avut vreun prieten apropiat. Şi toate fetele de la şcoală i-au cerut prietenia încă din clasa întâi.

Scăpă de armată fără să fie nevoit să inventeze vreo scuză medicală ciudată. După un an de pauză, în care

părea s-o fi ținut într-o petrecere continuă cu prietenii, primind un salariu modest de administrator de la firma tatălui său adoptiv, Månsson s-a mutat la Lund şi a devenit student. După patru ani de cursuri lejere şi destul de amestecate (critică de film şi de teatru, filosofie, teoria literaturii), a obținut o diplomă de filolog şi a participat activ la proiectele teatrului studențesc, ale uniunii studenților, corului şi tot ce avea de-a face cu viața lipsită de griji a studenților din Lund. Şi toate studentele care s-au apropiat de el păreau să-l fi plăcut din prima clipă.

În toamna anului în care şi-a obținut diploma, mama lui Månsson muri de cancer la doar o lună după stabilirea diagnosticului, spre deosebire de majoritatea pacienților diagnosticați cu această boală. Cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului muri şi tatăl lui adoptiv în urma unui infarct neaşteptat, între cea de-a douăsprezecea şi a treisprezecea gaură a terenului de golf încă neacoperit de zăpadă din Ljunghusen.

Månsson şi fratele lui vitreg vândură vila şi celelalte bunuri ale familiei. Îşi înmormântară părinții, plătiră datoriile familiei şi împărțiră banii rămaşi. Mult mai puțini decât se aşteptau, lucru care părea să fi constituit mărul discordiei între ei pentru că, după moartea părinților, cei doi frați nu şi-au mai vorbit deloc. De îndată ce şi-a obținut diploma de economist, fratele lui Bengt Månsson s-a mutat în Germania. De cinci ani lucra ca economist la o filială a unei firme de produse forestiere din Suedia. Căsătorit cu o nemțoaică, domiciliat într-o localitate de lângă Stuttgart. Refuză să vorbească cu poliția când l-au sunat să-l întrebe de fratele lui. Iar restul familiei lui Bengt Månsson ori murise, ori îl lăsase baltă definitiv.

La vârsta de douăzeci şi cinci de ani, Månsson obţinu o slujbă ca administrator şi responsabil de proiect în cadrul departamentului de cultură al primăriei Malmö. În vara aceea o cunoscu pe fata căpitanului care era angajată temporar la aeroportul Sturup şi lucra la departamentul de relaţii cu clienţii. A aplicat pentru o slujbă similară la primăria din Växjö şi, de îndată ce-a obţinut-o, s-a mutat cu fata căpitanului într-un apartament de care-i făcuse rost viitorul lui socru. Un an mai târziu s-a născut fiica lor. După încă un an, cei doi s-au despărţit. Månsson s-a mutat în apartamentul de pe Frövägen, în care locuia şi acum.

Necăsătorit, cu dreptul de a-şi vizita fiica de şapte ani, dar cu care se întâlnea tot mai rar în ultimul timp. Venit lunar net: 25 000 de coroane. Permis de conducere, dar nu şi maşină. Nicio restanţă la plata utilităţilor sau la impozite. Nicio intrare în registrul poliţiei sau al altor autorităţi. Nici măcar o amendă pentru o parcare într-un loc nepermis. Şi toate femeile care au avut de-a face cu el par să-l fi iubit.

La vârsta de treizeci şi cinci de ani şi trei luni a violat-o şi a strangulat-o pe Linda Wallin în apartamentul mamei ei, din centrul oraşului Växjö. Fapta lui a constituit şi motivul pentru care poliţia a făcut un rezumat al vieţii lui până în momentul arestării şi a întocmit raportul care, în jargonul poliţienesc, era numit „scurta biografie a criminalului".

Anna Sandberg o audie pe fata căpitanului de zbor, care a confirmat bănuiala lor referitoare la apetitul sexual ieşit din comun al lui Bengt Månsson. Deşi, doar la începutul relaţiei lor, când făceau sex în fiecare minut; de îndată ce s-au mutat împreună şi ea a rămas însărcinată,

abia dacă a mai pus mâna pe ea. În schimb, se culca cu o grămadă de alte femei şi, cum s-a prins, a şi pus punct relaţiei.

Iar ca să-i răspundă la o întrebare directă: nu, nu fusese niciodată violent faţă de ea. Dacă era să ignore frecvenţa cu care o făceau, nu putea să spună decât că era vorba de sex normal. Bengt Månsson era „cel mai trăsnet tip şi cel mai şarmant pierde-vară pe care l-a cunoscut în viaţa ei" şi nu înţelegea deloc cum de a fost capabil să comită crima aceea. Ce o îngrijora cel mai mult era fiica lor de şapte ani. Deja amânaseră debutul ei şcolar şi, cu doar o zi înainte, luase decizia să plece din Växjö cu soţul ei.

Presa de scandal se grăbise să-i ofere bani şi faimă dacă voia să iasă în faţă şi să povestească despre relaţia ei cu criminalul şi despre cum era să fii mama singurului său copil, o fetiţă de doar şapte ani. Ucigaşul bestial de femei, care avea o fiică. Dar ce a convins-o definitiv să părăsească oraşul n-a fost vânătoarea de titluri senzaţionale ale presei de scandal, ci redactorul paginii dedicate vieţii familiale de la *Dagens Nyheter*, care, colac peste pupăză, mai era şi femeie. Aceasta voia să scrie un material amplu dintr-o perspectivă faptică, dar pe un ton cât se poate de empatic despre cum deveniseră ei victimele presei de senzaţional. Despre începutul şcolar amânat al fiicei ei, despre cum a afectat-o ştirea că „tatăl ei adevărat" era un ucigaş, despre planurile lor de-a se muta şi de a-şi schimba, poate, chiar şi identitatea. Când au auzit toate astea, ea şi soţul ei s-au decis să se mute şi au refuzat categoric orice participare la vreun interviu cu presa.

Vineri, Anna Sandberg şi o colegă de-a ei de la poliția din Växjö o audiară pe mama Lindei, în casa ei de vacanță de pe malul lacului Åsnen.

A fost o audiere importantă. Mama Lindei era în stare de şoc. Şocul pe care l-a simțit când a aflat de uciderea Lindei s-a transformat într-o stare de „şoc posttraumatic". Tocmai la țanc pentru următorul şoc, provocat de vestea privitoare la identitatea ucigaşului şi la rolul ei în contextul dat. În prezent, era în concediu medical, lua calmante puternice şi se vedea cu psihiatrul ei aproape zilnic, fiind supravegheată tot timpul de cea mai bună prietenă a ei.

În apartamentul din Växjö nu mai voia să pună piciorul niciodată şi nici nu era în stare să se gândească la ce avea să facă în privința lui. În orice caz, ştia că va fi greu de vândut. Toată țara aflase unde era „locul crimei", mai ales dacă citeau ziarele, ascultau radioul sau se uitau la televizor. Vecinii din cartierul în care îşi avea încă domiciliul stabil se împărțiseră în două tabere: în cea a curioşilor, care încercau să tragă cu ochiul prin geam când se furişau pe acolo şi, în cea a furioşilor, cei care ocoleau casa cât puteau. Mama Lindei primise deja o scrisoare anonimă de la un vecin care se plângea că n-o să-şi poată vinde apartamentul la un preț rezonabil şi o învinuia pe ea pentru asta. Dar de asta nu mai putea ea. Era grija ei cea mai mică.

Cu Bengt Månsson nu mai vorbise de vreo trei ani. Nu mai avuseseră contact deloc. N-a mai vrut să aibă de-a face cu el şi nici el n-a dat semne c-ar alerga după ea. A încetat să-l mai caute de îndată ce-a descoperit că nu aveau nimic în comun, de fapt, şi că nici măcar nu

era interesat de ea în mod special. În general, le povestise acelaşi lucru ca şi făptaşul. Cum s-au întâlnit, cât timp au fost împreună, unde se întâlneau de obicei. Anna Sandberg nu i-a pus nicio întrebare despre viaţa lor sexuală. Şi nici n-avea de gând s-o facă.

Ştia de la Linda că făcuse cunoştinţă cu Bengt Månsson. Cu câţiva ani în urmă, într-o perioadă neagră din viaţa lor, când Linda s-a mutat la tatăl ei „divinizat", a scos porumbelul pe gură când s-au certat. Nu i-a spus că aveau o relaţie intimă, ceea ce mama ei bănuise oricum, ci că s-au întâlnit. În ziua următoare, Linda a sunat-o şi şi-a cerut scuze. I-a zis c-a vorbit la nervi şi că n-a vrut s-o jignească. Iar ea a încercat să-şi alunge bănuiala aia din cap. Azi regreta nespus că nu s-a dus direct la el şi nu l-a omorât în bătaie.

— E vina mea, spuse ea şi privi înainte cu ochi goi, dând din cap ca să sublinieze ce-a zis.

Anna Sandberg se aplecă peste masă şi o strânse puternic de braţe ca să-i atragă atenţia.

— Ascultă-mă, Lotta, spuse Anna Sandberg. Mă asculţi?

— Da.

— Bine, spuse Anna Sandberg, şi se uită drept în ochii ei. Asta a sunat la fel de prostesc de parc-ai fi spus că-i vina Lindei c-a omorât-o. Mă auzi?

— Da, te aud. Te aud, spuse femeia când o strânse şi mai tare.

— Bengt Månsson e cel care a omorât-o pe Linda. Nimeni altul. E vina lui. Doar a lui. Tu şi Linda sunteţi victimele lui.

— Te aud, repetă Lotta Ericson.

— Bine, spuse Anna Sandberg. Sper să şi înţelegi că-i aşa. Pentru că ăsta e adevărul. Asta s-a întâmplat.

După aceea, Anna Sandberg şi colega ei se întoarseră la sediul poliţiei din Växjö. Niciuna dintre ele nu se simţea prea bine. Dar, în comparaţie cu cea pe care tocmai o părăsiseră, viaţa era de-a dreptul minunată.

— Aş fi în stare să-l omor pe nenorocitul ăla, spuse Anna Sandberg în timp ce coborau în garaj.

— Zi-mi dacă ai nevoie de ajutor, zise colega ei.

Knutsson şi Thorén continuară în zadar vânătoarea după jurnalul Lindei şi după alte documente care le-ar fi oferit mai multe detalii despre personalitatea ei. Începuseră prin a sta de vorbă cu prietenele Lindei, de la care aflară câteva informaţii. Apoi îl vizitară pe tatăl Lindei pe moşia lui imensă, unde primiră acelaşi răspuns ca şi colegii lor de dinainte.

Henning Wallin nu ştia nimic despre niciun jurnal. Desigur că s-a întrebat şi el cum de i-a putut scăpa una ca asta, având în vedere că poliţia i-a făcut capul praştie cu jurnalul ăla, însă singurul lucru pe care îl putea oferi erau propriile lui reflecţii cu privire la subiectul cu pricina.

— Bine, dacă vreţi, spuse Knutsson.

În lumea lui Henning Wallin, un jurnal era cel mai intim lucru posibil din viaţa cuiva. Cu atât mai mult când era vorba de o persoană tânără, o femeie. Ca fiica lui, de pildă. În caz că avusese un jurnal, era clar că acolo îşi trecea toate gândurile şi dialogurile pe care orice om sensibil le poartă cu el însuşi despre viaţa, sentimentele şi conştiinţa sa. În jurnalul acela îşi trecuse tot ce era mai

intim şi mai privat în viaţa ei pentru că voia să ţină toate astea doar pentru ea.

— Înţelegeţi? întrebă Wallin şi îşi plimbă privirea de la Knutsson la Thorén.

— Am înţeles, spuse Knutsson.

— V-am auzit, aprobă Thorén.

— Bine, spuse Wallin. Şi acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi.

— Mă întreb dacă l-a aruncat sau doar l-a ascuns, spuse Thorén în maşină, în drum spre sediul poliţiei de pe Oxtorget.

— În orice caz, e clar că l-a citit, spuse Knutsson.

— Ca să vadă dacă a scris ceva care-l incriminează pe ucigaş, zise Thorén.

— Şi negăsind nimic, l-a aruncat, cel mai probabil. Sau l-a ars, mai degrabă, spuse Knutsson.

— L-a ars, clar, spuse Thorén. Nu e el genul care să arunce lucruri doar aşa, aiurea. Deşi eu zic că l-a ascuns într-un loc sigur.

— De ce crezi asta? îl întrebă Knutsson.

— Pentru că nu-i genul care să arunce lucruri aşa, aiurea, repetă Thorén. Deşi, cine ştie...

— ... n-ai cum să fii sută la sută sigur, îl aprobă Knutsson.

88

Cea de-a cincea sesiune de audiere susținută de Anna Holt dură aproape toată ziua. Martor a fost aceeaşi Lisa Mattei, dar nu prea a deschis gura nici de data asta. A stat doar şi a ascultat cu zâmbetul ei sfios caracteristic şi cu privirea-i blândă. Ca de obicei, Holt începu discuția dintr-o direcție complet neaşteptată. Mai ales după discuția din ziua precedentă, singurul motiv fiind că nu mai era nevoie să se grăbească să clarifice lucrurile despre care vorbiseră ultima oară. Dimpotrivă, Holt prefera să-l lase în pace pe Månsson tot weekendul ca să aibă timp să se gândească mai bine la relația lui cu Linda Wallin.

— Povesteşte-mi despre tine, Bengt, începu Holt, apoi se aplecă înainte, se sprijini pe coate, zâmbi şi dădu din cap, semn că era extrem de atentă.

— Despre mine? întrebă Månsson mirat. Dar ce legătură are asta cu ce-am discutat?

— Despre copilăria ta, clarifică Holt.

— Adică?

— Poți să începi cu începutul, propuse Holt. Povesteşte-mi despre prima ta amintire.

Conform lui Bengt Månsson, primele sale amintiri datau de pe vremea când a început şcoala, la şapte ani. Nu-şi amintea nimic de mai demult. Sigur că mama şi rudele ei i-au povestit ce făcea sau zicea când era şi mai mic, dar nu-şi aducea aminte nimic.

— Nu ştiu de ce, dar aşa e, să ştiți, constată Månsson şi ridică din umeri.

Dar îşi amintea cum a fost când a început şcoala. Însă nu-şi aducea aminte de nimic ieşit din comun. Doar chestii obişnuite. Unele bune, altele aproape neinteresante. Iar despre unele prefera să nu vorbească deloc. În plus, nu înțelegea întrebarea. Ce legătură aveau amintirile lui din copilărie cu situația lui din prezent?

Nici despre părinții lui nu voia să vorbească. Muriseră de ani buni şi despre cele întâmplate între el şi ei n-avea de gând să le povestească sub nicio formă. În schimb, ar fi vrut să clarifice un lucru. Faptul că îşi cunoştea un singur părinte, şi anume pe mama lui. Habar n-avea cine era tatăl lui adevărat şi încă din copilărie îşi dăduse seama că n-avea rost s-o întrebe pe mama lui. Şi oricum, avea un tată adoptiv despre care nu voia să vorbească deloc şi pe care s-a străduit mult să şi-l şteargă din memorie.

— Nu le vizitezi deloc mormintele? îl întrebă Holt.

— Mormântul mamei mele, vrei să spui, o corectă Månsson.

— Mormântul mamei tale, repetă Holt.

— Niciodată, răspunse Månsson.

Dar mormântul tatălui adoptiv?

— Mă întrebi dacă nu mă duc acolo ca să mă uşurez? întrebă Månsson şi zâmbi.

— Adică? întrebă Holt.

— Ca să mă piş pe mormântul lui, clarifică Månsson.

— Şi de ce-ai vrea să faci una ca asta, spune-mi, îl încurajă Holt. Chiar aşa de urât s-a comportat cu tine?

Månsson n-avea de gând să-i spună nimic despre asta. Nici lui Holt, nici altcuiva.

— Nu spune asta, zise Holt. Eventual, te pot ajuta.

Cum să-l fi putut ajuta Holt pe Månsson în privința tatălui lui adoptiv? Doar murise deja. Ce-ar mai fi putut face cu el una ca Holt? Că, la zdup, n-avea cum să-l mai bage. Pe el aveau să-l facă bucățele, de asta s-a prins deja, dar cu morții nu mai aveau ce să facă, sau nu?

Anna Holt încercă şi-a treia oară. Se apropie de el din mai multe părți. Şi nu se grăbi deloc. Dar rezultatul fu acelaşi. Ori nu-şi amintea nimic, ori nu voia să-i povestească.

— Când te aud vorbind aşa, am senzația că vrei totuşi să-mi povesteşti ceva despre părinții tăi, în special despre tatăl tău adoptiv. Îți propun să te mai gândeşti puțin, spuse Holt dând din cap.

— Ce concluzie ai tras după tura asta? o întrebă Holt pe Mattei de îndată ce l-a predat pe Månsson celor de la arest.

— Te foloseşte pe post de public ca să testeze povestea pe care o să le-o spună şi celorlalți, zise Mattei.

De unde ştia Mattei una ca asta? Pentru că-şi dăduse seama încă de la prima întrebare a lui Holt şi primul răspuns al lui Månsson ce avea să zică trei ore mai târziu când i s-a pus ultima întrebare.

— Mă bucur să aud, spuse Anna Holt. Poate c-ajunge pe viitor să discut doar cu tine.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş simți flatată, zise Mattei. De ce să riște să-i strici alibiul încă de pe-acum? Mai bine îl păstrează pentru medici. Ălora n-o să le pese oricum şi n-or să alerge după martori. Ca să verifice dacă e adevărat ce spune.

— Nu-l crezi mai inteligent decât e?

— Dar nu e deloc inteligent, spuse Mattei. Doar că ştie exact cum să mintă o femeie. Cum să se vândă unui client sceptic. Asta-i specialitatea lui.

— Iar eu nu sunt decât o pițipoancă şi-atât, spuse Holt zâmbind.

— Nu şi pentru Bengt Månsson, spuse Mattei şi dădu din capul ei blond. Pentru el eşti o pițipoancă deşteaptă. O pițipoancă periculoasă, dacă vrei.

— Dar el tot o să aterizeze deasupra mea, spuse Holt.

— N-ai de ce să zici asta, Anna, spuse Mattei şi oftă. Eşti mult prea bună pentru aşa ceva. Ce vreau să spun e că, în sinea lui, e ferm convins c-o să te dea pe spate. Metaforic vorbind.

— Aşa, deci, spuse Holt încruntându-se.

— Păi, la ce te aşteptai? spuse Mattei.

În după-amiaza aceea, Bengt Månsson o contactă pe Anna Holt prin personalul de la arest. Vru să vorbească cu ea din nou. Era important. După un sfert de oră de la primirea mesajului, Anna Holt se afla în celula lui de arest. Månsson se simțea groaznic. Fără să ştie de ce. Dintr-odată, l-a cuprins o neliniște puternică şi nu-şi dădea seama ce se întâmpla cu adevărat în capul lui. Când a vrut să se ducă la toaletă, chiar înainte de sosirea lui Holt, a amețit şi a leşinat.

— Vorbesc eu cu ei să facă rost de un medic, spuse Holt.

— Te rog, spuse Månsson.

În drum spre ieşire, Holt l-a luat la întrebări pe paznic.

— Cum se simte, de fapt, Månsson?

— Ce i-ai făcut? o întrebă paznicul şi zâmbi larg. Părea complet dus când l-am cules de pe jos în budă. Aterizase cu cracii-n sus înainte să-l prind de mânecă.

— Dar ție cum ți s-a părut, pe bune?

— Arăta mai bine decât ce-am mai văzut. Eu zic că se simte nasol rău. Oricum, dați-i un Oscar pentru cel mai bun actor.

După-amiază, înainte să plece la hotel, Anna Holt descoperi o foaie pe avizierul lor, care n-avea nimic de-a face cu ancheta ei.

Era o pagină dintr-un proces-verbal de la audierea jurnalistei care îl reclamase pentru hărțuire sexuală pe colegul ei, Bäckström.

Colegul de la poliția din Växjö care condusese audierea părea să fi avut experiență în întrebările-cheie. Printre altele, părea complet conştient de diferența făcută de un procuror şi un tribunal între îmbrăcămintea neadecvată sau parțială şi goliciunea care nu putea fi cauzată decât de un comportament indecent.

— Ați văzut dacă era în erecție când şi-a scos prosopul? o întrebă conducătorul audierii.

Reclamanta nu era sigură. Pe de o parte, nu s-a uitat chiar de aproape, pe de alta, era prea ocupată să țipe la el să-şi revină în simțiri.

— Dar ceva tot ați văzut, insistă conducătorul audierii care ştia că avea nevoie de un răspuns clar în caz că urma să treacă în vreun fel cazul acela prin „gaura acului" care ducea spre sălile tribunalului.

— Arăta ca un crenvurst obişnuit, spuse reclamanta. Ca un crenvurst nervos, edifică ea.

Ce tare pentru Bäckström, se gândi Anna Holt, în timp ce mototoli foaia şi o aruncă în coşul cu hârtii care urmau să fie tocate.

— Aşa-i trebuie, chicoti Mattei în felul ei nemilos, după ce Anna Holt îi făcu sumarul săptămânii în barul hotelului, la un pahar de vin.

— Da, spuse Holt oftând. Uneori mă întreb dacă-s normală. Chiar mi s-a făcut milă de el. Îți dai seama, Lisa? Să mi se facă milă de Bäckström...

— Să ştii că există soluții şi pentru genul tău, Anna, spuse Mattei şi o privi cu severitate. Dacă vrei, pun foaia la loc. Ajunge să le dai un deget şi-ți iau toată mâna.

— Dar nu şi Johansson, spuse Holt, nu se ştie de ce.

— Lars Martin al meu? Niciodată! spuse Mattei.

89

În ultimul timp, Jan Lewin visează în fiecare noapte. Aproape de fiecare dată despre vara aceea cu cincizeci de ani în urmă, când a primit prima lui bicicletă adevărată şi tatăl lui l-a învățat să meargă cu ea. Dar nu mai visează despre bicicleta lui, Crescent Valiant, ci despre vara aceea şi despre ziua în care tatăl lui a fost nevoit să dea o fugă în oraş pe neaşteptate.

Tatăl n-a mai luat autobuzul ca de obicei. A fost dus cu maşina de bunicul lui Lewin. Tatăl părea obosit. Ne vedem în curând, a spus el şi-i ciufuli părul, doar că acum asta n-a mai fost la fel ca dățile trecute.

Apoi l-a ciufulit şi bunicul şi asta i s-a părut şi mai ciudat, pentru că era prima oară în viaţa lui când îl ciufulea bunicul.

— De-acum încolo, tu eşti stăpânul casei, Jan, spuse bunicul. Vezi s-o ajuţi pe mama cât timp tata e în oraş.

— Promit, spuse Jan.

90

Era o vară fără sfârşit. Şi un peisaj cu tot atâtea lacuri ca stelele de pe un cer nordic. Duminică, Anna Holt şi Lisa Mattei pregătiră un coş de picnic şi plecară la unul dintre lacuri, ca să-şi încarce bateriile pentru săptămâna următoare de lucru.

Anna Holt îşi recuperă mai întâi antrenamentul neglijat în ultimele zile. De îndată ce se schimbă, începu cu nişte exerciţii de stretching, după care dădu o tură în jurul lacului. După vreo zece kilometri parcurşi în mai puţin de o oră, îşi aruncă adidaşii şi înotă înainte şi înapoi în acelaşi lac. Apoi făcu două sute de abdomene şi tot atâtea flotări. Termină cu exerciţii de stretching, uşor îmbujorată, după care răsuflă uşurată în căldura de douăzeci şi cinci de grade.

Lisa Mattei se întinsese la umbră ca să citească una dintre cărţile ei preferate din copilărie, *Emil und die Detektive* de Erich Kästner. Îi plăcea mai ales partea în care micuţul Emil reuşeşte să-l prindă pe hoţul scârbos cu ajutorul unor tehnici judiciare — gaura făcută de un ac

de gămălie în cele şase bancnote furate — care o marcase pe viaţă şi datorită căreia îl prefera pe Emil faţă de meşterul detectiv Ture Sventon, a cărui tehnică de cercetare se baza mai degrabă pe intuiţie. Cel mai ilustrativ exemplu era acela cu observaţiile lui repetate despre pantofii ascuţiţi ai lui Ville Vessla şi concluziile sale referitoare la caracterul purtătorului lor. Lisa Mattei era mai interesată de partea tehnică a muncii de poliţist încă de când era mică.

După antrenament, Anna Holt i se alătură la umbră şi începu să citească şi ea. Cu ajutorul listei de numere apelate, mărturii şi diferite informaţii relevante din punct de vedere criminalistic, Lewin întocmise un orar cu toate acţiunile întreprinse de infractorul lor în ziua în care a violat-o şi strangulat-o pe Linda Wallin. Anna Holt avea nevoie de el pentru audierea următoare şi îşi propusese să înveţe pe de rost fiecare oră şi minut şi fiecare detaliu, cât se poate de exact.

Începând cu ora optsprezece, în ziua de joi, trei iulie, Månsson se afla în apartamentul lui de pe Frövägen, din cartierul Öster, la aproximativ un kilometru de centrul oraşului Växjö. După ora douăzeci şi două, Månsson fu vizitat de martora lor care îi refuză avansurile sexuale. Femeia părăsi apartamentul pe la unsprezece noaptea şi Månsson începu să dea telefoane imediat după plecarea ei.

Între unsprezece jumătate şi miezul nopţii a apucat să sune de pe fix la unsprezece numere diferite. Toate aparţinând unor femei, cunoştinţe de-ale lui. Nouă dintre ele nu erau acasă în clipa aceea şi Månsson nu părea să fi lăsat niciun mesaj. Una dintre ele a vorbit cu el, dar avea

alte planuri şi nu se putea întâlni cu el. O alta i-a trântit receptorul în nas când şi-a dat seama cu cine vorbeşte.

Månsson plecă în oraş şi fiindcă documentaţia din următoarele două ore se baza mai mult pe declaraţiile unor martori, nu era la fel de credibilă ca, de pildă, un apel telefonic controlabil, dat de pe un fix sau de pe un mobil. Imediat după miezul nopţii, Månsson a făcut o vizită la una dintre martorele cele mai recurente în ancheta lor, o vecină care se întorcea acasă după o plimbare cu câinele. Martora era sută la sută sigură de ziua, ora şi persoana cu care se întâlnise. În plus, Månsson era pe jos şi se îndrepta spre centru. Lewin a oftat şi şi-a notat declaraţia martorei.

După aceea mai existau două declaraţii conform cărora se putea trage concluzia că Månsson fusese la cel puţin un pub din centrul oraşului. Cea a barmanului care l-a servit cu o halbă mare pe la douăsprezece şi jumătate, după care, pe la unu, un altul l-a recunoscut şi şi-a amintit că, pe de o parte, Månsson era singur, ceea ce se întâmpla foarte rar, şi că părea „extrem de tulburat şi aproape paranoic". Lewin a oftat de două ori şi şi-a notat şi declaraţiile acestor martori. Următorul martor susţinea că l-a văzut pe Månsson într-un alt local din apropiere, undeva între ora unu şi două noaptea. Îl recunoscuse pe Månsson după fotografiile din ziare, aşa că „era sută la sută sigur că era el", drept care Lewin mai oftă o dată.

După două, situaţia era mult mai clară. Era ora la care Månsson a sunat la vechiul număr de telefon al Lottei Ericson de pe mobil, de undeva din centru. Şi fiindcă Lewin se întâlnise personal cu martora şi văzuse şi desfăşurătorul cu numerele apelate de pe mobilul lui Månsson, n-a avut motiv să ofteze nici măcar o dată.

După ora trei, acesta a apărut la uşa mamei Lindei Wallin. Maşina Lindei era parcată pe strada din faţa casei şi probabil că Månsson a recunoscut-o. I-a venit o idee spontană şi a urcat să o vadă. Nimic ciudat până aici, deoarece interfonul era scos din funcţiune de câteva zile.

A greşit, probabil, etajul, din acelaşi motiv pentru care a apelat un număr greşit, şi a sunat la uşa fostului apartament al mamei Lindei, de la ultimul etaj. Dar, de îndată ce câinii au început să latre la el, a coborât repede şi a verificat încă o dată plăcuţele cu nume de la intrare. A găsit o „L. Ericson", a aruncat zarul şi a sunat la uşa respectivă, iar Linda, care tocmai se întorsese acasă, i-a dat drumul.

În ceea ce privea cele întâmplate mai târziu, nu putea decât să dea cu presupusul, dar fiind vorba de propriile speculaţii, Lewin avea deplină încredere în valabilitatea lor. Dimpotrivă, prezumpţiile lui constituiră baza unor noi concluzii pe care le notă în jurnal. Faptul că Månsson n-a mai fost pe la mama Lindei de trei ani, de când s-a produs schimbul de apartamente. Că probabil femeia nici n-a vorbit cu el despre asta. Că Linda nu-i spusese nici ea nimic şi că era vorba despre o vizită spontană, nu una planificată sau anunţată din timp.

Între trei şi un sfert şi cinci dimineaţa, Månsson s-a aflat la locul crimei împreună cu victima. Pe la ora cinci, a sărit pe geamul dormitorului şi, cel mai probabil, a parcurs distanţa dintre locul crimei şi apartamentul lui pe jos. N-avea cum să ajungă acasă mai târziu de cinci şi jumătate.

Apoi a împachetat câteva lucruri într-o geantă sport şi a decis să părăsească oraşul. De ce, nu era clar. Avea deja bilete la Gyllene Tider, care aveau concert pe insula Öland în seara aceea, dar Månsson trecuse prin multe de când le cumpărase. Să fi fost vorba de o tentativă de evadare fără chef? O încercare de-a face rost de un alibi, drept care nu luă autobuzul spre Kalmar.

Probabil că atunci i-a venit ideea să fure Saabul vechi al căpitanului, se gândi Lewin. Varianta cu autobuzul nu era prea deşteaptă. Mai bine călătorea singur.

În clipa următoare, Månsson se deplasează pe jos de la apartamentul lui de pe Frövägen până la parcarea de pe Högstorpsvägen, aflată la aproximativ un kilometru de blocul lui. Pe la ora şase dimineaţa, e văzut de martora de nouăzeci şi doi de ani, fură maşina şi pleacă. Deloc imposibil, având în vedere că o plimbare rapidă era de-ajuns ca să parcurgă distanţa aceea în doar câteva minute.

Pe la şase şi un sfert ajunge la periferia oraşului Kalmar şi se descotoroseşte de maşină. Ceasul trebuie să fi fost în jur de opt, în caz că a respectat limita de viteză, se gândi Lewin.

De maşină scapă destul de repede şi între timp se face în jur de opt şi jumătate. Cum a ajuns în Kalmar era neclar. Dar dacă se lua după reconstituirea poliţiei locale, era cât se poate de posibil să fi parcurs pe jos distanţa rămasă. Cei aproximativ zece kilometri până la locuinţa femeii pe care o sună la nouă dimineaţa puteau fi acoperiţi în două–trei ore. În plus, nu trebuia să-şi facă griji că cineva îl văzuse în autobuz sau să aibă contact cu vreun şofer inimos, în caz c-ar fi făcut autostopul.

Månsson petrecu ziua de vineri în Kalmar şi pe Öland şi părăsi insula pe la miezul nopţii. Poliţia nu reuşi să dea

de tânăra cu care dispăruse de la concert, deşi o rugară să-i contacteze printr-un apel publicat în ziarele locale.

Unde a petrecut restul weekendului nu se ştia. În orice caz, luni dimineaţa era deja la serviciu, în Växjö.

— Jan Lewin ăsta e un om scrupulos, constată Anna Holt după ce termină de citit.

— Mie mi se pare cam plictisitor, interveni Mattei. Şi are un fel extrem de angoasant de a reda faptele. Cred că face apel la fapte concrete tocmai ca să-şi controleze propria angoasă.

— Nu ca Johansson care o ţine una şi bună cu poveştile lui eroice şi eşecurile ridicole ale celorlalţi, spuse Holt şi o privi curioasă pe Mattei.

— Nu, în niciun caz, zise Lisa Mattei. Lars Martin Johansson nu semăna deloc cu Jan Lewin, deşi erau cam de aceeaşi vârstă. Dimpotrivă. Poveştile lui Lars Martin Johansson o învăţaseră mai multe despre ceea ce înseamnă să fii poliţist decât orice altceva ce a făcut, citit sau auzit. În plus, era extrem de amuzant, iar poveştile lui aveau mereu o poantă din care se putea învăţa ceva.

— Şi sunt şi adevărate, bine-nţeles, spuse Holt, zâmbind încântată.

Sută la sută, conform Lisei Mattei, şi extraordinare, în sensul că Lars Martin Johansson era unul dintre puţinii oameni care au înţeles că uneori adevărul putea fi găsit doar printr-un dialog intern cu propria conştiinţă. Acelaşi lucru despre care scria şi Skinner în eseurile sale ştiinţifice despre introspecţie ca mod de a găsi adevărul şi lumina. Şi care n-are nimic de-a face cu perspectiva

noastră plictisitoare şi previzibilă despre diferența dintre adevăr şi minciună.

— Deci, Johansson nu minte niciodată, o provocă Holt.

— Nu în sensul ăla convențional, spuse Mattei. Nu e genul ăla. Johansson nu-i minte pe ceilalți.

— Dar ce gen e, după părerea ta?

— Genul care se minte pe sine, îi răspunse Mattei dintr-o bucată.

— Nu ştiu de ce nu te măriți cu el, Lisa, spuse Holt.

— E deja însurat. În plus, nu cred că sunt genul lui, constată Mattei cu un oftat.

91

În lunea aceea, Anna Holt trecu la o tactică ofensivă şi îl confruntă pe Bengt Månsson cu jurnalul întocmit de Jan Lewin. Lisa Mattei fusese înlocuită de Anna Sandberg, asta ca să-i reamintească de unica şi cea mai mare pasiune din viața lui.

— Cum vrei să faci, Anna? întrebă Sandberg.

— Eu vorbesc, tu asculți. Dacă o să vreau să intervii cu ceva, o să-ți fac semn în prealabil, îi explică Holt.

— N-am nimic împotrivă.

— Nicio amenințare, nicio promisiune, nu ne grăbim nicăieri. În rest, poți să pari cât se poate de afurisită, explică Holt.

— Asta din urmă n-o să fie o problemă, spuse Anna Sandberg.

— Având în vedere că până acum am fost sinceră față de tine, am zis c-ar fi bine să-ți arăt rezumatul ăsta, începu Anna Holt şi îi întinse lui Månsson jurnalul întocmit de Jan Lewin.

— Apreciez, spuse Månsson politicos.

— Bine, spuse Anna Holt şi zâmbi prietenos. Atunci îți propun să-l citeşti liniştit. Noi ştim deja că tot ce scrie acolo e adevărat fără să te întrebăm şi pe tine, dar ar fi interesant să auzim şi o explicație din partea ta.

Cinci minute mai târziu, Bengt Månsson terminase de citit.

— Da, văd ce scrie, spuse Månsson. Şi când văd aşa, negru pe alb, îmi amintesc că m-am întâlnit cu Linda în seara aia... adică noaptea, se corectă el. Îmi amintesc că la început am stat şi am discutat şi că apoi am făcut sex, pe o canapea, pare-mi-se... dar după aceea nu-mi mai amintesc nimic.

— După aceea nu-ți mai aminteşti nimic, repetă Anna Holt.

— E ca o gaură neagră, spuse Bengt Månsson.

— Care e ultimul lucru de care-ți aminteşti? îl întrebă Anna Holt.

Månsson îşi amintea că s-a întâlnit cu o prietenă veche. Că a fost acasă la ea. Fata locuia în Kalmar. Că au făcut sex în ziua aceea. Că au fost la un concert. Cu Gyllene Tider. De asta îşi amintea. Făcuse rost de bilete înainte de Midsummer. Prin nişte cunoştințe de la serviciu.

Dar după aceea totul era neclar. Mai ales faptul că îl cuprinsese o angoasă cumplită, fără să ştie de ce. Îşi

aducea aminte şi de asta. Şi că a plecat de acolo, pur şi simplu. Şi-a părăsit amica. A plecat de la concert. Acasă, la apartamentul lui. Îşi aducea aminte vag că a luat autobuzul de la Kalmar până la Växjö. O gaură neagră, un sentiment de angoasă puternică şi apoi acasă. Nu ştia exact când a ajuns, dar probabil ziua, pentru că strada era plină de oameni.

— Cândva sâmbăta, pe la miezul zilei ai ajuns acasă la tine, spuse Holt.

— Dacă zici tu, spuse Månsson ridicând din umeri. În capul meu e o gaură neagră şi atât.

— Voiai să zici ceva, Anna? întrebă Holt şi se întoarse spre colega ei.

— Deci tot ce-ţi aminteşti e că nu-ţi aminteşti nimic, spuse Anna Sandberg pe un ton ironic.

— Da, spuse Månsson şi o privi de parcă abia atunci ar fi descoperit că e acolo.

— Dar îţi aminteşti clar că ai avut o lacună, spuse Anna Sandberg.

— Da, spuse Månsson. E ca o gaură neagră şi atât.

— Între orele patru dimineaţa, vineri, şi amiaza aceleiaşi zile, vrei să zici? E doar o gaură neagră?

— Da, spuse Månsson. E complet inexplicabil.

— Da, aşa e, îl aprobă Anna Sandberg. N-am auzit niciodată de o lacună delimitată cu atâta acurateţe. Ciudat că îţi aminteşti aşa de bine. Că îţi aminteşti exact ce nu-ţi aminteşti, vreau să zic, şi, spre norocul tău, e exact perioada în care o strangulezi şi o violezi pe Linda.

— Doar nu crezi că aş minţi despre una ca asta, o întrerupse Månsson.

— Probabil că n-ai recunoaşte, spuse Anna Sandberg şi ridică din umeri. Eşti prea laş, pur şi simplu. De fapt, tu eşti cel demn de milă, nu noi.

— Gaura aia neagră, interveni Anna Holt ca să schimbe subiectul. N-ai vrea să încerci s-o descrii? Cum arată?

Ca o gaură obişnuită. Care îi insufla o angoasă puternică, fără să ştie de ce.

— Se pare că s-au întâmplat nişte lucruri oribile cât timp te aflai în gaura aia, constată Anna Sandberg. Ce zici, n-ai vrea să încerci să ieşi de acolo?
— Ce vrei să spui? o întrebă Månsson.
— Povestindu-ne ce ai făcut acolo. În timp ce erai în gaură, explică ea.
— Nu ştiu, spuse Månsson. Pur şi simplu, m-am trezit acolo.

Mai mult de atât n-au reuşit să scoată de la el, deşi au continuat interogatoriul tot restul zilei. Spre sfârşit, Månsson ţinu să le povestească şi el câte ceva. Spunea că era important să le înţeleagă. Înainte de toate: nu o omorâse pe Linda. Au făcut sex. Consimţit. De rănit, n-a rănit-o în niciun fel.
— De unde ştii? îl întrerupse Anna Sandberg. Nu ziceai că nu-ţi aminteşti?

Månsson o ştia, chiar dacă nu-şi amintea. N-ar fi putut să facă aşa ceva. Nu era în stare nici măcar să-şi închipuie aşa ceva.
— Gândeşte-te bine, îi propuse Holt şi apoi puse punct audierii.

— În orice caz, l-am băgat în apartament. L-am dus până la canapeaua pe care a făcut-o cu Linda, spuse Anna

Sandberg şi dintr-odată păru la fel de însetată de sânge cum se simțise pe tot parcursul anchetei.

— Da, spuse Anna Holt şi ridică din umeri. Dar nu nouă ne povesteşte chestiile astea.

— Mă tem că nu înțeleg, spuse Anna Sandberg.

— N-o să ne zică mai mult de atât, spuse Holt. Vrea doar să lanseze povestea cu gaura neagră.

— În orice caz, recunoaşte că nu-şi aminteşte nimic, spuse Anna Sandberg.

— Da, nu-i chiar prost, constată Holt. Ştie să citească printre rânduri. Mă refer la toate urmele găsite de Enoksson şi colegii lui. Avocatul l-a şcolit în privința asta, sunt sigură.

— Mă tot gândeam la o chestie, spuse Anna Sandberg. De ce nu ne serveşte varianta cealaltă? Cea cu jocul erotic care o ia razna, explică ea.

— Cea mai simplă explicație e că avocatul lui l-a sfătuit să nu zică nimic, spuse Holt şi oftă încet.

92

În penultima lui noapte petrecută la Växjö, Jan Lewin visă despre vara aceea în care tatăl lui l-a învățat să meargă cu bicicleta. Aceeaşi vară în care a primit prima lui bicicletă adevărată, o Crescent Valiant roşie. Aceeaşi vară în care tatăl lui a murit de cancer.

Când se trezi şi ieşi de la baie, simți nevoia să deschidă geamul ca să primească aer. Afară ploua. Era o ploaie măruntă şi un cer întunecat. Se şi răcise.

Ce naiba caut eu aici, de fapt, se gândi el. Gata, s-a terminat. E timpul să mă întorc acasă.

93

Jan Lewin şi Eva Svanström plecară la mijlocul săptămânii. Îşi făcuseră treaba şi nu mai era nevoie de ei. Cel puțin, nu în Växjö. În drum spre Stockholm, Lewin a încercat să-şi adune curajul să-i spună Evei că era vremea să clarifice care era treaba cu ei. Ar fi fost bine ca el să se despartă de nevasta lui şi ea de bărbatul ei. Ar fi fost bine să se mute împreună. Să-şi clădească un viitor comun. Iar cel care trebuia să se grăbească cel mai tare era mai ales el, pentru că viața lui se scurta pe zi ce trecea.

Dar nu spuse nimic din toate acestea şi, luând în considerare ce se întâmpla în capul Evei Svanström, poate că era chiar mai bine. De îndată ce a ajuns în Stockholm, Eva Svanström s-a hotărât să facă un efort să-şi salveze căsnicia şi să-i mulțumească lui Jan Lewin pentru timpul petrecut împreună. Când se gândea în urmă, îşi dădea seama că, de fapt, a tărăgănat-o aşa prea mulți ani, dar zilele petrecute cu el au făcut toți acei ani mai uşor de suportat. Oare cum să explici cuiva acest lucru? se gândi ea. Când inima ți s-a oprit şi tot ce mai ai în piept e o gaură neagră în care nici nu îndrăzneşti să te uiți. Şi cu atât mai puțin să descrii ce ai acolo.

Nicio amintire dinainte să înceapă şcoala. O mamă despre care refuza să vorbească. Un tată adoptiv care se

odihnea într-un mormânt pe care nu-l considera demn de efortul de a-l vizita, nici măcar ca să se pişe pe el. O gaură neagră de care îşi amintea foarte bine. O convingere de neclintit, conform căreia nu-i făcuse rău Lindei. Simplul gând c-ar fi putut s-o facă îl îngrozea, semn că n-avea cum să fi fost el.

Încă şase audieri, patru în prezenţa procuroarei. O dată fu înconjurat de trei femei, care se întreceau să vorbească despre el. Katarina Wibom, Anna Holt şi Anna Sandberg.

— Trei la unu, constată Månsson, deşi zâmbetul lui de victimă dusă la ghilotină părea extrem de forţat.

— Am zis că-ţi place mai mult să fii în preajma femeilor, Bengt, spuse Katarina Wibom. Cu cât mai multe, cu atât mai bine, ne-am gândit noi.

Le mai rămânea de elucidat misterul găurii negre în care se aflase, conform expertizei medico-legale, Bengt Månsson în cele aproximativ şaizeci de minute cât i-a luat s-o violeze, tortureze şi stranguleze pe Linda Wallin, iar maşina pe care o furase o oră mai târziu, ca să plece de acolo şi să lase totul în urmă, era de un interes juridic limitat.

— O gaură neagră, recapitulă conducătoarea interogatoriului, Anna Holt.

— Plus o grămadă de dovezi juridice sută la sută concludente, adăugă Katarina Wibom.

— Măcar de-ar fi negat totul, spuse Holt. Sau dacă ar fi lansat varianta cu jocul erotic care a luat-o razna.

Ei, asta e, nu putem avea totul, îşi spuse în gând.

Vineri după-amiază, cinci septembrie, Knutsson şi Thorén plecară şi ei din Växjö. Aveau alte cazuri de

omucideri care stăteau la coadă pentru serviciile lor. În plus, trebuiau să se ocupe şi de teancul de hârtii ce se adunase între timp pe birourile lor din Stockholm. Fiind nişte băieţi politicoşi şi bine-crescuţi, înainte de plecare, îşi luară rămas-bun de la comisarul Bengt Olsson.

— Mulţumim pentru găzduire, spuse Knutsson.

— În cel mai rău caz, ne vedem din nou, spuse Thorén. Mă rog, înţelegi ce vreau să zic, Bengt, adăugă el pe un ton apologetic.

— Te înţeleg perfect, spuse Olsson zâmbind. Fără voi ne-ar fi fost greu să dezlegăm iţele. Deşi, da. Mai devreme sau mai târziu l-am fi găsit cu ajutorul probelor ADN.

— Fără noi, s-ar fi mutat împreună, Olsson şi micuţul Bengt Månsson, filosofă Knutsson în maşină, în drum spre Stockholm.

— Şi-ar fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, îl aprobă Thorén.

— Oare ce-o să se aleagă de Bäckström? se întrebă Knutsson.

— Bäckström se descurcă oriunde, oricând, spuse Thorén.

94

Vineri, doisprezece septembrie, Anna Holt şi Lisa Mattei părăsiră şi ele oraşul Växjö şi se întoarseră la Stockholm. Holt urma să-şi reia slujba temporară de şef al unităţii de coordonare naţională din cadrul Brigăzii

Naționale de Criminalistică. Johansson încercase deja s-o ademenească fluturându-i pe sub nas un post nou de comisar-şef, aflat în directa lui subordonare. Ar fi urmat să-i fie un fel de confident personal. Însă gândul c-ar fi nevoită să asculte toate poveştile lui n-o atrăgea deloc pe Holt care, până la urmă, a spus nu. Johansson reacționă exact aşa cum se aştepta. Stătu îmbufnat ca un copil câteva zile, după care totul s-a reîntors pe făgaşul lui normal şi Johansson o salută cu o voioşie aproape demonstrativă ori de câte ori se întâlneau pe coridor.

Zici că-i un copil, îşi spuse în sinea ei Holt. Mă întreb ce năzdrăvănie o să-i mai treacă prin cap data viitoare.

Lisa Mattei îşi luă concediu fără plată pentru terminarea studiilor din cadrul Universității din Stockholm. Spera să termine înainte de Anul Nou. În acelaşi timp, ezita. Fiecare problemă ştiințifică pe care o rezolva părea să genereze două probleme noi, unele şi mai interesante decât cea pe care o terminase de rezolvat, şi singura variantă pe care ar fi acceptat-o fără să clipească ar fi fost genul de post pe care Anna Holt îl refuzase de curând şi pe care Johansson nu avea de gând să i-l ofere ei.

Ciudat că un om atât de perspicace nu-şi dă seama ce-i mai bun pentru el, se gândi Mattei.

Înainte să plece, Anna Holt avu o întrevedere mai lungă cu procuroarea Katarina Wibom, ocazie cu care îi predă sute de pagini de procese-verbale de la audieri. În total, douăsprezece, toate cu suspectul Bengt Månsson. În afară de unul, toate fuseseră desfăşurate sub formă de dialog, printate frumos şi aşezate într-o mapă cu blazonul

regal galben-albastru şi sigla poliţiei din Växjö pe copertă. Prefaţată de un rezumat explicativ destinat procuroarei.

— Mai departe de atât n-am ajuns, aşa că va trebui să preiei ştafeta de aici, constată Holt şi făcu semn spre teancul de hârtii de pe masa dintre ele.

— Mulţumesc mult, Anna, spuse Katarina Wibom. E mai mult decât aş putea pretinde şi mai clar mai mult decât mă aşteptam.

— Ce-o să se întâmple de-acum încolo? întrebă Holt. Mi-ai promis c-o să-mi spui, dacă-ţi mai aminteşti.

— Închisoare pe viaţă pentru omor, spuse procuroarea. Din câte îmi dau seama, Månsson şi avocatul lui au două variante de apărare.

— Care? întrebă Holt.

Prima variantă era cea a jocului erotic care deviase. Victima a consimţit asupra actului sexual, dar circumstanţele nefericite au dus la omucidere din neglijenţă, şi Månsson urma să scape cu câţiva ani de închisoare.

— Şi tu ce crezi? întrebă Holt.

— Nicio şansă, spuse procuroarea. Nici n-o să mă obosesc să pledez pentru omor din neglijenţă. Ajunge dacă mă bazez pe ce zic medicii legişti şi inspectorii judiciari.

— Eşti sută la sută sigură? o întrebă Holt.

— Vorbim de Judecătoria din Växjö, îi reaminti procuroarea. Mă rog, dacă e să ignorăm că nu s-a întâmplat cum zice el. Sper că avocatul lui e destul de deştept şi-o să-l sfătuiască nici să nu încerce.

— Şi cealaltă variantă? îi reaminti Holt.

Cea cu amnezia temporară, îi explică procuroarea. Dacă nu de alta, ca dovadă că era labil psihic. Ca să pregătească terenul pentru povestea cu abuzurile sexuale la care fusese supus în copilărie, poveste pe care abia aştepta să le-o servească în caz c-ar fi trecut printr-o evaluare psihologică şi-ar fi avut ocazia să discute cu toţi medicii ăia care, spre deosebire de majoritatea oamenilor, puteau să vadă ce se petrece în minţile semenilor lor.

— De când tanti şi nenea ăia în halat alb şi-au umplut jobenele de magicieni cu amneziile temporare ale infractorilor noştri, brusc, niciun derbedeu nu-şi mai aminteşte nimic, oftă procuroarea.

— Dar ce s-a întâmplat cu vechea şi cinstita beţie suedeză? întreb Holt şi oftă şi ea.

— A dispărut în clipa în care am început să-i condamnăm la închisoare pe viaţă pe beţivani, cu toate că tocmai ăştia intrau în categoria aia care nu-şi mai amintea că-n seara precedentă a băgat briceagul în cel mai bun prieten la cârciuma din sat. Mai nou, e mai complicat. Scuza cu băutura nu mai există. Nici măcar dacă ţi-ai marinat creierii în alcool în ultimii douăzeci de ani. Psihiatria legală se dezvoltă cu paşi repezi, să ştii. Tot timpul. Doar noi mai stăm şi batem pasul pe loc şi acum.

— Şi crezi că scapă cu atât?

— Nici vorbă, cel puţin la Tribunalul din Växjö, spuse procuroarea. Poţi s-o uiţi. În schimb, în ceea ce priveşte Curtea de Apel, pentru că acolo o să ajungem... hm, n-aş şti ce să-ţi zic.

— Condamnare la detenţie într-o unitate psihiatrică de înaltă securitate, cu cerere de externare specială, trase concluzia Holt.

— S-ar putea. În orice caz, ceva de genul ăsta. Şi singura noastră consolare e că majoritatea avocaţilor au o imagine cam distorsionată despre cum e să aterizezi într-o unitate psihiatrică cu circuit închis.

— N-o să aibă o viaţă uşoară, spuse Holt.

— Nu, în niciun caz, spuse procuroarea.

95

În cea de-a doua zi de luni din octombie, Clubul Jurnaliştilor din Stockholm a organizat o întrunire în cadrul căreia s-au discutat diferite probleme de securitate legală, generate de investigarea notoriului caz Linda. Unele dintre cele mai cunoscute personalităţi media au fost invitate la discuţii, întâlnirea fiind prezidată, fireşte, de redactorul-şef al cotidianului *Dagens Nyheter*.

Dar nu el era cel mai ales oaspete al întrevederii — cel puţin dacă ar fi să-l aşezăm la masa Maiestăţii sale, Regele — ci invitatul de onoare, cancelarul de justiţie, CJ, în persoană.

CJ se arătă extrem de îngrijorat de metodele de investigare ale poliţiei în ceea ce privea cazul Linda şi alte dosare asemănătoare din ultimul timp. Conform informaţiilor cerute de el, poliţia din Växjö împreună cu Brigada Naţională de Criminalistică recoltaseră probe ADN voluntare de la aproape şapte sute de persoane. Probe care n-aveau nicio legătură cu infracţiunea comisă.

Conform datelor obţinute de echipa lui de investigare de la Brigada Naţională de Criminalistică, dosarul a fost rezolvat tot prin metoda veche, combinând

informațiile primite din afară cu declarațiile martorilor şi filajul clasic. Sigur, nici proba ADN găsită la locul crimei nu era de neglijat, mai ales că fusese prezentată de procuroare ca dovadă încă din etapa preliminară a anchetei. Oricum, fără să vrea să anticipeze sentința, CJ era de părere că restul probelor adunate în mod tradițional ajungeau cu vârf şi îndesat pentru ca procuroarea să-l acționeze în justiție pe infractor.

Personal, CJ era extrem de critic față de folosirea cuvântului „voluntar" într-un context în care, de fapt, era vorba despre posibilitatea poliției şi a procuroarei de a folosi aşa-numite „dispoziții legale obligatorii". Din câte îşi dădea el seama, aceste două metode nu însemnau unul şi acelaşi lucru, drept care saluta propunerea autorităților de a putea aduna şi analiza probe ADN şi de a înregistra rezultatele, iar problema voluntariatului avea să fie în curând desuetă. Într-o lume ideală imaginată de CJ, statul dispunea de un registru cu ADN-ul fiecărui cetățean al său, colectat încă de la naştere. Din respect față de ei, dacă nu de altceva.

În încheiere, CJ profită de ocazie să-i felicite pe jurnalişti pentru meticulozitatea cu care au urmărit munca polițiştilor. Cu o modestie emoționantă, admise că, fără vigilența lor, putea chiar să-i fi scăpat toată problema, dacă nu îl avertizau din timp.

Reprezentanții media nu avură niciun comentariu negativ față de analiza şi concluziile cancelarului de justiție. Era vorba de o problemă semnificativă pentru orice stat democratic şi de drept, care, conform redactorului-şef de la *Dagens Nyheter*, avea să ocupe un loc şi mai important în ziarul lui pe viitor. El, unul, era şi mândru, şi fericit că cei care au declanşat avalanşa au fost el şi colegii lui de la DN.

Preşedintele Clubului Jurnaliştilor care conducea dezbaterea profită de ocazie să-l întrebe pe redactorul-şef de la *Smålandsposten* — pentru că acesta se afla oricum la faţa locului, şi fiindcă nu se întâlneau în fiecare zi — cum se făcea că un ziar mai mic din provincie a refuzat un articol pe care cel mai mare cotidian al Suediei a ales să-l publice imediat, completându-l cu editoriale şi reportaje, plasate pe paginile cu ştiri.

Redactorul-şef de la *Smålandsposten* îi mulţumi pentru întrebare. Fără a intra în prea multe detalii, putea să le spună că decizia lor se baza pe cunoştinţele pe care le aveau despre autorul articolului cu pricina. Cunoştinţe pe care colegii de la *Dagens Nyheter* nu le deţineau, probabil, sau pe care au ales să le ignore. Ce ştia el, un simplu ţăran din provincie, despre criteriile de valoare ale celui mai de vază cotidian al ţării?

Indiferent care ar fi fost adevărul, ţinu să precizeze că el a fost cel care l-a refuzat pe bibliotecarul Marian Gross, lucru pe care nu l-a regretat nicio clipă, şi, în caz că primea oferte similare în viitor, avea să procedeze tot aşa.

După şedinţă, jurnaliştii porniseră spre Opera Bar, Veranda Hotelului Grand şi alte localuri din apropiere, destinate unei clientele cu buzunarul mai plin şi, ca de obicei, dezbaterea a continuat până pe la jumătatea nopţii, după care participanţii se întoarseră la familiile lor, pentru câteva ore de odihnă bine-meritată.

96

Luni, 20 octombrie, procesul intentat împotriva lui Bengt Månsson începu la Tribunalul din Växjö. Sentința fu comunicată trei luni mai târziu, pe data de 19 ianuarie, în anul următor. Motivul pentru care dură atât de mult era faptul că tribunalul luase decizia să-l supună pe Bengt Månsson unei evaluări psihiatrice amănunțite, care să servească drept bază pentru o viitoare sentință.

Clinica de psihiatrie juridică din Lund le dădu un răspuns încă de pe 20 decembrie, dar au urmat sărbătorile de iarnă, Crăciunul, Anul Nou şi perioada de concedii. În plus, tribunalul avea nevoie de timp ca să finiseze şi să-şi cosmetizeze formulările şi, în general, să se gândească bine la ce avea să decidă.

Oricum, din concluzia neconfidențială a raportului psihiatric reieşea că Månsson suferea de tulburări psihice grave, dar că acestea nu erau atât de semnificative încât să necesite tratament într-o unitate cu circuit închis. Tocmai de aceea, curtea a decis în unanimitate să urmeze propunerea procuroarei şi să-l condamne pe Bengt Månsson la închisoare pe viață pentru omor.

Avocatul apărării contestă însă sentința, iar cazul ajunse la Curtea de Apel, care ceru la rândul ei o evaluare psihiatrică nouă, efectuată de data aceasta la spitalul Sankt Sigfrid din Växjö, sub conducerea profesorului de psihiatrie judiciară Robert Brundin.

Brundin ajunse la o concluzie diferită față de colegii lui din Lund. Era ferm convins că Månsson suferea de o tulburare psihică extrem de gravă, drept care, la sfârşitul lunii martie, Curtea de Apel îl condamnă pe inculpat la

internare într-o unitate psihiatrică închisă, cu permis de ieşire restricţionat, pentru omor.

Profesorul Brundin apăru la televizor la doar o săptămână după pronunţarea sentinţei, în cadrul uneia dintre numeroasele emisiuni sociale de pe postul naţional. Ce se întâmpla era că infractorul lor era un psihopat cu tulburări grave şi cu un psihic cu trăsături extrem de haotice. Acestea puteau fi, la rândul lor, explicate prin nişte traume grave, suferite de criminal în copilărie.

Sigur, nu era vorba despre experienţe de război, ca la majoritatea infractorilor cu trăsături haotice — în sensul clasic al cuvântului — dar consecinţele şi natura lor puteau fi comparate oricând cu astfel de experienţe. Însă, din păcate, Brundin nu putea să intre în detalii din cauza clauzei de confidenţialitate presupuse de statutul lui de medic. În orice caz, nu era vorba despre un sadic sexual, cu o fantezie erotică deviantă. Şi nici despre o personalitate haotică *per se*. Era, mai degrabă, o formă intermediară între sadicul sexual şi infractorul haotic.

— Cu alte cuvinte, am găsit veriga lipsă dintre cele două tipologii de bază, constată mulţumit Brundin, urându-şi succes şi lui, şi pacientului său în viitoarea lor colaborare.

— Credeţi că reuşiţi să-l vindecaţi vreodată? îl întrebă reportera.

Cu tot respectul pentru ea şi emisiunea ei, Brundin era de părere că întrebarea era prost formulată.

— Ce vreţi să spuneţi?

— De fapt, e mai important să ne gândim la cum am putea să ajutăm generaţiile următoare de infractori care se încadrează în tipologia lui, explică Brundin. Dar dacă vă interesează în mod specific perioada de tratament, mă tem că trebuie să vă dezamăgesc, spunând că pacientul

nostru aparține unei generații deja pierdute, încheie Brundin, un om extrem de citit, pe deasupra.

Bäckström urmări programul la televizor de acasă, din apartamentul confortabil din apropierea secției de poliție, acompaniat de o berică, un păhărel de whisky, o adeverință de concediu medical şi un dosar de hărțuire sexuală recent prescris. Plicul maro nu se golise încă: ce să mai, putea fi şi mai rău.

Tot ar fi fost mai bine să facă săpun din nenorocit, se gândi Bäckström care, în ciuda tarelor lui, era un om al justiției.

97

Vineri, 24 octombrie, mama Lindei Wallin urma să depună mărturie la Tribunalul din Växjö referitor la legăturile ei cu bărbatul care îi omorâse fiica. Cu o zi înainte, femeia a vorbit la telefon cu Anna Sandberg şi cele două stabiliră că Anna se va duce după ea cu maşina. În general, zicea ea, nu s-a mai simțit aşa de bine de mult şi abia aştepta să lase, în sfârşit, totul în urmă, ca s-o poată jeli în linişte pe fiica ei.

Dimineața, când Anna Sandberg a ajuns acolo, uşa de la intrare era deschisă şi se bălăngănea în vântul tomnatic. Văzând că pietrele de pe marginea potecii frumos greblate lipseau, Sandberg a înțeles imediat ce s-a întâmplat. Scafandrii o găsiră în ziua aceea, la patru metri adâncime. Înainte să intre în apă, femeia şi-a pus un palton de iarnă cu buzunare încăpătoare umplute cu pietre. Apoi şi-a legat brațele cu o curea, ca să nu cumva să se răzgândească în ultima clipă.

În buzunarul de la piept avea o fotografie făcută la o petrecere de Midsummer, organizată la casa tatălui Lindei cu aproximativ trei ani în urmă. În mijloc se vedea Linda zâmbind, încadrată de mama ei şi de ucigaş. Cineva încercuise faţa Lottei Ericson şi a lui Bengt Månsson cu tuş permanent şi scrisese „ucigaşi" deasupra lor. Plicul în care fusese trimisă zăcea pe podeaua bucătăriei. Expeditorul nu-şi trecuse numele şi adresa, dar ştampila sugera că fotografia fusese trimisă miercuri, din Växjö.

Raportul medico-legal sosi cu mult înainte de încheierea procesului şi concluzia a fost clară încă din clipa în care au găsit-o. Mama Lindei s-a sinucis. Durerea provocată de pierderea fiicei îi dăduse lovitura de grație, iar poliția n-a reuşit să afle niciodată cine fusese expeditorul fotografiei din buzunarul ei. Tatăl Lindei declară că nu ştie nimic, atunci când a fost audiat de poliția din Växjö şi că, oricum, trecuse de mult peste pierderea fostei sale soții.

Nu-i mai rămânea altceva decât să onoreze memoria singurei şi mult iubitei sale fiice.

98

În luna aprilie a anului următor, CRP, comitetul responsabil pentru personalul angajat din cadrul Poliției Suedeze, rezolvă, în sfârşit, dosarul comisarului criminalist Evert Bäckström. Motivul pentru care le luase atâta timp era că procurorul a fost nevoit să prescrie reclamația împotriva lui Bäckström din lipsă de dovezi concludente.

Fusese o anchetă complicată. Pe de o parte, nu dețineau dovezi suficiente, pe de altă parte, Bäckström o

ținu una şi bună cu prima versiune, conform căreia reclamanta urcase la el aproape cu forța, cu toate că Bäckström i-a sugerat să-l aştepte la bar în timp ce el făcea un duş, extrem de necesar, de altfel, şi îşi punea o cămaşă curată. Pe la finalul anchetei, reclamanta refuză să colaboreze, spunând că n-are rost şi, în momentul acela, procurorul chiar n-a mai avut încotro.

Le mai rămânea să clarifice nişte abateri financiare însumând aproximativ douăzeci de mii de coroane. Diverse retrageri de bani nedocumentate, o factură ciudată emisă de o spălătorie, un desfăşurător cu o listă de materiale diverse, printre care treizeci şi unu de bureți de şters tabla, la 96 de coroane bucata, o factură emisă pe camera de hotel a colegului său pentru vizionarea unui film porno şi alte curiozități, care mai de care. Dar mai ciudat era că, în aceeaşi zi în care cei de la Financiar i-au atras atenția asupra acestor abateri, Bäckström a reglat toate neregularitățile cu bani gheață, ceea ce, având în vedere reputația lui, constituia, probabil, cel mai mare mister în situația aceea.

Oricum, asta nu l-a scutit de sesizările privind abaterile grave comise împotriva regulilor ce se aplicau pentru membrii Brigăzii Naționale de Criminalistică şi reprezentantul lui de la uniune a trebuit să muncească pe rupte ca să găsească o soluție de compromis care să nu-i stea în gât superiorului lui, ŞBNC Lars Martin Johansson.

Bäckström se întoarse la postul lui vechi de la brigada regională de criminalistică din Stockholm, unde a fost plasat temporar la Bunuri Pierdute. Sau Depozitul, cum îi ziceau toți polițiştii adevărați, inclusiv Bäckström, cimitirului de biciclete abandonate şi suflete rătăcitoare de polițişti.

În schimb, i s-a permis să-şi păstreze titlul de comisar. Johansson nu era chiar atât de mojic, iar Bäckström ar fi fost gata să renunțe singur la titlu, dacă asta ar fi însemnat că nu mai trebuia să împartă biroul cu Wiijnbladh, vechiul lui camarad de arme care lucra acolo cu jumătate de normă de vreo cincisprezece ani, de când încercase să-şi otrăvească fosta nevastă. Nu reuşise decât să se otrăvească pe sine, drept urmare fusese mutat de la Tehnic la Gulagul Poliției din Stockholm.

99

În luna mai a aceluiaşi an, în cadrul de-acum tradiționalei conferințe a Poliției organizate la sediul Centrului de Expoziții Älvsjö, comisarul Bengt Olsson ținu o prelegere apreciată despre tema principală a conferinței, conflictul dintre diferitele abordări polițieneşti. Olsson le povesti colegilor săi despre experiența sa ca şef al anchetei preliminare în cazul Linda.

De o parte a baricadei se aflau el şi colegii lui de la Poliția din Växjö, cu resursele lor limitate şi, în acelaşi timp, o grămadă de cunoştințe despre oraş şi localnici şi o experiență practică demnă de luat în considerare, iar de cealaltă parte, Brigada Națională de Criminalistică, fără problema banilor, care prefera să abordeze un caz de pe un front cât se poate de larg.

Sigur că au existat fricțiuni între cele două grupări. Cât se poate de normal şi nu era vina nimănui, conform spuselor lui Olsson, care susținea că cele două echipe proveneau din lumi diferite şi susțineau valori culturale

diferite. Desigur că au şi învăţat unul de la celălalt, şi Olsson ţinea neapărat să le mulţumească tuturor colegilor săi de la PC pentru contribuţia generoasă adusă investigării cazului Linda, precum şi celor de la Brigada Naţională pentru înregistrarea imensei cantităţi de documentaţie generate de cazul cu pricina.

La final însă, Olsson îşi exprimă convingerea conform căreia cunoştinţele locale au fost cele care au jucat, totuşi, un rol decisiv în prinderea criminalului. Iar asta ar fi trebuit să le dea de gândit tuturor pe viitor, mai ales când venea vorba de întărirea resurselor poliţiei locale şi regionale, înainte de investigaţia oricărei crime violente, lucru care ar fi trebuit să constituie baza unei noi modalităţi de organizare.

După prelegere, Lars Martin Johansson s-a dus la Olsson şi i-a mulţumit. Nu doar în numele său, ci şi în cel al colegilor lui. Rar se întâmpla ca atâţia poliţişti adunaţi într-un singur loc să aibă motiv să-i mulţumească unui coleg pentru atâtea bazaconii emise într-un timp-record, constată Johansson în cel mai politicos fel al său. Iar dacă Olsson simţea nevoia să emită şi mai multe locuri comune în viitor, nu trebuia să se obosească să-l mai deranjeze, nici pe el, nici pe colegii lui.

Vineri, 28 mai, Lisa Mattei şi-a susţinut teza de doctorat la Institutul de Filosofie Practică din cadrul Universităţii din Stockholm. Aceasta se intitula „În amintirea victimei?" şi toată teza se concentra pe semnul întrebării de la sfârşitul titlului. Studenta a ales să analizeze mesajul ascuns din materialele despre crimele sexuale ale căror victime erau femei, aşa cum apăreau ele în mass-media, dintr-o perspectivă feministă.

Precum şi: legătura semiotică clasică dintre conţinut şi expresie şi faptul ciudat că prenumele a aproape două sute de femei a ajuns să constituie prefixul crimelor sexuale care le-au curmat viţile din ultimii cincizeci de ani. Cazul Brigitta, cazul Gerd, cazul Kerstin, cazul Ulla, ca să numim doar patru cazuri de omor cunoscute în toată ţara, vechi de cincizeci de ani, sau alte patru din noul mileniu: cazul Kajsa, cazul Petra, cazul Jenny... şi cazul Linda.

Aceste femei se transformaseră din persoane reale, concrete, în nişte mesaje. În simboluri, conform vocabularului semiotic obişnuit. Iar cele mai sonore din prefixele acelea mai puteau fi reciclate o ultimă oară, în caz că poliţia reuşea să-l prindă pe ucigaş.

De la cadetul Linda Wallin, 20 de ani, se ajungea la cazul Linda. Şi de aici, la ucigaşul Lindei, ultima verigă juridică.

Simboluri pentru ce? Ce le unea, în afară de felul în care fuseseră omorâte, descrise în media şi apoi expediate în cotloanele cele mai ascunse ale istoriei criminalisticii? Era clar că nu aveau de-a face cu o întrebare simplă, indiferent de problematica genului. Numele bărbaților nu erau niciodată folosite ca prefix la cuvântul „crimă", fie că era vorba de o crimă de natură sexuală, sau de una cu motiv necunoscut. Simplul fapt de a fi om nu era de ajuns, pare-se. Trebuia să fii femeie, dar, în acelaşi timp, nu una oarecare.

Trebuia să fii o femeie de o anumită vârstă. Cea mai tânără dintre ele nu avea decât cinci ani când a fost violată şi strangulată, ce-i drept, dar în afară de vreo douăsprezece prostituate, restul victimelor nu avuseseră mai mult de patruzeci. Nici motivul şi modul de operare ale criminalilor nu ofereau o explicație exhaustivă. În cinci sute de cazuri de omor comise cam în aceeaşi perioadă, poliția putea fi sigură că motivul era unul sexual, fie că era vorba de dovezi concrete, fie că anumite fapte comise de criminal indicau acest lucru.

Lisa Mattei pusese cea mai evidentă întrebare, valabilă pentru orice om care gândeşte şi pentru un agent de poliție care se întâmpla să fie femeie: de ce anume alesese media să nu publice nimic despre aproape şaizeci la sută din cazurile acelea de crime sexuale ale căror victime au fost femei?

Multe dintre ele erau prea bătrâne. Cea mai în vârstă avea mai mult de nouăzeci de ani când a fost violată şi ucisă cu o lovitură de topor. Unele avuseseră o situație socială extrem de precară. Altele se încurcaseră cu bărbați la fel de excluşi din punct de vedere social. Multe dintre ele fuseseră ucise de infractori care au fost prinşi imediat

sau la scurt timp după comiterea crimei şi povestea lor nu era suficient de captivantă ca să merite să fie pusă în pagină.

Cu alte cuvinte, nu erau valoroase din punctul de vedere al mass-mediei, ceea ce însemna, în mod concret şi în termeni economici, că nu ar fi reuşit să crească vânzările de ziare. Fotografiile nu erau suficient de incitante. Nici textul n-ar fi sunat cine ştie ce. Poveşti mult prea banale. Nu se potriveau scopului.

Dintr-un motiv necunoscut, Lisa Mattei a ales să-şi dedice teza de doctorat celor două sute de femei numite în lucrarea ei, enumerate în ordine alfabetică, după numele de botez. Prima se numea Anna, Anna ca în cazul Anna, şi ultima, Åsa, Åsa ca în cazul Åsa.

Dar numele meu e Lisa, Lisa de la Lisa Mattei, îşi spuse în gând Lisa Mattei, în timp ce apăsă ultima tastă de pe claviatura calculatorului ei. Am 32 de ani, sunt femeie, inspector criminalist şi, în curând, doctor în filosofie.